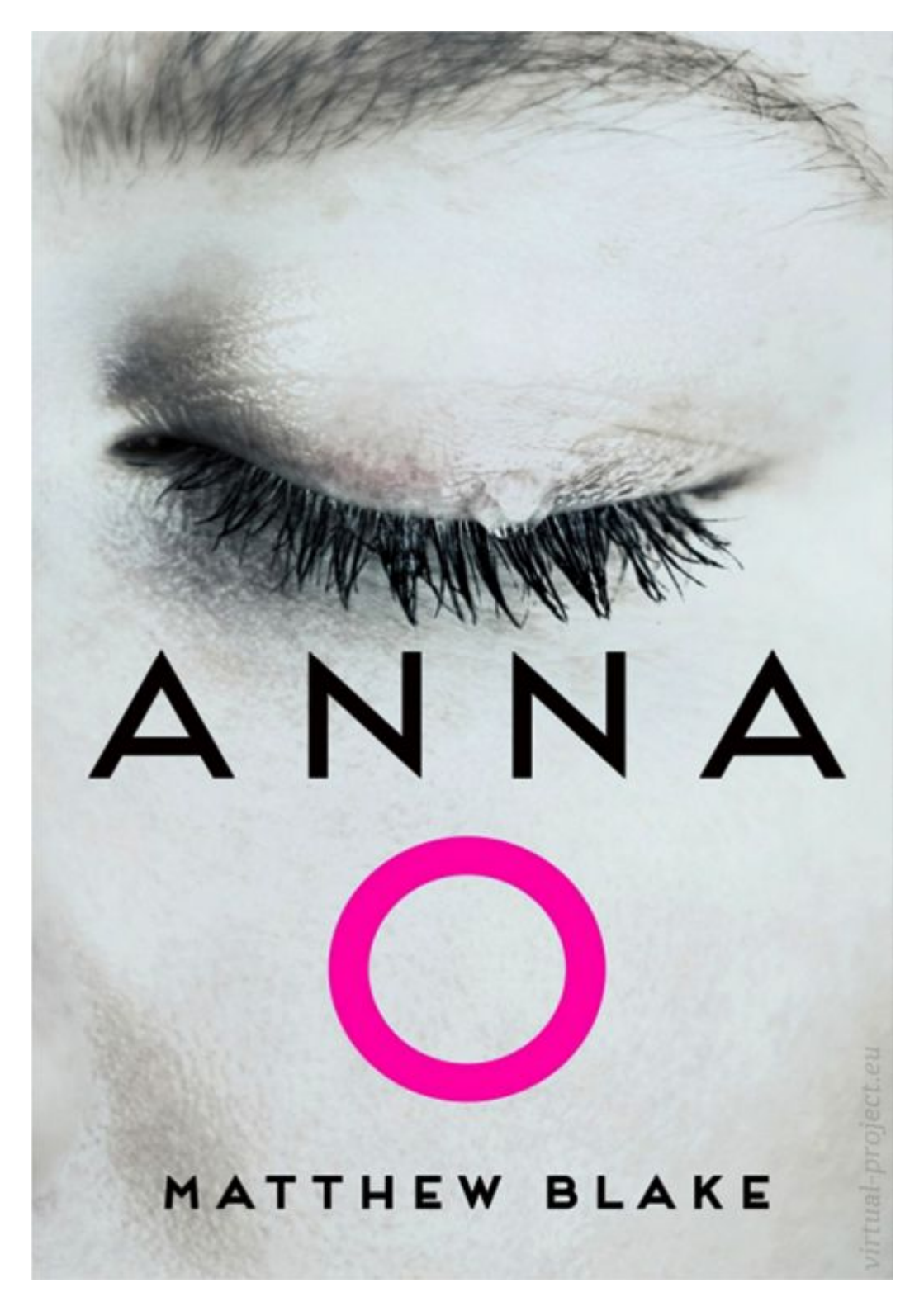

ANNA

MATTHEW BLAKE

MATTHEW BLAKE

ANNA O

Original: *Anna O* (2024)

Traducere din engleză și note de:
ALUNIȚA VOICULESCU

virtual-project.eu

2024

Sylvia Plath

1. BEN

— Oamenii își petrec în medie 33 de ani din viață dormind.

Se apleacă mai mult către mine, suficient cât să îi simt parfumul scump.
De obicei, acesta este momentul în care știu.

— Cu asta te ocupi?

— Da.

— Doctor de somn?

— Studiez oamenii care comit crime în timp ce dorm.

Pe cărțile mele de vizită scrie „Dr” înaintea numelui. Dr Benedict Prince, Abația, Strada Harley. Sunt expert în somn. Nu am pretins niciodată că aș fi doctor în medicină.

Vede că vorbesc serios.

— Dar cum e posibil așa ceva?

— Te-ai întrebat vreodată ce-oi fi făcut în timp ce dormeai?

Majoritatea oamenilor încep să se simtă prost în momentul acesta. Cele mai multe crime conțin un factor de distanțare. Ne delectăm cu povești despre oameni ca noi, dar care totuși nu sunt chiar ca noi. Somnul, însă, nu permite această calificare.

Somnul este o constantă universală, ca noaptea și ca ziua.

— Ce fel de crime?

Nu a schimbat subiectul. Încă e interesată de mine.

— Cele mai rele.

— Ești sigur că oamenii nu se trezesc?

— Nu și dacă sunt somnambuli. Am cunoscut pacienți care își încuie ușile și își conduc mașinile în timp ce dorm. Unii oameni chiarucid.

— Și sigur nu ți-ai aminti de asta?

— Judecând după ridurile din jurul ochilor tăi, aș zice că ai dormit cinci ore și jumătate noaptea trecută.

Se încruntă.

— Este atât de evident?

— Îți aduci aminte ceva din timpul acestor cinci ore și jumătate?

Se gândește în tăcere, cu bărbia sprijinită în mâna dreaptă.

- Am visat ceva.
- Ce anume?
- Nu-mi amintesc.
- Vezi?

Privirea i se schimbă deodată. Se uită altfel la mine acum. Vorbește mai tare, limbajul trupului i se însuflețește.

- Stai! A fost cazul acela... Cum se numea?

Acesta este punctul terminus. Puține întâlniri reușesc să ajungă până aici. De obicei, le plictisesc deja de la fișa postului. Le sperii cu poveștile mele despre crime comise în somn. Iar dacă asta nu se întâmplă, atunci acest ultim lucru îmi vine întotdeauna de hac.

Niciuna dintre ele nu rămâne după ce-și dă seama. Niciuna.

- Anna O, spun eu.

Iau o ultimă gură de vin – un Merlot scump, păcat de el – și întind mâna după sacou.

- Tu ești tipul ăla. Din fotografie. Psihologul.

Zâmbesc stins. Mă uit la ceas.

- Da, răspund eu. Am fost.

Fotografia care fusese pe prima pagină a tuturor ziarelor importante după ce s-au întâmplat toate – acel final brutal, înecat în sânge. Momentul fatidic după care nimic nu mai poate fi la fel. Înainte de exil și cădere. Eu sunt ochelaristul acela ciufulit, îmbrăcat ușor desuet. De atunci, m-am reinventat. Barba mă îmbătrânește; părul are tente argintii. Lentilele ochelarilor sunt mai groase și nu mai seamănă atât de tare cu niște rebuturi din recuzita lui Harry Potter. Însă ochii sau chipul nu mi le pot schimba.

Sunt o altă persoană acum. Și sunt aceeași persoană.

Aștept întrebarea pe care toată lumea o pune. Este un mister care încă persistă, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Și încă dezbină familii, cupluri, chiar și prietenii.

- Era vinovată? Întreabă femeia cu care am ieșit la întâlnire.

Sau mai bine zis femeia cu care ieșisem, pentru că acum totul s-a terminat. Acum nu mai sunt decât un mort viu pentru ea, o anecdotă de povestit de Crăciun sau de Anul Nou.

- Când i-a înjunghiat pe cei doi. Chiar a scăpat nepedepsită?

PARTEA ÎNTÂI

Cu un an înainte

2. BEN

Londra

Sună telefonul.

Asta îmi amintesc întotdeauna.

Primul lucru, începutul.

E târziu, întunericul apăsător a cuprins deja totul. Sunt pe jumătate adormit și zac într-un fotoliu, cu o casoletă de curry călău în poală și un pahar pe jumătate gol, cu vin ieftin. În colțul camerei pâlâie imaginile unui film alb-negru. Astă-seară e preferatul meu, *Străini în tren*. Când sunt întrebați care e, după părerea lor, capodopera absolută a lui Hitchcock, oamenii răspund în general *Psycho* sau *Vertigo*. Dar se înșală. *Străini în tren* are scena cu tenisul.

Vibrația mobilului mă aduce înapoi în cameră. Îmi simt pleoapele grele. Mă șterg de grăsimea de pe mâini și mă uit la numele de pe ecran: „BLOOM, PROF. (Abația)”. Glisez peste buton și încerc să mă revigorez puțin, în timp ce îmi înăbuș cu greu un căscat.

— Alo?

— Ben, scuze pentru ora neortodoxă. Mi-e teamă că nu suportă amânare.

Vocea ei pare serioasă. Ceea ce mă surprinde, în torpoarea nopții. Profesoara Virginia Bloom începe mereu cu glume sau aluzii discrete. Poate fi deseori văzută mergând pe strada Oxford în caftan și cu pantofi cu toc sau stând așezată la masa ei din colț, de la Langham, cu o carafă de whisky și o pungă de delicatese energizante.

În fundal se aud zgomote de pași și de voci. Pare că Bloom este încă la Abație. Mă uit la ceas. E aproape miezul nopții.

— S-a întâmplat ceva?

— Cam da.

Bloom își dregă vocea în felul acela hodorogit, de fumător.

— Și cred că e de competența ta. Tocmai am primit o cerere nouă. Și e ceva delicat.

Sunt psiholog judiciar. Am lucrat cu mai toate agențiile importante. NCA, FBI și Interpol – toate au numărul meu de telefon. Însă acum pare să fie ceva încă și mai secretos.

— Are și un nume cererea asta?

Gălăgia de la capătul celălalt se întetește. Atenția lui Bloom pare să fie distrasă.

— Te rog să vii până la Abația. Mi s-a spus să nu vorbesc nimic pe linie nesecurizată.

Oficial, sunt într-un concediu de o săptămână. Se apropie termenul de predare pentru ultimul meu articol. Am de completat trei fișe de pacienți. Plănuisem ca mâine să lucrez de acasă și să atac muntele de hârțogăraie. Chiar și așa, sunt foarte puține cazuri legate de somn care să fie prea sensibile pentru o linie nesecurizată. Mă simt șantajat de tot misterul acesta, ceea ce probabil a și intenționat Bloom.

— Trebuie să-mi mai dai ceva.

Din receptor se aude o respirație profundă. O clipă de tăcere, după care un oftat puternic.

— Probabil că nu o să-mi fii recunoscător pentru asta.

E al naibii de frig afară, iar din cerul încărcat de septembrie se scurge o burniță. Deja mă gândesc cu groază la drumul din Pimlico până în strada Harley. Aș putea rămâne la căldură în fața Hitchcockului meu, aș putea să-mi mai torn un pahar de vin. Dar eu nu funcționez așa.

Și de aceea răspund. De aceea răspund întotdeauna.

— E vorba de cazul Anna O, vor să ne arate ceva, spune Bloom într-un final.

3. BEN

Abația – Clinica Somnului ocupă un colț mic al străzii Harley, într-o clădire edwardiană din cărămidă, cu un aer discret. Vizitatorii remarcă adesea tăcerea monastică a locului, o oază ascunsă în spatele străzii Oxford, între hărmălaia din Regent's Park și Cavendish Square. Bucăți din clădire arată de parcă ar fi fost sculptate din piatră de Portland. Abația are un aspect regal, potrivit unor marchize împeruchiate și altor figuri nobiliare de rangul al doilea. Te simți înăuntru ca într-un sanctuar.

Noaptea – sau ziua, nu sunt sigur, dat fiind că e deja trecut de miezul nopții – e încă cenușie și urâtă. Taxiul se târâie prin băltoace și mă lasă la colțul pustiu al străzii. Mă adăpostesc de ploaie și scutur umezeala de pe

umbrela neagră și ineficientă. Taxiul demarează mult prea repede, stropindu-mi pantalonii cu apă dintr-o băltoacă. O înjur din nou pe Bloom pentru convocarea ei nocturnă.

Urc cele câteva trepte și introduc codul la interfon, în ploaia care face apăsatul butoanelor alunecos și aleatoriu.

Imobilul are cinci niveluri, de mult transformate în spațiu de birouri, cu o plăcuță simplă la intrare, argintie, pe care scrie: „Abația – Clinica Somnului”. E și un număr de telefon acolo, dar nicio adresă de e-mail. Site-ul vădit insipid al clinicii conține doar calificările personalului, fără nicio fotografie, în mod deliberat, ca toate lucrurile de aici. Nu facem decât să intervenim ici și colo discret, pentru a da lucrurilor un folositor avânt. Regula de aur pentru doctorii minții: să fim auziți, niciodată văzuți.

Nu se întâmplă nimic. Șterg cu mâneca hainei butoanele interfonului și introduc din nou codul de securitate. Ușa se deblochează cu un clinchet. Mă întreb dacă Bloom l-a chemat pe vreunul dintre colegii mei mult stimați, specialiști într-ale somnului. Dar recepția și sala de așteptare sunt pustii și neluminate. Ca atunci când te duci la școală și ajungi primul dimineața. E ciudat să-ți vezi locul de muncă lipsit de forfota obișnuită.

— Doamnă profesor?

Strigătul meu capătă ecou și apoi moare. Aprind un bec din tavan. Iluminează o paletă de culori neutre, liniștitoare. Pe jos a fost întins de curând un covor nou, care se simte plăcut sub tălpi. Aerul pare neobișnuit de pur, pompat prin filtrele acelea speciale încastrate în ziduri. De obicei se aude și muzică aici. Sunete care-i învâluiesc pe vizitatori până când nota de plată îi readuce brusc la realitate. Abația are un dar al ei, de pântec în care îți poți găsi liniștea și uitarea, departe de lumea dezlănțuită. La urma urmei, somnul este primordial.

— Doamnă profesor?

Tot nimic. Îmi proptesc umbrela lângă cuier și mă extrag din sacoul îmbibat de apă. Lângă recepție se află un grup de monitoare ce afișează imaginile camerelor de securitate din fața și din spatele clădirii. Așa ne cer clienții. Celebrități înainte de nuntă, politicieni ce luptă pentru carierele lor, sportivi care și-au ieșit din formă, membri ai familiei regale prinși în mijlocul vreunui scandal – toți mășăluiesc organizat prin eleganta noastră intrare cu fețele lor pungite, de oameni nedormiți. Somnul, la fel ca apa sau mâncarea, e un lucru fără de care omul nu poate exista. Abația este un templu modern în care sunt îmblânziți demonii psihicului. Oamenii plătesc sume fabuloase doar pentru a se putea cufunda în paturile lor.

Trezesc la viață monitoarele de securitate. Intrările din fața și din spate licăresc slab. Las ecranele deschise și aștept răbdător liftul, prea obosit ca să

urc pe scări. Pe măsura joasă, cu urme de degete, de lângă ușa liftului stau împrăștiate câteva reviste. Cât aștept, răsfoiesc un exemplar din *New Scientist*. Suntem din nou menționați la rubrica de știri pe scurt. Abația are un domeniu conex de activitate foarte folositor, consultanța criminală din lumea întreagă. Avem contracte profitabile cu Poliția Metropolitană și alte agenții de profil. Păstorul suprem al tuturor este doamna profesor Bloom, „cel mai tare guru al somnului din Marea Britanie”, în opinia ziarului *The Times*. Articolul se află încă înrămat pe peretele biroului ei.

Aud huruitul liftului și îmi dau seama că am ajuns să cunosc fiecare centimetru din clădirea aceasta. Încerc să calculez câte nopți s-au pierdut pentru vreo toană de-a lui Bloom. Prea multe, hotărâsc. Însă cazul Anna O este diferit. Bloom nu și-ar permite să facă vreo glumă în legătură cu el. Anna O este Sfântul Gral al tuturor experților în somnologie. Încă de când s-a întâmpat povestea, în urmă cu mai mult de patru ani, s-a dovedit a fi cel mai tare mister dintre toate.

Nu, Bloom nu poate fi chiar atât de crudă. Cel puțin, nu cu mine.

Ajung la ultimul etaj. Așa-numita aripă executivă. De fapt, e mai degrabă un fel de spațiu de depozitare. Accesul este permis doar angajaților, ceea ce explică interiorul cu tematică Alcatraz. Șapte dintre noi lucrează aici cu normă întreagă, alături de alți specialiști auxiliari – neurologi, psihiatri, psihologi, psihoterapeuți și terapeuți miofuncționali –, acoperind astfel întreaga gamă de tratamente care au legătură cu somnul. Biroul meu se află în capătul culoarului, fiind unul dintre puținele cu o încuietoare funcțională. Iar al lui Bloom este primul și cel mai mare, mai nou decât oricare altul, cu tablouri în ramă aurită și un frigider mascat pentru băuturi.

Bloom mă așteaptă în prag, cu o privire vexată și crispată. Coama căruntă i-a fost îmblânzită cu o clamă ce se mișcă odată cu fiecă cască. Bloom are în jur de 65 de ani, e îmbrăcată fistichiu, cu nenumărate straturi colorate – galben-canar și roz-căpșună – menite să-i mascheze rotunjimile de cântăreață de operă, și cu ochii încadrați de ramele unor ochelari stil Hank Marvin. În ciuda stilului de viață destul de nebunatic, rareori își trădează oboseala sau vreo nevoie de somn. Bloom se poate mândri cu o rezistență infinită la băutură și o capacitate nesfârșită de a mânca. Este ultima reprezentantă a generației sale: prânzuri alcoolice, siesta de după-amiază uneori, degetul mijlociu permanent ridicat împotriva tuturor chestiilor HR. Comite păcatul suprem al sexului ei, fiind complet și strident lipsită de orice urmă de maternitate. O gurmandă, povestitoare și cu mintea brici. O persoană care își gândește fiecare pas în viață. Binecuvântarea și blestemul ei deopotrivă.

În spatele lui Bloom văd o altă față. Prin contrast, arată ca un dihor cu o

atitudine înțepată, de avocat. Un străin. Ceea ce mă intrigă.

— Dar ce petrecere minunată de bun-venit! Poate îmi spuneți despre ce este vorba? Încep eu simțind cum cracul drept ud learcă mi s-a lipit de picior.

Intru în biroul lui Bloom. Bărbatul-dihor se ridică în picioare. De aproape, pare ceva mai impunător. Firele de păr rigide îi sunt pieptănate impecabil. Presupun că are vreo 50 de ani, iar nasul acvilin i se asortează cu V-ul format de linia părului, în mijlocul frunții. Pe masa de lângă scaunul său se află un dosar cu sigla Ministerului Justiției. Palmele încep să îmi transpire. Bloom vorbește serios. Era ceva mai presus de poliție, chiar și de National Crime Agency. Ministerul Justiției înseamnă nivel guvernamental.

— Îmi pare rău, spune Bloom, dar chiar nu suferea amânare. Doctore Benedict Prince, ți-l prezint pe Stephen Donnelly, director juridic adjunct în Ministerul Justiției.

Donnelly întinde o mână cu care o strânge neutru pe a mea. Privindu-mă-n ochi, rostește încet:

— Înainte de toate, Dr Prince, mă tem că trebuie să stabilim câteva reguli.

Îmi maschez surpriza:

— Oh, da?

Vorbește de parcă ar fi răcit și își trage nasul după fiecare propoziție.

— Da. Iar la sfârșit, dacă nu vă deranjează, va trebui și să semnăm câteva formulare.

— În legătură cu ce anume?

— În primul rând, trebuie să vă fie clar că această întâlnire nu a avut loc niciodată. În al doilea rând, noi doi nu ne-am întâlnit niciodată. În al treilea rând, tot ce veți auzi acum nu trebuie să iasă dintre acești patru pereți. Ai biroului, nu ai clădirii. Dacă întreabă cineva, ați venit la birou să luați câteva dosare de pacienți și v-ați întors acasă. E clar?

Aș vrea să zâmbesc, dar observ că el nu glumește.

— Ce e asta?

— E un „da”, să înțeleg?

— Am de ales?

— Nu prea. Vă rog, luați loc, răspunde Donnelly, arătând înspre scaunul gol.

4. BEN

Bloom închide ușa și nici măcar nu se obosește să lubrificeze discuția cu

vreo băătură. E vorba doar de afaceri, atât. Se lasă să cadă cu ușurință în scaunul curbat din piele din spatele biroului său, apoi, într-un sfârșit, îi face semn din cap lui Donnelly că poate începe.

Acesta îmi oferă un zâmbet de călău.

— Nu vă voi insulta inteligența, Dr Prince. Știu că vă este deja familiar cazul Anna O, cele două crime din Oxfordshire din august 2019, nu-i așa? De aceea am și dorit să vorbesc cu dumneavoastră.

Mă holbez la Donnelly, întrebându-mă cât de multă autoritate are. Mai sus de el se află directorul juridic, șeful său, apoi secretarul permanent al Ministerului Justiției, apoi secretarul de stat și, în final, premierul. De ce a vrut cineva cu un rang atât de înalt să ne întâlnim după miezul nopții la Abație, cu instrucțiuni clare să nu discutăm nici măcar un singur detaliu pe o linie nesecurizată? Ce ar putea fi atât de important?

Doar foarte puține persoane în viață mai pot să nu fie la curent cu cazul Anna O. S-au făcut seriale Netflix și podcasturi, s-au scris nenumărate editoriale, bestsellere și articole în jurnale academice obscure, unele dintre ele semnate și de mine.

— Bineînțeles.

Donnelly aprobă din cap.

— Unul dintre materialele dumneavoastră a atras recent atenția cuiva... foarte important, să zicem.

Scoate un dosar subțire de carton dintr-o servietă de piele și citește pe copertă:

— „Sindromul resemnării și mintea criminală: în căutarea unui nou model de diagnostic”. *Jurnalul Modern al Psihologiei Judiciare*. Aceasta este ultima dumneavoastră lucrare pe acest subiect, corect?

Îi arunc o privire lui Bloom, dar ea îmi răspunde cu un zâmbet glacial.

— Da.

— Păreți surprins.

— Sunt. Acest articol nu a primit încă nicio evaluare peer-review. Și cu siguranță nu a fost încă publicat. L-am trimis abia acum trei săptămâni.

Donnelly mă privește cu multă milă, de parcă nu ar mai fi văzut așa naivitate.

— Avem unele contacte care ne ajută, semnalându-ne ocazional unele materiale de posibil interes. Vă asigur că cercetarea dumneavoastră în domeniul tulburărilor psihosomatice v-a atras deja mulți fani la Whitehall.

Mă simt deopotrivă pângărit și fascinat. Îmi amintesc sunetul cu care plecase mesajul Gmail. Articolul fusese atașat la acesta sub formă de document Word. L-o fi redirecționat editoarea sau oamenii ăștia stau în permanență la pândă? Dar oare chiar vreau să știu?

Donnelly își apleacă privirea din nou către dosarul de carton:

— Articolul se concentrează destul de serios asupra cazului Anna O, la fel ca ultima dumneavoastră carte. Însă articolul propune, spre deosebire de carte, și un eventual tratament. Vă deranjează dacă vă întreb de ce anume ați ales cazul ei?

Mă las pe spate și îi arunc o nouă privire mânioasă lui Bloom. Aceasta este o capcană. Nu am primit niciun avertisment, nu am avut timp să mă pregătesc. Mă întreb cât de mult este cazul să dezvălui.

— A fost, în mare parte, ideea editoarei. S-a gândit că așa am suscita mai mult interes, poate chiar și ceva publicitate în ziarele de calitate. Cartea a fost un bestseller. Editorea a sperat că și articolul se va bucura de un succes asemănător. Iar eu am fost de acord.

— Deci ați studiat în detaliu cazul Anna O?

Se pare că nu am cum să evit adevărul.

— Soția mea a fost primul polițist ajuns la locul crimei atunci, în 2019. Lucra în Departamentul pentru Infrafracțiuni Grave și Crimă Organizată al Poliției Thames Valley. A fost prima ei anchetă ca ofițer de investigații. Deși presupun că deja știți asta.

— Înțeleg, se limitează să spună Donnelly.

— Anna O a făcut parte din viața mea de familie aproape la fel de mult timp ca propria noastră fiică, încerc eu să mă explic cumva, așa cum o fac întotdeauna. Nu că ar fi dezvăluit soția mea vreo informație confidențială, să fim bine înțeleși. Am combinat ceea ce s-a comunicat public cu alte exemple, mai puțin controversate, de sindrom al resemnării din întreaga lume. Și astfel mi-am scris cartea și articolul.

— În special cu epidemia de cazuri din Suedia, dacă îmi aduc bine aminte.

— Alături de un alt cluster de cazuri din Kazahstan. Două foste orașele sovietice, bazate pe minerit și agricultură, numite...

— Krasnogorsk și Kalachi. Da, da, cunoaștem foarte bine situația.

Nu-mi mai pot stăpâni nerăbdarea. M-am săturat de omul acesta fără chip și de răspunsurile lui gnomice.

— Nu vreau să fiu nepolitic, dar de ce ar fi interesat Ministerul Justiției de o carte de popularizare a psihologiei și de un articol obscur dintr-o revistă de specialitate?

Donnelly zâmbește din nou, la fel de crud și de rapid ca mai devreme:

— În articolul dumneavoastră pretindeți că ați dezvoltat o nouă metodă de diagnosticare ce i-ar putea ajuta pe pacienți să își revină din sindromul resemnării. E corect?

E clar că a citit articolul sau măcar rezumatul său. Știe prea bine că nu e corect. Ceea ce înseamnă că mă testează.

— Nu.

Donnelly mimează surpriza:

— Nu?

— Articolul meu descrie un cadru nou pentru înțelegerea condițiilor psihosomatice, în special cele implicate în fapte legate de somn, inclusiv fenomenul infracțiunilor comise în această stare. Mă interesează să aflu dacă somnambulii sunt sau nu conștienți de acțiunile lor când comit o infracțiune. De exemplu, o crimă. Valabil și în cazul pacienților care suferă de sindromul resemnării. Suntem vreunii dintre noi conștienți de ceea ce facem în timp ce dormim? Putem fi trași la răspundere din punct de vedere legal? Când se termină starea de conștientă și preia somnul controlul?

— Un subiect controversat.

Ceea ce îmi răspunde la următoarea întrebare. A văzut deja atacurile la adresa mea din social media și de pe bloguri. Evident. Încă de când cartea mea a intrat în librării, am devenit o țintă pentru trolii din toate colțurile lumii.

— Unii au rămas încă blocați în delimitarea preistorică dintre o afecțiune neurologică și o așa-numită afecțiune „funcțională”. Ei cred că ceva ce se petrece în psihic nu poate fi real. Prin munca mea, încerc să modific această percepție. Iar unii au o problemă cu asta, explic eu.

— Asta înseamnă că îi puteți ajuta să se trezească pe pacienții cu sindromul resemnării?

Sunt șocat de această întrebare atât de directă.

— Păi, depinde.

Donnelly mă fixează, ochii lui bulbucăți parcă mă străpung până-n suflet.

— De ce anume?

Mă foiesc, mă frământ, mă adun. Mi-ar prinde bine niște apă.

— În principal, de timpul cât pacientul a fost adormit. De factorii externi care au declanșat boala. Cartea mea de popularizare a științei era dedicată publicului larg. Articolul se ocupă de partea complexă, academică, stabilind noi teorii și cercetând datele curente. Dar nici el nu este vreun panaceu.

— Să luăm drept exemplu cazul Anna O.

— Patru ani înseamnă extrem de mult pentru sindromul resemnării. Datele mele s-au concentrat în general pe cazuri cu durată de un an, doi.

— Deci este un studiu pur teoretic?

— Pentru moment, da.

— Cât ar dura să vă testați noile teorii? În lumea reală, vreau să zic.

Râd.

— Cât de lung e un fir de ață?

— Sunt sigur că ați făcut o estimare.

— La prima vedere, aş spune că trei luni. Minimum.

Donnelly se uită la ceas. Pare deodată nerăbdător, îşi aranjează dosarul şi îl pune la loc în servietă, cu grijă, de parcă urmează să intre într-o altă tură de noapte. Îi aruncă o privire lui Bloom şi încuviinţează energic.

Mă întorc către Bloom, clocotind de furie:

— Ce caut eu aici?

Bloom preia controlul întâlnirii. Îşi mută greutatea de pe o parte pe alta a scaunului, cu mişcarea aceea fluidă a persoanelor cu adevărat corpolente. Îmi vorbeşte scurt, sacadat, de parcă aş fi un prizonier căruia îi sunt citite drepturile:

— Secretarul de Stat pentru Justiţie şi Procurorul General al Angliei şi Țării Galilor tocmai au aprobat eliberarea temporară a Pacientului RSH493 din Secția Coral pentru afecțiuni psihice a Spitalului Rampton în custodia securizată a Abației şi sub supravegherea mea directă. Ordinul Ministerului Justiției cade sub incidența Legii Secretului de Stat şi orice persoană care va dezvălui această informație, în această clădire sau oriunde, va avea de suportat consecințe legale. Ai înțeles?

Prizonierul RSH493. Cunosc acest număr. La fel ca oricare alt cititor de ziare.

Spitalul securizat Rampton, instituția medicală pentru femei cel mai bine protejată. Pacienta numărul 493.

Domnișoara A. Ogilvy.

Donnelly şi Bloom s-au ridicat în picioare. În mod automat, mă ridic şi eu. Uscăciunea îmi invadează toată gura.

— Nu, răspund eu. Îmi pare rău, dar nu am înțeles. Ce e asta?

Bloom îi aruncă din nou o privire lui Donnelly, după care spune:

— Amnesty International se pregăteşte să ceară Curții Europene a Drepturilor Omului eliberarea Annei Ogilvy, pe motiv de tratamente inumane. Înainte ca asta să se întâmple, Parchetul Coroanei şi Ministerul Justiției trebuie să o acuze oficial de crimă sau riscă să piardă cu totul acest caz.

Diger noua informație.

— Ceea ce înseamnă că Anna Ogilvy trebuie să fie capabilă să participe la un proces. Iar ca să fie capabilă, ar trebui să...

— ...să facă ceea ce nu a făcut în patru ani, şi anume să se trezească, da.

Deci iată adevărata explicație. Pentru o clipă, îmi vin în minte toate poveștile acelea de groază din lecțiile de istorie de la școală: recruții adolescenți din Primul Război Mondial, culeși din tranșee pe jumătate morți de foame, îngrămădiți laolaltă şi trimiși în marș forțat către execuție, din cauză că sindromul posttraumatic de care sufereau fusese confundat cu

lașitatea. Tulburător de similar. Iar eu sunt psiholog, nu gardian de închisoare.

— Eu tratez oameni. Nu îi condamn. Cred că puteți găsi și alți experți în somn pentru acest caz, spun cu voce tare.

De data aceasta, răspunde Donnelly, ce pare a se fi săturat:

— Am făcut-o deja. Ani în șir am tot discutat cu specialiști din America, Europa, Asia și nu numai. Cei mai buni dintre cei buni. Dar nu există prea multe resurse în domeniu, iar metodele lor, din nefericire, nu s-au bucurat de succes. Lucrarea dumneavoastră, Dr Prince, este ultima șansă credibilă pe care o avem.

— Dar de ce să o aduceți aici?

— Dacă veți merge zilnic la Spitalul Rampton, sigur se va scurge informația. În plus, Aبايا este singura clinică dedicată somnului din Londra care poate găzdui un astfel de caz. Puteți respecta aici toate condițiile de strictă confidențialitate. Și nu avem alternativă. Anna O va fi transferată în această noapte, escortată de un ofițer de poliție și înregistrată sub un nume diferit. În ceea ce vă privește, o veți trata ca pe oricare alt pacient.

— Va fi recunoscută.

— Acum patru ani, poate. Azi, nu. Aproape o jumătate de deceniu de somn lasă urme.

— Și de unde luăm personalul necesar?

— Prizoniera va fi însoțită de o asistentă de la Rampton, spune Donnelly, care va lucra aici sub acoperire, ca angajată a unei agenții. Dumneavoastră veți fi contactul ei de zi cu zi, iar doamna profesor Bloom va face legătura între dumneavoastră și noi. Domnișoara Ogilvy nu va părăsi camera. Dumneavoastră nu veți spune nimănui că se află aici. Numai unii membri ai familiei, cu care veți putea lua legătura, știu adevărul. Secretarul de stat a promis solemn că va lua personal măsuri împotriva oricui va nesocoti condițiile acestei relocări temporare.

Mă năucește cutezanța celor auzite și mă și înfurie.

— Dar este absurd! Doar nu credeți că Anna Ogilvy reprezintă vreun pericol public. Sau poate că v-au îngrijorat titlurile din ziare?

Donnelly nu răspunde la provocare.

— Încercați să le spuneți asta familiilor victimelor. Anna Ogilvy nu poate fi eliberată și nici nu poate fi reținută la infinit. Saga ei trebuie să aibă un sfârșit. Semnați contractul de confidențialitate pentru secretele oficiale și vedeți-vă de viață sau încercați să vă testați teoriile în lumea reală. Alegerea vă aparține în totalitate, Dr Prince.

— Și ce se întâmplă dacă nu reușesc să o trezesc? Dacă teoria mea nu funcționează?

Donnelly își închide și ultimul nasture al hainei. Oștează, epuizat de evenimentele zilei. Apoi mă fixează cu ochii reci, de un verde-cenușiu.

— Atunci, mai devreme sau mai târziu, Anna Ogilvy va fi liberă să ucidă din nou, răspunde el sec.

5. BEN

Detaliile cazului Anna O sunt relativ simple. De aceea cred că își și amintește toată lumea de el. Simplitatea lui brută e de-a dreptul șocantă.

La ora 3:10, în dimineața zilei de 30 august 2019, Anna Ogilvy, fiica de 25 de ani a unui funcționar de rang înalt al guvernului din umbră și editor-fondator al revistei *Elementary*, a fost găsită dormind în cabana ei dintr-un retreat rustic din Oxfordshire, alături de un cuțit de bucătărie cu lama de 20 de centimetri. În cabana alăturată se aflau cadavrele a doi dintre cei mai buni prieteni ai ei: Douglas Bute, 26 de ani, și Indira Sharma, 25 ani.

La examinarea post-mortem au fost descoperite zece plăgi înjunghiate pe ambele corpuri. Singurele amprente de pe cuțit îi aparțineau Annei, iar hainele acesteia erau pătate cu sânge. Analiza medico-legală a confirmat ulterior că sângele de pe haine se potrivea cu al victimelor. Iar experții informatici au găsit în telefonul Annei un mesaj WhatsApp care conținea o mărturisire parțială, trimis înainte să cadă pradă somnului.

Judecând după rigor mortis, momentul decesului fusese estimat cu câteva ore înainte. Nu se putuse face nimic pentru salvarea vreuneia dintre victime, rănilor lor fuseseră fatale. Detectiv-inspector Clara Fennel de la Departamentul pentru Infrafracțiuni Grave și Crimă Organizată al Poliției Thames Valley a fost primul ofițer ajuns la Fermă, deci la locul crimei. Aceasta a descoperit-o pe domnișoara Ogilvy încă îmbrăcată în hainele pătate de sânge. În ciuda nenumăratelor încercări de a o trezi pe suspectă, domnișoara Ogilvy a rămas adormită și nu a răspuns niciunui stimul, iar mai târziu a fost transferată cu o ambulanță la Spitalul John Radcliffe de pe Headley Way.

Toate testele de sânge au ieșit în limite normale. Era vie. Corpul îi funcționa. Boala misterioasă care îi cauzase somnul profund a fost imposibil de identificat.

Dar ochii nu i-a mai deschis niciodată.

Consecințele publice au fost fulgerătoare și grave. Mama Annei, baroneasa Emily Ogilvy, și-a depus demisia din funcția ei de la Ministerul de Interne, cu efect imediat, și s-a retras din Camera Lorzilor. Richard Ogilvy,

tatăl Annei și director al unui fond de investiții internațional, a renunțat la planurile de a deschide un nou birou în Manhattan. Celebra poreclă s-a tras de la numele contului de social media al Annei: @AnnaO. Cei mai mulți dintre suspecții de crimă sunt masculi cu un nivel scăzut al IQ-ului, cu urechi ca de conopidă și un sumbru istoric de violență domestică. Anna O era o femeie tânără, cu studii superioare și deja cunoscută public drept ziaristă și scriitoare. Povestea ei era visul oricărui tabloid.

În curând, presa avea să sape după toate detaliile privitoare la viața Annei: copilăria dintr-o casă cu etaj din Hampstead; zvonurile despre consumul de droguri din adolescență; foștii iubiți palavragii de la Oxford; chiar și colegii și stagiarii de la *Elementary*, revista pe care Anna O înființase împreună cu Indira și Douglas. Un lucru pe care l-am învățat cu certitudine de când sunt psiholog este că, în cazul tuturor crimelor intens mediatizate, momentul este deosebit de important. August era luna perfectă, fix în mijlocul sezonului mort. Câteva luni mai târziu, poate că nici măcar nu s-ar fi auzit de această crimă.

Din fericire pentru mine, Anna Ogilvy își alesese bine momentul.

În curând, desigur, până și numele folosite de tabloide sugerau linia de demarcație dintre cele două tabere. Cei care credeau în nevinovăția fetei o numeau „Anna O”. Cei care o credeau vinovată o botezaseră „Frumoasa Adormită”. Însă nimeni nu putea scăpa din ochi această poveste.

Ca să fiu sincer, nici eu n-am putut.

6. BEN

Cele cinci niveluri ale clădirii Abației nu sunt egale. La parter se află recepția, o odă a bunului-gust și designului profesionist de interior. Subsolul adăpostește bucătăria și alte servicii domestice. Etajul întâi este pentru musafiri, așa cum îi numim pe pacienții temporari, de o noapte, care au nevoie de ajutor în vreo problemă legată de somn, fără a se angaja în imersiune completă, și care ajung la noi în Mercedesuri cu geamuri fumurii și cu zboruri private la Londra.

Etajele doi și trei sunt pentru aceia cu adevărat implicați, cei ale căror vieți sunt cu adevărat date peste cap de problemele de somn. Rezidenții. Fiecare pacient rezidențial de la Abație primește camera proprie. Atmosfera e asemănătoare celei dintr-un spital privat sau dintr-un hotel-boutique amenajat într-o casă mare. Avem meniuri la cerere pentru room-service și cărți, ziare sau reviste. Singura excepție privește tot ceea ce este digital: fără

telefoane mobile, laptopuri sau iPad-uri. La etajele doi și trei nu avem Wi-Fi. Acolo suntem sublim de analogi, relicve ale unui trecut îndepărtat.

Ultimul etaj este doar pentru angajați. Pereții de culoarea albăstruiului marin devin ceva mai scorojiți. Minimalismul este înlocuit de un aer neîngrijit de sector public. Birourile gem de dosare și hârtogăraie. Iar eu mă aflu aici în această noapte, lângă fereastra biroului lui Bloom, și mă uit cum Donnelly se face nevăzut într-un elegant și lucios Jaguar guvernamental, care e apoi înghițit de întunericul slab luminat de felinare.

Prin ferestrele vechi se strecoară frigul. În camerele de la ultimul etaj este în permanență curent. Îmi vine în minte acel e-mail rămas în inbox. O ofertă de lucru de la adjunctul vice-rectorului Colegiului Universitar din Insulele Cayman. Îmi fluturase prin fața ochilor perspectiva de a coordona, în calitate de profesor asociat invitat, noul lor curs de licență în psihologia somnului. Refuzasem ca prostul, alegând străzile britanice mereu ploioase în locul splendidelor plaje din Caraibe. Rămăsesem doar cu solara întrebare „Cum ar fi fost dacă?”, care încă îmi bântuie aceste jilave nopți londoneze.

Bloom și cu mine ne scurgem înspre cafeteria personalului, aflată în capătul holului. Spăl două câni de cafea și excavez o bucată expirată de cheesecake din micul frigider portabil. O mâncăm de pe farfurii de carton și așteptăm să ni se răcească nesurile. Ca de obicei, Bloom consumă partea leului. Eu mă mulțumesc cu firimiturile.

Apoi, Bloom spune:

— Presupun că ai niște întrebări.

Întotdeauna am întrebări. Încă de la începutul începutului.

Bloom îmi întinde, peste masa acoperită cu firimituri, un alt dosar subțire din carton, asemănător cu cel al lui Donnelly.

Îl iau fără mare tragere de inimă.

— Alt document misterios. Trebuie să îl ghicesc și pe acesta?

Ea zâmbește.

— Dacă dorești.

Îmi îndrept atenția către dosar. Observ din nou emblema Ministerului Justiției și clasificarea de maximă securitate. Câteva majuscule, de un roșu sângerieu, se încruntă la mine de pe copertă: RESTRICȚIONAT. Deschid dosarul și văd pe prima pagină o fotografie mare, cu un decor spitalicesc, alb. Într-un fel de pat medical se poate vedea un pacient îmbrăcat în halat.

Pacientul este de sex femeiesc și de vârstă nedeterminată. Are ochii închiși, iar părul îi pare spălat și pieptănat de curând. Pare și proaspăt tuns, iar la rădăcină se ghicește un început de încărunțire. Fața îi pare liniștită, dar nu mai e tânără. În ciuda celor întâmplare, tot îmi ia câteva clipe să înțeleg.

Anna Ogilvy.

Bloom mă urmărește îndeaproape.

— Am avut aceeași reacție.

— Deci Donnelly nu glumea. Femeia asta pare...

Sunt sigur că trebuie să fie o greșeală la mijloc. În 2019, Anna Ogilvy era înfloritoare. Avea acel aer arogant al tinereții, când știi că viața încă îți rezervă o groază de posibilități. Fotografia ei fusese publicată în nenumărate suplimente de ziar sau profiluri online, cu zâmbetul punk și tunsoarea pixie. Prin comparație, figura din această nouă fotografie pare a fi a unei străine. Există o copleșitoare senzație de moarte în ea, ce îi înăbușă toate celelalte trăsături. Părul arată ca o perucă. Iar corpul ei, cu totul, pare de alabastru, ca o figurină din Muzeul Madame Tussaud.

Încerc să îmi maschez cât de cât uimirea.

— Zici că e o fantomă.

— Femeia doarme de patru ani. Chiar este o fantomă.

— Cum stă cu activitatea cerebrală?

— Pare să fi rămas neschimbată. EEG-uri, toate testele arată că ar dormi adânc, pur și simplu. Doar că somnul ăsta durează de aproape 1.500 de zile.

— Nu a existat nicio schimbare?

— Dă la pagina cinci, spune Bloom.

Dau. Pagina cinci cuprinde o serie de grafice. Toate reprezintă activitatea cerebrală a Annei și reacția fiziologică. Oamenii alunecă în vise, de cele mai multe ori se trezesc singuri din ele. Rezultatele EEG-urilor sunt normale, cum au fost dintotdeauna. Însă nivelul reacției fizice a sărit un pic în sus de curând.

— Când anume a fost asta?

— Se pare că acum patru săptămâni. A fost singurul eveniment de acest gen. Monitoarele au arătat că ar fi fost mai stimulată de factori externi.

— Ar putea fi o întâmplare, desigur.

Bloom pufnește, sceptică:

— Dă pagina.

O dau. Încă am senzația că sunt folosit, dar nici nu mă pot abține. Misterul mi se pare irezistibil. Pe pagina următoare sunt detaliate rezultatele anormale. Verific zilele, apoi săptămânile. Dintr-un oarecare motiv, Anna aproape că s-a trezit acum patru săptămâni. Graficele nu pot fi interpretate altfel. Ceva s-a întâmplat.

— Există vreo explicație?

— Nu, răspunde Bloom. Sau, cel puțin, echipa medicală nu a putut găsi una.

— Deci este un mister.

— Încă unul din lungul șir.

Tăcerea care se lasă e întreruptă de vibrațiile mobilului lui Bloom. Aceasta răspunde, apoi murmură câteva încuviințări și închide. E ciudat să o văd pentru prima oară pe Bloom în poziția de angajat, făcând plecăciuni în fața unei autorități mai înalte.

— Au ajuns?

— Ajung în cinci minute, spune Bloom și se ridică. Citește și restul dosarului când ai timp. Conține detalii despre pseudonimul care i-a fost dat. Plus câteva numere la care se poate apela de urgență când lucrurile devin prea delicate în afara Abației.

Simt prima crampă în stomac.

— Cât de delicate?

Bloom îmi alungă îngrijorările cu obișnuita ei fluturare din mână:

— Cineva care te așteaptă la ușa apartamentului. Sau care te urmărește la metrou. Reporteri, genul ăsta de lucruri. Veșnicele și clasicele precauții.

Mă imaginez în confortul apartamentului meu, cu o poșică oțetită și un film clasic drept unice motive de îngrijorare. Anost, bineînțeles, dar în siguranță.

— Celorlalți angajați ce le spunem?

— Chestiile obișnuite.

Bloom ia un dosar din carton și iese, îndreptându-se către lifturi. O urmez imediat și intru și eu în lift. Ea apasă pe butonul pentru parter. În ciuda recomandării medicilor de a merge pe scări, Bloom e complet dedicată lifturilor. Exercițiile fizice, ca și dietele, sunt pentru muritorii de rând.

— O clientă VIP cu o clauză de asigurare medicală în contractele ei de actorie, care nu-și permite să se afle că suferă de probleme cu somnul. În caz contrar, se dezlanțuie iadul avocațesc. O plată consistentă pentru confidențialitate suplimentară și anonimat complet.

La etajul al doilea al Abației există o aripă specială, cu securitate sporită, pentru cei care aleg „pachetul VIP”. Vedete de la Hollywood, directori de companii listate la bursă – orice persoană pentru care o internare la o clinică pentru probleme cu somnul ar cutremura piețe financiare sau ar aduce în discuție clauze de asigurări de multe milioane. Londra e destinația preferată de clienții internaționali, care își pot masca tratamentele sub aparența unei săptămâni de vacanță. Am prevăzut, special pentru asta, ieșiri prin spate și sisteme de bruiaj în zona VIP, pentru a ne asigura că nicio înregistrare a prezenței acelor clienți nu poate fi făcută publică, sub nicio formă. Există și săli separate pentru masă și exerciții fizice, pentru ca pacienții VIP să nu poată fi văzuți decât de membrii personalului. Abația funcționează de două decenii și îi are pe statul de plată pe cei mai buni avocați specializați în protecția vieții private. Absolut niciodată nu am avut vreo scurgere de

informații din interior.

— Donnelly a menționat o legătură cu poliția. E cineva cunoscut?

Bloom nu se uită spre mine. Liftul ajunge săltat la parter. Mereu a folosit tăcerea drept cale de scăpare.

— Cine este? insist eu ieșind în foaierul plușat și strălucitor, de hotel de lux.

Se întoarce imperceptibil către mine, cu maxilarul evident tensionat de greutatea răspunsului.

— Dată fiind prezența ta în echipă, s-a decis ca omul de legătură din poliție să fie cineva care se află deja printre persoanele de încredere. Îmi pare rău, Ben. A fost cazul ei de la bun început. Nu am avut niciun cuvânt de spus în privința asta.

Am ajuns la intrare. Deja se aud mașinile care se opresc afară.

— Spune-mi că glumești, te rog.

— Mi-ar plăcea să pot face asta.

Oricum, știu că nu poate fi decât o singură persoană.

7. BEN

Este exact scenariul pe care amândoi am încercat să îl evităm.

— Ben.

— Clara.

— Arăți bine.

— Mulțumesc.

— Deși pari să fi făcut niște colăcei. Ah, toate acele seri pe canapea cu lasagna congelată! Te-ai apucat din nou de biscuiți, nu-i așa?

— Și mie îmi pare bine că te văd, ca întotdeauna. Urmează-mă, te rog.

În camera securizată de tratament pentru VIP-uri se poate ajunge doar printr-un labirint de scanere aflat la etajul al doilea. Mergem în tăcere către lift, apoi îl așteptăm împreună.

— Glumițe despre siluetă, pe bune?

Clara – sau acum, în urma ultimei avansări, detectiv-inspector șef Fennel – nu-mi aruncă nici măcar o privire.

— Suntem profesioniști, Ben. Așa am convenit. Nici pe mine nu mă bucură situația.

— Și eu care credeam contrariul.

— Nu îmi răspunzi la telefoane.

Trebuie să recunosc că, în ciuda tuturor celor petrecute, îmi este dor de

ea. Dar asta nu pot să spun. Mi-e dor de vechea noastră casă din Oxford. Mi-e dor de fiica noastră, Kitty, ieșindu-mi în întâmpinare, în fugă, pe hol, când auzea cheia în broască. Mi-e dor de duminicile leneșe în pat, citind ziarul, și de frânturile de libertate de la soneria telefonului și de la o nouă tură de muncă. Mi-e dor de familie, așa cum era ea.

După divorț, Clara a obținut custodia copilului, iar eu doar drept de vizitare, în principal pentru că ea a păstrat casa dinainte să se mute la Londra. Dorința mea de custodie comună este compromisă de lipsa unui al doilea dormitor în apartamentul din Pimlico.

Nu-mi permit un apartament mai mare. Clara nu va cere custodie comună dacă eu nu o fac.

Niciunul dintre noi nu dorește să ajungă în instanță.

Suntem la intrarea în secțiunea VIP de la etajul doi, accesibilă printr-o ușă separată de la scările principale. Echipa Serviciului Regal al Penitenciarelor a terminat deja partea cea mai grea a mutării, instalând-o pe prizonieră/pacientă în camera ei. Asistenta își primește instrucțiunile. Ofițerul de la Arme și Muniții, deghizat în hainele civile ale angajaților agenției, se familiarizează la rândul lui cu sistemul de monitorizare video. Și mai suntem doar noi doi.

Introduc codul pentru secțiunea VIP și aștept ca beculețul să înceapă să pulseze în verde. Înăuntru, totul pare mai clinic, datorită albului orbitor, de parcă ar fi un centru de conferințe ce păstrează aerul unui fost azil. Salonul VIP se vede în față.

— Te rog să nu uiți cu ce avem de-a face aici, spune Clara.

— O pacientă care are nevoie de ajutorul meu?

— Nu, o deținută care și-a înjunghiat de câte zece ori ambele victime. Să nu faci din asta o ocazie de studiu pentru teoriile tale despre minte. Trezește-o, apoi lasă-ne să ne facem treaba.

— Doar dacă tu și Ministerul Justiției mă lăsați să mi-o fac pe a mea.

Fața Clarei exprimă același vechi dispreț pe care îl știu de pe vremea când ne duelam pentru mașina de spălat vase. Ea este detectiv senior acum, iar eu, un consultant independent. Ea a absolvit cu Bastonul de Onoare Școala de Poliție de la Hendon și are un master în Criminologie Aplicată, obținut la Oxford. Eu sunt un expert în somn cu licență de la Open University și zece ani de cursuri serale la activ. Cumva, aceste mici diferențe au crescut cu timpul, ca o zgaibă ce se transformă la un moment dat într-o rană.

— ...și, teoretic, nu este o criminală.

— După părerea ta, a înjunghia două persoane nu înseamnă crimă?

— La fel cum nu a însemnat nici pentru juriul format din 12 bărbați și femei, nici pentru acel judecător care se bucură de recunoaștere în orice

tribunal din țara asta.

— O chichiță procedurală.

— Nu, un fapt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeia a trimis un mesaj familiei în care recunoștea că ea a făcut-o!

Acele câteva cuvinte din grupul familial de WhatsApp care deveniseră faimoase, citate fiind de mii și mii de ori.

Aproape toate documentarele despre Anna O începeau în același fel.

Îmi pare rău. Cred că i-am ucis.

Multă lume crede că era conștientă când a trimis mesajul. Ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost conștientă și când a comis crima. Vinovată. Dar ei nu au studiat somnul așa cum am făcut-o eu. Oamenii au făcut lucruri cu mult mai complexe decât să trimită mesaje pe WhatsApp în timp ce teoretic încă dormeau.

— Vinovat până la proba contrară. Tribunalul opiniei publice nu contează.

— Nu ai fost acolo în noaptea aceea, Ben. Nu ai văzut ce am văzut eu.

Auzisem poveștile. Îmi pot doar imagina oroarea de atunci. Pentru Clara, pentru familie, pentru Anna însăși. Dacă se trezise după înfăptuirea crimei, simpla vedere a acelor trupuri ar fi putut fi de ajuns pentru a o afunda la loc într-un somn încă și mai profund, chiar veșnic. Corpul se poate închide pur și simplu după o suprasolicitare mentală.

Simt cum îmi revine vechea durere acum, genul acela pe care o simți dacă iubești și urăști în același timp. Aș vrea să-i pot spune atât de multe Clarei, sunt atât de multe lucruri pe care le regret! Dar relația noastră s-a rupt cu multă vreme în urmă. E greu să mai găsesc un început.

— Apropo, săptămâna trecută a fost o mare greșeală, spun eu. Că nu ți-am răspuns la telefoane și că nu m-am dus să o iau de la școală. Nu ar fi trebuit să se întâmple, îmi pare rău.

Clara își îndepărtează o șuviță de pe față.

— Poate reușești să o liniștești weekendul ăsta, spune ea, după o clipă de tăcere, în care amabilitatea i s-a strecurat înapoi în voce. Nu s-a simțit bine după ce a văzut acele fotografii. La tine reacționează într-un fel în care nu o face niciodată cu mine.

— Nu e adevărat.

Clara zâmbește cu tristețe, apoi se uită la ceas:

— E aproape 2:00 dimineața, iar peste mai puțin de șase ore trebuie să o duc la școală. Hai să ne ocupăm de treaba asta, acum. Vino să-ți cunoști noua persoană de contact.

8. BEN

Harriet Roberts, asistenta detașată de la Spitalul de maxima siguranță Rampton, continuă să patruleze prin salonul de tratamente.

— Încercăm să îi asigurăm o oarecare rutină.

— Cum anume?

Are ceva tăios în voce, asemănător cu profesorii de sport pe care mi-i amintesc din școală. E subțirică, minionă, iar părul de culoarea lemnului de stejar îi gădilă umerii. Trăsăturile de bonom intră în contradicție cu fermitatea afișată ostentativ, e o persoană care crede în disciplină și a cărei autoritate s-a construit în decenii de ture de noapte. Rampton, ca și Broadmoor¹, seamănă pe alocuri cu o închisoare. Inocența nu supraviețuiește primului contact. Blândețea este eradicată, substituită de autoapărare.

— Draperiile se trag cel mai târziu la 8:00 dimineța. Luminile se sting seara la 22:00 fix. A doua parte a zilei este dedicată stimulării mentale.

— Cu monitoarele ce este?

— Umflă pernele, asigură circulația sângelui, mai stai de vorbă cu ea. Acestea sunt instrucțiunile primite de la medici.

— Înțeleg.

Pare că am jignit-o cumva, poate chiar prin simplul fapt că i-am pus aceste întrebări. Țasta e necazul când ești psiholog. Neurologii te privesc de sus. Psihiatrii îți țin predici. Iar asistentele te desconsideră. Referirea la medici nu e întâmplătoare. Pe de altă parte, nici viața ei nu e de invidiat. Asistentele sunt instruite să-i ajute pe bolnavi să se însănătoșească, nu masează picioarele suspectilor de crimă. Mă întreb cum de a ajuns la Rampton și nu la un spital obișnuit. Ce o fi determinat-o să-i îngrijească pe proscrisii societății, să-și petreacă viața în umbra celor violenți și nebuni?

Decid să o întreb, în ciuda răcelii ei:

— Ați fost alături de pacientă încă de la bun început, nu-i așa?

Harriet încuviințează:

— Au trecut mai mult de patru ani. Am fost persoana de contact permanentă. Nici nu-mi vine să cred că a trecut atât de mult timp.

Simt o oarecare mândrie în răspunsul ei. Oamenii își închipuie uneori că e o slujbă ca oricare alta. Prea puțini apreciază cât de importantă poate fi. În ciuda aparentei sale lipse de sentimente, Bloom a fost cea care m-a învățat

¹ Cel mai vechi spital de psihiatrie de maximă siguranță din Anglia, unde sunt închiși criminalii cu probleme psihice (N.t.).

ce înseamnă dedicarea veritabilă. Nu vorbe, ci fapte.

— Mult peste simpla îndatorire a unei sarcini de serviciu. Patru ani este impresionant.

Harriet zâmbește. Detectez o rămășiță de emoție acum, adânc și cu grijă îngropată.

— După părerea mea, acesta nu este un serviciu ca oricare altul. E o vocație. Iar faptul că ea nu poate răspunde nimic probabil că este de ajutor.

— Erați deci cu Anna acum patru săptămâni, când au apărut acele anomalii pe monitoare?

Se uită la mine cu o privire nouă, deodată interesată. Oftează.

— Se pare că nu a fost decât o abatere de natură tehnică. Medicii au verificat totul.

Simt o ușoară ezitare în vocea ei.

— Dar dumneavoastră aveți o altă teorie?

Harriet pare puțin jenată.

— Știu că sună aiurea, dar mă întreb dacă nu au fost cumva niște stimuli externi. Însă e doar o simplă părere de asistentă. Niciun doctor nu m-a luat în serios.

— Ce fel de stimuli?

— Serios, e o tâmpenie.

— Lăsați-mă pe mine să decid asta.

— O angajată nouă de la curățenie a ascultat Spotify pe telefonul ei, cu funcția de *shuffle* oprită, în timp ce făcea curat în salon. Aceeași piesă iar și iar. Iar acesta a fost singurul lucru diferit în acești patru ani.

— Ce piesă?

— *Yesterday*, cântecul lui McCartney.

— Sunteți sigură?

— Doctorii nici nu au vrut să audă de asta. Mi-au spus că e o aiureală psihologică. Presupun că știu ei ce spun.

— Neurologi, nu-i așa?

Harriet dă din cap, nu e dispusă să discute chestiuni care n-o privesc:

— Îhm.

— Au existat și alte semne fizice notabile?

— Ochii. În general, ochii ei sunt nemișcați. Însă atunci când s-a auzit muzica, s-a văzut un ușor tremur. Și la mâna dreaptă, la fel. Doctorii spun că a fost doar un spasm muscular fără nicio legătură. Dar am observat de mai multe ori fenomenul.

Dau și eu din cap:

— În regulă, de acum mă ocup eu de asta.

Harriet își termină treburile, apoi se îndepărtează de pat.

— Bine. Revin curând. Aveți numărul meu, în caz că e nevoie de ceva.

— Sigur.

Ușa se închide. Aud încuietorea activându-se automat. Mi se pare foarte ciudat să rămânem așa, singuri, în aceeași încăpere. Am citit toate articolele care au fost scrise de-a lungul vremii despre acest caz. Chiar și acum apar regulat tot felul de comentarii la comentarii în ziarul *The Guardian* sau în *London Review of Books*, care incriminează întregul fenomen „Anna O”. Un simptom al privirii masculine. O creație a mass-mediei. Femeia căzută. Renașterea Evei. Ba chiar există și un curs la Universitatea Goldsmiths, despre misoginism, mit și media, în care cazul Annei este discutat în amănunt.

Pentru multă lume, mitul Annei O este de fapt inversat. Ea nu este personajul malefic aici, ci victima. Încerc să-mi imaginez reacția Clarei și hotărâsc să nu menționez asta vreodată. Sunt la fel de vinovat ca toți ceilalți. Lucrarea mea cea mai căutată de pe Amazon este „Prince, Benedict. *Anna O și alte mistere ale minții* (Viking, 2021)”. Practic, este un bestseller, dar numai în Belgia.

Mă apropii acum de pat. Monitoare clipind. Fire ondulându-se. Tuburi învârtându-se unele în altele, până ce totul arată ca un castron uriaș cu spaghete de cauciuc.

Tușesc nervos în mască. Primul lucru pe care îl observ este cât de mică e Anna în realitate. Fotografiile reciclate de toate publicațiile nu o arată așa cum este sau, cel puțin, nu o *mai* arată. În patul acesta se află o ființă diferită de fiica rebelă de politician. Pare vulnerabilă, depozată de toată armura și arătând mai bătrână decât ar avea dreptul să arate orice persoană spre 30 de ani.

„Anna O” este un personaj de legendă tabloidă, realizez acum. Anna Ogilvy are în realitate 1.67 m înălțime și cântărea de obicei în jur de 57 de kilograme. După cum scrie în dosarul ei medical, în copilărie a avut amigdalită, în adolescență, mononucleoză, iar la 16 ani a jucat hochei. La momentul crimelor, avea 25 de ani și o musculatură bunicică – dacă nu chiar excepțională –, cu un indice rezonabil de masă corporală și un metabolism ușor accelerat.

Pe scurt, metoda criminală aleasă i se potrivea de minune. Înjunghierea presupune mai multă asiduitate decât forță brută. Arma folosită în ambele atacuri a fost un cuțit pentru sculptură, cu lamă din oțel inoxidabil, de 20 de centimetri lungime, și cu mâner moale. La momentul crimei, astfel de cuțite se găseau la orice magazin John Lewis cu mai puțin de 20 de lire. Cuțitul acela a spintecat organele vitale ca un bucătar care toacă niște carne. Doar numărul înjunghierilor ar fi putut cere efort fizic, sugerând o oarecare

frenezie.

Alături de pat se află un taburet. Mă așez pe el. Urmăresc impulsurile luminoase de pe monitoare și pulsațiile tuburilor ocupate cu o activitate sau alta. Verific camerele și apoi îmi scot telefonul. Caut *Yesterday* pe Spotify – o am deja descărcată – cu degetul înmănușat lipicios pe ecranul din sticlă. Este o alegere muzicală potrivită. Teoria mea – aflată încă în întregime în stadiu embrionar și nedovedită – se bazează pe folosirea unor stimuli culturali pentru a trezi pacientul cu ajutorul amintirilor dintr-o perioadă fericită a vieții lui. Am văzut pacienți reacționând la semnale similare din trecutul lor: muzica pe care le-o cânta mama lor, vechi cântece bisericești, linia melodică a genericului vreunei emisiuni TV preferate. Chitara acustică începe să zbârnâie în difuzor. Apropii telefonul de Anna și privesc când la expresia feței ei, când la monitoare. Apoi încep partea vocală.

La început, nu se întâmplă nimic. Liniile de pe monitor refuză să se miște. Fața Annei rămâne nemișcată pe pernă, nici măcar o mică tresărire nu se vede pe ea. Mă pregătesc să renunț, să opresc muzica și să consider că a fost doar o întâmplare. Poate că neurologii aveau dreptate până la urmă. Însă chiar înainte de a apăsa pe butonul de pauză, zăresc cum ochiul stâng al Annei clipește ușor. Atât de rapid, încât aproape că nu sunt sigur dacă am văzut ceva sau ochii mei mi-au jucat o festă. Însă apoi se întâmplă din nou, exact cum a descris asistenta. Este un semn de recunoaștere, extrem de slab, dar surprinzător.

Arunc o privire către monitor și observ că linia s-a încrețit puțin. La fel ca acum patru săptămâni, când s-a înregistrat aceeași deviere infimă, foarte ușor de ratat. Mai pun de două ori melodia, dar nu mai observ nicio altă reacție. Îmi maschez dezamăgirea.

Asistenta se întoarce curând. Îmi bag telefonul în buzunar. Teoretic vorbind, în saloanele rezidenților nu e voie cu niciun dispozitiv electronic în afara echipamentelor medicale. Mă întreb, pentru o clipă, dacă cei de la Ministerul Justiției supraveghează permanent situația. Simt cum mi se face pielea de găină numai la gândul că cineva de la Whitehall mi-ar putea urmări acum fiecare gest.

— Trebuie să o hrănim, spune Harriet în felul acela al ei sacadat și disprețuitor. A fost de ajutor?

— Da.

Decid să nu îi povestesc despre experimentul meu muzical. Am nevoie de mai mult timp pentru a reflecta la ceea ce am văzut. Sau ceea ce cred că am văzut.

— Mulțumesc, adaug eu. Foarte de ajutor.

Ies din încăpere și cobor la parter. Clara se pregătește să plece. Mă vede

venind și spune:

— Benedict Prince. Psiholog și făcător de minuni?

Zâmbesc.

— Nici măcar eu nu sunt chiar atât de bun. Sau de rapid. Încă doarme.

— N-ai fost tentat să-ți faci un selfie mic, pentru colecție?

Genul de observație care îmi amintește de partea mai întunecată a căsniciei noastre. De primele șase luni după nașterea lui Kitty, de exemplu, sau de momentul când am găsit mesajele acelea către un alt bărbat în telefonul Clarei. Mă gândesc la știrile despre ofițeri de poliție făcându-și selfie-uri lângă cadavre sau la chaturile odioase în care fantau la ideea de crimă sau viol. Mă cutremur. Mă întreb ce aduce acasă Clara, seara, la întoarcerea de la muncă. Este unul dintre motivele pentru care îmi doresc tutelă comună, și nu doar weekenduri ocazionale. Sunt hotărât să nu o las pe KitKat să devină și ea o victimă a meseriei mamei sale.

— Zi-mi ceva, spune Clara. Toți medicii consideră că afecțiunea ei nu e neurologică. I-au făcut o groază de teste, electroencefalograme, tomografii, analize de sânge, puncții lombare, tot ce vrei, și niciunul nu a arătat nimic. Deci cum poate un creier sănătos să facă pe cineva să doarmă atât de mult? De ce nu a reușit nimeni să rupă vraja?

Întorc pe toate părțile, în minte, ideea de a-i povesti despre teoria mea muzicală. Întrebările acestea ne-au bântuit multă vreme. În noaptea aceea fatidică de acum patru ani, Clara se întorcea dintr-o tură târzie de la secția de poliție din Abingdon, cu dorința de a face un duș și a-și schimba hainele, când prin stația radio s-a auzit alerta pentru un incident lângă Burford. Cum ea se afla cel mai aproape de locul faptei, s-a întors din drum, a ajuns la Fermă și s-a ocupat de investigație înaintea oricui altcuiva. Acela a fost debutul ei ca ofițer de investigații. Din cauza aceluia drum târziu în noapte, cariera ei de polițist – ca și viața noastră de familie – s-a schimbat pentru totdeauna.

— Pentru că nu creierul este cel care o face să doarmă așa. Ci mintea. Ceea ce este un fenomen cu mult mai complex. Dar asta este doar părerea mea.

— Apoi îmi vei spune că totul se datorează unei traume din copilărie.

— Iată o idee.

Ajungem la ușa de la intrare și devenim din nou formali.

— Parcă azi trebuia să ai zi liberă?

— Am avut, spun eu înghițindu-mi un nou căscat.

— Să știi că am vorbit serios. Să ai grijă de Kitty, să aibă un weekend frumos. I-a fost mai greu la școală în ultima vreme. Are nevoie de încurajare. Și să vorbești cu ea și despre coșmarurile pe care le-a tot avut.

Simt din nou acel pumn în stomac. Am fost atât de preocupat de propriul dezastru – despărțirea, locuința provizorie – încât nici măcar nu am observat tulburarea copilului. Deci de asta nu-mi vorbește despre noua ei școală. Cândva, cunoșteam fiecare amănunt din viața ei. Acum o știu doar în linii mari.

— O iau mâine la 15:30, spun eu, apoi mă uit la ceas: Adică azi.

Clara încuviințează.

— Să nu întârzii. Din nou.

Mă chinui să îi arăt un zâmbet.

— Nu-ți face griji. Voi fi punctual.

9. BEN

Sunt obișnuit să întârzii. Este tema constantă și comună a zilelor mele de școală și de facultate, a primilor pași în piața muncii. Dar de data aceasta simt ceva diferit, în timp ce alerg spre stația de metrou, cu transpirația umezindu-mi gâtul, parcă îl și văd pe judecătorul de la tribunalul familiei exprimându-și dezaprobarea la adresa mea, ca în actul final al vreunei tragedii grecești. Nu voi pierde șansa de a obține custodia comună din cauza consumului de droguri sau a vreunui comportament infracțional, ci pentru că îmi gestionez timpul dezastruos.

Însă nu de judecător îmi este cel mai teamă sau, cel puțin, nu încă. Ci de privirea aceea a lui Kitty. Am putea să îi spunem intimidare emoțională, chiar șantaj. Eu sunt cel care deține puterea, portofelul și autoritatea. Și totuși, o simplă privire de-a ei mă poate face să mă simt mai incompetent decât m-au făcut vreodată să mă simt toți directorii de școală, fostele iubite, colegii de serviciu sau criticii. Fusesem prevenit că a fi părinte nu e o treabă pentru persoanele vulnerabile emoțional. Dar de-abia acum am ajuns să o cred cu adevărat.

Să fii părinte e ca o ruletă rusească.

O văd pe Kitty – sau KitKat, cum îi spun eu, spre disperarea Clarei – așteptând la poarta școlii. Pare să se simtă abandonată, cum stă acolo, cu echipamentul de sport și rucsacul supra-încărcat la picioare. Cutia viorii se sprijină nesigur de un zid din apropiere. Alături de ea așteaptă o profesoară – doamna Raymond, dacă îmi aduc bine aminte, o profesoară de biologie severă, cu un nas acvilin și aspect general de uliu. Profesoara se uită din când în când dezaprobator la ceas. Când ajung și eu la poartă, am cămașa scoasă din pantaloni, iar șiretul de la pantoful stâng, desfăcut, se târâie pe

trotuar. Ambele detalii par să îmi agraveze tardivitatea.

Am adormit la birou. Am închis ochii pentru un pui de somn necesar și m-am trezit după trei ore. Doctorul de somn care aștește după-masă. Ditamai ironia!

Mă uit la ceas: 16:01.

KitKat nici nu mă salută. Se întinde doar după vioară și își aranjează rucsacul. Doamna Raymond observă în ce stare de neorânduială mă aflu, apoi trage cu putere aer în piept, de parcă ar decide că nu mai e nimic de salvat la mine. Urmează o înșiruire seacă de enunțuri referitoare la regulamentul școlar, domnule Prince, și la motivele pentru care toți elevii ar trebui să fie înscriși oficial la afterschool. Născocesc o povestire extravagantă despre cum aș fi fost convocat de către șeful poliției în persoană pentru a interoga un suspect de crimă aflat în custodia lor și observ cum ochii doamnei Raymond încep să se mărească a îngrijorare. Mă pregătesc să presar totul cu detalii ieșite din comun – de obicei, cele morbide sunt cele mai eficiente –, însă șmecheria deja a funcționat. Doamna Raymond se îndepărtează grăbită. Rămân singur cu KitKat.

— Scumpa mea, îmi pare foarte rău. Tati a fost prins cu treabă.

Nu-mi răspunde, nici acum, nici tot restul zilei. Luăm autobuzul până la Pimlico, pentru că ei încă îi este frică de metrou. În astfel de momente, este fiica mea mai mult decât oricând. Clara are o abordare procedurală energică. Eu sunt părintele cu frici și superstiții, sensibil de obicei la toate grozăviile iraționale ale minții. M-am rugat deseori, înainte de nașterea lui KitKat, ca fiica noastră să moștenească neînfricarea de la Clara și simțul umorului de la mine. În ziua aceea, nu se poate spune că soarta ne-a zâmbit.

Oricum, după aceea s-a schimbat totul. M-am pregătit atât de mult pentru sincopel previzibile – distribuirea inegală a sarcinilor de îngrijire a copilului, covârșitoarea povară a nopților nedormite, micile vrajbe ale împărțirii obligațiilor casnice – încât le-am ratat pe cele imprevizibile. Cele care nu sunt menționate în cărțile de parenting. Ce să faci dacă soția ta suferă de o înfiorătoare depresie postnatală. Ce să faci dacă găsești un schimb de mesaje între soția ta și un prieten medic. Acel unic moment de cotitură în care sfârșitul devine inevitabil. Nu mi-a spus niciodată numele lui. Dar mi-am dat seama din mesaje că era cineva din trecutul ei. I-am luat la rând pe toți prietenii din toate școlile și de la facultate pe care îi știam și care deveniseră medici, întrebându-mă care dintre ei o fi fost vinovat pentru distrugerea mariajului meu. Nu, după nașterea lui KitKat, nimic nu a mai fost ca înainte.

Apartamentul nou din Pimlico se află încă într-o fază intermediară. Locul are un aer stătut, neîngrijit. Ceea ce cândva a fost minimalist și avangardist

este acum mohorât, de un cenușiu uniform. Am încercat să îl învioresc cu ceva pete de culoare, dar n-am prea reușit. În ultima vreme, Clara a început să-l numească „HMP² Pimlico”.

Gătesc cina. Mâncăm de pe tăvi, în timp ce urmărim un film pentru copii foarte ușor de uitat de pe Disney+, o concesie rară din partea mea. Sunt într-o dispoziție caritabilă. Alimentat cu mai mult de un pahar cu vin, îi îngădui lui KitKat o jumătate de oră suplimentară de petrecut în fața ecranului, înainte de culcare. Apoi, ca de obicei, mă simt oarecum compromis și vinovat.

Pe când se pregătește să adoarmă, decid să abordez subiectul, la fel de natural de parcă aș vorbi despre ora de înot de mâine sau despre problemele cu tema de la mate. Mi-am tot formulat și reformulat în minte întrebările pe care să le rostesc încă de când m-a provocat Clara, la Abație.

— KitKat.

Murmură ceva neinteligibil, pe care de obicei îl interpretez drept un „da”.

— Mai ții minte, zilele trecute, când ai văzut niște lucruri de la serviciu de la mami...

O tulburare încremenită i se citește pe față.

— Mami mi-a povestit despre coșmarurile pe care le-ai avut. Și despre dosarele de poliție de la serviciu. Și despre faptul că nu prea dormi.

O aprobare timidă din cap, după care își trage plapuma mai aproape de bărbie, ca o fragilă formă de protecție împotriva spiritelor răuvoitoare.

— Știi că nu ar trebui să intri în biroul lui mami, KitKat, nu-i așa? Că locul acela este numai pentru oameni mari.

Acum își ia mina de cerut iertare, cu capul plecat într-un mod exagerat și buza de sus lăsată peste cea de jos, ca un labrador care cerșește absolvirea de vreo vină.

— Dar nu am intrat. Erau pur și simplu acolo.

O mângâi pe păr și continui să o învelesc bine.

— Știi, scumpa mea. Mami a fost neatentă pentru că a lăsat ușa deschisă. Neatenta de mami!

— Nu a lăsat ușa deschisă. Erau în geanta ei.

În calitate de psiholog, mă uimește mereu faptul că oamenii sunt singurele animale care au capacitatea de a crea ficțiune. Limbajul ne permite să ne imaginăm lucruri diferite de cele ce sunt; imaginația ne lasă să mințim; minciuna ne scoate din necaz. Sunt impresionat de gradul de elaborare al lui Kitty, chiar dacă minciuna ei nu prezintă credibilitate. Hotărâsc să nu mă las distras de la subiect.

² Acronim pentru „His Majesty's Prison” — Închisoarea Majestății Sale (N.t.).

— Dar fotografiile acelea pe care le-ai văzut...

— Morții.

— Da, scumpa mea, morții. Ar cam trebui să... discutăm puțin.

Mă opresc. Îmi dau seama cât de imun am devenit la toate astea. Clara și cu mine suntem amândoi profesioniști. Pentru noi, uneltele muncii noastre – fotografii de la locul crimei, rapoarte medico-legale – sunt simple obiecte de analizat și disecat. Pentru a vedea adevărul, îți trebuie o perspectivă de copil.

Și, în mod ironic, bineînțeles, aici intervine propria mea minciună. O minciună nevinovată și cu scop nobil, dar tot o minciună este. Îmi spun că este scuzabilă. O ficțiune necesară.

— Știi că oamenii aceia doar se prefac, nu-i așa?

Confuzia îi schimonosește fața:

— De ce?

— Mai știi, la școală, când ai jucat în piesa aceea despre Nașterea Domnului și tu te-ai prefăcut că ești Maria și ai umblat în jurul ieslei? Iar băiatul acela, Aidan, era Iosif. Iar domnișoara Hardcastle v-a acompaniat la pian când ați cântat.

Dă din cap. Este realizarea școlară de care e cel mai mândră. Spectacolul a fost filmat. Clipuri din el au fost distribuite pe diverse grupuri de WhatsApp de-ale familiei. Părinții Clarei se întorseseră mai devreme de la locuința lor de pe plajele Floridei ca să poată asista în direct la spectacol. Eu fusesem chemat la tribunal în ziua aceea, ca martor-expert, deci nu putusem participa. Nimeni din familie nu mi-a iertat-o. Nici măcar eu nu m-am iertat încă, de tot, pentru asta.

— Nu ai fost acolo.

Din nou franchețea copilului. Clara știe să-mi sape fragilul ego cu un cuvânt bine ales. Bloom îmi desființează orice pretenție. Până și unii dintre studenții mei de la cursurile serale ale Universității Birkbeck se dau mari încercând să-mi evidențieze vreo lacună în materie de cunoaștere. Însă nimeni nu mă poate răni cum o face KitKat.

Îi zâmbesc, simțind pericolul de a-i pierde respectul.

— Știi că mami prinde oameni răi.

Dă iar din cap, de data aceasta cu mai puțină vigoare.

— Ei bine, de data aceasta a fost vorba de cu totul altceva. Oamenii pe care i-ai văzut în fotografii o ajutau pe mami, de fapt. Se prefăceau răniți pentru ca mami să le poată arăta altor oameni cum să prindă oameni răi. Se numește „training”.

Când o spun cu voce tare, sună încă și mai puțin convingător. Aștept. Văd o mică încrețitură într-o sprânceană. Pare să fi mușcat momeala.

— De ce?

— Îți aduci aminte când ai fost cu mami la evenimentul acela, cu cei de la serviciul de ambulanță St. John? Când au venit la școală toți oamenii aceia cu sirenele, în uniforme verzi de paramedic!?

La cuvântul „verzi” dă din nou din cap. Își poate aminti oameni verzi, ceea ce-mi dă curaj.

— Îți aduci aminte că un profesor s-a prefăcut că este pacient, așa cum te-ai prefăcut și tu când ai jucat-o pe Maria, pentru ca paramedicii să vă arate cum să ajutați pe cineva care a leșinat? Domnul...

Drace! Numele omului mi s-a șters complet din memorie. E slab și deșirat, cu un pământ de păr de culoarea caramelului, și îi atârână obrajii când zâmbește larg.

— Sidebottom.

Kitty îmi aruncă o privire de satisfacție poznașă. Nu-și poate ține un chicotit. Îmi amintesc de vremurile când simpla rostire a cuvântului „bottom”³ o făcea să moară de râs. Îmi pare rău pentru domnul Sidebottom și nesfârșitul carusel al adunărilor de elevi zeflemitori, an după an, unul mai dureros decât altul. Este genul de nume care ar trebui schimbat la cerere sau care ar trebui să-și descurajeze purtătorul să urmeze o carieră în învățământ. Dacă ar fi aici Clara, cu siguranță ar împărtăși câteva lecții parentale despre empatie și bune maniere. Dar nu este. Iar eu nu pot rezista expresiei pure și neprihănite de bucurie de pe fața copilului meu, nesfârșitei încântări la auzul unui biet nume caraghios.

— Da, KitKat, celebrul domn Sidebottom.

Kitty încearcă să își înăbușe un nou hohot de râs cu mâna la gură, pe care o umple de scuipat.

— Deci oamenii din acele fotografii erau ca domnul Sidebottom. Făceau parte din echipa cu care își desfășura mami trainingul.

E mai serioasă acum, dar tot i se citește neîncrederea pe față.

— De ce sângerau?

Încerc să mă controlez din nou. Mă doare ceea ce poate face sinistra lume a adulților unei minți fragede de copil. Ca psiholog, ar trebui să știu mai bine decât multă lume. Îmi amintesc de Clara în acele teribile câteva luni de după nașterea lui Kitty. Furiile, mânia, închiderea în sine, gândurile – cum depresia postnatală o consumase complet. Clara devenise cumva diferită. Nu dormea, nu mânca, nu vorbea. Una din zece femei trece prin așa ceva, atât de mare este puterea minții umane. Singurul păcat e să o subestimăm.

— Mami îi pregătește pe alți detectivi ca să știe ce să caute la locul unei

³ „Fund”, în lb. engleză (N.t.).

crime. Nimeni nu era rănit cu adevărat. Toți se prefăceau. Ai înțeles?

Tăcere. O văd foindu-se sub plapumă, ca de obicei. Respiră greoi, aproape ca un oftat, apoi pare să se hotărască:

— Tati...

Tensiunea devine aproape insuportabilă. Oare a mers? Sau fiică-mea este traumatizată pe viață?

— Da, KitKat.

Îmi zâmbește.

— Data viitoare, pot să mă prefac și eu?

10. EMILY

— Ești sigură că e în regulă să încui tu?

Emily Ogilvy îi aruncă o privire ucigașă. Iată dezavantajul unei reorientări profesionale târzii în viață.

— Cred că mă pot descurca, răspunde ea.

— Să nu uiți, cheia trebuie să...

— ...o împing puțin și să aștept să facă clic. Am reținut.

Diaconul zâmbește, în felul acela în care numai bărbații tineri pot, de parcă ar aștepta ca omenirea să îi aprecieze la imensa lor valoare. Emily reușește să îi răspundă cu un zâmbet plat, în timp ce numără în minte secunde până când se va închide ușa biroului. Se repede ușurată în micuța chicinetă de lângă biroul bisericii și își pregătește o cană cu ceai tare English Breakfast, la care adaugă o lingură ilicită de zahăr. Ba chiar caută și un biscuit digestiv de ciocolată.

Evident că o preveniseră. Parcă vede și acum fețele confuze ale prietenilor și rudelor, când le dăduse vestea. Puțini o contraziseră deschis. Rezervele putuseră fi citite din plin în țuguieri curioase din buze și sprâncene arcuite. Dar odată ce își dăduse demisia de la slujba ei cea importantă, nu-i mai rămăseseră prea multe opțiuni. Și uite-așa se face că, spre uimirea generală, baroneasa Ogilvy de Kensington se reinventase sub numele de Emily Shepherd, candidată la hirotonire și preot în formare la Biserica St Margaret din Westminster.

Găsește doar lapte de ovăz în frigider – altă manifestare a sindromului bărbatului de douăzeci și ceva de ani, care-i enervează pe toți cu preocupările sale pentru sănătate – și îl amestecă în ciudată în ceai, strâmbându-se ușor din cauza mirosului. E lucru rar să fie lăsată singura responsabilă a locului, chiar dacă pentru numai o jumătate de oră.

Turiștii, bineînțeles, se îngrămădesc mereu la Catedrala Westminster. St Margaret este biserica politicianilor, gazda slujbei anuale de Crăciun a Parlamentului. Gândul la acel eveniment o îngrozește. Va fi ca întoarcerea la o fostă școală și reîntâlnirea cu foști prieteni care se holbează la uniforma ta nouă. Emily se oprește brusc din gânduri. Are peste 50 de ani. Totuși, viața nu se schimbă niciodată cu adevărat. Oamenii rămân încăpățânat de familiari.

Chiar când Emily se pregătește să se întoarcă în corpul principal al bisericii, îi vibrează mobilul. I se pare amuzantă amintirea unor vremuri când căra după ea mereu mai multe aparate. În perioada ei guvernamentală, fantomatică sau nu, deținea un telefon personal, un iPad parlamentar, telefonul ministerial securizat, plus o variată gamă de inboxuri monitorizate de o armată întreagă de membri ai personalului. Primirea unui mesaj consta de multe ori într-un proces cu cinci etape. Acum are un iPhone micuț, un model realmente antic, cu un cont de Gmail și unul de WhatsApp. Această ultimă misivă e venită pe e-mail. Aruncă un ochi peste ea, apoi încă unul, în timp ce în stomac i se insinuează golul acela mult prea familiar.

Au trecut patru ani. Dar aproape că nu există zi în care să nu vină vorba despre asta. Doar că acum nu e mesajul obișnuit – trolii cu fierea lor, și cu ura, și cu amenințările.

Nu, de data aceasta e ceva diferit.

De la: benedict.prince@clinicaabatia.com

Către: ordinand2@bisericastmargaret.org

Subiect: Întâlnire Anna Ogilvy

Dragă doamnă Shepherd,

Vă rog să iertați intruziunea aceasta neașteptată. Sunt Dr Benedict Prince, partener la Abația, Clinica Somnului din strada Harley. După cum probabil știți deja, fiica dumneavoastră a fost transferată recent la noi, pentru tratament, din ordinul Ministerului Justiției.

Sunt autorizat de domnul Stephen Donnelly, director juridic adjunct în Ministerul Justiției, să-i contactez pe membrii familiei domnișoarei Ogilvy, ca parte a noului plan de tratament la care lucrez, în scopul de a stabili un model de diagnostic pentru sindromul resemnării.

În acest scop, mi-aș dori foarte mult să discut cu dumneavoastră, cât de curând este posibil. Mă aflu foarte aproape de St Margaret, aștept să îmi propuneți o zi și o oră care vă convin. V-am atașat, de asemenea, CV-ul meu și lista calificărilor și publicațiilor mele profesionale.

În așteptarea unui răspuns, cu respect,

Ben

Dr Benedict Prince

Partener Senior

Abația

Emily ridică privirea și observă cum din cană i se scurge ceai pe covorul din birou. Ce bine că nu e nimeni prin zonă! Caută debaraua și curăță cu peria cât poate de bine. O pulverizare rapidă cu Dettol și o periere zdravănă fac să dispară, de obicei, grosul unei pete, înainte de a apuca să se contureze. Face ce poate, apoi pleacă de-acolo, sperând că nu va observa nimeni.

Aproape fără nicio tragere de inimă, pătrunde în corpul principal al bisericii și se așază într-o strană din față. Citește pentru a treia oară e-mailul, apoi verifică fișierul pdf atașat. O fotografie mică, de pașaport, cu un bărbat chipeș la vreo 40 de ani, cu un zulf căzut pe fruntea netedă, ochi de smarald și o umbră de barbă nerasă de o zi. Dr Benedict Prince. Pe vremuri, toți specialiștii din medicină arătau ca o versiune mai tânără a lui Spock din *Star Trek*. Emily a auzit de Abație, e un fel de refugiu pentru celebrități, ca și Priory⁴. Probabil că orice celebritate de mâna a doua își dorește o întâlnire cu Dr Frumușelu ăsta. Și nici măcar nu le poate reproșa așa ceva.

Emily pune telefonul jos. Respiră sacadat. A făcut tot ce a putut. S-a coborât la nivelul sarcinilor ușor înjositoare de ucenic întru hirotonire ca să își mute gândurile. Dar acum, la ora târzie a serii, se simte expusă și fragilă. Simte cum vechile coșmaruri își croiesc drum înapoi către ea. Și i se derulează din nou în minte, ca într-un film, sunetele, duhoarea nămolului, lucirea sângelui de pe lama cuțitului – toată oroarea acelei nopți de la Fermă.

Cea mai rea a fost fracțiunea aceea de secundă când lumea veche s-a metamorfozat în cu totul altceva. Încă așteaptă ca Anna să sară în sus și să declare că nu a fost decât o farsă sau ca Theo să tragă la loc cortina și să descopere astfel că ultimii patru ani nu s-au petrecut vreodată cu adevărat.

Dar încă poate simți, la fel de viu ca orice senzație a vieții ei, momentul exact când și-a pierdut speranța. Ea și Richard rămăseseră acolo tăcuți, în picioare, ca într-o fantomatică veghe. Știind că poliția avea să sosească în curând. Anna urma să fie arestată. Emily trebuia să demisioneze. Familia, căsnicia, viitorul – totul avea să se clatine, apoi să se frângă. Dar acele secunde au fost prețioase. Au stat acolo, la Fermă, și și-au văzut vechea

⁴ Rețea de clinici din Anglia specializate în sănătate mintală și dezintoxicare, cea mai cunoscută dintre ele fiind cea din Roehampton, unde se internează vedetele (N.t.).

existență făcându-se praf și pulbere. Acele secunde finale și tăcute au fost un fel de elegie pentru trecut.

Ușa pentru vizitatori de la St Margaret se deschide cu un zgomot care o face să tresară. Emily se ridică din strană, încă agitată, și se întoarce brusc în prezent. Intră o doamnă în vârstă, adusă de spate, împreună cu nepotul ei – evident niște obișnuiți ai locului. Emily zâmbește și dă ușor de cap, apoi se duce în celălalt capăt al bisericii, unde își face de lucru aranjând niște cărțile cu imnuri pe scaunele corului.

Nimeni altcineva nu a înțeles vreodată, desigur. Au fost numai Richard și Theo acolo, iar secretele au corodat totul, până când căsnicia și familia li s-au destrămat complet. Nimeni altcineva nu a știut cu adevărat ce s-a întâmplat în noaptea aceea, alegerile teribile pe care au fost nevoiți să le facă.

Emily încetează să-și facă de lucru cu cărțile și se îndreaptă către altar. Se oprește acolo, fascinată de aurul lustruit, plină de evlavie în fața maiestruozității acestuia. Aruncă o privire în spate: cei doi vizitatori sunt încă preocupați cu altele.

Emily își înăbușă un fior. Îngenunchează și închide ochii. Își înclină capul și începe să se roage.

Dumnezeu o poate ierta. Chiar dacă nimeni altcineva nu poate.

11. BEN

Sunt în bucătărie și caut disperat ultimul strop de vin. În adâncul sufletului, am fost mereu un tip romantic, dar camuflat în felul acela atât de englezesc. Nu am tânjit niciodată după fantezii de star rock înconjurat de fane și alte chestii de mascul alfa. Visul meu a fost mereu unul mai reținut: o căsnicie fericită, copii împliniți, un mic rai domestic în stare să compenseze turbulența lumii exterioare. Un trib.

Singurătatea este noua mea normalitate. Mai ales după despărțire, am îngăduit ca viața să îmi fie redusă la muncă, sarcini, rutină. Mă mai agăț doar de aceste momente prețioase cu KitKat. Îmi doresc să fie perfecte, iar timpul nostru împreună să vindece cumva rănila provocate de separare. Dar știu că e o prostie. Răul a fost făcut. Poate că nu se văd simptomele, uneori cu anii, însă maladia este deja plantată.

Familiei fracturate. Dispute între părinți. Nimeni nu scapă fără cicatrici.

Ar fi trebuit să muncesc mai puțin și să ascult mai mult. Nu să presupun că starea de confort domestic poate fi obținută doar cu un inel și un

jurământ la altar. Ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu Clara și KitKat, în loc să îmi dedic cu prea multă generozitate atenția străinilor de la clinică. Viitorul îmi pare acum, din ce în ce mai clar, inevitabil de deprimant: mai puține vizite de la KitKat, mai mult timp la serviciu, blestemat să trăiesc viața celibatarului în toată mizeria ei lipsită de orice afecțiune.

Nu asta am visat. Vreau să adorm în ritmul inimii altcuiva, să simt căldura mâinii ei într-a mea, să văd la trezire un căscat și un zâmbet din partea cealaltă a patului. Vreau un cămin familial plin de ciorovăieli și hohote de râs. Un hol de intrare tapetat cu fotografii din vacanțe sau de la ceremonii de absolvire și alte evenimente speciale.

Uneori, mă simt de parcă aș trăi viața altcuiva.

Nu pentru asta m-am înscris. Îmi vreau banii înapoi.

Dulapurile din bucătărie sunt mai goale decât ar trebui. Apartamentul e lipsit de culoare, chiar dezolant. Va trebui să mă trezesc devreme și să pescuiesc câte ceva de la magazinul Tesco din zonă, ca să nu-i dau motiv lui Kitty să se plângă acasă de micul-dejun cu sandviciuri cu Nutella și Cola Zero. Adică, nu din nou. Mă simt de parcă aș fi angrenat într-o spirală lentă, iar gravitația mă trage doar în tipare deja aranjate. Nu pot suporta gândul de a deveni un străin pentru KitKat, împins treptat către marginile vieții ei, retrogradat din rolul principal la cel de dublură.

Mă întorc cu vinul pe canapea și încep să butonez diverse aplicații. Netflix, iPlayer, Prime, până fac turul complet și mă întorc la biblioteca mea de pe Apple TV. Decid că astă-seară va fi un alt film de Hitchcock. O altă gemă mai puțin cunoscută – *Omul greșit*, cu Henry Fonda, o capodoperă alb-negru mustind de vinovăție catolică, un dezmaț de inocență și păcat. Îmi verific e-mailurile de serviciu și descopăr inboxul doldora de mesaje necitite. Toate subiectele îmi sunt adresate.

#OPREȘTECONTROLULMINȚII

#LIBERTATEPENTRUPACIENȚI

#SUNTEMCUOCHIIPETINE_DRPRINCE

Mă opresc și le mai citesc o dată, cu o senzație de greață în gâtleej.

Nimeni nu știe că Anna se află la Abație. Este imposibil ca informația să se fi scurs atât de repede. Numele ei nu este menționat în niciunul dintre mesaje. Abația a fost subiectul unor știri în ultima vreme, iar această vizibilitate publică a adus cu sine mai multe amenințări și mesaje anonime. Profilul meu se află pe site-ul Abației. Numele meu este cunoscut datorită cărților mele. Și totuși, cele trei mesaje mă neliniștesc. Sunt amenințătoare, violente chiar. Cineva care mă urmărește înseamnă că se află la doar un pas de a mă amenința că-mi va face rău mie sau unei persoane apropiate. Iar gândul acesta este îngrozitor, în toată simplitatea lui alb-neagră.

Citesc din nou mesajele. Apartamentul e complet calm, dar eu reacționez la fiecare zvâcnet sau foșnet. Mă gândesc la KitKat, care doarme la etaj. Somnul ne face vulnerabili.

Mă ridic și arunc o privire afară. Lumina pâlpâitoare a filmului lui Hitchcock pistruiază pereții. Singurătatea mă înăbușă. M-am săturat de crime, de somn, de groază nocturnă, de tot cercul psihologiei umane și ororile ei. Vreau să dorm în așternuturi curate și moi, să simt căldura corpului Clarei lângă al meu și siguranța sufletească, a căminului și a ei.

Mă opresc din spionatul ferestrei și urc la etaj să o verific pe KitKat. Deschid ușa și rămân în prag, încercând să nu o trezesc. Am lăsat-o într-o perfectă simetrie, cu plapuma frumos aranjată și prinsă la colțuri. Acum, e toată lăbărțată de-a curmezișul patului, într-o dezordine boemă. Păr transpirat, brațe larg deschise, ca de om de zăpadă, picioare în poziție de cancan pe deasupra cearșafurilor. Mă simt cuprins de o senzație de iubire, copleșitoare și intensă. Nici nu vreau să mă gândesc că va crește. Voi fi retrogradat la ocazionale cafele pe fugă, apoi la prânzuri bianuale la universitate, înainte ca darurile cumpărate pe ultima sută de metri să se transforme în scurte dări de seamă pe WhatsApp și negocieri diplomatice și complexe doar pentru a mă putea întâlni cu propriii nepoți.

Aș face orice să o protejez. Și totuși, apar fisuri. Clara află direct de la sursă despre școală, lecțiile de înot, probleme cu temele și copiii nesuferiți din clasă. Eu par un străin care încearcă mereu să țină pasul. Vreau să fiu un tată bun. Dar nu mai știu cum aș putea face asta.

Închid ușa. Nu mai fi egoist! Pentru o clipă îngrozitoare, mă întreb dacă a avut vreo reacție neobișnuită la acele fotografii. Dacă nu cumva Clara s-a înșelat asupra acelor coșmaruri, până la urmă. Poate Kitty nu e speriată de întuneric, ci fascinată de el, luptându-se cu noile ei cunoștințe. La vârsta ei, copiii sunt ca niște bureți, mai ales în ceea ce privește latura întunecată a minții umane.

Dar nu, totuși, sunt ridicol. Am văzut prea multe filme, am citit prea multe relatări de-ale psihologilor criminaliști americani ahtiați după senzațional, m-am uitat în șir neîntrerupt, până la sațietate, la documentarele despre crime adevărate de pe Netflix și chiar am apărut și eu în câteva. Acesta nu este episodul final din *Copilul meu, psihopatul*.

Mă scutur de gândurile acestea. Cobor la parter, fac o captură de ecran cu e-mailurile amenințătoare și o trimit echipei de securitate de la Abație, după care continui să mă uit la film. Nu mă pot duce la culcare, nu încă.

#SUNTEMCUOCHIIPETINE_DRPRINCE

Sunt pe punctul de a capitula și a căuta din nou prin dulapuri, când îmi bipăie mobilul. Probabil că e cineva din echipa de securitate care lucrează

târziu. Întind mâna după telefon, iau o altă gură de vin fără niciun rost și simt cum greutatea ultimelor 24 de ore mi se instalează în mijlocul craniului, zdrobindu-mi orice gând.

Apoi citesc din nou mesajul. Las vinul jos, mă îndrept de spate, simt cum ritmul cardiac mi se întetește.

E nevoie de mine înapoi la Abație.

12. BEN

Respir adânc aerul rece, astringent din micul pătrat de grădină. Din depărtare se aud ecourile străzii Harley. Kitty se uită pe iPad înăuntru, lângă recepție. O să mă omoare Clara, dar chiar nu aveam alte opțiuni. Babysitterele nu curg la robinet.

În fața mea se află Bloom.

O urmez:

— Și ce ai spus?

Pare neobișnuit de tensionată. Răspunde ușor sarcastic, dintr-o postură rigidă și colțuroasă. Îmi dau seama că presiunea este în creștere. Iar în ochi îi citesc semnele privării de somn.

— Ce aș fi putut să spun? Era trecut de 22:30 când am primit apelul.

— Ești sigură că știa? Poate doar a aruncat o momeală, să vadă dacă se prinde ceva.

Bloom oftează țâfnoasă. Ajunge la capătul celei de-a treia ture complete de grădină și se îndreaptă către banca ei preferată.

— Cică mișcarea e sănătoasă și n-a omorât pe nimeni niciodată. Dar eu parcă n-aș vrea să risc.

E o poantă răsuflată, așa cum sunt cele mai multe dintre poantele lui Bloom în ultima vreme. Își prăvălește greutatea pe banca de lemn și expiră un norișor de un gri-albăstrui, încă zburlită de frig, deși e înfășurată în câteva straturi industriale de lână și de blană artificială. Bagă o mână în uriașul buzunar al paltonului și scoate o pungă cu jeleuri de lemn-dulce. Irezistibila capcană a adicției...

Mie mi-a rămas gândul la cuvintele lui Kitty despre acele poze. Și la faptul că acum ea se află la Abație, cu ochii cârpiți de somn și înfășurată într-un halat. Mă simt vinovat că am scos-o din pat la o oră atât de târzie. Da, mi-aș da și viața pentru ea. Dar nu în asta constă iubirea adevărată. Ea se arată în micile lucruri ale vieții de zi cu zi. Ar fi trebuit să îi spun lui Bloom să aștepte până dimineață. Un tată bun așa ar fi procedat. Eu am greșit încă de când am

răspuns la telefon.

Mă forțez să mă concentrez la prezent. A apărut o nouă criză. Una care ar putea compromite totul. E posibil ca speranțele mele de a o trezi pe Anna O să se fi spulberat deja.

— Cum ziceai că o cheamă?

Mă întorc către Bloom și îi văd privirea pragmatică.

— Corespondenta medicală de la *Mail*, Isabelle cumva, răspunde ea.

— Și ce anume a spus, concret?

Bloom răsuflă cu zgomot pentru a doua oară și se cutremură ușor, ca de ceva foarte neplăcut.

— Că o sursă i-a spus că Ministerul Justiției a solicitat serviciile de consultanță ale Abației în vederea unui posibil proces al Annei O. Căuta o confirmare în acest sens.

— Ai văzut ce e-mailuri am primit? Cele în care spuneau că sunt cu ochii pe mine?

— Da, mi-au transmis cei de la securitate niște capturi de ecran. Însă niciunul dintre ele nu menționa că ar fi vorba de Anna în mod particular.

— Ceea ce le face mai pașnice?

— Nu, dar le face diferite. Pentru moment, Anna este singura noastră grijă.

Asimilez cuvintele lui Bloom, indiferența ei clinică față de siguranța mea sau a lui KitKat. Aș vrea să mă ridic și să plec, să îmi iau fiica de la recepție și să îi spun lui Bloom să înceteze a mă trata ca pe asistentul ei personal, însă, în loc de asta, zic:

— Harriet, asistenta de la Rampton, e convinsă că Anna răspunde când aude un anumit cântec. Neurologii nu au băgat-o în seamă. Este foarte posibil ca Harriet să fi menționat acest lucru vreunui iubit, frate, rudă sau altcuiva, iar zvonul să se fi răspândit mai departe. S-a mai întâmplat.

— Dar asta nu-i sugerează în niciun fel unei jurnaliste să mă contacteze. Ai auzit ce a spus Donnelly. O șoaptă despre asta, și aranjamentul cade.

— Poate că reportera a mers la plesneală. Câte clinici de somn sunt pe strada Harley? Au auzit un zvon, apoi au pus mâna pe telefoane, în speranța că cineva se va da de gol.

— Iată o interpretare binevoitoare.

Bloom își scoate mânușile din piele și își flexează mâna dreaptă, strâmbându-se la fiecare pocnet al încheieturilor.

— Dar dacă intri în joc cu Whitehall, continuă ea, trebuie să joci după regulile lor. Uită-te ce s-a întâmplat cu Britton. Dacă dăm greș, am putea să o luăm curând în aceeași direcție. O scurgere de informații către presă ar putea fi chiar o binecuvântare.

Cunosc suficient de bine referința. Paul Britton a fost unul dintre pionierii psihologiei judiciare, un avangardist al științelor comportamentale din anii 1980-1990. Cel mai cunoscut caz al său a fost uciderea lui Rachel Nickell. Britton a făcut parte din echipa care a orchestrat laborioasa operațiune de prindere a făptașului, finalizată cu încarcerarea unui bărbat complet nevinovat, condamnat pe baza unor teorii psihologice eronate. Psihologia judiciară a avut nevoie de decenii să se redreseze. Cariera lui Britton nu s-a mai redresat niciodată.

— I-ai povestit lui Donnelly ce s-a întâmplat?

— Da, spune ea. A fost una dintre condițiile puse atunci când ne-a angajat. Nenegociabilă. Transparență totală în orice.

— Și ce părere a avut?

— A fost peste măsură de încântat. Evident.

— Mi-e teamă să nu o tragă din nou pe Clara în povestea asta. Să nu reînvie toate acele ipoteze absurde despre implicarea poliției. Să nu o vizeze și pe Kitty la școală. Știi cât de rău a fost ultima dată. Niciunul dintre noi nu trebuie să mai treacă prin așa ceva.

Bloom se uită la mine ca venerabilul înțelept al tribului la dezamăgitoare generație următoare:

— Ai dreptate. Și îmi pare rău. Dar Clara știe mai multe despre cazul Anna O decât oricare alt polițist. Și are un bagaj de cunoștințe instituționale pe care nu-l putem ignora.

— Și dacă presa începe să dezgroape poveștile acelea hilare de la Oxford sau dacă fiică-mea ajunge în social media?

— Acesta este prețul pe care îl avem de plătit, Ben. Așa a fost mereu.

13. BEN

O luăm din nou la pas. Aerul se simte mai tăios pe piele. Am perceput siguranța crudă din vocea lui Bloom. Și vechea iritare pe care o simt față de ea. Devine mai indulgentă odată cu vârsta, mai detașată de ceilalți. Poate că e dispusă să sacrifice orice pentru o ultimă șansă la glorie. Dar asta nu înseamnă că și eu sunt.

Trag aer adânc în piept, înăbușindu-mi resentimentele, într-un târziu, spun:

— Avocații sunt la curent?

Bloom încuviințează cu solemnitate.

— Avocații noștri. Avocații Ministerului Justiției. Dacă apare și cea mai

mică suspiciune, le trântim o interdicție de n-apucă nici să pronunțe numele Anna O. Ceea ce nu înseamnă că nu se poate produce vreo scurgere pe undeva prin online. Până la urmă, tot se va întâmpla.

— Dar ar trebui să fie problema ministerului, nu a noastră.

— Măcar de-ar fi atât de simplă viața! E doar unul dintre pericolele la care ne-am expus când am preluat cel mai intens mediatizat caz de crimă din Marea Britanie.

— Adică?

Zâmbește.

— Tu ai o familie tânără de întreținut. Cariera mea e pe sfârșite. Câteva împrășcături cu noroi din partea presei nu îmi pot dăuna prea tare. Nu acum. Îți ofer o cale de ieșire, Ben. Spune doar un cuvânt și toate astea vor deveni problema mea și numai a mea.

Nu răspund imediat. Veniturile mele sunt atent împărțite în două: cursurile part-time de psihologie judiciară de la Birkbeck și munca de aici, de la Abație, de consultanță pentru evaluări și infracțiuni care au legătură cu somnul pentru Poliția Metropolitană, Interpol, FBI și Național Crime Agency. Cariera mea pare să fi intrat pe o linie moartă. Cazul acesta ar putea să o trezească din nou la viață. Aș vrea să-i arăt Clarei că încă pot face ceva cu viața mea, că pot fi pentru KitKat tatăl cu care s-ar mândri. Nu e chiar atât de simplu să mă retrag din cel mai important caz din viața mea.

Știu că Bloom mă încearcă.

— Psihologia ori este o disciplină practică, ori nu e deloc, spun eu.

— Unul dintre citatele mele preferate.

— Niciun practician demn de doctoratele lui nu ar da cu piciorul ocaziei de a lucra la cazul Anna O. Iar eu nu pot face excepție.

— Contractul de confidențialitate interzice obținerea oricărui câștig financiar din activitățile tale, ai grijă. Niciun angajament pentru vreo carte, niciun documentar TV, podcast pe BBC Sounds sau înțelegeri bănoase cu Spotify. Te rog să uiți orice vis ai avea despre saci cu bani.

— Presupun că revistele științifice sunt excepția.

— Presupui corect.

Bloom se întoarce și o ia pe scurta cărare înspre Abație.

— Lucrarea ta a fost solidă în ceea ce privește premisele generale, dar destul de nesubstanțială în detalii specifice. Presupun că acum chiar ai un plan pentru tratamentul ei?

Ziua anterioară fusese o nebunie. Fusesem preocupat de revederea Clarei, de frica lui KitKat de fotografiile acelea de la locul unor crime, de cercul cauzat de prezența Annei e în clădirea Abației. Dar nu sunt un observator. Sarcina mea este să fac miracole, să înduplec morții să se întoarcă la viață.

— Am.
— Care anume?
— Unul simplu. Trebuie doar să îi redau puțină speranță, spun eu în timp ce ajungem la ușă și la promisiunea căldurii luminoase din interior.

14. LOLA

E povestea pe care timpul n-a uitat-o. Ceea ce este ciudat, având în vedere câte alte titluri – crimă, scandal, tot ce vrei – vedem în zilele noastre și le uităm până după-amiază. Oamenii urmăresc cu orele un subiect pe rețelele sociale, apoi e ca și cum ar dispărea de pe fața pământului. Uneori, Lola calculează câte alte crime au avut loc în cei patru ani de la fatidica noapte de la Fermă. Sute, mii chiar, peste tot în lume. Dar niciuna nu apăruse pe atâtea prime pagini ca ea.

Nu, dintotdeauna Anna O a avut ceva aparte, unic.

E morbid, pe bune. Lola e prima care recunoaște asta. Mai întâi, au fost grupurile de Facebook, apoi canale mai serioase, criptate, atunci când grupurile publice au fost sparte. Acum există comunități pe orice fus orar: @DreptatePentruFrumoasaAdormită, @AlăturiDeAnnaO, @Trezește_te_Anna, @FermaAdevărul. Lolei îi place să se insinueze anonim în toate, apoi să iasă. Dar ce e prea mult poate dăuna creierului.

Azi, însă, ar putea fi un punct de cotitură, cea mai tare postare a ei de până acum. Cea care o bucură cel mai tare. Își termină tura, se curăță de rămășițele unei alte zile plictisitoare și se dedică pasiunii ei reale. Lola deschide YouTube, caută canalul Birkbeck și termină de urmărit ultima prelegere: *Psihologia și somnul: O introducere – Dr Benedict Prince, Profesor Asociat Invitat la Birkbeck, Universitatea Londra*.

Dă mai tare și ascultă atent:

„În medie, o persoană petrece 33 de ani din viață dormind. În vechime, se credea că somnul e un fel de moarte. Poeții l-au elogiat ca pe o a doua viață. Există o întregă lume a somnului la care societatea contemporană de-abia se raportează. Dar oare ce se petrece cu adevărat în timp ce dormim? Și, cel mai important, de ce la trezire nu ne putem aminti ce s-a întâmplat?”

E bun. Chiar trebuie să recunoască asta. Îi amintește de Robin Williams în *Cercul poezilor dispăruți*. Dr Prince este tuns la modă, cu părul blond-cenușiu ras în părțile laterale. Preferă cămășile albastre, deschise la gât, pantaloni chino închiși la culoare și o varietate de mocasini, de zici că participă la selecțiile pentru ultimul documentar BBC de popularizare a

științei. După părerea ei, este arătos în felul acela adorabil de bibliotecar șmecher și sexy, cu un zâmbet simetric și pomeți evidențiați. Probabil că are o groază de admiratoare la cursuri.

Continuă să asculte. Glume despre Freud. Alte glume despre Freud. Îi întreabă pe studenți cât dorm, care dintre ei doarme prea mult sau prea puțin, chiar și cine cu cine doarme împreună. Încheie cu o ultimă glumă despre Freud – evident –, iar Lola închide înregistrarea. Se întoarce la redactarea noii ei postări.

Da, aceasta va fi Postarea. E sigură. Chiar s-a dat drept reporter pe teme de sănătate de la *Mail* mai devreme, să-i întărească puțin pe cei de la Abație – un mic tertip pentru a-i induce în eroare. Nimeni nu o va mai putea opri de acum înainte.

Urmează obișnuita rutină pre-publicare a Lolei. Mai întâi își face o cană de ceai verde, se răsfășă cu un biscuit tras în ciocolată, după care se întoarce la laptop pentru ultima recitare. Postările altora sunt înțesate de greșeli gramaticale. Pentru Lola a fost mereu o chestiune de mândrie faptul că postările @Suspect8 sunt scrise perfect. Chiar dacă engleza nu a fost niciodată materia ei preferată la școală, fiind mai degrabă orientată spre științe. Dar Lola nu are deloc toleranță pentru neglijență. Nu este unul dintre lunaticii ăia din blogosfera conspiraționistă, nici vreo obsedată de cazul de crimă Anna O. E posibil ca publicul ei să fie format din astfel de oameni, dar toată lumea știe că ea e deasupra acestor lucruri.

Citește cu atenție, parcurgând fiecare rând în căutarea greșelilor și a neclarităților:

POSTARE NOUĂ: UN CHIPEȘ PRINT A FOST CHEMAT PENTRU FRUMOASA ADORMITĂ

Salutare tuturor, un mic update pentru voi. A ajuns la urechile @Suspect8 că în cazul preaiubitei noastre Anna O s-a înregistrat de curând o turnură surprinzătoare. Vă anunț că a fost cooptat un nou expert britanic în somn, care se numește – ironia ironiilor – Dr Benedict Prince⁵. Mai jos găsiți linkul ultimei sale prelegeri pe tema teoriei somnului și a legăturii acesteia cu comportamentul criminal. Momentul nu e ales întâmplător. Știm că în curând se va închide cazul din punct de vedere legal. Pare că autoritățile au hotărât să o readucă la viață pe Anna O prin orice mijloace, pentru a o putea pune apoi în boxa acuzaților pentru un verdict. E nebunie sau nu? Dr Prince a scris despre puterea muzicii și a culturii de a-i trezi pe bolnavii afectați de sindromul resemnării. Pare să fie ultimul cartuș al autorităților. Anna este în pericol și noi trebuie să facem tot posibilul să o

⁵ Prince în engleză înseamnă „print” (N.t.).

salvăm.

Lola învățase în timp că postările scurte sunt cele mai bune. Misterul este cel mai eficient. Fanaticii din grup o vor bombarda cu întrebări. Apoi postarea va fi distribuită pe alte platforme. Poate adăuga detalii oricând după aceea. Cel mai bine e să îi lase înfometăți.

De aceea și-a ales această identitate online, la urma urmei. Lola are ceva ce nu mai are nimeni. Toate relatările oficiale ale cazului Anna O arată că la Fermă, în noaptea crimei, s-au aflat opt suspecți: Anna Ogilvy (suspectul principal), Emily Ogilvy (mama), Richard Ogilvy (tatăl), Theo Ogilvy (fratele), Melanie Fox (directorul Fermei), Owen Lane (îngrijitorul), Danny Hudson (un intern) și Lola Ridgeway (consultant pe probleme de sănătate și siguranță). Toți fuseseră interogați în timpul anchetei. Toți fuseseră eliminați de pe lista de suspecți a poliției.

Dar nu toți plecaseră cu mâna goală. Lola își ia din nou caietul și îl răsfoiește până la capăt. Comoara ei. Sfântul Grai al tuturor adoratorilor acestui caz, cules din Cabana Albastră înainte de sosirea poliției. Izvorul tuturor detaliilor incitante și al indiciilor pe care le plantase în acești patru ani. Se uită la ultima notiță și la scrisul de mână minunat, înclinat, cu cerneală negru-tăciune, aproape identic cu cel dinainte. Stilou cu cerneală, nu pix cu pastă sau gel. Înflorituri elegante, caligrafice pe fiecare rând scris ordonat. Lola inspiră mirosul paginilor. Acest caiet îi aparține acum.

Lasă jos caietul și termină de revizuit postarea, ușor ezitantă. Apoi apasă pe *Postează*. Așteaptă ca sistemul criptat să facă ce are el de făcut, apoi își vede publicată noua postare. Se întoarce la caiet, așa cum face mereu, pregătită să se piardă din nou în paginile lui. Nu e un caiet oarecare.

Este jurnalul Annei.

Nu are sens să doarmă în noaptea asta. Întotdeauna e cineva treaz, undeva, în lume. Și habar n-au cine se află cu adevărat printre ei. Nu doar un simplu blogger, nicidecum. Nici vreun ratat amărât cu ambiții imaginare de Sherlock.

Ea e diferită. Specială. Indiciul este în numele contului ei.

@Suspect8.

Pentru că Lola a fost la Fermă în acea noapte.

Și știe cine e vinovat.

JURNALUL ANNEI

2019

30 august

Afară e întuneric. E dimineață, nu seară. Locul acesta e tăcut.

Dorm, cu siguranță, dar nu mă pot trezi.

Hainele îmi sunt năclăite de sânge. Îmi cad picături pe ceafă, pe bărbie. Chiar acum când scriu, pagina se îmbibă și ea, dezgustător, cu sânge.

Și mai e și această amintire care nu se șterge.

Stau în pragul cabanei. Mă uit în față și îi văd pe amândoi dormind somnul morții în paturile lor.

Lângă mine se aude o voce. O voce de femeie. Sinuoasă, lascivă. Dar indicațiile ei nu-mi dau pace.

Acesta este gestul meu final de răzbunare.

Văd fețele și femeia și mânerul rece al cuțitului; și acele cuvinte spuse pe un ton ca de rugăciune.

Nu mai poate exista de-acum cale de întoarcere.

Patru cuvinte marchează noul meu început.

Ei trebuie să moară.

PARTEA A DOUA

15. BEN

E-mailul de la Ministerul Justiției sosește a doua zi dimineață, imediat după ora 11:00, semnat de Stephen Donnelly și marcat CONFIDENTIAL. Sunt sugerate și apoi anulate diverse locuri de întâlnire. La Abație, în timpul zilei, e prea riscant. Sediul Ministerului Justiției din Petty France, lângă parcul St James, este prea public. Până la urmă, cădem de acord asupra unei soluții mai mundane. Puțini ziariști ar frecventa vreodată cafeneaua de la ultimul etaj al magazinului John Lewis de pe strada Oxford, cu fețele de masă mânjite de gem și cu biscuiții ei proaspăt copti. Este ascunzătoarea perfectă.

Cafeneaua este cu autoservire. Stephen Donnelly își ia al doilea latte al zilei și două pachete de biscuiți. Eu mă uit pe lista de ceaiuri. Găsim o masă mai retrasă după colț. Îi detaliez lui Donnelly propunerile mele, în timp ce el ignoră notificările de pe telefonul său oficial – alte întreruperi de weekend. Am la dispoziție cinci minute. Mă ascultă cu un aer neutru și conștiincios.

Într-un final, spune:

— Speranță?

Își coboară privirea asupra primului pachet de biscuiți și pare dezamăgit să îl vadă gol.

— Da.

— Nu doar mă amăgiți?

— Nu.

Eu am ales să consum ceva mai sănătos, un ceai verde, și tot învârt în el lingurița, apatic.

— Anna încă se află undeva acolo. Literatura de profil, câtă este, arată că speranța este singura care a funcționat, în timp și în diverse locuri.

— Articolul dumneavoastră părea mai... nu știu cum să zic... mai practic.

— Așa și era. Însă totul se reduce la asta. Fericirea este cel mai eficient medicament pe care l-a cunoscut vreodată omenirea. Iar speranța vine imediat după ea.

Donnelly nu mai spune nimic, își evaluează tăcut opțiunile. Este avocat, funcționar public, vorbește fluent limbajul juridic și limba regulilor, regulamentelor și a normelor minime.

— Poate că există vreun alt termen tehnic?

Mă pregătisem pentru așa ceva.

— Sindromul resemnării este o tulburare neurologică funcțională. Ceea ce noi numim FND⁶.

Donnelly se bucură vizibil. Aparatul de stat abundă în acronime. E ceva ce poate folosi.

— Îmi amintesc acest termen din ultimul dumneavoastră articol.

— În trecut, FND era numită psihosomatică. Din punct de vedere istoric nu se potrivește mai deloc cu ceea ce înțelegea Freud prin termenul de „isterie”. Nu este o boală organică legată de creier, ci de *psyche*⁷. Iar trăsătura comună pe toate continentele și în toate timpurile a fost că pacienții suferinzi de sindromul resemnării au fost cu toții confrunțați cu o situație în care speranța lipsea cu desăvârșire.

— Ca acei copii din Suedia?

Încuviințez. Cazul comunității de refugiați din Suedia este încă și acum cel mai cunoscut în legătură cu sindromul resemnării. Copii veniți din iadurile din Siria și din Orientul Mijlociu au dormit cu lunile, uneori chiar cu anii, în timp ce cererile lor de azil treceau prin nenumărate apeluri.

Continui:

— Copiii care s-au făcut bine își recâștigaseră cumva speranța. Nu se mai aflau în pericol de a fi deportați, trimiși înapoi în abisul fostelor lor vieți. Un tipar asemănător găsim și în Kazahstan. Cele două orașe de acolo în care s-au întâlnit cazuri fuseseră centre înfloritoare de minerit și agricultură în vremea Uniunii Sovietice. La sfârșitul Războiului Rece, vechea lor viață a dispărut. Speranța s-a stins. Boala somnului a început.

Donnelly mai ia o gură de cafea.

— E ceva asemănător cu isteria freudiană pentru care se presupune că tratamentul zilnic este terapia discursivă?

— Nu, răspund eu. Sau nu într-un totu.

— Dar credeți în ea?

— Sunt psiholog. Noi toți credem în terapia aceasta. Am și un exemplar adnotat din *Oedip rege* pe noptieră.

— Presupun că e o glumă.

— Și tata a făcut aceeași greșală, zâmbesc eu. Fatală, după cum s-a dovedit ulterior.

Zâmbește și Donnelly.

— Eu sunt avocat, nu specialist în psihologie, Dr Prince. V-am citit lucrarea și am înțeles cam jumătate din ea. Ce e în neregulă cu Freud?

⁶ Abreviere de la denumirea în engleză: *functional neurological disorder* (N.t.).

⁷ Termen de origine greacă, ce localizează sufletul sau mintea ca totalitate intelectuală și afectivă, simbolul eponimic al personalității umane (N.t.).

— Freud credea că orice comportament isteric sau psihosomatic era cauzat de o traumă neexplicată din trecutul pacientului. Teoria modernă asupra FND are o perspectivă mult mai holistă. S-au dus vremurile în care terapeuții căutau intens abuzuri din copilărie. Freud încă este util în unele contexte. Însă el a trimis psihologia orbește într-o fundătură a obsesiei sexuale, de unde i-a luat aproape un secol să iasă la lumină.

— Înțeleg, răspunde Donnelly, ștergându-și mustața de spumă. Presupun că aceasta a fost greșeala noastră, nu?

Am grijă să nu depășesc limitele. Enervarea Ministerului Justiției nu e printre atribuțiile din fișa postului meu.

— Unii dintre experții dumneavoastră renumiți au în general 60-70 de ani și e posibil să fie printre ultimii freudieni nereformați. Ar avea mult prea mult de pierdut dacă s-ar îndepărta de paradigmă. E posibil ca ei să fi căutat vreun moment de abuz în trecutul Annei Ogilvy, da.

Donnelly tresare:

— Încă o fundătură?

— Nu așa vom vindeca vreodată pacienta. Sau cel puțin nu așa propun eu să o vindecăm. Și, la urma urmei, dumneavoastră ați apelat la mine.

Donnelly pare tensionat și nerăbdător acum, se joacă cu ceasul de la mână.

— Și atunci, cum?

16. BEN

Îmi termin ceaiul verde. Donnelly continuă să soarbă din latte. Privește din nou către pachetul gol de biscuiți, iar mâna îi tremură ușor. Aproape că îmi vine să îl ascund, doar ca să se calmeze.

Astfel de lucruri sensibile cer o abordare abilă, politicianistă. Sunt în pericol să îl pierd.

— Singurul mod în care pot să o ajut pe Anna este să descopăr mai multe despre trecutul ei.

Donnelly cedează. Deschide al doilea pachet de biscuiți, cu o delicatețe de amant.

— Parcă ziceați că nu credeți în utilitatea vânării trecutului pacienților?

— Nu cred că trebuie să căutăm explicații sexuale drept cauze pentru orice comportament omenesc. Ceea ce nu înseamnă că nu sunt fascinat de povestea din trecutul unei persoane. Singura cale de a-i reda speranța Annei este să aflu de ce a fost stinsă acea speranță. Ce a făcut-o să îi omoare pe cei

doi în noaptea aceea. De ce a reacționat mintea ei în felul în care a făcut-o. Fără să îi cunoaștem istoricul, nu îi putem cunoaște prezentul.

— Presupun că Bloom v-a pus la curent în legătură cu reportera de la *Mail*.

— Da.

— Se pare că există și un blog. Poate că are legătură, poate că nu. *Mail* nu pare să aibă vreo sursă oficială pentru a confirma povestea. Însă e de ajuns o singură sursă din interior și toată povestea se prăbușește. Am trimis un avertisment DSMA către Fleet Street⁸, însă blogul nu se află sub controlul nostru.

Citiseam blogul. @Suspect8. Mă neliniștește. Notificările DSMA funcționează doar pentru presa scrisă, nu și pentru sălbăticia digitală. Înțeleg de ce era Bloom atât de îngrijorată mai devreme. Mă cam temusem că Donnelly avea să folosească întâlnirea noastră pentru a anula proiectul.

— Înțeleg.

— Bine.

Nu am de ales și întreb, chiar dacă e foarte improbabil:

— De asemenea, aș avea nevoie de acces la dosarul poliției. Nu îmi sunt de ajuns doar amintirile.

Donnelly lovește cu lingurița de marginea ceștii de cafea. Stresul i se citește în ridurile de pe frunte.

— Spuneți-mi, cât de multe vă amintiți din investigația inițială?

— Am citit ziarele și m-am uitat la știri. Am studiat unele articole din arhivă, pentru cartea și articolul meu științific. Îmi amintesc multe.

— Toată lumea își amintește de criminală și de ceilalți suspecți. Nimeni nu își amintește de cele două victime. Nu știu cum se explică acest trist amănunt.

— Douglas Bute și Indira Sharma. Au fost găsiți amândoi în cabana lor cu câte zece plăgi înjunghiate fiecare, de la același cuțit de bucătărie recuperat ulterior de la Anna Ogilvy. Pe mâner existau doar amprentele ei. Fata a trimis familiei acel mesaj pe WhatsApp, să le spună că ea îi ucisese.

Donnelly pare impresionat.

— În noaptea crimei, la Fermă au fost opt persoane, inclusiv familia Ogilvy și cele două victime.

— Ați inclus-o și pe soția dumneavoastră, evident?

— Fosta soție, îl corectez eu. Ea a ajuns la fața locului imediat după cele

⁸ *DSMA-Notice (Defence and Security Media Advisory Notice)* — cerere oficială care se trimite editorilor de știri pentru a nu publica nimic despre un anumit subiect considerat sensibil pentru securitatea națională. Pe Fleet Street din Londra se află sediul multor ziare, de aceea numele străzii a devenit sinonim cu presa britanică (N.t.).

întâmplare. Nu era acolo când s-a comis crima.

Sărmana familie Ogilvy, complet neputincioasă, cu atâția vulturi roind deasupra capetelor lor... Au fost excavate toate cotloanele vieții lor personale. Mama, politician din epoca New Labour, tatăl, finanțist, fratele, fost aspirant la postul de prezentator TV, și cârdul de prieteni cu pretenții artistice, uneori scandalosi, printre care Douglas Bute și Indira Sharma.

— Așadar?

Vocea lui Donnelly este răgușită, ușor arțăgoasă:

— Pot să vorbesc la poliție. În calitate de evaluator autorizat, nu cred că va fi o problemă să primiți aprobarea de a consulta dosarul acestui caz.

— Am binecuvântarea dumneavoastră și pentru interviuri?

Am trimis deja mesajele cu cererile de interviuri. Însă am nevoie de acoperire politică.

Donnelly ezită:

— Declarațiile din dosar nu sunt de ajuns?

— Anna nu are cazier. Nici vreun istoric de violență publică. Nici de afecțiuni mintale sau de intenții criminale. Trebuie să fie ceva mai mult. Sunt sigur de asta.

Donnelly se joacă acum cu un alt biscuit.

— Chiar nu există alternativă?

— Nu, dacă doriți un rezultat în câteva săptămâni. Dați-mi un an și vă voi da și eu alt răspuns.

Mobilul lui Donnelly începe să vibreze.

— În regulă, aveți binecuvântarea mea. Însă treaba asta trebuie să rămână absolut confidențială. Dacă întreabă cineva, eu nu v-am spus nimic, adaugă el cu ochii ușor tulburi.

17. BEN

Mă întorc la Abație spre sfârșitul după-amiezii, cu gândul încă la întâlnirea cu Donnelly. Nu de un psiholog are el nevoie, ci de un șaman, de un făcător de minuni.

Trebuie să fac cumva să readuc moarta la viață.

Îmi răsfoiesc agenda pentru următoarele două săptămâni, apoi îmi prepar câțiva litri de cafea neagră, șterpelesc niște gogoși din camera personalului și mă îndrept către etajul al doilea.

Harriet își termină treburile și vine lângă mine afară, îi ofer și ei o gogoasă și cafea. Ne așezăm pe scaunele rotative și urmărim pe monitoare

ce se petrece în camera Annei. Îi povestesc lui Harriet despre întâlnirea cu Donnelly și dosarele poliției. Ea mă informează asupra progreselor zilei sau, mai bine zis, a lipsei lor.

La sfârșit, spune:

— Și acum?

De obicei, are o expresie neutră. O față de asistentă, alergică la orice soi de falsă speranță. Însă atunci când se află la distanță de pacienți, ușor-ușor se întrevede căldura. Și marea candoare din zâmbetul ei.

— Te cred, răspund eu. În legătură cu cântecul Beatleșilor.

— În sfârșit, un doctor care e de partea mea!

— Nu un doctor în medicină.

— Neurologii sunt supraestimați.

— Spune-le și lor asta.

Continuăm să privim amândoi în monitoare. Încă mi se pare ciudat să o văd pe Anna aici. Mă gândesc la Lazăr, sfântul patron al învierilor, și la felul în care somnul e un precursor al morții. Mă gândesc și la părerea Clarei, cum că Ana ar fi o ucigașă cu sânge rece. Mă aflu extrem de aproape de o criminală. Iar gândul acesta mă tulbură în toate felurile posibile. Răul, în ochii unora, literalmente doarme în camera de-alături.

Harriet scutură din cap:

— Cum poate să doarmă cineva patru ani?

Cred că și Clara își pune aceeași întrebare. Iar eu am același răspuns:

— Sincer? Nu știe nimeni cu adevărat.

— Și nesincer?

— Primo Levi avea un termen pentru camarazii de detenție din lagărele de concentrare. Erau cunoscuți sub numele de *Muselmänner*. Tradus mot-à-mot, ar însemna oameni care și-au pierdut voința de a trăi. Îndurau ceva mai îngrozitor decât moartea. O moarte vie.

— Și de asta suferă și Anna?

— Posibil. Putem da vina și pe dualism. Ideea că mintea rațională e cumva separată de corpul fizic. A declanșat toate discuțiile despre psihic secole la rând.

— Nu credeți că ființele umane sunt raționale?

— Cred că suntem animale. Pimate cu creiere mai mari decât orice s-a putut vedea vreodată pe Pământ, în cele cinci miliarde de ani de existență.

— Dar?

— Tot animale rămânem. Să încerci să sondezi misterele minții este ca și cum ai încerca să descoperi structura genetică a iubirii sau proporțiile exacte ale frumuseții. Homo Sapiens are o parte rațională și una animală. Oamenii cred că partea animală se află în corp și cea rațională, în creier. Însă

nu de puține ori este fix invers.

— Ce curs predați?

Încerc să-mi dau seama dacă este cu adevărat interesată sau doar face o glumă.

— Introducere în Psihologia Judiciară. Cursuri serale la Birkbeck. Ar trebui să veniți o dată. S-ar putea să vă placă.

— Credeam că sunteți expert în somn?

— Sunt psiholog judiciar specializat în crimele care au legătură cu somnul.

— Și ce părere au neurologii de la Abație despre psihologii judiciari?

— O treaptă mai jos față de nutriționiști și spiritualiști. Ceea ce, trebuie să recunoaștem, este în defavoarea nutriționiștilor.

Zâmbește din nou. Ușa care ne separă de restul etajului al doilea este groasă, bine izolată fonic. Geamul pare aburit, ca o uriașă oglindă de baie. Se așterne tăcerea.

Suntem singuri aici. Mobilul lui Harriet anunță un nou mesaj WhatsApp. Ea îl verifică, apoi scrie un răspuns scurt. Îmi observă privirea.

— Persoana cu care sunt în parteneriat, îmi explică ea, deși cred că „musafir ocazional” ar fi o definiție mai potrivită din perspectiva ei.

Mă face curios:

— Căsătorită?

— Nu. Tocmai au divorțat. E și un copil la mijloc. Vă scutesc de detaliile sordide. Să spunem doar că e o situație complicată.

— Bun venit în club!

Privesc din nou către salonul Annei. Ea ne pândește de acolo, prezentă în toate conversațiile. Criminalul adormit de dincolo de geam. Are o anumită energie, chiar și în stare de repaus, care face ca orice conversație să pară periculoasă.

— Vă gândiți vreodată că suferă?

Harriet face o pauză, de parcă se codește să trădeze un secret. Se uită și ea înspre Anna, cu un aer deopotrivă fascinat și înfricoșat. Senzația lucrului interzis.

— Pot să vă spun un secret?

— Bineînțeles.

Bagă o mână în buzunarul uniformei și scoate de acolo un mic recipient. Seamănă cu un flacon medicinal.

— Uneori, parcă am un al șaselea simț, care-mi spune că suferă. Nu există semne fizice, dar eu știu. E ceva mai mult intuitiv. Iar când se întâmplă asta, îi dau o picătură. Se pare că era băutura ei preferată. Jack Daniel's Black Label.

De data asta, eu sunt cel care zâmbește:

— Leacul original al omenirii. Fericirea la sticlă.

Harriet aprobă din cap, deodată timidă. Ascunde recipientul la loc.

— Micul remediu al asistentelor. Unul dintre primii mei mentori credea foarte mult în el.

— Nicio grijă. Nu voi spune nimănui secretul tău.

18. BEN

Dosarele poliției ajung cu puțin înainte de ora 22: 00, cu întregul ceremonial care era de așteptat.

Doi detectivi de la Omucideri și un reprezentant cu aer studios de la Secretariatul General al Guvernului – slab și deșirat, cu un Mac prăpădit și ochelari fără ramă – care așteaptă nerăbdător să termin de citit toate clauzele din contractul de confidențialitate. Imediat ce semnez, cei trei dispar în aburul ploii, alunecând înapoi către Whitehall precum ceva iluzoriu și contestabil.

Mereu mi-a plăcut Abația pe înserat. Cei mai mulți dintre angajați s-au grăbit după copiii lor, acasă sau la „jumătățile lor mai bune”. Îmi prepar cantități nesănătoase de ceai Yorkshire Gold și mă gândesc din nou la Harriet și la căldura zâmbetului său, la personalitatea ei prietenoasă ascunsă sub aparențe.

Cutia cu hârtii este grea, pare o mică piesă de mobilier. Găsesc o foarfecă și tai banda adezivă din hârtie, sub care se află un șir de instrucțiuni scrise cu litere roșii, despre cum trebuie manipulate dosarele.

Aleg la întâmplare câteva și mă apuc să caut printre rămășițele investigațiilor: declarații de martor, înregistrări ale camerelor de supraveghere, lista tuturor anchetelor realizate din casă-n casă – toate îngreunate de poziționarea atât de îndepărtată a Fermei. Sunt acolo înștiințări ANPR⁹, rapoartele legiștilor asupra ambelor victime, o prezentare judiciară detaliată și observațiile scrise ale unor experți în arme albe în legătură cu geometria plăgilor.

Un dosar cuprinde mai multe informații despre victime și cei prezenți la Fermă, culese din declarațiile martorilor, date de localizare după semnalul telefonic și alte indicii, ca un fel de sinteză narativă a întregului material arhivat. Aruncând o privire asupra lor, îmi dau seama că lumea anului 2019

⁹ Sistem automat de recunoaștere a numerelor de pe plăcile de înmatriculare auto. Abrevierea provine de la denumirea engleză: *Automatic Number-Plate Recognition* (N.t.).

Îmi pare teribil de îndepărtată acum.

Mai iau o gură de Yorkshire Gold. Ronțai dintr-un biscuit digestiv. Găsesc un extras din declarația martorei Melanie Fox. Era una dintre persoanele care se ocupa de Fermă, proprietara chiar. Melanie Fox era impresara care pierduse totul. Ea o angajase pe Lola Ridgeway; vorbise cu presa, își savurase sfertul de oră de celebritate, apoi se scufundase în uitare.

Mă întorc la declarația ei.

Foaia subțire de hârtie îmi furnică pielea. Mă sprijin de spătarul scaunului, cu freamățul centrului Londrei în fundal.

Mă concentrez asupra paginii și încep.

19. LOLA

Aranjarea și rearanjarea dovezilor este unul dintre hobbyurile ei preferate. Îi place să aibă lucrurile afișate așa, pe perete, o stimulează mental. În felul acesta, investigatoarea poate absorbi totul deodată.

Pentru că asta este Lola. Nu bloggeriță, influencer sau orice alt termen peiorativ. Ea deține jurnalul original al Annei. E o căutătoare de adevăr. Este detectiv, la fel ca oricare dintre târâie-pixuri ăia, care au în plus doar o legitimație. Treaba ei este să urmărească dovezile, să investigheze simptomele până la cauza primordială. E și chirurg, fiecare incizie executată perfect.

Lola dă refresh paginii de blog. Vede că alți 326 de oameni i-au vizionat ultima postare în ultimele câteva minute. Să fii viral seamănă cu iubirea sau cu fericirea, e aproape imposibil de obținut în mod programatic. Se datorează de obicei norocului chior și de-abia ulterior se poate, eventual, stabili o formulă pe această bază. Dar postarea asta chiar a fost virală. Aproape un milion de vizualizări pe pagină, un număr de like-uri cu șase cifre, iar cel al comentariilor, cu patru. Este de departe cea mai de succes postare a ei de până acum.

Lola își închide laptopul. Își verifică telefonul, dar nu a mai primit niciun mesaj nou azi. Pe vremuri, în zilele acelea impetuoase ale tinereții, obișnuiau să își trimită mesaje în mod constant. Acum, cu puțin noroc, de-abia dacă mai primește unul pe zi. Dar legătura lor a fost pecetluită cu sânge. Nimic nu o poate rupe. După toate cele prin care au trecut, nimic nu va putea face asta, niciodată.

Își pune laptopul și mobilul într-un sertar și se întoarce către panourile de pe pereți. Nu e proastă. Mulți ar spune că are o obsesie. Și poate c-ar avea

dreptate. Dar obsesia unui om poate deveni vindecarea altuia. Panourile acestea sunt colacul ei de salvare. Și, după cele întâmplate în acea noapte, chiar are nevoie de unul.

Lola termină de decupat capul lui Benedict Prince din fotografie, apoi se îndreaptă către al doilea panou. Suspecții principali se află pe Panoul 1. Investigatorii și celelalte părți oficiale pe Panoul 2. Panourile 3, 4, 5 și 6 sunt rezervate cronologiei, dovezilor, locului și ipotezelor.

Lola înfige piuneza în marginea de sus a fotografiei, prin pluta pe care o simte cedând sub apăsarea ei, iar acul se înfige adânc. Se dă puțin în spate și privește organigrama pe care a creat-o. În vârf de tot se află ofițerul responsabil de cazul Annei O: detectiv-inspector Clara Fennel, de la Departamentul pentru Infrațiuni Grave și Crimă Organizată al Poliției Thames Valley. Pe vremuri lucrase la Antidrog, însă fusese mutată între timp la celebra echipă a Secției Omoruri a Poliției Metropolitane; drumul spre casă se transformase într-o deviere de la traseu ce îi schimbase complet cariera.

Urmează subordonații implicați în caz, polițiștii responsabili cu dovezile materiale, de legătura cu familia, de cercetarea la fața locului, până la agentul în uniformă însărcinat cu mersul din ușă-n ușă. Cealaltă fotografie este deja aici: Harriet Roberts, asistentă medicală cu vechime la Spitalul securizat Rampton, detașată la Abație pe durata șederii Annei Ogilvy. Da, asistenta vioaie, plină de energie pozitivă și chipeșul psiholog. Noul duo al cazului.

I-au trebuit ani să obțină toate aceste informații. Însă orice poate fi descoperit, dacă ai destul timp. A trebuit să se familiarizeze și cu specificul muncii de poliție. Rafturile îi gem de volume groase, cu coperti lucitoare: *Manualul Blackstone pentru ofițeri de investigație*, *Introducere în criminologie: Noi perspective* și ultima achiziție, *Mort de somn: O introducere în studiul criminalistic al tulburărilor de somn și analiza viselor* de însuși Dr Benedict Prince. Prima lui carte, înainte de *Anna O și alte mistere ale minții*.

Mai are și toate numerele din *Elementary*, revista fondată de Anna împreună cu Indira Sharma și Douglas Bute, și le-a citit de cel puțin opt ori.

Cu Harriet Roberts e mai ușor, desigur, e un nimeni cu o viață privată liniștită și un cont de Facebook complet plictisitor. La ultima verificare, acolo erau fotografii de la o plimbare la țară și obișnuita colecție de prânzuri piperate prin puburi și recipiente cu cafea călâie. Niciun soț, niciun copil. Dr Prince joacă rolul gânditorului-fotomodel. Roberts e clasică asistentă medicală englezoaică, mai vivace, dar serioasă și directă în același timp. Amândoi își joacă foarte bine rolurile.

Lola aruncă o ultimă privire înspre Dr Prince și asistenta Roberts – competența lor evidentă, zâmbetele lor de fațadă – pe Panoul 2. Apoi face câțiva pași mai la dreapta și privește către Panoul 3. La acesta are mai mereu câte ceva de făcut, împânzindu-l cu notițe autoadezive și cu texte scrise cu markerul. Acesta este panoul pe care cazul chiar prinde viață. Informațiile au fost minuțios compilate din propria memorie, articole de presă și declarațiile ocazionale ale poliției. Se dorește a fi o cronologie completă a nopții de 30 august 2019. Noaptea când s-a întâmplat totul. Orele care au schimbat totul.

Citește din nou, aproape cu voce tare:

30 AUGUST 2019
LOCAȚIE: FERMA, OXFORDSHIRE
PERSOANE:

ANNA OGILVY (25)
EMILY OGILVY (51)
RICHARD OGILVY (52)
THEO OGILVY (30)
INDIRA SHARMA (25)
DOUGLAS BUTE (26)
MELANIE FOX (39)
OWEN LANE (48)
DANNY HUDSON (22)
DI CLARA FENNEL (35)

La ultimul nume are dubii, deși prezența acestuia este justificată, tehnic vorbind. Fennel a încălcat protocoalele și a gonit înspre locul crimei înainte ca oricine altcineva să poată prelua cazul, fără să aștepte să fie dată la o parte de vreun ofițer senior. Lucrul acesta a fost dovedit de înregistrările CCTV de la intrarea în Fermă, precum și de cercetarea mașinii de poliție – un Volvo S90 T8 plug-in hibrid.

Lola bineînțeles că nu s-a inclus pe sine. Se ia după documentele oficiale.

Se uită mai departe în cronologie, apoi se întoarce la ziua anterioară, 29 august, zăbovind cu privirea pe notița: „16:00 – 24:00 Pădurea”. Nu numai că este cel mai lung interval orar, dar este – cel puțin în mintea Lolei – și cel mai important. La urma urmelor, ăsta e motivul pentru care oamenii vizitau Ferma. E ceea ce a făcut cunoscută Ferma, chiar celebră, una dintre destinațiile preferate pentru bancheri, corporatiști, petreceri de burlaci și burlăcite, weekenduri în familie.

Așa își primise ea invitația. Un contract de servicii de sănătate și siguranță la un tarif prea mic pentru ca vreo firmă respectabilă să îl accepte. Un site web, o carte de vizită – și bingo, își asigurase intrarea.

Sosirea oaspeților pe 29. Mirosul de nămol și pileală. Petrecerea împărțită în două echipe: Vânătorii și Supraviețuitorii. Apoi jocul în sine, întins pe opt ore chinuitoare. Pădurea era o anexă a Fermei, un petic de tufăriș încărcat cu copaci și o crepusculară senzație de amenințare. Un amestec de parc de aventură, sat de vacanță și teren de paintball, împopoțonat cu scări și frânghii. Vânătorii se puteau mișca în voie. Supraviețuitorii aveau puține șanse de scăpare.

Owen Lane, îngrijitorul locului, i-a băgat în sperieți pe oaspeți încă de la sosire. Dar asta și era scopul Fermei. Acolo fusese văzut acel CEO plângând deasupra porției sale de mâncare, acolo își găsiseră dragostea doi corporatiști de rang înalt, în timp ce se târau prin pădure, acolo fuseseră construite și distruse reputații, consfințite acorduri și lăsate să se manifeste în libertate spirite-animale în toată splendoarea lor grotescă. Sau, cel puțin, asta era strategia de marketing.

Doar că, în ziua aceea, ceva mersese prost. Lola încă își amintește cu deosebită claritate. Pădurea fusese dezgolită de decoruri, mai ales din cauza ploii torențiale, dar Melanie Fox insistase ca evenimentul să aibă totuși loc. Familia Ogilvy rezervase „Pachetul de familie” pentru șase oaspeți, câte trei în fiecare echipă, care includea echipamentele, cazarea (așa cum era ea) și mesele.

Lola se mai uită o dată la listă. Poți înțelege ce s-a întâmplat după dacă înțelegi ce s-a întâmplat înainte. Nămolul încă îi umple nările. Iarba mocirlită îi șfichiuieste încălțările. Notițele ei despre Pădure, din 29 august:

SUPRAVIEȚUITORI

Richard Ogilvy

Emily Ogilvy

Theo Ogilvy

VÂNĂTORI

Anna Ogilvy

Indira Sharma

Douglas Bute

Este misterul pe care nu l-a rezolvat nimeni niciodată. Ce s-ar fi putut întâmpla în Pădure în acele opt ore, astfel încât o femeie de 25 de ani, fără nicio urmă de violență în trecutul ei, să-și înjunghie mortal cei doi

coechipieri, de 20 de ori în total?

Dar, din nou, aici e necazul cu ipotezele amatoristice. Niciunul dintre acei editorialiști, comentatori și detectivi de supermarket nu a fost acolo în noaptea aceea. Ei nu au văzut toate dovezile.

Ei nu au avut jurnalul. Ei nu au intrat în Cabana Albastră imediat după ce s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Doar ca printr-o oglindă întunecată au văzut ei totul, nimic cu ochii lor.

Niciunul nu cunoaște secretul din spatele tuturor lucrurilor.

20. BEN

Primul mesaj de răspuns la cererea mea de interviu vine după câteva zile.

Emily Ogilvy e cu siguranță o cucuvea, ca mine. E-mailul ajunge imediat după 1:30 noaptea. Îl deschid și, în timp ce-l citesc, îmi revine în amintire fotografia familiei Ogilvy folosită imediat după crime, cu zâmbetele lor lipsite de orice grijă. Sunt supli, sănătoși, cu trupuri armonioase, bronzate, puse în evidență de zâmbetele simetrice, de un alb perlat, de coafurile perfecte și hainele scumpe. Par învăluți într-un strat de noroc: locul nașterii, educația primită, carierele alese. În mai puțin de 24 de ore, unul dintre ei avea să fie arestat pentru crimă; un an mai târziu, părinții aveau să divorțeze; după alte șase luni, Theo Ogilvy avea să ia o supradoză aproape fatală și să plece într-un exil permanent în America de Sud. Pedepsa zeilor pentru hybris.

Mesajul este o politicoasă, dar fugară informare asupra eliberării unui loc în agenda ei. Mi se oferă o întâlnire la Biserica St Margaret ceva mai târziu în cursul dimineții. Semnătura conține numele întreg, aproape ca într-o scrisoare formală.

Nu mă simt în stare să mă duc înapoi până în Pimlico acum, așa că trag un pui de somn în birou și fac un duș. Trimit un e-mail la recepție ca să anunț că azi voi lucra de acasă, apoi mă îndrept către St Margaret.

Când ajung acolo, Piața Parlamentului și intrarea la Curtea Supremă sunt aproape pustii. Mă uit înspre Big Ben și Palatul Westminster. St Margaret pare o intrusă, cumva agățată de poalele Catedralei Westminster.

Biserica este și ea slab populată în dimineața aceasta. Înăuntru se află câțiva politicieni rugându-se pentru izbăvire și o mână de clerici în mantii preoțești, în partea din față. Niciodată nu știu dacă trebuie să mă înclin sau să fac altceva – orice – în semn de respect. Până la urmă, scrutez stranele și observ ceafa unei femei, aproape de altar. Chiar și așa, din spate, îmi pot da

seama cât de mult s-a schimbat Emily. În fotografiile vechi de pe internet – în costum cu hermină în momentul depunerii jurământului la Camera Lorzilor, ocupându-se de telefoanele de la sediu, ca ministru în vremurile de glorie ale partidului New Labour – părise mereu a fi o femeie de vârstă mijlocie prinsă în corpul unei tinere. Acum, în sfârșit, exteriorul se potrivește cu interiorul.

Părul de la spate îi este cărunt. Stă aplecată înainte, în rugăciune, cu mâinile încleștate într-un devotament. Greu de crezut că femeia aceasta își putea face semenii să plângă cu o singură replică. Sau că a pus bazele sistemului de sănătate mintală, în calitatea ei de ministru al Sănătății, la sfârșitul anilor 1990 și începutul mileniului trei. Emily Ogilvy a fost cândva o adevărată fanatică a politicii. Acum, tragedia a făcut-o o fanatică a lui Dumnezeu. Mă întreb dacă a găsit vreun sens autentic în oricare dintre cele două.

Mă așez în aceeași strană. Cu toată spiritualitatea recent descoperită în ea, Emily și-a păstrat încă vechile obiceiuri de politician. Strana ei se află la o distanță confortabilă de celelalte, ușor ascunsă vederii, într-un colț. Nimeni nu ne poate zări. S-a asigurat ea de asta, după o viață întreagă trăită în permanenta linie de miră a blițurilor.

— Ce zice?

Emily nici nu tresare măcar. Se reazemă de spătar și deschide încet ochii, fără să pară surprinsă să vadă pe cineva alături.

— Pardon?

— Dumnezeu, adică.

— Nu așa merge treaba.

Mă reazem și eu de spătar, cu sentimentul că sunt din nou la școală, și îmi afund mâinile în buzunare, în semn de răzvrătire. Nu pot să rezist:

— Săracul, trebuie să aibă o cutie poștală de mărimea lui Marte. Mai rău decât mulți oameni politici.

Emily zâmbeste, tolerându-mi lejera blasfemie:

— Singura diferență aici e că politicianii, fie ei și foști miniștri, nu au puterile lui Dumnezeu.

— Ceea ce foarte mulți dintre ei par să nu știe.

— Nu am niciun dubiu că așa este.

E mai amabilă în persoană. La televizor, Emily părise mereu tăioasă, „un piranha cu perle la gât”, cum o numise cândva un celebru tabloid, cu un memorabil misoginism. Dar spoiala aceea se dusese aproape cu totul. În ochii ei se vede acum un licăr înțelept. Cercurile de la Westminster reacționaseră cu uimire la știrea că intenționa să se retragă în preoție, înlocuind titlul de baroneasă cu cel de reverend.

Deși, practic, își schimbase și numele de familie între timp. După divorțul de Richard Ogilvy, se întorsese la numele de fată. Acum are acel aer de respectabilitate tipică unui consiliu parohial. Și o asemănare subtilă cu Anna cea din salonul de tratamente.

— Am fost surprinsă de mesajul dumneavoastră, spune ea, deodată rece. Am spus tot ce aveam de spus în timpul investigației inițiale. Au existat atâtea experți cu atâtea teorii minunate. Niciuna dintre ele nu a dus nicăieri. Scuzați-mi cinismul. Dar mie îmi sună cam la fel.

— Poate că așa este, poate că nu. Eu nu cer decât o picătură de încredere.

Emily nu pare prea entuziasmată.

— Și ce anume sperați să obțineți, mai exact? Un nou caz impresionant de înscris în CV?

— Nu. Sper să o readuc la viață pe fiica dumneavoastră.

21. BEN

Biserica ne înăbușă prea tare. Plecăm în căutare de cafeina.

La Starbucks e aglomerat, așa că ne luăm băuturile și pornim la pas către strada Victoria. Clădirile de birouri anodine fac treptat loc splendorii gotice. Un elicopter survolează Downing Street, pentru filmarea aeriană a coloanei oficiale a premierului.

Mă gândesc câte lucruri a ratat Anna de când a căzut în somnul ei adânc. Downing Street era pe atunci ocupată de altcineva. Șantierelor de construcții s-au transformat între timp în blocuri noi pentru firme. Lumea toată s-a schimbat în ultimii patru ani.

Emily rupe tăcerea:

— Dacă îmi permiteți o întrebare, ce aveți dumneavoastră în plus față de toți ceilalți?

O întrebare foarte atentă și precisă, de tribunal, genul de replică ucigătoare aruncată dintr-o parte în alta a comisiilor parlamentare.

— În primul rând, eu cred că mintea este mai puternică decât creierul. Cei mai mulți clinicieni cred exact opusul.

— Sună a afirmație grandioasă, dar până la urmă lipsită de sens.

— Deloc. Strămoșii noștri știau asta, știau și premodernii. Iluminismul e de vină. Numai în ultimele câteva secole am început să ignorăm ideea de minte și ne-am concentrat atât de îngust pe creier. Anna, precum cei mai mulți dintre pacienții cu sindromul resemnării, a fost blocată într-un mediu sanitar lipsit de orice stimul. Metoda mea ar fi să-i copleșesc simțurile.

Sunete, mirosuri, voci, atingeri... tot ce i-ar putea evoca amintiri securizante din trecut. Aș vrea ca trupul ei să îi pornească mintea, transmițându-i că ar fi în siguranță dacă s-ar trezi acum.

Emily are un aer solemn, încearcă să înțeleagă cât mai bine.

— Mintea e la locul ei și poate să facă de una singură un rai din iad, și un iad din rai.

— Milton nu s-a înșelat.

— Dar nici nu a avut cu totul dreptate. Am studiat în facultate *Paradisul pierdut*. E o cu totul altă lume acum.

Emily pare să accepte, într-un final, că aș fi de bună-credință și nu mă mai inspectează din priviri.

— Ce doriți să aflați? Dacă am privat-o pe Anna de dulciuri când era mică? Dacă soțul meu i-a dat vreuna la funduleț când și-a băgat degetele în prize? O oră prea timpurie de culcare poate fi cauza problemelor de somn ale Annei?

Hotărâsc să nu-mi țin obișnuitul discurs despre speranță.

— Am citit dosarele cazului. Nu asta mă îngrijorează. Știu despre harta locului, despre Pădure, despre Vânători împotriva Supraviețuitorilor, despre mesajul de WhatsApp, despre probele de pe cuțit. Ceea ce niciunul dintre dosare nu a putut să îmi spună este *de ce*.

— Și cine spune că aș putea face eu asta?

— Dacă nici dumneavoastră nu puteți, atunci nu poate nimeni.

— Aveți o viziune cam naivă asupra relațiilor mamă-fiică.

— La vârsta de 25 de ani, părinții tăi încă te cunosc cel mai bine. Pentru un copil, înseamnă întreaga lui viață. Pentru un părinte, înseamnă un sezon printre altele. Cred că știți mai multe decât lăsați să se vadă.

— Fosta dumneavoastră soție e polițista care a ajuns prima la Fermă în acea noapte, nu-i așa?

— Da.

Emily se întristează deodată, ca împovărată de o mare suferință.

— Îmi pare rău pentru ea, sincer. Că a fost târâtă în toată această poveste. Am citit toate chestiile alea din tabloide și comentariile de mahala din online. Teoriile conspirației despre implicarea poliției și pretinsa ei cârdășie cu Anna, doar pentru că au studiat amândouă, cândva, la Oxford. Știu mai bine ca oricine cum este.

Îmi aduc aminte de altercațiile pe care le-am avut cu Clara pe marginea cărții mele, felul în care editorii și agenții voiau să pun în frunte și în centru, mereu, cazul Annei O. Dar acum vreau să rescriu istoria, totuși. Căsătoria noastră era deja în cădere liberă pe atunci. Devenisem distant. Clara găsisese consolare în altă parte.

— Aș vrea să știu ce nu au putut descoperit Clara și echipa ei, spun eu. Adevărul mai profund, cel emoțional. Au trecut patru ani de când s-au întâmpnat lucrurile. A curs multă apă pe Tamisa de atunci.

Ajungem în Piața Parlamentului și ne oprim în fața sediului Curții Supreme. Umbra Palatului Westminster se întinde peste tot locul. Sorbim din cafele.

— Mass-media s-a concentrat pe succesul Annei, continui eu. Examenele GCSE luate cu brio, cele trei calificative maxime obținute la A Level, Oxfordul terminat printre primii. Apoi succesul start-upului înființat împreună cu Indira și Douglas, profilul de antreprenor media în devenire. Însă sindromul resemnării nu apare datorită succesului. El apare din cauza eșecului. O lipsă, o absență.

— Neoficial?

— Sunt psiholog, nu polițist. Totul este neoficial.

Emily oftează, de parcă se gândește la ceva.

— Primul lucru pe care trebuie să îl știți e că Anna a fost mereu fata extremelor. Dacă înțelegeți asta, atunci puteți spera să înțelegeți și restul. Nu mulți pot. Dar e o ironie, după părerea mea, date fiind cele întâmpnate.

— Care e ironia?

— Acum, că e adult, ochii ei nu se deschid niciodată. Iar când era copil, nu se închideau niciodată. Așa a început coșmarul.

22. BEN

Ziua este apăsătoare, cu o burniță ce promite ploaie. Ne îndreptăm către Whitehall. Aici, peisajul este diferit, minimalismul anilor 1990 metamorfozându-se în splendoare barocă. În fața noastră se întrezărește Coloana lui Nelson. Fântânile din Trafalgar Square. Larma obișnuită din Strand. Bătrâna capitală trezindu-se la agitația unei noi zile.

— Când s-a întâmpnat pentru prima dată? întreb eu. Presupun că e somnambulă.

Emily încuviințează. Pare să ezite, aparent temătoare.

— Din câte știu eu, a fost în timpul unei vacanțe cu familia, în Cornwall.

— Câți ani avea Anna?

— Nouă. Călătoream cu copiii și câinele într-o rulotă veche și am găsit o căsuță pe care am închiriat-o pentru o săptămână. În primele două nopți, totul a fost bine. În a treia, ne-am uitat împreună la un film, în casă. Richard și Theo voiau un Bond, eu m-am gândit că Anna era prea mică pentru asta.

Însă ei au avut câștig de cauză. Era cel de-al doilea film cu Timothy Dalton, am uitat cum se numește. Numai pistoale și moarte și violență.

— *Permis pentru a ucide*, spun eu.

Îmi amintesc cum l-am văzut pe o casetă video piratată și cum încercam și eu, fără prea mare succes, să imit suavitatea brutală a lui Dalton.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Adică nimic cât ne-am uitat la film. Anna jura că nu e speriată. Theo și Richard au făcut tot cercul obișnuit al băieților. Chiar și câinele, Buttons, părea să aprecieze acel film. Ne-am dus la culcare ca în orice altă seară. S-a întâmplat realmente din senin, în timpul nopții.

Aștept. Emily nu pare să se grăbească.

— Anna?

Dă din cap că da, dar e cu mintea în altă parte acum. Ochii i se încețoșează ușor. Nu mai vede Parlamentul sau statuile, ci acea căsuță dintr-un colț îndepărtat de Cornwall și camera întunecată care încă o bântuie, după două decenii.

— Îmi amintesc că m-a trezit un zgomot venit din bucătărie. M-am gândit că o fi rămas deschisă vreo ușă. Era un zgomot de animal, poate câinele. Când m-am dus în bucătărie, era puțin trecut de 2 noaptea.

— Și ce anume ați văzut acolo?

— Buttons, câinele nostru, zăcea pe podea într-o baltă de sânge. Avea înfipt în el un cuțit de măcelar, luat din bucătărie. Iar Anna pur și simplu stătea acolo.

— Ca în filmul Bond?

— Da. În fine, oarecum.

Emily mă privește acum, cu o sclipire de ușurare în ochi – aceea de a ști că te înțelege cineva.

— Buttons o mușcase din greșală pe Anna cu un an înainte. Ajunseserăm la Urgențe și ea avusese nevoie de copci. Am fost pe punctul de a da acel câine. Anna era OK în preajma lui, dar nu a fost niciodată prea apropiată de el. Buttons făcea parte din clubul băieților. Era mai mult animalul lor de companie decât al ei.

— Și ce anume făcea Anna, mai precis, în acea noapte?

— Se uita doar. Avea stropi de sânge pe pijama. Din unghiul acela, părea evident că ea fusese cea care înfipsese cuțitul.

— Ați vorbit cu ea?

— Da.

— A răspuns?

— Da. Dar era ca și cum aș fi vorbit cu o altă persoană. Vocea ei era diferită.

— Și apoi?

Emily nu trebuie să sape prea mult prin memorie. Știe prea bine povestea, ritmul vorbirii este unul automat.

— Am fost prea șocată ca să fac ceva. L-am verificat pe Buttons, dar era mort de-a binelea. Am luat-o pe Anna de acolo și am dus-o înapoi în camera ei. Și atunci... atunci...

Emily pare să se cufunde în amintire. Deznodământul evident. Adevărul care bântuie totul.

— Și atunci, în sfârșit, Anna s-a trezit, rostesc eu.

23. BEN

Ascult fără prea mare interes restul poveștii. În confuzia ei, Emily nu a trezit și restul familiei. A curățat bucătăria și l-a cărat pe Buttons în grădină, lângă un pâraiaș ce curgea într-un capăt. A săpat o mică groapă și l-a lăsat acolo, fără zgardă sau vreun element de identificare. A doua zi dimineață, i-a anunțat pe ceilalți că Buttons fugise peste noapte. Theo și Richard au format o echipă de căutare împreună cu alți câțiva turiști din zonă. Dar fără folos. Emily săpase suficient de adânc încât să îngroape orice dovezi.

— Și-a amintit ceva Anna a doua zi?

— Nu. L-a căutat pe Buttons cot la cot cu ceilalți. M-a făcut să mă gândesc la exorcizări, era ca și cum fiica mea de nouă ani fusese purificată de ceva.

— Cât timp a trecut până când ați obținut un diagnostic?

Emily face o nouă pauză.

— O să mă credeți o mamă îngrozitoare.

— Ia să vedem.

— Eram încă ministru pe atunci. Până și cea mai mică adiere de scandal, chiar și legat de moartea câinelui familiei, risca să mă zboare din funcție la prima remaniere. Fiica mea era foarte mică. O lăsasem să se uite la un film violent. Copiasse elemente din el. Am pus-o pe seama unei greșeli nevinovate de părinte.

— Cât timp a trecut până s-a întâmplat din nou? Sau până ați aflat că s-a mai întâmplat ceva.

— Nu e chiar același lucru.

— Nu. Deloc.

Emily vede un coș de gunoi și își aruncă paharul încă pe jumătate plin cu cafea. Își strânge apoi mai bine paltonul pe ea.

— Era adolescentă. Avea vreo 14 ani sau cam așa ceva. M-au sunat de la

internat. Fuseseră furate niște lucruri din apartamentul pedagogiei. Iar aceasta a menționat și alte probleme.

— Ce anume?

Emily ezită din nou. Pare sfâșiată între dorința de a spune adevărul și impulsul de a-și proteja fiica.

— Anna a fost mereu un copil puțin ciudat. Chiar obsedat, așa zice. Nu știu de ce, dar făcuse o fixație pentru crime. Și crime reale. O carte îi plăcea în mod deosebit: *Cu sânge rece*.

Știu cartea. În apartamentul meu din Pimlico se găsește un exemplar cu colțurile multor pagini îndoite. Titlul complet este: *Cu sânge rece: O relatare fidelă a unei crime multiple și a urmărilor ei*. Capodopera lui Truman Capote a transformat întregul gen literar prin folosirea tehnicilor romanului în relatarea unei întâmplări reale. O folosesc ca pe o introducere mai ușoară a studenților mei în cursul de psihologie judiciară, ca să sparg gheața în primul semestru.

— Obişnuiam să glumesc că Anna era genul care ar putea uide pentru un moment de celebritate, spune Emily. Avea nevoie să își vadă numele scris cu litere din neon. Fiica mea dorea să câştige o cupă mondială sau să devină președinte. Și nu-și dorea să devină un scriitor bun. Își dorea să devină unul extraordinar.

— Pot înțelege asta.

— Chiar înainte de acea noapte de la Fermă, lucra la un material de revistă legat de o crimă. Încerca să-l concureze pe Capote. Devenise obsedată de Broadmoor și de cazul acela înfiorător, Sally Turner, din anii 1990. Monstrul din Stockwell.

Emily pare deodată jenată și continuă cu timiditate:

— Am implorat-o să se concentreze pe lucruri fericite. Mai vesele. Dar sfatul meu i-a trecut pe lângă urechi.

Menționarea cazului Sally Turner mă intrigă. Cea mai faimoasă ucigașă a Angliei. Mama care și-a ucis copiii vitregi din dorința de a avea o „familie perfectă”. Bloom m-a răsfățat de multe ori cu povești despre șederea ei la Broadmoor. Iată primul fir, prima conexiune: Anna și Monstrul din Stockwell. Nu la asta mă așteptasem.

— Aveți idee dacă Anna a scris vreodată acel material?

Emily clatină din cap:

— Cred că era pe punctul de a o face. Înainte de... știți... cele întâmplate...

— Care au fost urmările incidentului de la școală?

Emily oftează:

— Pedagoga își montase o cameră de supraveghere în apartament. Anna a fost prinsă la furat. Avea ochii larg deschiși, deși a susținut că nu își

amintea absolut nimic. A fost exmatriculată. Am reușit să mențin povestea departe de ziarele de scandal cu ajutorul unui foarte scump avocat specializat în cazuri de calomnie. Anna a continuat să nege totul.

Nu-mi dau seama prea bine dacă Emily este doar tristă sau e ceva mai mult de atât. Pare să fie și o umbră de vinovăție. Apoi îmi dau seama că nu e asta, sau nu chiar asta. E ceva mai rău.

Este rușine.

— Dacă ar fi mers la terapie ar fi însemnat să fiți nevoiți să explicați incidentul de la școală, spun eu. Ceea ce ar fi putut să ajungă în ziare și să vă dea peste cap cariera politică. Așa că ați mușamalizat și treaba asta și nu ați făcut nimic. Politica mai presus decât parentingul.

Emily nu protestează.

— Da. Analizată la rece, pare o decizie de neiertat. Dar atunci mi s-a părut o nebunie să stric totul, toată munca, toate sacrificiile făcute de întreaga familie, din cauza unei năzbâtii adolescente.

— Ați făcut legătura între incidentul de la școală și cel din vacanță?

— Sunt politician, nu medic. Am crezut că Anna era tulburată în general. Theo și Anna au fost crescuți de un șir de babysittere din Norland sau angajate la nevoie. Anna a fost un copil al erei internetului. Mă întreb dacă nu a contat și asta.

— Ce v-a făcut să vă schimbați părerea?

O nouă pauză, o nouă respirație adâncă.

Emily pare să sufere, de parcă această amintire este și mai rea decât celelalte.

— Totul s-a schimbat când Anna a încercat să mă atace pe mine.

2019

1 ianuarie

Încă o petrecere de revelion insipidă în apartament. Fiecare familie are ciudățeniile ei, desigur. Theo care bea prea mult, ca de obicei. Mama ocupată cu treburile Camerei Lorzilor. Tata numărându-și banii, lipit de telefon. Aleg să mă duc cu Indira, Doug și prietenii lor tembeli într-un circuit dezamăgitor la artificii de lângă Tamisa. Mă uit la explozia de culori mult prea strălucitoare lângă London Eye. Doug e drogat. Indy e empatică. Eu sunt plictisită și agitată.

Anul 2018 a murit. Trăiască 2019!

Mărșăluim până acasă, în apartamentul închiriat din Camden. Bem până dimineață. Un an nou care seamănă ciudat de mult cu cel dinainte.

Ceilați încă dorm în timp ce eu scriu asta. Acest jurnal e un cadou de Crăciun de la mama, cumpărat probabil de vreunul dintre minionii ei de la magazinul de suveniruri al Palatului Westminster. Am impresia că trece viața pe lângă mine. Nu am făcut nimic lăudabil. Keats a murit la 25 de ani, Jane Austen a scris *Mândrie și prejudecată* la 21, Rafael era deja considerat geniu la vârsta asta. Până și anonimii ăia de la facultate au ajuns editorialiști la ziare decente. Iar eu scot o revistă minusculă, cu prea puțini cititori, prea multe fițe și articole fără semnătură.

N-am tenacitatea să scriu un roman. N-am suflet pentru poezie. Va trebui să mă mulțumesc cu asta. La începutul fiecărei săptămâni, o să-mi notez aici gândurile, în stilul lui Pepys¹⁰. În sfârșit, voi putea fi o scriitoare care chiar scrie ceva. Indira râde de mine când spun cu voce tare astfel de lucruri. Douglas este cel arogant, o adevărată primadonă a advertisingului, fistichiu și ambițios. Eu sunt calul de povară, cel pe care nu pariază nimeni. Joc prea bine rolul ăsta.

Nu, acest nou an nu trebuie să însemne alte 12 luni în roata hamsterului. E timpul să trăiesc. Să respir. Să mor și să renasc.

Anul ăsta o să scriu ceva.

Carpe diem și toate celelalte rahaturi.

¹⁰ Samuel Pepys (1633-1703), cunoscut pentru jurnalul ținut între anii 1660 și 1669, în care a descris cu lux de amănunte viața la Londra și mai ales câteva dezastre majore de atunci (N.t.).

Apartamentul este și biroul nostru. Biroul este și apartamentul nostru. Ca în orice start-up care se respectă, trăim și respirăm numai pentru revistă. Pauza de bere. Perioada pentru siestă. Dar, cel mai adesea, doar trudă și-atât.

Cei trei *amigos* dintr-un apartament din Camden. Indy este seninătatea încarnată. Doug este la fel de Dougie-tastic ca întotdeauna: deștept, exuberant, clocotind de ambiție și, uneori, amabil. Cool ca un fotomodel de poster. Vorba aia „Nimeni nu este erou pentru valetul său” ar trebui modificată în: „Nimeni nu este erou pentru cineva cu care împarte baia dintr-un apartament mic”.

Însă viața, desigur, înseamnă mai mult decât camaraderia unor șmecheri în marketing, cu păr mișto și prea multe creme hidratante. Următoarea aniversare este ultima acceptabilă de sărbătorit. După ea urmează hăul numerelor mereu în creștere și metabolismul în cădere liberă. Riduri, talie îngroșată și alunecarea gravitațională lentă înspre o binemeritată mediocritate.

Stau și răsfoiesc, pentru a nu știu câta oară, *Cu sânge rece*. Aș putea să scriu și eu așa. Aș putea fi la fel de acidă și austeră ca Truman Capote, cu fedora lui înclinată pe-o parte și privirea aia porcină, afectată. Se pare că a fost inspirat de un articol de 300 de cuvinte din *New York Times*. Deci trebuie să ies și eu la vânătoare de inspirație.

Trebuie să scriu ceva.

Am nevoie de o crimă adecvată.

24. BEN

După forfota de la Whitehall, strada Harley pare încă și mai liniștită decât de obicei. Mă întorc la Abație pe ușa din dos, atent să nu mă vadă vreun freelancer în căutare de subiecte.

Bloom tocmai încheie o convorbire telefonică în biroul ei. În al meu s-a făcut curățenie de azi-noapte încoace și a fost aerisit îndelung. Mă așez la birou și încerc să procesez tot ce mi-a spus Emily despre incidentul final. Plecaseră într-o excursie în Grecia, pentru a sărbători absolvirea Annei. Emily s-a trezit în toiul nopții. Anna țipa în camera ei. Emily a deschis ușa și a încercat s-o ajute. Anna s-a repezit să o atace. Avea ochii deschiși. Dar, ca în celelalte cazuri, nu mai era fiica lui Emily. Devenise altcineva.

Îmi verific e-mailurile, apoi o pun la curent pe Bloom cu prima parte a interviului. Mă privește în felul ăla bufnițesc, ca un înțelept a cărui liniște a fost tulburată de un discipol.

— Ești sigur de diagnosticul de somnambulism? se interesează la final.

— Scrie în mesajul acela de pe WhatsApp: *Îmi pare rău. Cred că i-am ucis.* Anna s-a trezit, a văzut cele două trupuri și cuțitul din mâna ei. Somnambulism clasic. Sau poate că încă era în starea aceea când a trimis mesajul.

— Ori poate că nu a fost niciodată somnambulă și doar a folosit somnul drept cale de a scăpa basma curată.

Este cea mai răspândită teorie a conspirației, argumentul-cheie pentru tabăra Frumoasei Adormite.

— Da, sau așa.

— S-a mai întâmplat ceva înainte?

— Trei incidente specifice despre care avem cunoștință. Vacanța cu familia, când Anna avea nouă ani, incidentul de la școală, când era adolescentă, și noaptea în care Anna, care de-abia împlinise 21 de ani, a atacat-o pe Emily.

— Declanșator comun?

— Da. Schimbare sau vreo traumă. Vacanță, internat, plecarea de la Oxford. Emily nu a căutat tratament, pentru că s-a temut că poveștile s-ar scurge către presă, așa că a trecut totul sub tăcere.

Bloom înclină din cap și oftează. Își împletește degetele ambelor mâini. Poartă încă și mai multe inele vintage ca de obicei.

— Presupun că așa se explică de ce teoria somnambulismului nu a fost niciodată abordată serios în presă.

— Explică și de ce nu apare nicăieri în dosarul ei medical. Emily a încercat să povestească despre asta în timpul anchetei poliției, dar s-a considerat a fi o încercare de impunere a unor circumstanțe atenuante.

Bloom își aranjează mai bine picioarele pe suportul de sub birou. O privesc întrebându-mă la ce se întoarce ea acasă în fiecare seară. Locuiește singură. Persoana cu care a fost multă vreme a murit acum șase ani. Casa lor cu două dormitoare din Islington este plină de cărți, toate cu colțurile paginilor îngălbenite de la nicotină. Mi-o imaginez pe Bloom târâindu-și picioarele prin spațiul pustiu și gândindu-se dacă să iasă la pensie. Poate că de aceea se agață de ce-i aici. Are nevoie de un public. Nu i se potrivește bătrânețea.

— N-a mai fost nimic altceva?

— Fleacuri contextuale. De fapt, a fost ceva ce se leagă cu trecutul tău. Anna lucra la un material cu crime reale pentru revista ei, *Elementary*,

Înainte de atac. Era interesată de Broadmoor și de cazul Sally Turner.

Se lasă liniștea. Pură și inconfortabilă. Bloom pare a fi o vreme cu mintea aiurea, apoi spune:

— Sally Turner?

— Da.

— Ești absolut sigur? Monstrul din Stockwell?

Vocea lui Bloom s-a schimbat.

— De ce?

Bloom continuă să privească în gol, undeva între noi. Mă întreb de ce îi provoacă o asemenea reacție numele lui Sally Turner. În afară de motivul evident, desigur. Sally Turner este un nume gravat în conștiința națională, la fel ca al altor criminali celebri – Harold Shipman sau Myra Hindley. Stă alături de Eva sau de Medeea, simbol al feminității malefice, diabolica mamă vitregă.

Continui:

— La sfârșit, Emily mi-a și dat ceva. Un obiect personal din dormitorul Annei.

Scot din rucsac micul volum negru, broșat și i-l arăt: – *Medeea* de Euripide. Se pare că Anna începuse să o citească obsesiv înainte de incidentul de la Fermă.

Devenise a doua ei carte preferată, după *Cu sânge rece*. Are și niște adnotări cu creionul. Emily s-a gândit că m-ar putea ajuta să înțeleg starea de spirit a Annei în perioada anterioară atacului.

Tulburarea de pe fața lui Bloom este și mai evidentă acum. Și nici nu mai spune nimic.

Mă tulbură și pe mine reacția ei. Mă întreb dacă mi-a scăpat ceva. Rememorez ceea ce tocmai am spus. Referința la Medeea. Sally Turner. Monstrul din Stockwell.

— Ce este? De ce te deranjează atât de tare aceste nume?

Bloom răspunde cu o voce tăioasă, iritată, de parcă i-am întrerupt șirul gândurilor:

— Avem și o altă sursă pentru toate astea sau ne bazăm doar pe spusele mamei?

— Încă nu avem. Dar e posibil să putem recupera filmarea de pe camerele de securitate din școala Annei.

Bloom scutură din cap.

— Școala trebuie să fi șters imediat filmarea, de teama unui scandal.

Și-a recăpătat expresia obișnuită acum. Se pricepe de minune la asta. Este latura ei dramatică: haine, fizic generos, spirit epigramatic, pretinsă detașare de sentimentalisme. Și-a reintrat în forma completă. Anxietatea a

fost cu mare grijă ștersă. Vulnerabilitatea s-a făcut nevăzută.

— Medeea, spune ea, cu o voce gânditoare și abstractă. Femeia care a intrat în istorie drept arhetip al răului. Mama care își omoară propriii copii. Cu o treaptă mai sus decât femeia care își măcelărește cei mai buni prietenii.

— Ce este?

Simt o tulburare crescândă, pe măsură ce misterul se adâncește.

Bloom continuă de parcă nici n-aș fi de față:

— Pot, oare, două rele adunate să dea binele? Este răul ceva ce trebuie eliminat din corp, un cancer psihologic fără de care pacientul poate fi reconstruit de la zero? Sau este ceva moștenit, biologic? Dar oare ce anume înseamnă răul?

Bloom pare neliniștit de încordată acum. Își fixează privirea, pierdută, pe rafturile cu cărți. Rareori am auzit-o vorbind așa. Simt în palme colțurile îndoite ale cărții. Mă uit în jos, la coperta ediției Penguin Classics pe care scrie: *Medeea și alte piese*. Două siluete de un portocaliu-aprins – o mamă și un copil. Copilul întinde un braț. Mama ține o mână pe capul lui.

Bloom întrerupe tăcerea. Gâfâie și icnește în timp ce se ridică din scaun, luptându-se cu gravitația.

— Scuză-mă, Ben, dar trebuie să ajung undeva. Nu mă simt prea bine.

O cunosc pe Bloom de peste 20 de ani. Nici măcar o singură dată nu mi-a cerut să plec.

— Pot să te ajut cu ceva?

Se uită la mine cu o privire înfrântă.

— Nu, spune ea. Ai făcut destul.

Apoi mă zorește să ies.

25. BLOOM

E aproape 20:15 când Bloom se hotărăște, în sfârșit, să plece de la Abație. Dar nici atunci nu reușește să ajungă la ușă.

Se oprește și, ezitând, se așază din nou în scaun. A intrat în panică, ceea ce este fix lucrul pe care îl spune altora să nu îl facă. Panica provoacă reacții de genul luptă-sau-fugi. Corpul se încordează, mintea se încetoșează, toate instinctele sunt uitate. Nu, e prea bătrână pentru așa ceva. De-abia dacă mai reușește să adoarmă. S-au adunat prea multe amintiri, prea mult trecut.

În cap i se învâрте doar frântura aceea din interviul lui Ben cu Emily. Ultimul material al Annei pentru revista *Elementary*.

Broadmoor. Sally Turner.

Și acel unic cuvânt. Măcar dacă n-ar fi menționat blestematul ăla de cuvânt!

Medeea.

Nu se poate să fie asta. Și totuși...

Bloom scoate o cheie din buzunarul cardiganului și descuie sertarul de jos al biroului său. Are palma umedă, cheia se umple de sudoare. Sertarul se deschide și ea scoate dinăuntru un vechi dosar de pacient, cu paginile pătate de ceai și o copertă albastră, din carton.

Toate însemnările medicale, desigur, trebuie declarate corespunzător. În zilele noastre, pentru genul acesta de mâzgăleli extracurriculare poți să fii dat afară. Și totuși, acest dosar este forma ei de protecție. Are nevoie de o înregistrare a trecutului: date, ore, notițe din timpul ședințelor de terapie – toate descifrabile doar de către ea.

Răsfoiește până ajunge la „22 iulie 1999. Secția Cranfield, Spitalul Broadmoor”. Ședințele de terapie de atunci îi sunt încă vii în memorie. De obicei, păstrează doar amintiri încețoșate despre pacienți. Dar nu și în cazul acesta, unul dintre primele de la Broadmoor pentru ea. Locul acela macabru și întunecat, cu mirosul de azil și impozantele ziduri victoriene. Chiar și după atâția ani, tot își poate aminti unele momente. Pacienta aceea fusese mereu unică, încă de mică.

Îi tremură mâinile. E plină de ticuri și spasme artritice. Frica. Dă pagina, simțind cum marginea i se umezește la atingerea ei. Se gândește la Anna, la cât de aproape e acum, zăcând în liniște în somnul ei. Cazul acesta fusese atât de contaminat de zvonuri, încât e foarte greu de separat realitatea de ficțiune. Acum, după câte i-a spus Ben, pericolul s-a întors.

Bloom citește ultima pagină din dosar. Se ridică, dar nu își pune haina. Se tot repetă elementele principale ale cazului: Ferma, cuțitul, cele două trupuri, familia Ogilvy, sosirea poliției.

30 august 1999.

30 august 2019.

A 20-a aniversare.

E posibil. Iar asta o sperie cel mai tare. E posibil ca acest caz să nu fie ceea ce crede toată lumea. E posibil ca întoarcerea Annei la Abație să nu fie o coincidență sau o întâmplare oarecare, ci ceva mult mai sinistru de atât.

Citește următorul rând și numele de deasupra: „Pacient X”. Pseudonimul dat de Ministerul de Interne. Ales pentru evitarea unor scurgeri de informații, cum se întâmplase în alte câteva cazuri din ultimul deceniu.

Bloom încuie ușa biroului. Coboară cu liftul la parter și de-abia dacă bagă în seamă salaturile din cap ale echipei de la recepție. Da, e convinsă. O simte cu toată ființa, în adâncurile cele mai întunecate ale sufletului.

Ceva nu e în regulă aici.
Ceva nu e deloc în regulă, cu siguranță.

JURNALUL ANNEI

2019

14 ianuarie

Bucătăria e sordidă. Tigăi care au prins crustă, pahare cu urme de spumă, tacâmuri pătate cu rugina sângerie a sosului Bolognese. Acolo descopăr iPhone-ul lui Douglas, cu un temporizator încă activ, rămas de la cina de aseară. Are o parolă ușoară: 100194. Ziua lui de naștere.

Douglas nu e un bărbat original.

Îmi bag nasul pe-acolo, așa cum îmi place să fac uneori, ca o jurnalistă de investigație aspirantă. Am trimis scrisori de intenție la toate ziarele mari: *The Times*, *Telegraph*, *FT*. Fără niciun succes. De aceea am fondat *Elementary*, ca să maschez un eșec în carieră sub spoiala lucioasă a unui start-up, ca orice antreprenor media care se respectă.

Continui să citesc prin telefonul lui Doug. O surprinzătoare lipsă de scandal pe aici. Câteva flirturi, nicio vizualizare îndoielnică. Îmi imaginam ceva mai puțin nevinovat. Dar iată un grup nou de WhatsApp, nu era aici ultima dată când am scotocit.

„Discuții despre preluare”.

Mai există un singur utilizator. Recunosc numărul lui Indy. Îmi este aproape la fel de familiar ca al meu.

Derulez și citesc și rumeg. Știu despre ce e vorba. În sinea mea. Le-am văzut schimburile de priviri. Discuțiile pe furiș, care se opresc brusc atunci când intru în cameră. Am simțit cum crește distanța dintre noi.

Indira: Șed fixată cu dep afaceri de la GVM. 14:00.

Douglas: Cafea cu contabilul. Săptămâna viitoare?

Indira: Mai bine pe e-mail privat. Am făcut eu alt grup să discutăm despre RO etc. xx

Și chatul acela clar migrează spre un canal criptat de e-mail. Mă întreb dacă m-ar suspecta de spionaj. Trebuie să sap mai adânc, să găsesc și e-mailul privat.

Deschid în browser site-ul GV Media. Este un brand nou de media, cu sediul în Seattle, un amestec de platforme digitale finanțate prin reclame plătite și publicații pe bază de abonament, adresate milenialilor târzii și

consumatorilor din Generația Z. Prădătorul. Iar prada este *Elementary*. Indira și Douglas sunt așa-zisele creiere comerciale ale operațiunii. Eu sunt redusă la condiția de savant idiot, artista din mansarda mizeră. Legată de laptop ca un biet muncitor la bandă, scriind articol după articol până la moarte. Am căutat și „RO”. Pe lângă conotațiile vulgare, ca acronim financiar este prescurtarea de la „roll-over”, care înseamnă o „reinvestire a fondurilor dintr-o acțiune sau obligațiune în alta”.

Tipic pentru Indy, cu aerele ei de MBA și cu acronimele de fată de City. Femeia care trăiește cu bitcoins în loc de mâncare. Mesajele astea îmi răscolesc gândurile. Mă gândesc iar la lucruri ca acelea de demult. Atunci. Mai degrabă î.H. decât d.H. Simt că încep să se audă zgomotele și fac o lungă plimbare.

În noaptea asta trebuie să dorm.

Da, totul va fi mai bine mâine-dimineață.

21 ianuarie

Uneori, am fantasme. Cred că Freud ar zice că visez cu ochii deschiși. *Studii despre isterie* este singura lui carte care îmi place. Mi le închipui pe acele dichisite doamne vieneze grăbindu-se către Berggasse nr. 19, cu redingotele lor imaculate și cu ale lor atât de rafinate refulări.

Deschid la primul capitol. Scris probabil de Breuer, mai degrabă decât de Freud – o foarte răspândită concepție greșită. E vorba despre prima pacientă de psihanaliză dintotdeauna. Tiza mea. Citesc:

Fräulein Anna O. s-a îmbolnăvit în 1880, pe când avea 21 de ani. [...] De o inteligență considerabilă, un raționament remarcabil și o intuiție penetrantă, puternica ei minte ar fi putut digera – și chiar ar fi avut nevoie de asta – o hrană intelectuală mai substanțială, pe care însă nu a reușit să o primească după ce a părăsit școala. Poseda bogate daruri poetice și imaginative, controlate de un bun-simț foarte ascuțit și critic. [...] Avea o voință energică, tenace și perseverentă.

Mă întreb dacă există măcar un cuvânt care să nu mi se potrivească. Mi-o imaginez pe „Anna” în 1880 – cu aproape 140 de ani în urmă –, dar pare încă atât de vie în aceste pagini. Asta mă fascinează la scris. Poate că de asta o și fac. Anna O este la fel de vie pentru noi astăzi precum era pentru primii cititorii din 1895.

Cuvintele potrivite în ordinea potrivită pot oferi nemurire. Ele transformă oameni în carne și oase în zei literari. Cuvintele sunt un elixir.

Somnul a devenit o luptă acum. Sunt prea speriată ca să închid ochii. Simt cum se întoarce trecutul. Cum se dezlănțuie fantomele propriilor mele povești. Văd toate vechile iluzii, cele pe care le-am simțit foarte reale, și rămân trează.

Aș vrea să fiu normală.

În cea mai mare parte a timpului.

28 ianuarie

În apartament. În camera de zi. Pe canapea, cu o salată Pret și un vin de la Aldi. Indira și Douglas au ieșit să se vadă, chipurile, cu un publicitar la The Ned. Dar eu știu că, de fapt, sorb din margarita acum, la barul Scarfes din Holborn, împreună cu una dintre echipele de la GVM. Îi văd cum își termină întâlnirea și se furișează într-o cameră. Dar nu, iar visez cu ochii deschiși. Eu sunt editorialista. Ei sunt oameni de vânzări. Și fac ceea ce fac de obicei oamenii de vânzări.

Manchester United a pierdut cu un scor dezamăgitor de letargic. Mi-e dor de serile când mă uitam cu tata la televizor. Unul dintre lucrurile pe care obișnuiam să le facem împreună. Uneori, mi-l imaginez uitându-se la meci într-o cameră de hotel și atunci îi trimit mesaje cu ideile mele strategice despre ce atacant e inutil și motivul pentru care am avea nevoie de un nou fundaș dreapta. Uneori chiar îmi răspunde. Banii îl interesează mai mult decât oamenii sau propriile progenituri.

Sunt obosită. Ruptă sunt. Mă doar oasele de oboseală, iar mintea mi-e încețoșată. De-abia îmi țin ochii deschiși, încerc să calculez cât timp a trecut de la ultimul episod. Îmi iau iPad-ul și scriu pe Google din nou: „tratament pentru somnambulism”.

Mi-i imaginez pe Indy și Doug la bar. Zac pe podea, într-o baltă mare de sânge, care îi înconjoară pe amândoi. Un gând stăruitor, lipicios, tulburător. Mă ridic, închid televizorul, îmi fac o cafea neagră, tare, cu trei lingurițe de nes. Mă retrag în camera mea și încui ușa, apoi îi fixează și un scaun în clanță.

Verific dacă sunt închise ferestrele. Îmi fac exercițiile de respirație. Pândesc cu ardoare lumina dimineții.

Îmi doresc ca noaptea să se termine.

26. BEN

Deja s-a întunecat. De la fereastra biroului meu, o văd pe Bloom plecând.

Îi urmăresc mersul inconfundabil înspre strada Great Portland și însingurată călătorie spre casă cu metrourl. Nu-i pot uita reacția din această după-amiază. Mi-a rămas în urechi violența cuvintelor, străfulgerarea acelei certitudini despre reconstruirea de la zero a unui pacient.

Am rămas singur aici. Asistentele și restul personalului forfotesc pe la etajul al doilea. În noaptea aceasta avem șase pacienți rezidențiali, cu Anna cu tot. Ceilalți sunt: un agent de asigurări, un bancher de investiții, o elvețiancă divorțată, un fost ministru și un jucător internațional de rugby. Toți înstăriți, dar nu suficient de interesați pentru paparazzi. Toți cinci pot trăi fără teama de a fi hăituiți. Și niciunul nu știe că atât de aproape de ei doarme cel mai celebru suspect de crimă din lume.

Anna O, Frumoasa Adormită, personaj între mit și realitate.

Introduc parola pentru aripa VIP. Îmi dau seama, pentru prima dată, că de-abia aștept să o văd pe Harriet. Mă trece chiar un mic fior de emoție, ceea ce este foarte neobișnuit pentru mine de o vreme încoace. Mă ia prin surprindere.

Rămân în prag, uitându-mă la Harriet. O îngrijește pe Anna cu gesturi cumva familiare, par să fie mai degrabă surori decât pacientă și îngrijitoare. Harriet este blândă cu Anna, ștergându-i cu delicatețe fața și tratând-o, întotdeauna, ca pe o persoană, și nu ca pe un corp, o bucată de carne imobilizată la pat.

Nu-mi dau seama cât timp rămân acolo. Până la urmă, Harriet mă vede. Observ un mic zâmbet. Apoi se întoarce și se apucă să își strângă lucrurile, de plecare. Pare mai mică așa, cu haina pe ea și cu părul desfăcut.

— Deranjez?

— Eu sunt la tine pe moșie, doctore. Nu invers.

Ceea ce este, tehnic, adevărat. Însă avem o regulă de aur: să nu deranjăm niciodată personajul de îngrijire.

— Cunosc o groază de asistente care nu ar fi de acord cu tine.

— Și crezi că aș putea fi una dintre ele?

— Cred că știi mai multe decât cei mai mulți neurologi și psihiatri. Și clar mai multe decât cei mai mulți psihologi.

— Îți minimizezi meritele și pe ale profesiei tale. Nu e cazul.

Mă blochează onestitatea ei. Îmi dau seama că umorul a devenit un mecanism de protecție, o cale de mascare a nesiguranței profesionale. În vocea ei se simte blândețe, dar și fermitate.

— Ai dreptate. Nici nu știu de ce tot spun asta.

— Dacă o spui de suficient de multe ori, un mit poate deveni realitate.

— Acum chiar că ai vorbit ca un psiholog.

Zâmbește, mijindu-și într-un fel comic ochii către mine:

— Ce ți-am spus?

— Scuze, scuze. N-o să mă mai iau de bieții psihologi.

— Mă bucur să aud asta.

Îmi lipsește genul acesta de camaraderie. Partea proastă atunci când ai clienți celebri și importanți e că lipsesc conversațiile de la marginea patului. Totul este scump, ceea ce înseamnă că toată lumea simte nevoia să fie serioasă. Numai fețe lungi pe aici. De aceea îmi place de Harriet. E ca o gură de aer proaspăt, de care locul acesta are îngrozitor de multă nevoie.

— S-a mai întâmplat ceva interesant?

Comutăm pe modul profesional. Harriet mă pune la curent cu activitățile zilei: exerciții cu picioarele și mușchii de bază ai Annei; hidratare; obișnuitele redări de emisiuni TV vechi. Intru în micul cabinet de toaletă de alături. Îmi spăl bine mâinile, apoi îmi pun o mască și mănuși. Harriet își încheie fermoarul la haină, însă rămâne până termin pregătirile. O simt acolo, în tăcerea noastră studiată, așteptând să îmi pun până la ultimul obiect de recuzită și să îi fac un semn de la revedere înmănușat. Zâmbește din nou, cald și fugar, apoi dispare.

Salonul de tratamente este ca Sfântul Altar. Mănușile, masca, monitoarele clipind intermitent, tuburile – totul este teatru. Mă așez pe taburetul din dreapta patului. Văd camera de deasupra mea, multiplele niveluri ale voyeurismului de aici. Eu mă uit la Anna. Camera se uită la mine. Harriet, uneori, se uită la amândoi.

În *Furtuna* exista un vers pe care l-am folosit drept titlu pentru prima mea carte despre tulburările de somn și analiza viselor: „Eram morți de somn”. Pare să se potrivească perfect acum. Mă uit la fața subțiată și liniștită a Annei. Mă gândesc la povestirile lui Emily: cuțitul de bucătărie înfipt în trupul câinelui și pretinsa căutare de a doua zi; modul calculat în care Anna furase acele lucruri din apartamentul pedagogiei de la internat; teribilul atac din camera de hotel din Atena, furia demonică cu care s-a năpustit asupra propriei mame.

Încerc să îmi închipui cum e să trăiești o viață dublă fără să știi cum și de ce. Ființa umană poate să îndure foarte multă suferință, dar până la un punct. De acolo, corpul și mintea intră în hibernare, încercând să se protejeze. Nu degeaba se numește sindromul resemnării.

Aud bipul telefonului. Încalc regulile și îl scot din buzunarul pantalonilor. E un e-mail de la Richard Ogilvy, care în sfârșit îmi răspunde la mesaj. Și-a trecut întâlnirea noastră în agendă și îmi propune o dată. Deocamdată, îl ignor. Însă deschid e-mailul trimis de Emily Ogilvy după interviul nostru. Conține lista melodiilor pe care Anna obișnuia să le asculte când era mică: *Yesterday* a Beatlesilor, *Imagine* a lui John Lennon, *Tiny Dancer* a lui Elton

John și *Songbird* a Evei Cassidy. Am nevoie de ea pentru planul meu terapeutic. La fel ca și de ediția Penguin Classics *Medeea și alte piese*. Bag mâna în geantă și o scot de acolo. Mă uit la chipul din pat și la adnotările de pe pagini.

Trecut și prezent împreună.

Imagine este deja descărcată în contul meu Spotify. Se aude familiarul început, cu acordurile de pian. Urmăresc monitoarele și reacția Annei. Dacă teoria mea despre stimuli este corectă – dacă diagnosticul meu este cât de cât exact –, acest sunet ar trebui să continue să răscolească ceva. Să-i aline inconștientul cu amintiri din trecut: siguranță, speranță, securitate. Annei i-au fost interziși stimulii timp de peste patru ani. E momentul să îndreptăm lucrurile.

Vocea tristă a lui John Lennon străpunge liniștea. E ca un ecou venit din alt univers. Pândesc cea mai slabă zvâcnire pe monitoare, o mică undă pe fața Annei. Dar înainte de a avea norocul să văd ceva, orice, volumul piesei de pe Spotify se diminuează.

Telefonul începe să vibreze.

Vreau să resping apelul.

Apoi văd că mă sună Bloom.

27. X

Doamna profesor Bloom a îmbătrânit. În tinerețe, nu ar fi fost atât de neglijentă. Nu, Bloom cea de atunci ar fi fost mereu cu un pas înainte: atentă să nu fie ascultate telefoanele de la Abație sau să nu fie instalate camere ascunse în biroul ei. Fiecare mișcare monitorizată și analizată pentru exact acest moment.

Însă oamenii sunt în realitate dezordonați și dezamăgitori.

Iar bătrânețea contribuie cu mult la asta, chiar cu foarte mult.

Să ne uităm la precauțiile de securitate, de exemplu. Încuietorile casei sunt standard, la fel și sistemul de securitate. Dublura cheii funcționează imediat. Ușa se deschide cu un clic. Intrarea se face discret, aproape fără niciun zgomot care să poată trece de geamul marmorat al ușii interioare. Codul alarmei este unul personal și ușor de ținut minte. Data de naștere a unui partener decedat. Beculețul clipește și sistemul de securitate este dezactivat.

Totul e atât de familiar înăuntru, mă simt de parcă m-aș întoarce acasă. Holul este decorat în stilul retro al anilor 1970, cu pereții plini de tablouri

vechi și kitschoase, cu peisaje rurale. Pe mobilier se zărește un strat subțire de praf. O obscuritate funeabră încețoșează locul acesta depresiv și însetat de lumină. Dinăuntru al casei se aude vocea doamnei profesor, întreruptă ici-colo de pauze și de zgomote în mișcare. Vorbește la telefon.

Aud menționarea numelui Annei Ogilvy, apoi pauză.

Pantofi scoși, mers în șosete pe covor. Am o sarcină de îndeplinit, o misiune. Mâinile înmănușate nu vor lăsa amprente pe clanțe. Cuțitul va face treabă rapid și cât mai lipsit de durere. Măcar atât merită și Bloom. Crimele haotice sunt pentru amatori. Aceasta este calculată până la ultimul detaliu.

Vocea lui Bloom devine tăcută. Un zgomot vag, de mișcare, de parcă ar suspecta ceva. Mai încetișor acum. Biroul – înghesuit, ticsit cu ziare vechi – se află fix în fața mea, cu ușa puțin întredeschisă. Un alt semn al neatenției lui Bloom. Dar biroul ar fi prea evident. Nu, trebuie să se petreacă în altă parte. Victima trebuie târâtă înspre camera principală.

Amintirile sunt amenințătoare aici. Și alte gânduri. Mai pot aștepta. Mai întâi trebuie să mă ocup de asta. Bloom a făcut legătura. Trebuie să mă ocup de ea, ca și de celelalte victime. E logică elementară, instinct primar de supraviețuire.

Ușa biroului se deschide mai larg. Părul cărunt și dezordonat, hainele care stau pe ea ca un cort.

Da, trebuie să se întâmple acum.

Nu-i timp de milă.

28. BEN

Lucrurile se precipită după apel.

Pot simți deja gravitatea situației. Misterul instrucțiunilor ei. Frica din vocea lui Bloom.

Nu, nu frică.

Teroare.

Da, e mai mult decât spaimă. Mult, mult mai mult.

Îmi închipui că acțiunile mele vor fi analizate în următoarele zile de către detectivi. Nu e suficient să fiu nevinovat.

Nu, trebuie să și acționez nevinovat de acum înainte.

O singură greșală și pot fi dat de gol.

Mă întreb cum să ajung acasă la Bloom. Uberul îmi poate face figuri. Cu metroul ar dura prea mult. Mă uit la ceas, calculez cât de pustii ar trebui să fie acum străzile. Nu e timp acum să las indicații personalului.

Îmi iau grăbit telefonul și haina și ies în strada Harley, rugându-mă să zăresc sclipirea de culoarea caramelului a vreunui taxi liber. Găsesc unul lângă strada Oxford și dau șoferului adresa lui Bloom de acasă, din Islington. Apoi îi las un mesaj vocal asistentei-șefe din tura de noapte de la Abație, în care îi explic că am fost chemat de urgență undeva.

Mă uit iar la ceas – e deja târziu. Încerc să o sun din nou pe Bloom, însă nu răspunde. Mă întreb dacă nu e cazul să sun la poliție. Însă Bloom a insistat să nu fac asta. E o treabă ce trebuie rezolvată în privat. Doar eu. Instrucțiunile ei au fost foarte clare.

Nu mă pot îndoi de ea acum.

Taxiul străbate centrul ploios al Londrei și o ia spre nord. Felinarele sunt aprinse, la fel ca și vitrinele magazinelor, deși pustii acum, fantomatice. Rememorez conversația avută, dar nu reușesc să îi găsesc mai mult sens. Aud doar sunetul acela al neliniștii din spatele fiecărei silabe. Bloom este cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Teroarea nu îi este ceva familiar. Însă vocea ei era impregnată cu panică.

Ascultă cu atenție, Ben. Trebuie să faci ceva.

Pare că durează o eternitate până ajungem aproape de Islington. Văd semnele instalate pentru lucrări pe timp de noapte la carosabil. E o amenințare spectrală în toate: luminile din trafic, mugetul motoarelor, ecoul vocii lui Bloom la telefon.

Taximetristul îl claxonează pe șoferul lent din fața noastră. Sunt transpirat de la brâu în sus. Mai avem puțin, știu, încă un minut până la ușa fără seamăn a vechii viziuni din nordul Londrei a Virginiei Bloom.

Dar s-a scurs deja prea mult timp. Nu mai am răbdare.

— Lăsați-mă aici.

Plătesc. Mă uit din nou la ceas. Aud vocea lui Bloom.

Ies din taxi. Văd în urma noastră coada de mașini, iar în față un gol, acolo unde constructorii fac o pauză, să lase mașinile să treacă.

Taxiul demarează. Îmi simt musculatura de parcă ar fi de fier. Știu drumul, sau cel puțin așa cred, și într-un final reușesc să scap de urgia mașinilor și a constructorilor. Mă strecor printr-un pasaj strâmt dintre case și alerg până ies într-o stradă mărginită de arbori, cu case ceva mai puțin îngrijite. Aproape am ajuns.

Recapitulez în minte instrucțiunile lui Bloom.

Dosarul. Trebuie să găsești dosarul.

Văd casa în fața mea. Ușa de stejar și normalitatea banală, tăcută a tuturor lucrurilor.

Groaza – premoniția chiar – că înăuntru mă așteaptă ceva oribil.

Încă dinainte de a ajunge la ușă știu că ceva nu e-n regulă. Sun la sonerie.

Niciun răspuns. Neliniștea, pericolul sunt deja palpabile. Diverse imagini îmi trec prin minte: sânge băltind pe covor, masacru dincolo de fațada anostă, catalogul complet al celor mai îngrozitoare crime.

Cum ar fi să se sfârșească totul acum? O mică nesăbuiță și gata, cuțitul înfipt între coaste de către un ucigaș fugind să își scape pielea. Mi se pune un nod în gât. Ar fi o moarte colaterală, o urmare neplănutită a unei alte crime. Atât de dramatic și de prozaic în același timp, într-o casă plină de molii, pe o stradă liniștită. Un ghinion prostesc. Nimic semnificativ sau nobil, ci doar locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Mai sun o dată.

Mai încerc o dată și telefonul. Nimic.

Îmi tremură mâna. Mi-am pierdut curajul. Îmi este frică. Mai mult de atât. Teroarea lui Bloom e contagioasă. Simt că vreau să supraviețuiesc cu fiecare bucățică din mine. E instinct, biologie elementară.

Din casă tot nu se aude niciun sunet. Caut sub ghiveciul cu flori cheia de rezervă.

Nu trebuie să plec acum. În ciuda fricii, trebuie să fac ceea ce am venit să fac.

Dar tot ce pot auzi acum este acea alarmă animalică, încordarea din tonul ascuțit, copilăresc al vocii lui Bloom la telefon.

Ben, dacă Anna Ogilvy nu a ajuns la Abație doar din întâmplare sau din coincidență? Dacă e vorba de ceva mai mult de atât?

Cheia merge. Aș fi preferat să nu. Intru. Mirosul stătut, covorul antic, sanctuarul designului anilor 1970. Strig, în confuzia mea crescândă, parte din mine încă nutrind speranța că există o explicație nevinovată pentru toate. Trebuie să alung panica, să-mi regăsesc calmul.

Tot niciun răspuns.

Trec prin bucătărie și intru în camera de zi. Imediat cum deschid ușa, mă cuprinde din nou acea oribilă presimțire, grețoasă de-a dreptul. Am mai văzut locuri în care se petrecuseră crime, știu cum arată moartea în crunta realitate. Ceva ce, odată făcut, nu mai poate fi desfăcut. Moartea se prinde de tine ca un miros.

Aud un sunet de undeva din casă. Un zgomot de pas, înăbușit. Tot felul de frici mă învăluie, dinspre toate simțurile. În halul în care sunt acum, aproape că simt mirosul respirației atacatorului și răceala lamei.

Dar nu trebuie să gândesc așa acum.

Trebuie să mă concentrez la prezent. Mai aud un sunet. Mă așteaptă. Cineva sau ceva. Sunt următoarea victimă, îndeajuns de prost ca să mă aflui aici singur. Alte sunete. Conracțiunile unei case vechi în bătaia vântului. Un geam deschis, o ușă pe jumătate închisă.

Sau un criminal ce își așteaptă cu răbdare prada.

Respir adânc. Mă concentrez.

Apelul, drumul, cheia de rezervă. Am mai trăit asta. Am mai experimentat o atmosferă ca asta. Mă întorc spre camera de zi și înaintez câțiva pași.

Și atunci văd ceea ce încă nu sunt pregătit să văd.

Trupul lui Bloom zăcând pe jos, în fața mea.

Dormindu-și somnul de veci.

2019

4 februarie

Din nou acasă. Sau mai bine zis în *chateau*-ul părintesc. *Schloss* Ogilvy. Casa Groazei din Hampstead. Ambele figuri parentale sunt absente, ca întotdeauna. Sau e ca și cum ar fi. Mama politicărește în biroul ei. De-abia dacă ridică dintr-o sprânceană la sosirea mea. Tata tipărește bani la New York și probabil vrăjește vreo blondă de la Turnul Eiffel cu gene impecabile și licență la Wharton.

Singurul meu companion este Theo. Viața de prezentator TV amator presupune multă odihnă. Perioada de odihnă de acum vine după altă perioadă de odihnă temporară. Mă prefac că îl cred. El se prefac că se prefac că eu nu mă prefac. Sunt pe punctul de a-i povesti despre preluare. Însă frații nu trebuie să arate slăbiciune unul în fața celui alt.

Regula familiei Ogilvy.

Într-un sfârșit, mama se desprinde din bârlogul ei și își toarnă un pahar mare cu vin. Theo se duce cu niște prieteni într-un club puricos din Mayfair. Tata sună pe FaceTime din Manhattan.

Pornesc aplicația BBC Sounds pe iPhone și caut în My Sounds emisiunea salvată de pe BBC Radio 4: „Misterele somnului”. Prezentatorul se numește Dr Guy Leschziner, neurolog și expert în somn. Sunt trei episoade: „Somnambulism”, „Vise” și „Lipsa de somn și insomnia”. Ultimele două nu mă interesează. Tânjesc după o insomnie. Iar în loc de vise experimentez teroare nocturnă.

Nu, de somn mă tem eu.

Fac o comandă de mâncare și mă retrag în vechiul dormitor familial. Mă întind în pat, peste cuvertură. Simt presiunea din cap, ușoara încordare a maxilarului, poate o prevestire a unui nou episod, întoarcerea bolii. Inerența inevitabilității.

O să rămân aici peste noapte. E mai sigur. Dormitorul acesta este deja echipat. Sunt încuietori mai robuste la ușă. Scaune mai rezistente, ca să mă baricadez înăuntru. Mai mult mobilier de care să mă împiedic și să revin la viață. Indy îmi trimite un mesaj, vrea să știe unde sunt. Mă tentează să îi spun că știu de contul de e-mail securizat Proton, că le-am văzut mesajele, că am spionat peste tot.

Dar nu o fac. E mult mai simplu să mint.

Citesc din nou prezentarea podcastului, hotărâtă să îmi înfrunt demonii.
La final, apăs *Play*.

11 februarie

Am ascultat de șase ori primul episod din „Misterele somnului”. La duș, în autobuz, în timp ce scriam.

Ascult povestea lui „Jackie”, o femeie care a suferit toată viața de somnambulism. Se ridică din pat, iese din casă și pleacă la plimbare cu motocicleta. Are ochii deschiși, dar creierul încă doarme.

„James” are terori nocturne atât de violente și de șocante, încât mariajul i s-a dus naibii.

„Alex” e convins că trebuie să salveze oameni de la înec și e găsit de colegii de apartament încercând să oprească oameni invizibili să se înece.

Dar cel mai tulburător dintre toți este „Tom”: a fost condamnat pentru violarea fostei partenere. După ce a ieșit din închisoare, a primit un diagnostic numit sexsomnie. Versiunea lui de somnambulism implică acte sexuale. Are ochii deschiși. Pare complet conștient. Însă testele arată că creierul său este blocat într-o stare de parasomnie non-REM.

Au trecut câteva zile și nu îmi pot scoate asta din cap. Intru pe Wikipedia, la pagina despre somnambulism. Citesc încremenită ultima secțiune:

Deoarece comportamentele somnambulice se întâmplă fără voință, somnambulismul poate fi folosit drept mijloc de apărare legală. O persoană poate fi acuzată de automatism non-patologic sau patologic. Primul este folosit ca apărare pentru pierderea temporară a rațiunii sau conduită involuntară și duce la achitare. Ultimul duce la un „verdict special de nevinovăție pe motiv de insanitate”. Verdictul de insanitate poate atrage ordinul judecătoresc de internare într-o instituție psihiatrică.

E citat apoi Lordul Morris, fost judecător și Law Lord în Camera Lorzilor, care a spus, în timpul procesului Bratty¹¹ din Irlanda de Nord, în 1963: dacă o persoană a comis o crimă violentă în timp ce era în stare de inconștiență, „atunci această persoană nu poate fi considerată responsabilă pentru actele ei”. Și așa a stabilit un precedent.

Urmează o listă de omoruri înfăptuite de somnambuli. Le-am memorat.

¹¹ În 1960, George Bratty a ucis-o pe Josephine Fitzsimmons prin strangulare, în timp ce o ducea cu mașina undeva, și a încercat să convingă juriul că nu fusese conștient de ceea ce făcuse. Camera Lorzilor a respins cererea de acuzare pentru automatism. Bratty a fost condamnat la moarte, apoi grațiat (N.t.).

Numele celor achitați sunt ușor în ceață: „Tragedia din Boston” (1846), sergentul Willis Boshears (1961), Steven Steinberg din Scottsdale, Arizona (1981), R vs Burgess (1991), acuzatul găsit nevinovat pe motiv de „automatism patologic”, R vs Parks (1992), audiat la Curtea Supremă din Canada.

Urmează lista celor care nu au fost achitați: Pennsylvania vs Ricksgers (1994), Arizona vs Falater (1999) și California vs Reitz (2001). În ultimul caz, părinții acuzatului au depus mărturie asupra istoricului de somnambulism al copilului lor, care umblase în somn toată viața lui. Dar tot a fost condamnat pentru omor calificat.

În cele din urmă, vin cazurile cu spitalizare. În 2001, Antonio Nieto și-a ucis soția și soacra și a încercat să își ucidă fiul și fiica înainte să se trezească. A fost internat într-un spital de psihiatrie. În 2003, Jules Lowe și-a ucis tatăl, dar a pretins că nu își aduce aminte crima și a invocat automatismul ca modalitate de apărare. A fost achitat pe motiv de insanitate și închis într-un spital de maximă siguranță.

Am fost prea speriată înainte. Am păstrat secretul și am sperat să nu fie real. Dar sunt atâtea de cercetat! De la cazuri haioase („Somnambul prins în timp ce tunde gazonul noaptea, în fundul gol”) la unele tulburătoare („O femeie somnambulă a întreținut relații sexuale cu străini”, *New Scientist*, 2004) sau până la acel caz de care îmi amintesc vag de la televizor și despre care scrie în *Independent*:

BĂRBATUL CARE ȘI-A UCIS SOȚIA ÎN SOMN A FOST ACHITAT

Un bărbat care și-a strangulat soția în timp ce avea un coșmar în care se lupta cu un intrus a ieșit liber din instanță, după ce acuzațiile împotriva lui au fost retrase. Brian Thomas, 59 de ani, din Neath, South Wales, a ucis-o pe soția lui, Christine, 57 de ani, în timp ce se aflau în vacanță în West Wales, în iulie 2008. Acuzarea a declarat în fața instanței că nu se mai încearcă obținerea unui verdict de nevinovăție pe motiv de insanitate.

Citesc tot articolul. Caut și alte detalii, din alte cazuri.

Unul dintre cazurile de pe Wikipedia însă îmi atrage atenția mai mult decât altele. Eram prea mică să îmi amintesc de el. Însă orice persoană pasionată de cazuri reale de crimă cunoaște acest nume. Crima de tabloid, prin definiție. Un sinonim pentru diabolic.

Citesc ultimul paragraf și scurtul comentariu. Este cel mai extraordinar caz de omor din Marea Britanie:

1999, R vs Turner: Sally Turner a fost acuzată de uciderea celor doi copii

vitregi ai ei, în Stockwell, cu un cuțit de bucătărie, în ianuarie 1999. A pretins că nu își amintește nimic din acel atac și a folosit pentru apărare argumentul automatismului patologic sau somnambulismul. În ciuda protestelor publice și a opiniilor psihologice contrare ale unor experți asupra diagnosticului doamnei Turner, aceasta a fost declarată nevinovată pe motiv de insanitate și internată pe perioadă nelimitată în Spitalul Broadmoor din Berkshire. Sally Turner a fost găsită moartă în camera ei, pe 30 august 1999. Legistul a declarat că a fost vorba de o sinucidere.

Sally Turner. Monstrul din Stockwell.

Fac clic pe pagina dedicată ei pe Wikipedia. Citesc secțiunea despre sinucidere. În cameră fusese găsit un cuțit de plastic ascuțit. Nimeni nu știa cum ajunsese acolo. Opt ani mai târziu, toate pacientele de sex feminin au fost scoase din Broadmoor. Unele au fost trimise la Spitalul securizat Rampton; altele au fost internate la The Orchard, o unitate cu grad mediu de securitate din vestul Londrei.

Deja parcă văd documentarul legat de acest caz. Și germenul articolului meu de peste 1.000 de cuvinte. Truman Capote avea *New York Times*. Eu am Wikipedia.

Inspirația mea. Scânteia.

O retrospectivă la cea de-a 20-a aniversare. Femei, nebunie, crimă, moralitate. Cu o abordare nouă și atractivă.

S-a sinucis într-adevăr Sally Turner? Sau poate că Monstrul din Stockwell a fost ucis?

În sfârșit mi-am găsit povestea.

PARTEA A TREIA

29. BEN

Zace în micul spațiu al camerei de zi.

Chiar și fără să îi verific pulsul, știu că Bloom e moartă. Sângele, rănilile, cuțitul lăsat lângă trup. Mă simt paralizat din cauza șocului. Dar am nevoie și de o dovadă fizică. Mă las pe vine, încercând să înțeleg. Cuțitul pare atât de comun, imaterial, greutatea lui... Îl iau de jos instinctiv. Strălucirea lamei. Netezimea caldă a mânerului. Unghiul față de corp. Da, dovezile fizice sunt singurele care fac ca un astfel de lucru să devină real.

Ochii lui Bloom sunt încremeniți într-un mod ce nu poate fi înscenat, de parcă sufletul s-a evaporat cu totul din trup. Încă transpirat după goana de la Abație încoace, rememorez ultimul ei apel. Aud tonul febril. Instrucțiunile finale.

Văd că încă țin mâna încleștată pe cuțit și, deodată, îmi revine rațiunea.

Îl pun la loc.

Înțeleg acum ce trebuie să fi simțit Anna Ogilvy în noaptea aceea, la Fermă, când stătea în pragul Cabanei Roșii. Prietenii ei cei mai buni la pământ, cu trupurile perforate de lovituri de cuțit. Îmi imaginez șocul psihologic copleșitor, distrugător. Amplitudinea faptelor sale. Caracterul abominabil al crimei pe care a comis-o: 20 de plăgi cu totul. Iar și iar și iar.

Mă uit în jur, brusc preocupat de fiecare mișcare. Cuvintele lui Bloom au fost foarte clare. Mă duc alături în bucătărie și văd o cutie de Kleenex lângă chiuvetă. Iau mai multe șervețele și îmi șterg palmele, cu grijă să nu ating și cutia, conștient acum că nu trebuie să las nicio amprentă pe care să nu o pot explica mai târziu.

E o nebulie. Cuțitul. Mânerul lui la mine în palmă. Ar trebui să sun imediat la poliție. Știu asta. Însă Bloom a fost deosebit de fermă la telefon.

Întâi și-ntâi, am o sarcină de îndeplinit.

Cunosc casa aproape ca pe a mea. Biroul lui Bloom este un fost dormitor transformat în cameră de studiu, cu un televizor prăfuit și hectare întregi de ziare mucegăite. Reviste vechi înghesuite lângă cărți cartonate sau broșate, aliniate riguros. Intru cu mare atenție să nu îmi las amprente pe clanță, deja nu știu cum voi explica unele lucruri mai târziu.

Va trebui să găsești un document.

Seiful lui Bloom este ascuns în spatele ușii unui dulăpior, în dreapta biroului. Mă las în jos și îmi protejez degetele cu un șervețel. Introduc cifrul: 1895. Codul pe care îl folosește mereu, anul în care Freud și Breuer au publicat *Studii despre isterie*, începutul psihologiei moderne. Momentul care a schimbat medicina.

Beculețul seifului se face verde. Ușa argintie se deschide cu ușurință. Tipic pentru Bloom, seiful este plin ochi cu dosare mai noi sau mai vechi, de diverse culori.

Dosarul albastru. Dedesubtul tuturor. Cel din carton.

Trec în revistă titlurile dosarelor. Transpir. Trebuie să evit să las șiroaie de indicii în urma mea. Bloom m-a ales pe mine să fac treaba asta tocmai pentru că știa că am suficientă experiență. Am fost ultimul ei contact. În afară de Clara, eram și ultimul ei prieten adevărat.

Scot dosarul albastru. Pe copertă e semnătura lui Bloom, mâzgălită cu pix roșu, alături de numărul de referință. Am la mine geanta de profesor pe care o port de obicei, un Gladstone vechi și tocit, dar de încredere. Bag înăuntru dosarul și o închid bine, apoi încui seiful la loc și verific dacă nu am lăsat în urmă semne ale prezenței mele.

După ce mă asigur că nu am făcut asta, bag șervețelul în buzunar și ies din birou.

Mă întorc în camera de zi și îmi scot telefonul.

Nu știu de ce, dar Bloom nu dorea ca secretul ei să ajungă cunoscut. Ultimele câteva minute nici nu s-au întâmplat vreodată. Derulez mai multe nume pe ecranul telefonului. Următorul apel poate avea o importanță decisivă.

Mă uit din nou la trupul lui Bloom și mă hotărâsc.

O singură persoană mă poate ajuta acum.

30. BEN

O jumătate de oră mai târziu, o văd pe Clara cum intră pe stradă și parchează în fața casei lui Bloom. Conduce o mașină de poliție, dar neinscripționată. După trauma ultimelor câteva ore, simt o ușurare în tot corpul.

Respiră adânc și comută pe modul profesional: siguranță, reziliență, calm. Eu am fost mereu cel prăpăstios, măcinat de toate grijile. Cât am fost împreună, rolurile acestea s-au inversat o singură dată. Încă aud uneori farfuriile și paharele spărgându-se pe pardoseala bucătăriei, reziduurile

acelor furii copleșitoare, rugămintile mele să mănânce și tăcerile cu care îmi răspundea, înainte ca umbra și depresia să treacă încet-încet. A devenit din nou Clara. Rolurile noastre s-au inversat la loc. Și așa au rămas de atunci încolo.

Stau pe scările casei și tremur în aerul rece. Se aude bipul încuietorii mașinii și Clara privește înspre casă și ușa rămasă întredeschisă.

— Ben?

Încerc să mă întăresc puțin, să-mi recapăt puțin demnitatea. Mă ridic în picioare. Se uită în spatele meu și observă voma proaspătă din iarbă.

— Ai spus că e o urgență.

— Este. Clara... e vorba de Bloom.

Și încep să îi spun: telefonul, taxiul, casă, camera de zi, corpul.

O văd cum asimilează informațiile. Durere, apoi detașare. De aceea și este Clara un detectiv atât de bun, pentru că poate sacrifica părți din ea într-un fel în care eu nu aș putea s-o fac. Se poate distanța de fapte, își poate separa emoția personală de dovezile profesionale.

Se duce singură la locul crimei. Îmi spune să aștept afară, iar eu rememorez din nou totul. Mă gândesc la dosar și la minciuna pe care tocmai i-am spus-o Clarei. Și mă întreb ce alte greșeli oi fi făcut, precum cea de a fi luat în mână cuțitul. Însă Clara e din nou afară acum, mai repede decât m-aș fi așteptat. Își sună colegii, vorbindu-le într-o fluentă limbă polițienească. Îi observ tremurul mâinii și lacrimile reținute în ochi. Mica fragilitate umană ce străpunge pe alocuri masca.

Cavaleria poliției metropolitane descinde în mai puțin de o oră. Sunt instalate cordoane de poliție. Dubele legiștilor umplu strada. Clara e ocupată cu discuții serioase cu colegii. Sunt condus către o mașină neinscripționată și mi se oferă un ceai.

Mă așez, sorb din pahar și urmăresc circul din jur. Mă aștept ca durerea să răbufnească în orice clipă. Bloom era mai mult decât o prietenă. Pentru mine, ca și pentru Clara, era ca o rudă. Nu îmi pot imagina lumea fără ea. Sau poate că doar nu vreau să mi-o imaginez.

Într-un sfârșit, Clara termină de dat instrucțiuni. E îmbrăcată acum în salopetă completă de criminalist și își lasă masca jos doar cât să poată fi auzită.

Vine lângă mine și se uită pofticioasă la paharul cu ceai.

— E nevoie de hainele tale, pentru excludere.

Dau din cap. Asta e Clara în cea mai bună formă a ei. Minte de investigator, competență discretă, atitudine grijulie. Căsătoria cu ea a fost cea mai mare realizare a mea, iar despărțirea, cea mai mare greșală. Mi-e dor de ea mai mult decât aș fi crezut că e posibil.

— Sigur.

— Va trebui să te ducem la secție, să dai o declarație. Având în vedere conflictul de interese, vei fi preluat de aici încolo de un alt ofițer de investigații.

— Înțeleg.

Odată terminate formalitățile, Clara se oprește pentru câteva clipe. Îmi spune cu o voce înecată de emoție:

— Dumnezeule, Ben, îmi pare rău. Pur și simplu nu îmi vine să cred ce s-a întâmplat.

E prea recent șocul. Minte mea încă rumegă apelul lui Bloom, panica din vocea ei, ordinul de a găsi acel dosar. Ceva din el i-a provocat o revelație lui Bloom. Ceva ce aruncă o lumină nouă asupra misterului Annei Ogilvy.

Gălăgia din casă mă aduce înapoi la realitate. Există ceva discordant între echipele de la criminalistică și casa degradată a lui Bloom. Îmi imaginez un salon, o cafenea ca acelea din Viena antebelică sau din Parisul anilor 1920. O văd pe Bloom ca amfitrioană, înconjurată de poeți, artiști, psihologi, muzicieni și scriitori. O viață foarte intensă a fost stinsă în seara asta. S-a sfârșit o întreagă epocă.

— Cauza morții este evidentă, presupun.

Clara face semn din cap către niște colegi și durerea de pe față i se estompează.

— Medicul legist trebuie să ajungă curând. Dar se pare că plăgile au fost adânci. Nu a avut nicio șansă în fața aceluiași cuțit.

Amintiri răzbat prin încremenire. Văd cuțitul de bucătărie pe jos, stropii de sânge. În ceața ce învăluie totul, șocul începe să pulseze în mine – da, amintirea este clară, oribil de clară, de fapt – și mă încovoi dezorientat, însetat de răspunsuri.

Gândul mă copleșește. Nu îl pot împiedica. Frica mă înghiontește până când și durerea devine copleșitoare.

Adevărul, anxietatea.

— Mai e ceva, spun uitându-mă către Clara.

Simt că mi se face greață. Mă gândesc la telefonul lui Bloom, la faptul că va trebui să dau socoteală pentru faptele mele. Nu mai pot respira.

— E vorba de cuțitul acela.

2019

18 februarie

O seară doar cu Indira. Vin, mâncare, multe emisiuni de proastă calitate la TV. De aproape, Indira este dezgustător de simetrică. Are o prezență vapoasă, ca de gazelă. Mama o iubește, la fel și tata. Își doresc ca eu să fi semănat mai mult cu ea decât cu mine.

Ca toți creativi, eu sunt intensă ca o minge de foc, când Jekyll, când Hyde, când zgomotoasă și când mută, în funcție de starea de spirit. Locul Indirei este pe muntele Rushmore sau printre statuile din Piața Parlamentului. Licență în economie, master în finanțe, internship la Bloomberg. Maestra Universului Media.

Am citit ultimele e-mailuri despre preluare. I-am spionat contul Proton lui Douglas în timp ce era mult prea drogat să-și dea seama. Avocați. Contabili. Directorul financiar de la GV Media. O groază de oameni importanți. Și de discuții despre cifre. Cronologii. Analize de termeni contractuali.

Indira întreabă cum mă simt. Îmi observă simptomele: ochi roșii, somnifere, programări la medicul de familie, trimiteri la specialiști. Dar nu are nici cea mai mică idee despre încuietori, scaun, ritualul de culcare. Nu îmi știe trecutul și habar nu are de ce sunt în stare.

Mint și spun că totul este în regulă. Sunt o mincinoasă destul de bună.

Mă scuz devreme și mă retrag în camera mea.

În pat, continui cercetările despre somn. Tastez și dau clic și derulez ecrane. Sap adânc în domeniul tulburărilor de somn. Descopăr un articol din *New Yorker*, din 2017, despre copiii refugiaților din Suedia care, amenințați cu deportarea, cad într-un somn permanent. Și în special povestea sfâșietoare a unui refugiat rus, Georgi:

Nu-și dorea decât să poată închide ochii. Chiar și înghițitul presupunea un efort de care nu se simțea în stare. [...] Nu a mâncat patru zile și nu a spus nicio propoziție într-o săptămână. [...] A doua zi, doctorul l-a intubat pe Georgi. [...] Georgi a fost diagnosticat cu *uppgivenhetssyndrom*, adică sindromul resemnării.

Caut pe Google „sindromul resemnării”. Apar mult mai multe articole.

„Sindromul resemnării: boala misterioasă a Suediei”

(BBC News, 26 octombrie 2017)

„Sindromul resemnării la copiii de refugiați – o nouă ipoteză”

(Centrul de Cercetare în Etică și Bioetică, 22 februarie 2016)

„Sindromul resemnării: catatonie sau afecțiune culturală?”

(Frontiers in Behavioral Neuroscience, 26 ianuarie 2016)

Fac clic pe toate linkurile și citesc în continuare.

Uit de Indira și de preluare.

Nicio șansă să adorm în noaptea asta.

22 februarie

Westminster. Palatul Vechi. Încă un moment de maximă încordare parentală. Vechea poveste. Tata are o aventură cu o colegă de birou. Mama află. Cealaltă Femeie. Sau mai degrabă încă O Altă Femeie. Mama se îngrijorează că zvonul va ajunge la adversarii ei politici.

Are din nou nevoie de sprijinul meu.

Iată-ne în mijlocul restaurantului Peers Dining Room, în fața unor budinci indigeste, flecărind despre nimic. Politica înseamnă aparențe. Jucăm rolul familiei fericite, cum am făcut mereu când tata nu a reușit să fie suficient de discret.

Fac o trecere în revistă, în minte, a tuturor celorlalte Celelalte Femei care au fost până acum. De data aceasta, mi-ar plăcea să îi aflu numele. Cea mai recentă amenințare la unitatea noastră familială.

Aproape că îi spun mamei despre frică, despre recidivă. Despre cât de speriată mă simt. Și cât de neajutorată. Dar și ea este măcinată de gândul la Cealaltă Femeie.

Așa că păstrez tăcerea și nu spun absolut nimic.

25 februarie

Crima perfectă este o întreprindere postmodernă. De argumentat.

M-am implicat până peste cap în povestea asta. Somn și crimă. Caracterul bolnav al somnului. Somnul ca moarte. Sau moartea ca somn. Mă voi exorciza de propriii demoni ai somnambulismului cercetându-i pe ai altora.

Acesta este marele meu subiect pentru revistă. Voi scrie articolul fundamental despre Monstrul din Stockwell, cu toate ecourile contemporane ale poveștii: crime în somn, automatisme, femeia pierdută,

familia amestecată, nebunie și feminitate, terorile nocturne, fapte contestate și adevăruri cu mai multe fețe.

Deja știu cine va fi primul specialist intervievat.

Martorul-expert de la Tribunalul 1 Old Bailey. Expertul în somn care a certificat că Sally Turner era somnambulă când și-a ucis cei doi copii vitregi. Un expert în parasomnie non-REM.

Recitesc CV-ul femeii. A lucrat ca psiholog clinician la Broadmoor și ca profesor de Psihologie Clinică la King's College din Londra, este partener la Clinica Somnului Abația de pe strada Harley.

Lucra la Broadmoor când Sally Turner a fost internată acolo.

Martor și terapeut, salvator și supraveghetor.

Îmi notez numele ei.

Profesor V. Bloom.

Calea mea de acces către cazul acesta.

31. BEN

Clara nici măcar nu clipește. E setată pe modul profesional acum, imună la grijile normale, omenеști:

— Ce anume încerci să îmi spui?

Șocul s-a mai diluat acum. Se întorc faptele. Senzații, mirosuri, amintiri.

— Am intrat în cameră și am văzut corpul și pentru moment nu am înțeles de ce zăcea acolo. Nu din prima. Cred că m-am aplecat și am luat cuțitul.

— Crezi?

— Nu prea gândeam în momentele alea. A fost doar... instinct.

Clara oftează adânc.

— Ai încercat să îl ștergi?

— Nu.

Acesta e adevărul. Sau, în fine, oarecum adevărul.

— Am intrat în panică. Când mi-am dat seama că țineam cuțitul în mână, l-am pus la loc.

Clara nu spune nimic. Cunosc expresia asta de pe fața ei. A intrat acum în modul supraviețuire, cântărind posibilitățile. Asta m-a atras la ea, dar m-a și îndepărtat. Poate fi aproape supraom și rece ca gheața în același timp, complet izolată de tot ce o înconjoară.

Atunci vorbesc eu, ca să umplu tăcerea:

— Zi ceva. Te rog.

Clara se uită în jur, verificând să nu o audă nimeni:

— Știi ce vreau să zic.

Știu. Regula de Aur a Clarei. *Adevărul te va elibera*. Lecția morală cu care a bătut-o la cap pe Kitty încă de la naștere. Uneori mă îngrozește această înrâncenare a Clarei în direcția adevărului cu orice preț. Uneori calcă în picioare orice reguli oficiale doar pentru a le face dreptate victimelor; le ignoră pe cele care ar putea, prin eventuale lacune legislative, să îi facă scăpați pe violatori și pe ucigași; nesocotește protocoalele avocaților apărării, judecătorii leneși și birocrații. Clara se află deseori la limita abaterii disciplinare, chiar a suspendării. E latura ei puritană, născută din cele mai bune intenții. Adevărul e singurul care contează. Fie blestemate regulile chitibușarilor.

— Cu cine vorbesc acum: cu fosta mea soție sau c-un polițist amabil?

— Cu amândoi.

Clara aruncă o privire înspre casă, stânjenită de poziția duplicitară.

— Nu vreau să te trezești cu o altă sancțiune disciplinară din cauza mea.

— Eu prefer să rezolv cât mai repede cazurile. Găsesc ei o cale să-mi dea un șut în fund mai devreme sau mai târziu. Dar de ce veniseși aici de fapt?

— Ți-am spus. M-a sunat Bloom.

— De ce te-a sunat atât de târziu?

Aș putea să îi prezint toată situația: Bloom mi-a povestit despre un dosar ascuns în seiful personal, care are legătură cu cazul Anna O. Mi-a spus că trecutul este singurul mod în care poate fi explicat prezentul. Și nu am auzit-o niciodată cu o voce atât de înfricoșată.

Dar nu spun nimic. Așa am hotărât atunci când am luat dosarul. Am manipulat locul unei crime, mi-am șters amprente de pe mânere și alte suprafețe. Am înlăturat orice urme potențiale. Sunt deja vinovat. Nu o pot târî și pe Clara după mine.

— O îngrijora ceva. Dar nu a spus ce anume.

Clara dă din cap:

— O să te ducă cineva la secție să îți ia o declarație. După care, dacă aș fi în locul tău, m-aș duce acasă să mă odihnesc.

— Sigur.

— Rămâne la alegerea ta ce faci, Ben, spune Clara privindu-mă altfel acum, cu o rămășiță de dragoste în ochi. Dar să știi că sunt aici, în caz că ai nevoie de ceva.

A trecut multă vreme de când nu ne-am mai vorbit așa. Aproape că am uitat amândoi cum să o facem.

— KitKat e bine?

Clara tresare la auzul poreclei.

— Doarme la o prietenă.

Dau din cap. Parcă suntem din nou tineri, cu pauzele stânjenitoare și cu răspunsurile evazive, stângace.

Mă uit la ea cum dă ultimele instrucțiuni echipei. Apoi se urcă în mașină. Mi-o imaginez pe KitKat la prietena ei, stând treze toată noaptea. Mă întorc către casă. În curând, corpul va fi luat de acolo și transportat într-o mașină mortuară. Cunosc toate macabrele amănunte ale celor ce urmează: mirosul de dezinfectant, masa de inox pătată de sânge, personajele în halate care ciopârțesc carnea. Mă surprinde că mă gândesc la Bloom în termenii aceștia atât de corporali. Mă întreb ce naiba oi fi ajuns.

Mă simt aproape ușurat când văd venind doi dintre colegii Clarei, în timp ce-și scot măștile și costumele de protecție. Sunt serioși, dar amabili. Nu sunt arestat, nici nu primesc vreun avertisment, însă e nevoie de mine la secție. Și sunt condus către o mașină de poliție din apropiere.

Am mintea limpede. Sunt perfect concentrat.

Așa voi putea supraviețui. Voi putea trece peste toate astea. Peste tot ce am făcut astă-seară.

Încă mai am geanta Gladstone.

Înainte să moară, Bloom mi-a cerut un lucru.

Și intenționez să îi respect dorința.

32. BEN

La secția de poliție din Islington îmi scot hainele și sunt puse în pungi speciale, pentru probe. Îmi sunt luate amprente. De obicei, eu sunt consultantul în chestiuni de comportament infracțional care așteaptă aici, în mica anticameră, lângă o cafea foarte slabă și câteva fursecuri uscate. Acum stau de cealaltă parte. Un martor, poate chiar un suspect, nicidecum un anchetator.

Durează alte trei ore să dau o declarație completă în fața a doi agenți, apoi să semnez versiunea printată, înainte de a ieși împleticit în strada Tolpuddle. Trebuie să merg cinci minute ca să găsesc un taxi. Îi dau șoferului adresa apartamentului din Pimlico.

După ce taxiul se îndepărtează de bordură, îmi verific geanta Gladstone.

Dosarul e în siguranță.

Când intru în apartament, mă simt de parcă o fac pentru prima dată după mai multe luni. Mă copleșesc într-un sfârșit toate emoțiile, iar vulcanul explodează. Mă preling lângă peretele din hol și mă prăbușesc pe podeaua

din lemn. Lacrimile îmi inundă obraji, mi se scurg printre degete și simt cum șocul celor întâmplute mă distruge pur și simplu.

Nu-mi pot opri lacrimile. Sunt lacrimile copilăriei: abundente, fără regrete, un bocet de angoasă în fața cruzimii și nedreptății lumii. Rămân așa cu orele. Am mânecele ude. Bloom îmi era mai mult un părinte, cumva. Am văzut-o în aproape toate zilele mele de lucru ca adult.

Nu mi-e foame și nici nu-mi doresc să mă ridic. Vreau doar să închid ochii și să mă trezesc într-o lume în care Bloom a fost readusă la viață. A fost o barieră în fața propriei mele mortalități. Cât a trăit Bloom, moartea era o perspectivă îndepărtată. Acum, că ea nu mai este, îmi dau seama cât de vulnerabil sunt. Și Clara la fel. Bloom spunea că bătrânețea e o vârstă periculoasă, când te miști în permanență în cătarea unui lunetist. Mă uit în jur prin micul apartament și mă izbește un sentiment acut al singurătății. Viața este atât de scurtă și, cel puțin până acum, mi-am bătut atât de tare joc de ea. Eu sunt singurul responsabil pentru greșelile pe care le-am făcut.

La un moment dat, totuși, mă ridic de pe podea, îmi șterg ochii, fac un duș, îmi schimb hainele. Încerc să fac față, ca întotdeauna. Sunt ca Anthony Hopkins în *Rămășițele zilei*, dar fără costumele croite impecabil¹². Găsesc refugiu în confortul auster al inexpressivității, în reprimare emoțională și încăpățănarea de a masca temerile profunde prin treburile casnice mărunte.

Clara glumea mereu pe seama mea, spunând că metoda mea preferată de a face față traumei e să umplu mașina de spălat vase sau să dau cu aspiratorul. Evaluez starea casei și-mi caut alinare ștergând praful și făcând ordine. Emoțiile mele pot fi un dezastru. Dar apartamentul mi-l pot controla. Noi-muncim-nu-gândim este terapia mea preferată, canapeaua mea freudiană. Ca terapeut, aș putea chiar să-mi înregistrez metoda asta ca marcă. Terapie nu prin dialog, ci prin curățenie. Păzea, Marie Kondo!

Casa are nevoie de o curățenie temeinică, duhnește a resturi de mâncare comandată și câni nespălate. Dau cu mopul, aspir covorul din dormitor, schimb cearșafurile, frec cu furie petele din jurul dușului și fac oglinda băii să sclipască. În timp ce muncesc, îmi aduc aminte de seara din grădina Abației, când speram ca acest caz să îmi revigoreze cariera și să le impresionez pe Clara și pe KitKat. Cât de naiv mi se pare totul acum! Bloom a murit. Iar Clara este cea care mă salvează, nu viceversa.

Termin de curățat și pun la loc aspiratorul, mopul și periile. Nu mai știu ce să fac acum și mă trezesc uitându-mă în tavan, ca și când apartamentul ar fi supravegheat. Paranoia nu mi-a dispărut. Încă aud vocea lui Bloom prin

¹² *The Remains of the Day*, film de James Ivory, din 1993, despre un majordom perfecționist, care își dă seama târziu că a greșit dedicându-se trup și suflet servirii ireproșabile a stăpânului său (N.t.).

tăcerea din jur – imperativă, terifiată. Descoperise ceva Bloom, ceva periculos, fatal chiar. Nu-mi vine să cred că eu sunt viu, iar doamna profesor Bloom este moartă.

Am o nevoie disperată de ceva care să îmi distragă gândurile. Mă uit la ceas și aștept să treacă de 7:30. Poate că reușesc să o prind pe KitKat înainte să plece la școală. Formez numărul ei pe mobil și aștept să sune.

Nu se întâmplă nimic timp de câteva secunde. Apoi, ca un dar, soneria încetează și răspunde o voce mică, ezitantă:

— Alo, Kitty la telefon.

Zâmbesc. Ultimele ore se estompează în mintea mea. Pentru moment, șocul și suferința încremenesc, aproape complet amorțite. Eu am învățat-o să răspundă așa. Mi-aduc aminte când am învățat-o să spună la revedere și o vreme a spus doar asta fiecărui adult pe care îl întâlnea. Uneori, mi se face atât de dor de acele vremuri, că de-abia reușesc să mă ridic din pat dimineața. Lacrimile mi se întorc, înțepându-mi ochii. Nu avusesem habar cât de dureroasă, de invalidantă și mistuitoare poate fi dragostea. Nu se poate spune că am știut ce înseamnă grijile înainte să devin părinte. Viața de dinainte mi se pare acum aproape jenant de frivolă, cu preocupările mele de atunci, joburi, examene și întâlniri ratate. De parcă ar conta vreuna dintre astea.

— Scumpa mea, tati sunt.

Tonul formal se îndulcește.

— Bună, tati!

— Bună, KitKat! Ești pregătită de școală?

— Da.

— Mami e cu tine?

— E sus.

Asta e marea durere a despărțirilor. Și din cauza asta urăsc să vorbim la telefon. Copiii au nevoie de o față, de o îmbrățișare, de ceva fizic cu care să se poată conecta. O voce la telefon este ceva abstract. Creierul copiilor nu este suficient de dezvoltat cât să înțeleagă cu totul ceea ce se întâmplă. Aud pași pe trepte, apoi vocea Clarei spunându-i lui KitKat că e ora de plecare.

— Mami zice că trebuie să plecăm acum, tati.

Sunt atât de multe întrebări pe care aș vrea să i le pot pune! Ce ore va avea azi? Oare e o zi dintr-acelea în care are sport sau muzică? Care sunt materiile ei preferate? Ce a mâncat la cină aseară? Toate nimicurile unei zile obișnuite.

— Bine, draga mea. Tati îți urează o zi minunată. Te iubesc enorm!

— Pa, pa, tati.

Aud vocea Clarei, mai aproape acum. Telefonul rămâne deschis. N-o să fie

prea bucuroasă că am sunat-o pe KitKat înainte de școală, o tulbură aceste apeluri. De obicei, mi se permite să o sun doar seara, cel mult. Aud un oftat. Clara se pregătește să intervină, dar închid telefonul înainte să apuce să mă dojenească. Sunt un laș, știu. Clara tocmai m-a salvat. Dar sunt prea obosit să mă cert cu ea. Pun telefonul la loc în suport, îmi fac o cafea supertare, apoi mă retrag obosit în mica încăpăre unde am biroul. Mă așez pe scaun. Nu pot amâna la nesfârșit inevitabilul.

Dosarul.

Oftez și mă uit la afișul înrămat de deasupra biroului. Afișul original al filmului *Psycho*, în combinația aceea extravagantă de galben și albastru. Janet Leigh așezată, fără rochie și cu o privire bănuitoare; John Gavin la bustul gol, musculos și păros; Anthony Perkins privește de pe margine, băiatul mamei voyeur și pervers, cu înfățișare de vedetă de matineu și apetit de sociopat. Mi l-a dăruit Clara după căsătorie, o glumă legată de ocupația mea de psiholog judiciar. În ciuda subiectului, afișul îmi amintește de zilele noastre de glorie.

Mă întorc la sarcina sumbră pe care o am de îndeplinit. Scot dosarul din geanta Gladstone. E ceva prețios și delicat. Și are ceva ieșit din comun acest dosar – acest teanc subțire și jerpelit de foi – care i-a produs acea revelație lui Bloom. Frica din vocea ei.

Trebuie să îmi dau seama, cumva, ce anume.

Mă uit la numărul de referință al dosarului: X389043BMH. Și o mângăleală cu celebra cerneală roșie a lui Bloom, pe prima pagină: „Pacient X”. Încă de la prima publicare a studiilor de caz ale lui Freud și Breuer se obișnuiește ca psihologii să își boteze pacienții cu pseudonime. Cele ale pacienților lui Freud sunt încă și acum emblematice: Omul Șobolan, Omul Lup, Dora, Elizabeth von R și, desigur, Fräulein Anna O, cea originală.

Mi se pare un gest transgresiv să deschid acest dosar. Bloom a fost mereu deosebit de severă cu confidențialitatea medicală. Reputația Abației este bazată pe secrete. Toți pacienții noi completează un chestionar despre viața lor personală: sex, copilărie, rutina de defecare, păcatele lor nevinovate... Multe dintre ele ar fi visul oricărui jurnalist, așa că anonimizăm strict aceste chestionare. Nu scriem niciodată nume, vârste sau profesii și folosim întotdeauna pronume personale unisex.

Paginile sunt pătate de whisky și au un miros greu, de tutun. Bloom a fost mereu reticentă față de tehnologie. Scria doar de mână. Paragrafele mai plictisitoare fuseseră transformate în suporturi pentru pahare. Mă simt ca un savant care tocmai a dat peste scrisorile pierdute ale lui Shakespeare sau peste jurnalul rătăcit al lui Byron. Mi se pare că e ceva sacru în atingerea unui manuscris original.

Mai citesc o dată cele trei litere din numărul de referință.

BMH.

Știu ce înseamnă ele. O anumită parte din trecutul ei era încă și mai secretă, mai ascunsă decât munca la Abație. Un loc notoriu în domeniul tratamentelor psihologice occidentale.

La început, azil pentru criminalii lipsiți de discernământ. Apoi, instituție. Azi, o instituție medicală securizată.

Dosarul acesta nu poate proveni decât dintr-un singur loc.

Spitalul Broadmoor.

NOTĂ DE CAZ 1

PACIENT X, REF: X389043BMH, DR V. BLOOM

2 IULIE 1999

Secția Cranfield, Spitalul Broadmoor

Azi este prima noastră ședință. Primim sala pentru copii, plină de jucării din plastic și cărți de colorat. Ceva jenant de infantil pentru adolescenți. X ajunge devreme, împreună cu o asistentă. Văd imediat diferența. Majoritatea adolescenților au o ușoară moleșală în mers, ca niște aparate noi care au nevoie să fie unse. Brațe lungi și bălăbănite, spinări încovoiate. Sunt încă niște copii care trebuie să se acomodeze cu corpurile lor în continuă schimbare.

Dar X nu e așa. Sau nu *chiar* așa. Emană o siguranță, un sânge rece care aproape că-ți taie răsuflarea. Sigur că este încă un copil. Dar este clar că ultimele evenimente i-au accentuat procesul de maturizare. X pare să aibă mai mulți ani. Mai mult de atât, creierul lui X pare dezvoltat într-un fel neobișnuit pentru această vârstă. Sunt mai mare cu zeci de ani decât X, dar mă simt de parcă m-am întâlnit cu cineva de aceeași vârstă.

X se așază. Se uită în jur, apoi spune:

— Deci ești doctor de minți.

Nu răspund imediat. Mă gândesc care ar fi tonul cel mai potrivit.

— Sunt psiholog clinician specializat în tulburări legate de somn. Insomnie, somnambulism, terori nocturne, analiza viselor, genul ăsta de lucruri. Te interesează mintea umană?

Deja sunt destul de convinsă că răspunsul e da. Însă nu obișnuiesc să le dau mură-n gură pacienților mei. Unii vor empatie. Alții solicită severitate părintească. O a treia categorie – și cea mai rară – pare să nu vrea nimic de la mine. Sunt cei care doresc cu ardoare să afle cum le funcționează creierele. Ei sunt, de departe, cei mai periculoși.

X se încruntă:

— Am citit odată o vorbă. „Al său propriu lăcaș își este mintea și doar ea poate din Rai un lad și-un lad din Rai să facă.”¹³ Milton, parcă. Deștept băiat.

Fața mă trădează. Sunt impresionată. X observă și o ia drept o mică victorie. Simt asta în ochii ăia care mă judecă acum.

— Îți place Milton?

¹³ John Milton, *Paradisul pierdut*, trad. Adina Begu, Aldo Press, București, 2012, p. 12 (N.t.).

— „A plăcea” e un verb mult prea folosit. Milton e Milton. Nu contează dacă îl plac sau nu.

Erudiția ca de Oxford pare nepotrivită cu accentul. Mi-e jenă că mă gândesc la asta, dar este primul gând care-mi vine în minte. Am citit notele din dosar. Știu despre mamă, despre viața de acasă, despre tatăl vitreg, despre frații vitregi. Știu despre tentativele de suicid, despre bullyingul de la școală, despre copilăria infernală. Iar acum, despre adolescența infernală. Însă trebuie să mă lămuresc cu asta:

— Ai studiat la școală *Paradisul pierdut*?

— Am găsit-o la bibliotecă. La școală e plictiseală mare. Nimeni nu învață nimic acolo.

— Mergi des la bibliotecă?

— Mă duce prietena mea.

— Cine e prietena ta?

— O întrebare foarte existențială. Sau poate că e ontologică? Eu sunt încă la raftul de poezie. Nu am citit nimic de la filosofie, încă. Prietena mea e prietena mea e prietena mea.

Impulsul de a se da mare? Un mecanism de apărare?

— De când te duce prietena aceasta a ta?

— De când s-a întâmplat.

Intru în joc. Nu sunt sigură dacă această prietenă este reală sau e parte dintr-o fantezie bogată și tulburătoare, o evadare din traumă. Suspectez că e vorba de a doua variantă. În toate rapoartele sunt menționate firea singuratică și comportamentul antisocial al lui X. Și știm prea bine ce s-a întâmplat. Noaptea aceea, când X s-a trezit într-o casă a groazei, plină de sânge. Văd cu ochii minții imaginea lui X într-un colț de bibliotecă, cu un exemplar jerpelit din *Paradisul pierdut* și cu un prieten imaginar. Viziunile cărții transformându-se în viață adevărată.

— Mama te-a dus vreodată la bibliotecă?

X zâmbește.

— Mama bea. La bibliotecă nu se servește alcool. Cele două nu se prea potrivesc.

— Cât de mult obișnuia să bea mama ta?

— De ce nu o întrebi chiar pe ea?

— Te întreb pe tine.

— Suficient cât să-și piardă mințile, dacă asta vrei să auzi. Cât să ajungă o nebună.

Tac. Mai târziu, desigur, voi regreta asta. Ar trebui să îmi impun autoritatea, să stabilesc niște limite. Însă X mă intrigă puternic. Majoritatea adolescenților simulează lumescul. X nu are nevoie să simuleze nimic. Pare

să fie cu doi pași înaintea mea, anticipându-mi următoarea întrebare.

— Ce înseamnă pentru tine „nebună”?

X zâmbeste din nou, de parcă aş fi pus o întrebare amuzantă.

— Ceea ce înseamnă „nebun” pentru oricine.

— Poți să-mi dai un exemplu?

— Când bea, mama devine somnambulă. Cu cât bea mai mult, cu atât mai mult umblă în somn. Adică e nebună, psihopată, ȣicnită, dusă cu pluta, cum vrei să-i spui.

— A fost somnambulă dintotdeauna?

— Da.

— Și cum face când umblă așa, în somn?

— Pare normală, dar ea nu e acolo. E altcineva. Cum îți spuneam, devine nebună. Și nu răspunde la nimic.

— Deci ai văzut-o umblând în somn.

— Da.

— De câte ori?

— De destule ori.

De obicei, prima ședință este una de încălzire. Însă nu voi putea scoate mai multe de la X în felul acesta. E nevoie de ceva mai specific.

— Asta ai văzut și în noaptea crimelor?

— De ce?

— Sunt curioasă.

— Da.

— Sigur?

— Nici nu știa cine sunt. Luminile erau aprinse, dar nu era nimeni acasă.

— Unde ai găsit-o?

— În dormitor.

— Ce ai făcut?

X oftează.

— Am încercat să iau cuțitul. Dar nemernica s-a năpustit asupra mea. Am fugit și l-am chemat pe el. Și am trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

— Mama ta a venit după tine?

— A rămas în dormitor.

— Nu te-a recunoscut deloc, în niciun moment?

— Nu.

— Ai văzut-o cum i-a înjunghiat pe gemeni?

— Nu chiar.

— Atunci de unde știi că ea a făcut-o?

— Avea arma. Era toată plină de ketchup. Nu trebuie să fii Einstein ca să faci legătura.

Încuviințez.

— Bănuiesc că nu.

Misiunea mea este simplă: trebuie să evaluez psihologic Copilul X. Asistența socială va hotărî ce să facă în continuare cu acest copil, pe baza evaluării mele. Este afectat iremediabil de lucrurile văzute în acea noapte? Suferă abuzuri fizice sau psihice de ani întregi? Are nevoie urgentă de îngrijire psihologică sau chiar psihiatrică? Poate fi trimis într-o familie adoptivă și reintrodus în sistemul educațional? Are reziliența necesară de a face față unei noi identități și familii? Își poate lăsa în urmă vechiul eu?

Mă uit la X și știu prea bine câtă putere dețin acum. O notă aici, o semnătură colo, iar viitorul său poate fi complet diferit. Este unul dintre foarte rarele cazuri din viața mea profesională în care nu reușesc să păstrez distanța necesară. Mă întreb cum e să fii copil și să fii nevoit să treci prin atât de multe. Să ai un loc rezervat în primul rând la un astfel de eveniment. Și eu mi-aș inventa un prieten imaginar. Ca noi toți, de altfel.

— Ce crezi că îi face somnul mamei tale? Cum era ea de obicei?

X continuă să privească în gol pe pereți.

— Beată. Furioasă. Jenantă. IQ de orc. Nu poate analiza și înțelege lucrurile așa cum pot eu.

Nu răspund imediat. X mă supune unui adevărat supliciu, sugerându-mi mai întâi un anume răspuns și apoi sucindu-se complet.

— Crezi că asta este o slăbiciune?

— Tu nu?

După un moment, spun:

— Dar ce poți să-mi spui despre somnambulismul mamei tale? Ce schimbări ai observat?

X îmi imită pauzele, ceea ce mă destabilizează și mai tare.

— Era ca un animal, așa zice. Un animal ieșit la vânătoare. Ca un coșmar.

Se lasă o tăcere totală. Sunt mult prea absorbită pentru a mai remarca orice altceva din jur: cât e ceasul, dacă s-a înserat sau e încă lumină afară, ce programare vine la rând. Nu mai există decât X. O ființă adolescentă subțire și stranie, cu o privire care mă bântuie.

Aceasta este cea mai importantă întrebare. Cea la care trebuie neapărat să răspund. Diagnosticul meu poate însemna ori libertatea pentru X, ori ceva ce îi va bântui toată viața.

— Așadar, ce-ar fi să îmi spui despre coșmarurile tale?

NOTĂ DE CAZ 2

PACIENT X, REF: X389043BMH, DR V. BLOOM

7 IULIE 1999

A doua ședință începe mai lin. Ne lipsim de prezentări. X se așază cu aceeași prudență ca și data trecută. Las primele 30 de secunde să plutească în liniște între noi.

Încep cu întrebarea obișnuită:

— Cum te simți azi?

— Excepțional, șefa!

— Ai dormit?

— Buștean.

— Te sperie faptul că te afli într-un spital ca acesta?

— Nu.

Nu mă mai ironizează. Sau, cel puțin, nu evident.

— Ți-ai văzut prietenul în ultima vreme?

— Da.

— Are un nume?

— Da.

M-am tot gândit la prietenul imaginar al lui X. Drăcușorul de pe umăr, salteaua de amortizare psihologică. Nu m-am hotărât dacă să îl includ în raportul meu. Un prieten imaginar poate fi de ajutor, dar și un impediment. Asistența socială mă bate la cap să dau mai repede un verdict. Mama lui X e deja în boxa acuzaților, dar X nu este. Consultațiile noastre au loc la Broadmoor deoarece e nevoie ca eu să fiu pe aproape în caz de urgență. Însă, spre deosebire de alții, X se află aici în mod voluntar. Ar putea pleca oricând.

— Data trecută ai menționat că uneori ai coșmaruri, vise rele. Hai să detaliem un pic subiectul.

S-ar putea spune că X a progresat în chibzuință de la ultima noastră întâlnire și până acum. Și m-a izbit și contrastul dintre aparența de puiut și voce, de parcă se instruiseră în toate lucrurile adulte. Azi, X dezamorsează tensiunea prin tăcere. Se adaptează la mediu. Caută o cale să mă învingă.

— Nu are toată lumea gânduri negre uneori?

Încuviințez.

— Dar fiecare le experimentează într-un mod diferit. Tu cum o faci?

— Uneori, visez că îi rănesc pe alții.

— Alții, în general, sau anumiți oameni?

— Depinde, răspunde X cu vocea aceea care conține prea multă înțelepciune față de expresia feței. De cele mai multe ori, e vorba de cineva anume. Aș vrea să le-o plătesc celor care mi-au făcut rău. Să vadă și ei cum e. Dinte pentru dinte. Măsură pentru măsură. Plata cu aceeași monedă.

Notez ceva. Câștig astfel timp să îmi formulez următoarea întrebare. Simt că sunt pe drumul cel bun.

— Cine sunt oamenii aceia care te-au rănit?

X ridică din umeri:

— Copii de la școală. Profesori. Adulți, în general. Lumea e plină de nemernici.

— Cum te-au rănit profesorii?

— Nu le place să fie cineva mai deștept decât ei.

— Se luau de tine?

— Da.

Decid să nu sap mai adânc. X s-ar putea replia.

— Copiii ce făceau?

— Nici lor nu le place să fie cineva mai deștept decât ei.

— Verbal sau fizic?

X nu răspunde. Apoi își suflecă mâneca dreaptă. Mă aplec și observ urmele de arsuri. Încerc să nu reacționez prea evident.

— Cum ai căpătat toate astea?

— Unul dintre ei mă ținea la podea. Ceilalți își stingeau țigările pe mine. Labagii idioți. Li se părea distractiv. Profesorii nu i-au oprit.

— La ce te gândeai când îți făceau așa?

După cum mă așteptam, X face o pauză aici. Trage de timp.

— Încerci să-ți dai seama dacă sunt sau nu vreun psihopat, nu-i așa?

Sunt obișnuită cu franchețea pacienților mei. Însă atât calm în voce îmi zdruncină echilibrul.

— Ce te face să spui asta?

— Păi asta faci.

— Oare?

— Poliția, tribunalul și autoritățile vor să le spui dacă reprezintă vreun pericol pentru cineva. Dacă n-o s-o iau și eu razna, ca mama.

— Pare că te îndoiești de asta.

— Sunt pe jumătate mama mea. Poate că am moștenit-o. Mamă ratată, copil ratat.

Nu răspund imediat. Mă simt ca un partener de sparring pentru X. Procedez ca la carte: simulez ignoranța, fac pe proasta.

— Crezi că somnambulismul sau bolile mintale se transmit genetic?

X zâmbește:

— Tu ești medicul.

— În dosar scrie că citești cărți de psihologie de la bibliotecă. Aș vrea să aud ce crezi tu. Tot prietena ta ți-a sugerat să alegi acele cărți?

— Cred că nebunia e ca măreția. Unii oameni se nasc nebuni. Unii dobândesc nebunia. Iar alții o au pur și simplu la îndemână¹⁴.

— Mama ta din ce categorie face parte?

X așteaptă. Îmi simt stomacul strângându-se.

— Toată lumea spune că e diabolică. Probabil că așa s-a născut. O nenorocită de la bun început.

— Ce-ți trece prin minte când copiii aceia de la școală te hărțuiesc?

X nu zâmbește, nu râde.

— Răzbunare.

— Ce fel de răzbunare?

— Aș vrea să se simtă neputincioși și lipsiți de apărare. Aș vrea să simtă durere.

Nu mai notez nimic. Asta îi îngrozește pe funcționari când își bifează listele. Pun un astfel de sentiment în contextul familiei de proveniență a lui X și decid că e mai bine să fii prudent, decât să ajungi să regreti că nu ai făcut-o. Așa ajung adolescenții să fie internați aici. Moștenirea biologică bate experiența socială.

— Ai încercat vreodată să pui în practică aceste dorințe?

— Nu, răspunde X, după care mă surprinde continuând: Suferința e bună. Îmi face creierul să gândească mai alert. Dacă oamenii ar simți mai multă durere, poate că n-ar mai fi atât de proști.

A spus-o cu o autoritate aproape biblică. Mă întreb din nou câtă suferință o fi îndurat acest copil. Ce alte secrete se mai ascund în acel cămin. Autoritățile așteaptă de la mine să pun anumite întrebări. Numai așa avocații și funcționărașii se pot asigura că n-au de ce să fie trași la răspundere ulterior.

Sunt atentă aici. Nu sunt o terapeută interesată să descoasă toate rănille trecutului. Eu cred în privitul înainte. Trecutul este un pământ fertil pentru romancieri, istorici și poeți. Dar nu pentru cei care încearcă să treacă peste, să-și vadă de viețile lor.

— Care crezi că sunt stimulii acestor gânduri urâte? Ai viselor în care rănești oameni?

¹⁴ Aluzie la o replică din *A douăsprezecea noapte* de William Shakespeare: „Some are born great, some achieve greatness, and some have greatness thrust upon them” (Actul II, Scena 5) — „Unii se nasc mari, alții dobândesc măreția, iar altora, în sfârșit, le-atârână deasupra capului, doar s-o culeagă”, trad. Mihnea Gheorghiu (N.t.).

X răspunde ușor sfidător:

- Nu-mi plac oamenii care au putere asupra mea.
- Se aplică și în cazul profesorilor?
- Poate că da.
- Dar acasă?

Amintirile pot fi periculoase. Ajutate de o cantitate suficientă de alcool sau de droguri, precum și de stările de absență din timpul somnului, amintirile se pot transforma în acțiune. Veteranii care aud o țevă de eșapament și reacționează ca și când s-ar afla într-o zonă de război. Copilul care este martor la o tragedie și, într-o zi, repetă exact aceleași mișcări – violența naște și mai multă violență.

- Uneori.
- Putere verbală sau fizică?
- Verbală. Eu eram mai mare decât gemenii. Ei erau buni de gură, dar nevolnici.
- Te deranja faptul că tatăl tău vitreg avea putere asupra ta și a mamei tale?

- Da.
- Ai avut vreodată vise rele cu tatăl vitreg sau cu gemenii?
- Da.
- De ce?
- Lui Tom îi plăcea să fie bărbatul în casă. Să își arate autoritatea.
- Te-ai gândit vreodată să îl rănești pe Tom?

O privire iritată.

- Nu.
- Mama ta a spus vreodată ceva legat de asta? Ea voia să îl rănească pe Tom?

- Da.
- Și pe gemeni?

X se redresează. Dispare străfulgerarea enervată. Se vede stăpânire de sine acum, e gata de orice.

- Depinde dacă băuse sau nu.

Pe fața lui X se zărește o tentativă de zâmbet. Îmi amintesc ce vârstă fragedă are. Și că ochii sunt înșelători. Sufletul este un concept metafizic, nu unul medical. Și totuși, este cert că sufletul lui X este cel care mă tulbură. E ceva ce nu am mai întâlnit până acum.

Mai am o singură întrebare pentru azi. Una pe care trebuie neapărat să o pun.

Îmi dreg vocea și mă pregătesc pentru ceea ce urmează.

Apoi rostesc:

— Ai visat vreodată că ucizi pe cineva?

NOTĂ DE CAZ 3

PACIENT X, REF: X389043BMH, DR V. BLOOM

12 IULIE 1999

A treia și ultima ședință. Azi-noapte am revăzut dosarul. Diagnosticul meu decide internarea lui X într-un spital securizat sau includerea într-un program de protecție. Va avea un nume nou, acte noi, o nouă adresă și o familie de plasament. Toate urmele vechii identități vor fi șterse. Vechiul eu al acestui copil va dispărea.

La momentul arestării, fusese trimisă o cerere DSMA către presă, prin care se interzicea orice referință la vârsta, numele sau sexul copilului biologic al deținutei. Tratatamentul lui X este distinct, o persoană nevinovată nu poate fi confundată cu cele condamnate pe viață la Broadmoor. Cu excepția șefilor din poliția metropolitană și a celor din sistemul judiciar, sunt singura persoană care deține dosarul său complet.

Am o listă de întrebări. Va trebui să iau o hotărâre până la sfârșitul săptămânii. Întreaga existență a unei persoane depinde de diagnosticul și de semnătura mea. Îmi imaginez ce ar însemna pentru X un nou nume, o rupere totală de trecut. Ar putea ajunge să îi ajute pe alții, să facă ceva bun pe lume. Mântuire, reabilitare, renaștere. Cred că este posibil. Cercul violenței poate fi întrerupt. De aceea fac munca asta.

— Aș vrea să vorbim despre altceva astăzi. O să îți pun câteva întrebări despre viitorul tău. La foc continuu. Răspunzi cu orice îți trece prin cap.

X tace o clipă.

— Bine.

Nu pot fi niciodată sigură dacă e vorba de sarcasm sau sinceritate la X. Uneori cred că nici X nu știe ce este.

— Dacă ai câștiga la loto, ce ai face cu banii?

— Aș pleca din țară. Aș cumpăra o casă. Aș conduce un Ferrari.

— La ce te gândești dacă eu rostesc cuvântul „iubire”?

— Iubire și ură. Iubirea e oarbă. Tot ce îți trebuie e iubirea. Săgeți. Îmbrățișări. Săruturi. Sex. Nunți. Prietena mea.

Intervin.

— O iubești pe această prietenă a ta?

— Da.

— Și ea te iubește?

— Da.

Mi-ar plăcea să pătrund mai adânc în subiect. Dar nu sunt consiliera lui X. Un prieten imaginar este deseori ceva rău. Iubirea este deseori bună. Poate că se anulează reciproc.

— Ce vrei să te faci când o să fii mare?

— Vreau să fiu în locul tău.

— Persoana care deține puterea?

— Să stăpânesc planeta Pământ.

— De ce?

— Prietena mea spune că e distractiv să ai așa puteri asupra altora. Să fii doctor. Medic, avocat sau doctor de minți.

— Prietena ta este medic sau avocat?

— Poate.

Am ajuns la ultima întrebare, cea mai importantă, îmi mențin privirea fixată pe X.

— Recunoști că ceea ce a făcut mama ta a fost greșit?

Acesta este ultimul obstacol. Trebuie să accepte ceea ce s-a întâmplat. Trebuie să demonstreze că are capacitatea de a face propriile alegeri morale. Trebuie să arate că nu este inevitabil ca istoria să fie repetată.

X ezită, cu mintea pierdută pe undeva.

— De ce?

— Te rog doar să răspunzi la întrebare.

Procesul s-a încheiat. Verdictul de nevinovăție pe motiv de automatism patologic a fost deja pronunțat. De aceea se află mama lui X aici. De aceea se află și X aici.

Însă eu vreau să știu asta. Misterul mi se pare de nesuportat.

— Crezi că mama ta i-a ucis în somn pe cei doi copii? Sau crezi că a intenționat să îi ucidă?

X se uită la mine. Răspunsul aflat la granița dintre sarcasm și sinceritate mă va bântui multă vreme.

— Poate.

33. BEN

Mă întorc la biroul meu de la Abație și citesc pentru a doua oară notele cazului. Mai întâi o lectură aprofundată, apoi analiza. Când termin, îmi dau seama că foile s-au umezit în strânsoarea mâinii mele. Bloom a fost ultima persoană care le-a atins. Îmi amintesc trupul ei zăcând pe jos. Îmi imaginez degetele ei de-a lungul paginilor și aproape că le simt căldura din trecut.

Sunt din nou cutremurat de gândul că e moartă. Mi-a lăsat doar acest indicator către ceva. Dar nu știu sigur către ce anume.

Anna O. Medeea. Sally Turner. Pacient X.

Notele cazului acoperă o foarte scurtă perioadă din luna iulie a anului 1999. Au fost scrise în secția Cranfield de la Spitalul Broadmoor. Se referă la un pacient pe care îl tratase acolo Bloom sub numele de „X”. Data, locul și referințele voalate din document indică faptul că ar fi fost vorba de copilul biologic adolescent al lui Sally Turner, cunoscută sub numele de Monstrul din Stockwell, care a decedat în august 1999. Legătura cu investigația Annei pentru *Elementary* este o trimitere evidentă. Există mai multe mențiuni ale somnambulismului.

Dar în afară de asta, mă aflu într-o beznă totală.

Bloom mi-a dat un indicator de pe marginea unui drum despre care habar nu am unde duce.

Mă ridic și fac câțiva pași prin birou. Îmi torn o cafea, să mă țină treaz. Apoi dau o tură prin Abație, verificându-i pe pacienții docili, care par morți în saloanele lor. La final, ajung în aripa VIP, în liniștea izolată a salonului de tratamente. Ușa este antifonată. E calmul morții. Mă spăl bine pe mâini, îmi pun mănuși și mască, apoi mă îndrept către salon de parcă aș fi un pelerin pregătindu-se să intre într-un lăcaș sfânt.

Cu niciun alt pacient nu mă simt așa cum mă simt când rămân singur cu Anna. Am sentimentul unui ceremonial. Mă aflu la doi pași de unul dintre extrem de puținii oameni din Occident care nu a auzit niciodată de crimele Annei O: ea însăși.

Aduc taburetul din colțul camerei și îl pun foarte aproape de patul Annei. Mă așez și încep să o privesc, să-i ascult respirația ușoară. Am citit mai multe despre Anna decât despre oricare alt pacient. Mă simt de parcă aș cunoaște-o. De parcă între noi ar fi o conexiune tăcută, un fir de ață ce ne leagă pe amândoi.

Iau dosarul de la capătul patului. Scrisul lui Harriet apare pe fiecare pagină. Un document ce relatează sec tratamentul primit de Anna până acum. Cele mai multe dintre proceduri sunt de întreținere de bază: tubul nazogastric prin care se asigură hrănirea; exercițiile fizice pentru articulațiile Annei, astfel încât să nu se blocheze; cele două curățări zilnice ale pielii, pentru a preveni escarele și alte neplăceri și pentru a o hidrata; efortul constant de a împiedica formarea ulcerelor, prin mișcarea pacientului și menținerea unei iluzii de activitate fizică; sonda pentru nevoile de bază; și, în ultimul rând, curățarea dinților și a cavității bucale, proces necesar nu doar pentru sănătatea danturii și a gingiilor, dar și pentru o minimă demnitate, în momentul în care Anna se va trezi – dacă se va trezi

vreodată.

Dau pagina către următoarea etapă de tratament. Aici lucrurile devin mai flexibile, subiective chiar. Există prea puțini pacienți cu boala somnului pe termen lung, așa că practica medicală se bazează mai degrabă pe cei comatoși sau aflați în „stare de conștiență minimală”.

Și metodele mele tot pe această fundație se bazează. După cum le spun studenților mei de la Birkbeck, niciun tratament nu este în întregime revoluționar. Galenus, un medic din vechime, a dezbătut noțiunea de inconștient cu aproape două milenii înainte de Freud. Aristotel discuta despre semnificația viselor. Și în *Epopoea lui Ghilgameș* e vorba despre asta. În Cartea Genezei, Iosif e deopotrivă un visător și un interpret de vise, afirmând că analiza viselor este atât de divină, încât „interpretările îi aparțin lui Dumnezeu”.

Chiar și în Biblie, visele și somnul pot fi periculoase.

Esența tratamentului Annei este stimularea senzorială de care a fost privată de când a fost reținută, la Fermă, în acea noapte. Simțurile ei sunt sterpe acum, goale, malformate și ciuntite. Trebuie să i le readuc la viață.

Trebuie să răscolesc amintirile din august 2019. Ce li s-a întâmplat cu adevărat Indirei și lui Douglas. Cum a ajuns Anna aici, o amintire care să arunce lumină asupra acțiunilor ei din Cabana Roșie. Ceva care să aducă speranță, poate chiar salvarea.

Acum, că Bloom nu mai este, mă simt oarecum mai aproape de Anna. Suntem legați împreună în moarte și în viață. Pot să-i îndeplinesc ultima dorință lui Bloom, să o trezesc pe Anna și să rezolv misterul bolii sale. Aceasta este motivația mea.

Trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat la Fermă în acea noapte.

34. LOLA

De data aceasta, minciunile vin de la ea.

Asta e problema cu somnul și cu visele. Conștientul și-l poate controla. Inconștientul este cel care pune probleme. În somn, mintea ei face un așa talmeș-balmeș de întâmplări, adăugându-i fiecareia o coerență letală, încât se trezește cu așternuturile jilave, cu bluza learcă de sudoare și sufocată de aerul stătut, noptatic.

Poate că este conștiința încărcată.

Lola repetă același vis, noapte de noapte.

Ferma. Sfârșit de august 2019.

Melanie Fox, aristocrata trustafariană¹⁵ care acum își etalează bijuteriile de familie, iar în secunda următoare se plânge de sărăcie. Ideea ei cu Ferma s-a dovedit una de succes și a început să se gândească doar la bani, la marje de profit și depozite bancare. Preferă bancnote uzate transferurilor bancare electronice și apeluri telefonice volatile în locul e-mailurilor. Așa reușește Lola să capete acces. Melanie Fox are nevoie de un consultant pe probleme de sănătate și siguranță, dar nu pe bani grei. O carte de vizită, un dosar din carton, un aranjament neoficial – totul fără obligații, așa cum intenționează Lola.

Ferma este aproape medievală. Lola își poate imagina țărani cultivând pământul, noii îmbogățiți patrulând prin Ruine, Pădurea cu spiritele și pedepsele ei. Iar în seara aceasta – da, diseară – va fi mai mult din fiecare. Aproape că pufnește în râs când familia Ogilvy descinde din mașinile sale, plătind ca să guste din ceea ce oferă Mama Natură, înainte de a se întoarce rapid la răsfățurile londoneze vitrate, dotate cu aer condiționat.

Melanie Fox pare ușor drogată. Owen, îngrijitorul, e cel care se ocupă de toate. Lola verifică armele de paintball și bifează tot ce trebuie. Apoi, în sfârșit, vine momentul. Piesa de rezistență a întregii experiențe de la Fermă. Perla Coroanei.

Vânători versus Supraviețuitori. Se presupune că cele două echipe sunt alese la întâmplare. Dar nimeni nu prea crede asta. Ferma este un reality-show căruia îi lipsesc doar camerele de filmat, nu și diabolicii producători care să scrie fiecare cuvântel din scenariu. Melanie Fox plănuiește fiecare joc de supraviețuire astfel încât să ofere tensiune maximă. Anna versus propria sa familie va fi cel mai mare succes de casă.

Lola sugerează subtil restul. Pentru ceea ce se va întâmpla mai târziu, e vital ca Pădurea să capete o mitologie proprie. Ceva despre care să poată bate câmpii bloggerii, trolii și cititorii de promptere. Nu, e vital ca Anna, Indira și Douglas să facă parte din aceeași echipă. Și e vital ca orice altceva să se întâmple după Pădure.

Supraviețuitorii primesc un avans la start. În calitatea ei de consultant pe probleme de sănătate și siguranță, Lola își preia postul de control din care se deschide o perspectivă largă asupra jocului. Poate urmări cu binoclul fiecare participant, zărintu-l fugitiv, printre copaci. Jocul poate fi oprit numai în caz de pericol serios de rănire. Lola are un corn cu care îi poate alerta pe Owen și pe intern. Aceștia intră atunci în Pădure și îi localizează pe participant. Însă acest protocol nu a fost niciodată aplicat. Tot rostul Fermei și al Pădurii

¹⁵ Termen ce definește o persoană tânără dintr-o familie bogată, cu o atitudine care sfidează stilul de viață convențional.

este ca oaspeții să fie aruncați cât mai adânc în sălbăticie. O competiție primitivă și sălbatică, o luptă pentru supraviețuirea celui mai bine adaptat, o vărsare de sânge darwiniană.

Lola se uită încontinuu prin lentilele pentru vedere nocturnă – mici figurine verzui care țâșnesc ici și colo dintre copaci. De asemenea, fiecare participant are un dispozitiv de urmărire termică, Lola și restul echipei putând astfel monitoriza poziția fiecărui musafir pe un mic ecran de laptop. Primul semn de îngrijorare apare după câteva ore de joc. Culoarele de pe termohartă încep să se amestece. În nordul Pădurii, sunt aliniați un Vânător și un Supraviețuitor. La început, pare o stratagemă clasică: Vânătorul strecurându-se discret către Supraviețuitor, stând îndelung la pândă, apoi marcându-și victima cu o șfichiuire sonoră de glonț cu vopsea.

Cele două puncte se suprapun. Și rămân așa mai multe secunde, apoi minute. Nicio plecare, nicio separare. Lola se uită cum un al treilea punct se apropie. Un alt Vânător. Al treilea punct rămâne mai în urma primelor două, pândind din ascunziș. Și cele trei puncte rămân așa. Lola încearcă să detecteze locul cu ajutorul binoclului. Însă Pădurea e mult prea vastă. Copacii îi camuflează.

Așa că așteaptă. Ecranul laptopului se reîncarcă. Punctele rămân.

Trec minute bune până când cel de-al treilea punct pleacă de-acolo. Și alte zece minute până când primele două puncte se despart. Încă nu s-a tras niciun foc de armă. Nu așa se joacă jocul ăsta. Trei participanți, jumătate din numărul total, au deviat de la regulament. Lola continuă să se uite cu binoclul înspre nordul Pădurii, încercând să deslușească vreo siluetă. Într-un sfârșit, zărește o față verde – pe cel de-al treilea Vânător – fugind. O femeie tânără. Anna sau Indira, deci. Amândouă vor avea un rol principal mai târziu. Nu poate apărea nicio complicație acum.

De acum încolo, Lola este mult mai vigilentă. Cronologia părții următoare este mult prea strictă pentru a permite vreo eroare. Masa luată la Ruine, cu pauzele și tăcerile ei. Retragera în cabane a participanților, totul este calculat la secundă. Nici măcar una singură nu poate fi risipită. Pentru că niciunul dintre ei nu își dă seama. Nici Anna, nici Emily, Richard, Theo, Indira sau Douglas.

Nu au nici cea mai vagă idee ce este cu adevărat această noapte.

Jocul acesta e pe punctul de a deveni hidos de real.

Și apoi se termină. Lola se trezește acum. Se ridică în capul oaselor. Are pielea brobonită. Respiră adânc, ca să își revină, și așteaptă ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul orașului și cu ghemul de lumină de la felinarul de dincolo de perdele. Ce viu a fost totul în seara asta! Pădurea, Ferma, harta termică, musafirii, perspectiva a ceea ce avea să urmeze.

Se dă jos din pat și coboară scările. Se așază în fața panourilor ei și le admiră simetria. Ia în mână jurnalul Annei și își amintește cum l-a văzut pentru prima dată, în Cabana Albastră, în acele electrice clipe de după cele întâmplare.

Nimeni nu a înțeles că toți au fost niște pioni în jocul acela. Nici că fiecare mișcare a lor făcuse parte dintr-un scenariu scris pentru ei cu o noapte înainte de sosire.

Prima parte s-a desfășurat de minune.

A venit momentul răfuielii finale.

2019

3 martie

London Library. Cărți vechi, pupitre zgâriate, cafea mediocră. Când Indira și Doug devin insuportabili, mă retrag în locșorul meu preferat din Piața St James. Cu plăcile acelea albastre pe pereți. Îmi imaginez trăsură și demnitari în redingote sosind aici la dineuri somptuoase, în plină splendoare edwardiană. Mă imaginez pe mine însămi hoinărind prin istorie.

Aici este salonul, atelierul, studioul meu. Stau într-una dintre sălile de lectură și vânez celebrități prin rafturi. Continui să sap în trecut. Februarie 1999. Acum două decenii. Am păstrat toate tăieturile din ziare găsite în arhivele de la British Library. Am citit articolele doamnei profesor V. Bloom din reviste academice de prestigiu precum *The British Journal of Psychiatry*, *The Lancet Psychiatry*, *Psychotherapy and Psychosomatics*, *World Psychiatry* și *Psychological Medicine*.

Trebuie să mă concentrez pe cazul Monstrului din Stockwell. Da, acesta este obiectivul meu principal, însă, asemenea celor mai mulți scriitori, sunt ușor de deturnat.

Încep să devin ușor-ușor expertă în legătură cu afecțiunea mea. În ciuda titlului neinspirat, îmi atrage atenția în mod special un articol din revista *Neuroethics*: „În timp ce umbli în somn: Știința și neurobiologia tulburărilor de somn & Enigma responsabilității legale în caz de violență în timpul parasomniei”. Se referă la cazul lui Kenneth Parks, din 1987. Domnul Parks a condus peste 20 de kilometri până la casa socrilor săi, unde și-a omorât soacra și a încercat să își ucidă și socrul. Ulterior, Parks a declarat poliției că „are impresia că ar fi ucis pe cineva”. Avocații săi au explicat că fusese somnambul. Juriul l-a crezut. Parks a fost achitat pentru acuzațiile de omor și tentativă de omor.

Autorii articolului discută despre diferența dintre *actus reus* (crima în sine) și *mens rea* (intenția criminală). Pentru a condamna pe cineva e nevoie de amândouă. Absența *mens rea* este cel mai frecvent motiv de achitare a unui suspect care folosește somnambulismul drept mijloc de apărare.

Una dintre secțiunile articolului mă inspiră pentru următoarea etapă a investigației mele. Autorii menționează relația dintre un suspect somnambul și victima sa:

Ceea ce ne conduce la o altă excepție tulburătoare.

[...] Acești indivizi se află în apropierea evidentă a somnambulului. În orice caz, poate fi justificată o anumită suspiciune de motiv subiacent, deoarece somnambulul îi cunoaște, în general, destul de bine. În aceste situații, trebuie investigată amănunțit relația dintre somnambul și victimă.

La fel ca în cazul lui Sally Turner și al celor doi fii vitregi ai ei.

Acesta va fi materialul meu emblematic.

Noroc cu Doug și Indira și cu trădarea lor.

Trebuie să caut acum cât mai multe despre Monstrul din Stockwell.

11 martie

Sala Pugin din Palatul Westminster. Mama e într-una dintre dispozițiile ei cele mai infecte. Cred că va fi înlăturată din guvernul din umbră la următoarea remaniere. Este un bun slujitor al poporului. Însă eu știu care e visul ei mai puțin onorabil. Își dorește Downing Street 10, statutul de Regina Lumii. Opoziția e pentru ratați.

M-a convocat – oficial, ca întotdeauna, printr-unul dintre buboșii ei asistenți personali – la o mică discuție. Insistă să o facem la Palat din două motive. Primul, pentru că se află într-o campanie de influențare departe de a fi subtilă, prin care speră să mă facă să las baltă jurnalismul și să intru în politică, mai întâi ca purtător de cuvânt al partidului. Al doilea, pentru că așa se poate mândri cu mine, își poate consolida imaginea de matriarhă a unei viitoare dinastii politice. Ajută la îndulcirea imaginii. Mama grijulie. Nu tot un lup în blană de oaie.

Aș vrea să îi povestesc despre preluarea infamă de către GVM și despre cercetările mele în cazul Monstrului din Stockwell. Însă, ca unii politicieni, mama percepe lumea ca pe o extensie a propriei persoane. Eu sunt doar un element de recuzită pentru felicitările de Crăciun și evenimentele de campanie.

Ea nu întreabă. Eu nu povestesc. Nu de aceea mă aflu aici.

Famiile sunt ceva ciudat. Sally Turner era asistentă certificată în Stockwell, cu o adicție alcoolică secretă și cu un copil adolescent dintr-o relație anterioară, pe care îl creștea singură. În primăvara lui 1998, l-a întâlnit pe Tom Cornwell, un om de afaceri local. Toamna i-a găsit locuind deja împreună, ca o familie sudată. Sally cu copilul ei biologic și Tom cu cei doi băieți ai săi. Tom era un personaj dubios, deja condamnat de mai multe ori pentru fraudă.

Niciunul dintre fiii vitregi nu o plăcea pe Sally și amândoi au încercat să o separe de tatăl lor. Sally provenea dintr-o familie destrămată și simțea, conform unei relatări ulterioare din instanță, „dorința obsesivă de a avea o familie perfectă”. Familie perfectă care, se pare, nu-i includea și pe fiii vitregi. Temându-se că Tom ar putea să o părăsească, alegându-și copiii în detrimentul ei, Sally ar fi dus la îndeplinire un atac calculat și înfiorător, așteptând ca el să plece într-o călătorie de afaceri pentru a-i înjunghia ambii copii și a afirma apoi că o făcuse în somn și că nu-și amintea absolut nimic despre crime.

Apărarea avea o cu totul altă versiune: Sally Turner și-a dat seama repede că relația mult visată era, de fapt, cel mai negru coșmar. Tom Cornwell nu era un om de afaceri cinstit, ci un traficant de droguri. Se insinuase după tehnica cucului în casa ei, o locuință socială care nu putea da de bănuț, folosind-o drept cartier general pentru treburile sale murdare. Unii martori chiar au sugerat că Tom își folosea cei doi fii drept curieri. Aceștia o hărțuiau neobosit pe Sally, atât verbal, cât și fizic. Tom nu intervenea niciodată. Ea se apucase din nou de băut, iar consumul excesiv de alcool agravează episoadele de parasomnie. În noaptea crimei, Sally a crezut că era atacată brutal de către cei doi fii vitregi. A susținut că s-a autoapărat în toiul unui episod somnambulic grav.

Clanul Ogilvy pare de-a dreptul armonios.

De data aceasta, reușim să petrecem împreună 20 de minute înainte ca mama să plece din nou, cu treburi importante, către Camera Lorzilor. Jurnaliștii ne-au văzut suficient împreună. Am împrăștiat praf de stele tineresc în direcția ei. Deci rolul meu aici s-a sfârșit. Mama îmi depune un pupic pe obraz și îngaimă câteva replici de la revedere. Am o legitimație de membru de familie, mă descurc să ies de aici.

Mai târziu, dau o tură prin librăria Hatchards de pe Piccadilly și îmi continui cercetările pentru articol. Mai găsesc o legătură cu acea clinică a somnului, Abația. Cartea se numește *Mort de somn: O introducere în studiul criminalistic al tulburărilor de somn și în analiza viselor*, e scrisă de Dr Benedict Prince și publicată de Cambridge University Press.

Pe clapeta interioară, citesc biografia autorului:

Dr Prince este partener senior și psiholog la Abația, clinica somnului renumită pe plan mondial, cu sediul pe strada Harley. Dr Prince conduce lucrările criminalistice ale clinicii. După o scurtă perioadă de inițiere ca asistent medical în mai multe spitale psihiatrice securizate, Dr Prince s-a recalificat, la Open University, ca psiholog judiciar specializat în tulburări de somn și analiza viselor. A ținut prelegeri în întreaga lume și în prezent predă la Colegiul Birkbeck din Londra. Aceasta este prima sa carte.

Recunosc trimiterea la Shakespeare din titlul cărții, însă altceva îmi atrage atenția. Spitale psihiatrice securizate. Aceeași experiență ca doamna profesor Bloom. Cauza comună cu Monstrul din Stockwell. Deși Prince se pare că era doar asistent. Nu făcea parte din echipa medicală. Poate că nici măcar nu a fost la Broadmoor.

După o întreagă după-amiază de lectură, mă simt într-un mod straniu fascinată de Dr Prince. Continui să cercetez. Înfățișarea chipeșă, dar ușor neglijentă, preocuparea pentru adâncurile întunecate ale minții umane. Conferințele, prelegerile, cărțile. Îi descarc toate podcasturile și îi ascult vocea în buclă.

Ajung acasă și simt refluxul întâlnirii cu maică-mea. Îmi amintesc cum au început și alte episoade dinainte, încet, cu prudență, apoi explozia.

Corpul meu tânjește după somn. Minții mele îi este frică de el.

Somnul este timpul vrăjitoarelor. Timpul umbrelor întunecate. Tărâmul lui *id*, al sinelui animalic, al inconștientului. Propria minte mă sperie.

Moartă de somn.

Aș vrea eu.

35. BEN

Ochi, urechi, nas. Văz, auz, miros.

Dacă teoria mea e corectă, atunci tratamentele auditive nu vor fi suficiente. Stimulii vizuali sunt excluși, din moment ce ochii Annei rămân închiși. Însă nasul și simțul olfactiv ar trebui să fie încă funcționale.

Astăzi, la intrarea în salonul de tratamente, am în plan să testez două lucruri. Ambele recomandate de Emily Ogilvy într-un alt e-mail, la fel cum mi-a recomandat și muzica din copilărie. Am cu mine o cutie din carton alb, cu logoul Chanel pe o parte, și un buchet numit Iced Violet, de la Blue Florist din Kensington. Ambele sunt evocatoare de amintiri din copilăria Annei. Aranjez florile într-o vază și le așez aproape de patul ei. Apoi mă aplec deasupra patului și pulverizez două pufuri din sticluța de Chanel, într-o parte și alta a gâtului Annei. Parfumul mamei sale. Uneori și al ei.

Mirosul este puternic. Mi-o închipui pe Clara pregătindu-se să iasă în oraș într-o seară, simt îmbătătoarea, seducătoarea promisiune a sticluței cu parfum. Schema terapeutică standard pentru pacienții comatoși presupune experimentarea diverșilor stimuli senzoriali. Însă mie mi se pare prea graduală. Metoda mea se bazează pe conceptul suprasolicitării senzoriale, un război-fulger al tuturor simțurilor care să-l șocheze pe pacient cât să se

Întorcă la viață, să îi sfâșie adormirea. Vreau să-i zdruncin simțurile Annei, ca și când aş porni un motor de mașină.

Scot din rucsac o pereche de căști Beats. Am o listă cu muzica preferată a Annei de la începutul adolescenței și decid să testez o experiență mai intensă. Conectez căștile la iPhone-ul meu, deschid Spotify și derulez până la mixul acela de *bubblegum pop* de la sfârșitul primei decade a mileniului, granița dintre copilărie și adolescență.

Îi potrivesc Annei, cu grijă, căștile pe urechi. Încă simt mirosul de Chanel. Florile – crini LA albi, frezii violet, levănțică sălbatică albastră, lisianthus mov, eucalipt și fistic – parfumează și ele acum încăperea.

Muzică, miros.

Și acum, ultima senzație, pentru ultimul simț.

Din căști se aud corzile unei chitare dintr-un cântec de Taylor Swift. Mut taburetul mai aproape. Cu mâna stângă, îmi scot mănua de pe dreapta. Mi-am curățat temeinic mâna și mi-am tăiat unghiile foarte scurt. În afara îngrijirii lui Harriet, Anna a trăit în ultimii patru ani fără să fie atinsă propriu-zis. Senzația contactului cu pielea altcuiva. Cea mai elementară nevoie umană. Una fără de care nu poate trăi nicio primată.

Trag aer adânc în piept. Îmi amuțesc vocea lașă din cap. Întind mâna dreaptă și o apuc pe cea stângă a Annei. Mă aștept la o senzație înghețată, însă mâna îi este mai caldă decât mi-aș fi închipuit și vie într-un fel pe care nu prea aş ști să-l explic. Anna este încă acolo. Creierul ei este activ. Și corpul la fel. Singura care nu funcționează este legătura dintre cele două – creier și corp, minte și tot restul. O moarte vie este cu mult mai rea decât o moarte adevărată.

Continui să îi țin mâna în palma mea. I-o mângâi cu degetele de-a lungul palmei, apoi pe degete în sus, în spațiile dintre ele. La început, atingerea mea e ușoară, apoi încep să apăs ceva mai tare. Nimic romantic sau agresiv. Ceva primar, aş zice. Ca o scenă de documentar cu animale în care două primare se purică reciproc, un ritual fundamental al umanității împărtășite, o justificare a existenței celeilalte primate.

Îi mai țin mâna câteva minute. Apoi mă întind după ultima găselniță – cea mai extravagantă, mai teatrală. Parcă și aud pufnetele, râsetele, parcă și văd ochii dați peste cap. Însă un om normal își atinge fața de 23 de ori într-o oră. Asta înseamnă de 368 de ori pe zi. Am adus câteva pene și acum ating cu ele fața Annei. Mai întâi ușor, apoi ca un gădilat jucăuș, ceva mai îndrăzneț. La final mai apăsător, în special pe obraji și în jurul ochilor, iritant cât să îi vină să se trezească și să dea la o parte penele alea. Mă întreb când o fi fost atinsă pentru ultima dată fața Annei într-un scop care să nu fie funcțional sau medical.

Aștept să văd vreo reacție. Boala este și psihologică, și fizică. La fel trebuie să fie și tratamentul. Mă gândesc la descoperirile timpurii ale lui Freud din micul său salon de consultații de pe Berggasse 19, pe când își punea palma pe fruntea pacienților și începea să-și dezvolte terapia prin dialog. Minte și materie, cap și inimă, creier și trup.

Și acum, ultima încercare, cea mai îndrăzneță dintre toate. Atât de simplă, dar atât de bizară. Pipăit, auz, miros. Urmează vorbirea. Trebuie să îi vorbesc Annei ca și cum ar fi trează, ca și cum ar fi cel mai normal lucru din lume. Exersează din nou instrucțiunile pentru pacienții cu stare de conștiență minimală.

Unu, te prezinți.

Doi, povestești ceva despre ziua curentă.

Trei, ești conștient că pacientul ar putea să audă totul. Patru, și cel mai important, exprimi dragoste și sprijin. Odată trecut totul în revistă, încep. Dacă vreau ca Anna să redevină un om normal, trebuie să încetez să o mai tratez ca pe un pacient. Trebuie să devină mai mult de atât pentru mine.

Simt din nou emoția aceea a conectării, de parcă Anna și cu mine suntem singurii care putem continua munca de-o viață a lui Bloom. O echipă unită împotriva întregii lumi. Metodele acestea sunt micul nostru secret. Mă gândesc la notele de caz lăsate în urmă de Bloom, la carnagiul din casa ei și la legătura care ar putea exista între acel dosar și femeia adormită din fața mea.

Anna este singura mea speranță de a rezolva misterul. Este găscă mea cu ouă de aur.

Prințul și Frumoasa Adormită.

Îmi dreg vocea și spun:

— Bună, Anna! Sunt Dr Benedict Prince.

36. CLARA

Au plecat târziu. Drumul până la apartamentul lui Ben este un coșmar.

După cinci minute de la plecare, Kitty își dă seama că și-a uitat jucăria preferată, ceea ce înseamnă încă un ocol, pentru că se întorc acasă și o pornesc din nou. Noaptea albe din ultima vreme au făcut ravagii în organismul Clarei. Evită la sprânceană coliziunea cu un bărbat masiv, pe un scuter electric, care pare să nu știe prea multe despre Codul Rutier. Își aduce aminte în ultima clipă că pe bancheta din spate e Kitty, așa că își înăbușă impulsul de a lăsa geamul jos și a-i urla vreo două, mulțumindu-se să îl

înjure printre dinți.

Ultima încercare e să găsească un loc de parcare în Pimlico. Este indubitabil nedrept să compari noul domiciliu al lui Ben cu o închisoare. La închisoare găsești mult mai ușor loc de parcare decât pe strada Cumberland. După ce dă trei ture de cartier, Clara găsește un locșor la cinci minute de mers pe jos de apartamentul lui Ben. Își verifică telefonul: trei apeluri ratate de la el și mai multe e-mailuri de la echipa ei, referitoare la pregătirile pentru conferință. Tânjește de-a dreptul după vremurile demult apuse când putea să doarmă opt ore pe noapte. I se întâmpla chiar să poată lenevi în pat dimineața.

Clara o scoate pe Kitty din mașină și se asigură că nu a mai uitat nimic. Apartamentul lui Ben se află la ultimul etaj al unei clădiri pline de stucaturi din apropiere de Churchill Gardens. L-a închiriat de la un prieten. Liftul nu merge. Holul miroase a umezeală. Apartamentul este mic și banal, plin cu mobilier de la IKEA. Kitty e mereu prea încântată pentru a se plânde de decor. Însă Clara nu poate suferi senzația de tată divorțat pe care i-o dă acest loc. Duhnește a bărbat de vârstă mijlocie cu seri pustii.

Ajung la ultimul etaj. În mod normal, Ben o ia pe Kitty doar în weekenduri și regulile custodiei sunt foarte rar încălcate. Însă azi Clara pleacă la o conferință, pentru două zile. Iar Ben este mai ieftin decât o bonă. Și mai amuzant. Deja le aude obișnuita sporovăială:

- Bună, tati!
- Bună, KitKat!
- Ce avem azi la ceai?
- E o surpriză.
- Ce fel de surpriză?
- Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi o surpriză.
- Ai cartofi prăjiți?
- S-ar putea să am.
- Îmi plac.
- Știi că îți plac.

Kitty se aude alergând înspre promisiunea parentală a cartofilor prăjiți în grăsime. Clara ajunge în sfârșit sus și lasă cu ușurare în hol geanta cu lucrurile fetei, pe care a cărat-o pe scări.

— Oare de ce am auzit expresia „cartofi prăjiți” rostită foarte tare de o voce subțirică?

Ben ridică geanta de jos și o duce în bucătărie.

— Unul dintre vecinii de dedesubt. Cred că e mantra lui sau așa ceva. Vrei un ceai?

Ben pare că face eforturi să pară normal. Vorbește mai tare decât de

obicei, cu gesturi exagerate. Clara observă că îi tremură mâna în timp ce pregătește ceaiul. E palid și are obrajii trași. Se gândește să spună ceva, dar se abține. Nu e soția lui. Sau, cel puțin, nu *mai* este. Nu și-au mai deschis sufletul unul în fața celuilalt de multă vreme. E greu să înceapă din nou acum.

Murmurul ceainicului îi anunță că s-a fiert apa. Două cești sunt deja pe masă, cu două pliculețe de ceai Yorkshire Gold în ele. Ben toarnă apă în ambele și Clara își trage un scaun la masa cam șubredă.

Apoi se uită la ceas:

— Chiar ar trebui să plec.

— Cinci minute. Nici nu stai pentru mine, am Hobnobs.

Pe fața Clarei se ivește un zâmbet, repede reprimat, îi amintește de prima lor întâlnire. Ben era deștept, ciudat și timid; obișnuia să-i spună mereu că îi stătea foarte bine fericită. Uneori, se întreabă dacă nu cumva căsnicia lor ar fi urmat un alt drum fără evenimentele din acea noapte, fără povara cazului Anna O. Totul s-a schimbat atunci. Presiunea de-a fi ofițer de investigații, transferul la legendara divizie Omucideri a Poliției Metropolitane, lipsa oricărui moment liber pentru altceva decât muncă și copil mic.

Clara se așază și își trage sufletul pentru prima dată cu adevărat, după o zi întreagă.

Hotărăște să mai stea.

37. BEN

Torn apa în cele două cești cu Yorkshire Gold, adaug lapte și amestec tremurând. Corpul meu tresaltă și se agită, deși fac toate eforturile să rămân nemișcat. Imagini intruzive și întunecate, cu sânge și Bloom și Anna mă surprind când mă aștept mai puțin.

Inspiră. Reține. Numără până la patru. Expiră. Numără iar până la patru. Respirație în pătrat¹⁶ îi zice. Se pare că așa se pregătesc soldații SEAL înainte de lupte. Ritmul cardiac mi se mai potolește.

Uită trecutul. Ocupă-te de prezent.

De luni întregi așteptam ziua asta. Este una dintre rarele ocazii în care o am pe KitKat doar pentru mine în timpul săptămânii. Clara are o conferință la Brighton – o grămadă de seminare cu fețe lungi pe teme de implicare în comunitate și despre violența bandelor – iar eu trebuie să fiu părintele

¹⁶ *Box breathing* în lb. engleză în original (N.t.).

responsabil în timpul ăsta. Am făcut curat în apartament. Am umplut frigiderul. De pe HomePod-ul meu Apple se aude o muzică liniștitoare. Știu cât de tare urăște Clara locul ăsta. Nu o învinovățesc. Dar trebuie să fac tot posibilul să o impresionez. Fiecare detaliu contează.

Desfac pachetul de biscuiți Hobnobs – sunt dintre cei buni, cu ciocolată – și îi ofer unul Clarei. Ia doi, apoi ridică ceașca de ceai. Îi cunosc pe dinafară rutina: ține ceașca cu mâna stângă, îi testează temperatura cu dreapta, suflă de două ori lung, să răcească ceaiul, apoi ia prima înghițitură fierbinte, cumva ca o provocare. Carol Ann Duffy a scris un poem despre intimitatea acestor momente, când îți bei ceaiul cu cineva, și despre imaginea mâinilor persoanei iubite, făcute căuș când soarbe. Mi-a citit-o Clara odată, de pe telefon. Încă îmi amintesc fiecare vers.

Dau din cap către camera lui KitKat, de unde se aud sunete de joacă:

— E ceva ce trebuie să știu pentru șederea prințesei?

Clara aruncă o privire spre ușă:

— Încă se trezește peste noapte. În plus, nu are rezultate prea grozave la școală.

— O să mai vorbesc cu ea.

— Oare pentru că ultima discuție a decurs minunat? De ce i-ai spus că oamenii din acele poze doar se prefăceau?

— Asta mi-a venit în minte atunci.

Clara ridică din sprâncene, apoi mai ia o mușcătură din Hobnob.

— Vreo veste de la autopsie?

Se lasă tăcerea. Simt o mare suferință în sufletul meu. În mod normal, mi-ar răspunde să-mi văd de treaba mea. Dar acum, Clara pare chiar ușurată că am trecut la conversație profesională. Mă privește concentrată și mă întreb oare ce impresie îi pot lăsa? Blestemata asta de mână nu se oprește din tremurat. Recentele evenimente m-au terminat. Toate mișcările îmi par foarte străine, de parcă aș reînvăța acum regulile fundamentale ale interacțiunii umane.

— Nimic important, spune Clara. Am primit confirmarea că a fost înjunghiată de zece ori. Lama cuțitului se potrivește cu toate rănilor.

Pentru că ea nu o spune, o fac eu:

— O imitație a crimelor de la Fermă, din acea noapte.

Mă opresc, pentru că trebuie să îmi aleg cu grijă cuvintele, apoi adaug:

— Bloom a fost ucisă la fel ca Indira Sharma și Douglas Bute.

E evident, Clara nu dorește să dezvăluie mai multe. Spune doar:

— Am înțeles că ai rupt în pijamalele alea gri la secție.

Umor negru. Ca întotdeauna. Cel care ne-a punctat mereu căsnicia.

— Ceea ce înseamnă că îmi voi putea recupera hainele?

— Nicio șansă. Le păstrează sub cheie pe undeva.

— Să nu uit ca data viitoare când mă mai duc la locul unei potențiale crime să nu-mi mai pun cea mai bună cămașă.

— Cât timp n-o să te refugiezi prin Caraibe, o să fii în regulă.

Zâmbesc. Altă glumă casnică de-a noastră. Clara mă tachina mereu cu privire la postul acela ispititor care îmi fusese oferit cândva, ca profesor invitat la UCCI, Colegiul Universitar din Insulele Cayman, și la ideea de a preda psihologia somnului în Caraibe. De atunci, această perspectivă devenise fantezia mea preferată. Mă mut în Insulele Cayman și îmi construiesc casa visurilor mele pe bucata cea mai frumoasă a plajei Seven Mile. Are cinci niveluri, este autonomă și are niște costuri de întreținere excepțional de mici. Îmi produc propriul rom. Clara face ceva muncă de consultanță pentru poliția locală. KitKat aleargă toată ziua pe plajă. Eu predau cu jumătate de normă și îmi scriu cărțile.

Îmbătrânim acolo, ne ajutăm nepoții să facă primii pași în apa mării, construim castele de nisip și ne trăim ultimele zile. Eu construiesc lângă casă un teren de crichet improvizat. Acum, este o fantezie imposibilă, dar nu complet abandonată. Idila Insulei Grand Cayman este unul dintre motivele pentru care încă îmi păstrez speranța.

— Ți-a povestit vreodată Bloom despre munca ei de la Broadmoor? întreb eu, schimbând subiectul.

Mi se sugrumă un pic vocea. Amintirile acestea cu familia fericite pe plaja Seven Mile încă mă mai rod uneori. Resimt ca pe un eșec despărțirea noastră.

— Broadmoor? Nu. De ce?

— Fac ordine prin niște hârtii mai vechi de-ale ei. Nimic important.

Îmi recompun expresia. Am ajuns prea bătrân ca să mai pot minți convingător.

— Ai trezit-o?

Mintea mea e atât de concentrată în direcția lui Bloom, încât îmi trebuie câteva clipe ca să îmi dau seama că întrebarea este legată de Anna. Aleg să ignor tonul ușor ironic.

— Dacă nu mă înșel în teoriile mele, atunci expunerea la amintiri și senzații din trecut o va aduce înapoi. Cărți, filme, muzică, arome, atingeri. Însă lucrurile astea nu se pot întâmpla instantaneu. I-am spus lui Donnelly că va dura poate luni întregi.

Clara mușcă din al doilea Hobnob.

— Ești conștient că misiunea ta este să o trezești, nu să o salvezi, da? Și-așa e destul de rău că perversii ăia de ziariști îi tot dau înainte cu Frumoasa Adormită. Fata nu are nevoie și de un Dr Prince în armură strălucitoare care

să îi dea sărutul vieții.

— Prințul va fi radiat în curând. Pus într-un registru pe undeva.

— Vorbeam serios.

— Și eu. E un pericol pentru prințesele de pretutindeni. „Drum bun, bine că scăpăm de tine!” Nenorocitul!

— Uneori e suficient să îți îndeplinești sarcinile de serviciu și atât, Ben.

Are dreptate. Știu că are. Și totuși, misterul mă ține bine în ghearele lui.

Clara își termină biscuitul, apoi se ridică de la masa de bucătărie.

— Hai să ne concentrăm pe cei vii și să uităm de cei morți.

— Dar ce facem cu cineva care e și viu și mort în același timp?

Îmi pune o mână prietenească pe umăr:

— Gândește-te la fiica ta. Și mersi pentru Hobnobs.

Clara pleacă. Mă duc să mă uit la televizor cu KitKat, până când își pierde răbdarea și începe să ceară cartofi prăjiți. Cu conștiința încărcată, facem un drum până la Five Guys și împărțim un burger, o porție de cartofi prăjiți și un milkshake cu banane. Apoi încep obișnuitele negocieri legate de ora de culcare. De-abia târziu de tot, după ce KitKat s-a dus în sfârșit să se culce, la a treia rundă de rugăminți, mă așez din nou în fața televizorului, dat cât de încet posibil, ca să nu se audă până în camera de oaspeți.

Filmul de astă-seară este *Îndoiala*¹⁷, un film mai puțin cunoscut, însă preferatul lui Hitchcock. Intriga e țesută în jurul personajului Teresei Wright, care primește vizita unui unchi carismatic, interpretat de Joseph Cotten. Un criminal în serie se află în libertate și Teresa își dă seama treptat că Joseph este un monstru.

Filmul nu reușește să mă liniștească. Îmi amintește prea mult de uciderea lui Bloom. Un ucigaș în libertate, ascuns printre noi. Cineva a intrat în casa lui Bloom și a lovit-o cu cuțitul până la moarte. Cineva care are legătură cu pacientul din dosarul lui Bloom și cu sălbăticia psihologică de la Broadmoor, de la sfârșitul anilor 1990.

Ar fi trebuit să mă uit la ceva mai vesel.

Nu reușesc să dorm. Îmi imaginez pași îndreptându-se către camera lui KitKat și pete de sânge pe podeaua bucătăriei. Când într-un sfârșit ațipesc, visez tot felul de pericole amenințătoare la fiecare pas. Văd trupuri căzând pe șine de cale ferată și secrete trecute sub tăcere.

Mă trezesc pe la 3:30. Se aude un zgomot afară. Nu-mi dau seama dacă e o persoană sau vântul. Ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. Pe pereți sunt tot felul de umbre. Se pare că nu îmi pot reveni din tulburare. Nici tremurul mâinii nu s-a potolit. Ar trebui să iau ceva pentru asta. Mă ridic din pat și o

¹⁷ *Shadow of a Doubt*, film din 1943 a lui Alfred Hitchcock (N.t.).

pornesc în vârful picioarelor, atent să nu calc pe vreo bucată mai șubredă din dușumea, către ușa camerei lui KitKat.

Mi-am făcut un obicei să caut alinare când coșmarurile devin prea înfricoșătoare.

Alte străfulgerări de amintiri: casa lui Bloom, ușa din față, sentimentul acela instantaneu că ceva nu e-n regulă, apoi trupul prăbușit și haloul de sânge. Minte mea confundă deodată ușa lui KitKat cu cea a lui Bloom și, într-un moment în care nu mai disting între trecut și prezent, împing ușa dormitorului fiicei mele cu o panică animalică ce-mi taie răsuflarea, în căutarea semnelor de pericol.

Nimic.

Îmi recapăt pe deplin conștienta. Clipesc, mă frec la ochi, îmi revin.

KitKat doarme. Respirația ușoară îi face năsul să vibreze puțin. Pe sub pătură, trage un șut involuntar. Fiica mea e vie și habar nu are că mă aflu acolo. Este liniștită. Mai rămân o vreme să o privesc, apoi plec în liniște, cu grijă, să nu o trezesc.

Mă simt ridicol. Simt că mi-am pierdut controlul. Și că sunt egoist și rușinat, din nou. Îmi mut gândurile de la asta, ca de obicei, cu activități de rutină. Casc, îmi fac o cafea tare, frec iar blatul din bucătărie, perii firimiturile de pe jos, rezist tentației de a băga aspiratorul. Mă așez la măsuta pentru micul-dejun și las ușa deschisă, să pot supraveghea intrarea în dormitorul lui KitKat.

Și rămân toată noaptea de pază.

Îmi dau seama acum cât de tare m-a afectat acest caz. Cum se joacă el cu mintea mea.

Deschid dulapul și scot pachetul de Hobnobs cu ciocolată. Mai iau o gură de cafea. Dacă nu dorm bine, înseamnă că am nevoie de o altă sursă de energie. Sau, cel puțin, așa îmi spun acum. Cofeină, zahăr. Aștept răsăritul soarelui. Tresar la fiecare zgomot și sar de-a binelea la orice sunet. Așa arată frica.

Și nebunia, la fel.

Urmăresc ușa dormitorului. Mă gândesc la casa lui Bloom, la felul în care ucigașul i-a invadat sanctuarul. Indiferent cine se află acolo, afară, și cât de mare e pericolul pe care îl reprezintă, nimic nu mă poate opri să fac asta. Am o singură responsabilitate serioasă. Singurul lucru pentru care simt că aș putea muri.

Pe mine n-au decît să mă vâneze cât vor. Dar numai pe mine. Pe nimeni altcineva.

Indiferent ce se va întâmpla, trebuie să îmi apăr fiica.

38. BEN

O nouă zi, o nouă ședință.

E devreme. Vizita lui KitKat s-a încheiat. Acum sunt singur cu Anna. Aproape că a devenit parte a ritualului meu cotidian.

— Bună dimineața, Anna, încep eu.

M-am obișnuit să fac asta, mă simt din ce în ce mai puțin jenat. Reușesc acum să vorbesc cu voce sonoră, clară, autoritară.

— Te afli într-o cameră din centrul Londrei. Este o dimineață minunată. Umedă, geroasă, genul care cere o ceașcă de ceai cu lapte și o felie de pâine caldă cu unt.

Stau lângă una dintre ferestrele care dau către strada Harley. Există un voal de protecție a intimității noastre. Anna pare atât de împuștinată, atât de moartă! Și totuși, nu pot concepe asta. Trebuie să îi vorbesc ca unei persoane. O persoană vie, care respiră și e conștientă de ceea ce se întâmplă în jur, o persoană care nu a mai avut parte de interacțiuni umane de multă vreme. Cineva prins în capcana propriei minți. Și protejată de propriul corp.

— Zilele astea a stat la mine KitKat, fiica mea, spun eu, deși sunt conștient că mă adresez unei camere tăcute. Am scos-o la un burger, cu cartofi prăjiți și milkshake. A băgat o tonă de zahăr în ea. Pe viitor, când o să înceapă să își facă griji pentru abaterile alimentare, cu siguranță voi fi considerat principalul factor perturbator.

Încă mi se pare ciudat să vorbesc și să nu primesc niciun răspuns. Dar de aceea am ținut să fiu singur aici. De aceea vin tot mai des, primul lucru dimineața și ultimul seara, înainte de plecare – mă așez la căpătâiul patului și vorbesc. O a treia persoană ar strica atmosfera. Aici, cu Anna, nu mai sunt șeful, nici colegul îndoliat, nici soțul rănit sau tatăl frustrat. Aici pot fi, în sfârșit, eu însumi. Și totuși, nu pot scăpa de senzația că cineva mă privește. Mi-o imaginez pe Harriet urmărindu-mă din spatele geamului, observându-mi secretele în tăcerea aceea imobilă a voyeurilor. Gândul acesta mă excită și mă stânjenește în egală măsură.

— După cum știi, am încercat câteva tehnici simple de stimulare senzorială. Televizorul, muzica, atingeri din ce în ce mai apăsate, mirosuri ce ți-ar putea aduce aminte de lucruri din trecut și, deci, ar putea debloca ceva.

Mă întorc lângă pat. În vremurile de început ale psihanalizei, analistul s-ar fi așezat într-un loc în care să nu fie văzut de pacient. Cei mai buni analiști ar fi intervenit foarte puțin. Pacienții ar fi vorbit mai tot timpul. Mă simt de parcă aș fi făcut schimb de locuri: eu sunt cel care face asocieri libere, cel care își divulgă gândurile în siguranța salonului de tratamente. Iar Anna este

analistul meu tăcut.

Îmi așez taburetul mai aproape de ea. Încerc să nu vorbesc ca un terapeut:

— Vreau să fiu sincer, Anna, și să îți prezint și alte opțiuni de tratament. Cred că mă auzi și poți să consimți la ele. Aș vrea să îți ofer șansa să o faci.

Aud corul scepticilor! Asta este psihologie, ar zice ei. Un terapeut care vorbește cu o femeie adormită de parcă ar aștepta un răspuns. Însă, pentru ei, pacientul este întotdeauna doar un pacient. O bucată din carne și oase, însă abstractă, de pe o masă de operații. Pentru un psiholog, pacientul este granular și specific. Micile ciudățenii personale înseamnă totul.

— Vom continua exercițiile de stimulare senzorială și terapia discursivă. Ne-am putea gândi să asociem și ceva medicație la acest tratament. Literatura de specialitate nu ne este de mare ajutor, dat fiind numărul foarte mic al cazurilor de sindrom al resemnării din întreaga lume. Dar este o opțiune.

Mă simt inconfortabil. Ar trebui să fiu cinstit cu ea. Iar cinstea ar însemna să îi povestesc despre Stephen Donnelly, despre Ministerul Justiției, despre petiția de la Amnesty și despre presiunile venite dinspre Whitehall, în scopul de a o aduce pe Anna cât mai curând în boxa acuzațiilor pentru uciderea celor doi buni prieteni ai săi. Moțiunea celor de la Amnesty către Curtea Europeană a Drepturilor Omului se întrezărește din ce în ce mai aproape la orizont. Iar Ministerul Justiției cere rezultate până atunci.

Mă uit la ceas. Mai sunt cinci minute înainte să sosească Harriet. Iau cartea pe care mi-a dat-o Emily și mă uit la coperta ei neagră: *Medeea și alte piese* de Euripide. Mă gândesc la reacția lui Bloom când i-am menționat acest titlu și la comportamentul ei ulterior.

E ceva cu cartea asta.

Deschid la introducere și văd un pasaj subliniat de Anna, ușor, cu creionul. Aș vrea să fie un pasaj pe care să și-l poată aminti. Ceva care să aibă o anumită semnificație pentru ea. Acesta pare la fel de bun ca oricare altul.

Citesc:

Maraton și Salamina îi făcuseră foarte conștient! pe atenieni că introducerea și întărirea valorilor civilizate în lumile barbare depind numai de ei, în calitate de lideri ai culturii elenistice.

Maraton este singurul cuvânt încercuit. Mi se pare ciudat. La întâmplare chiar. Textul se referă la Bătălia de la Maraton. Atena împotriva Persiei. 490 î.Hr. Cu zece ani înainte de nașterea lui Euripide.

Mă uit la text, apoi la Anna și mă simt cuprins din nou de toate vechile îndoieli. Mă întreb dacă nu mă agăț de un biet pai, iar tabăra Frumoasa Adormită nu are cumva dreptate. Mi-o închipui pe Anna deschizând ochii și văzând trupurile înecate în sânge ale celor mai buni prieteni ai săi, apoi văzând arma crimei în propria mână. Indiferent dacă a vrut sau nu, Anna i-a ucis pe amândoi. Niciun context – somnambulism, droguri, beție – nu poate anula crima. Mâinile acestea fine și micuțe, chiar dacă par nevinovate, sunt mâinile unui ucigaș.

Tăcerea e spartă de un sunet. O alarmă a calendarului meu de pe telefon. Citesc pe ecran detaliile celei de-a doua întâlniri din această dimineață.

E timpul să îl cunosc pe tatăl Annei.

2019

18 martie

Rece. Negru. Gol.

Mă trezesc. Sunt afară. Nu doar din apartament, ci și din clădire.

Stradă pavată. Blocuri din piatră inegale, gunoaie peste tot. Sunt doar în pijama și suntem în luna martie. Vremea este neîndurătoare.

Visez, cu siguranță. Însă știu că nu visez.

Mă cuprinde din nou acea senzație de confuzie, ca o beție, doar că e de la somn. Clipesc, înghit, tușesc, clipesc din nou. Eram obosită. Mă gândeam la Indira, la Doug, la GVM, preluare, mama, tata, Monstrul din Stockwell, Broadmoor, Dr Prince, profesor V. Bloom.

Strada și nicio cheie. Acesta este coșmarul. Vacanțe cu familia, dormitoare de internat, aceeași atmosferă înghețată ce îmi dă fiori. Realitatea nu poate fi negată. Sunt încuiată pe dinafară. Fără mobil. Fără colegi de apartament. Și la o temperatură sub zero grade.

Am avut un episod de somnambulism.

Tot ce contează acum este supraviețuirea. Există și alte apartamente, dedesubtul și deasupra apartamentului meu. Mă gândesc că aș putea suna să rog pe cineva să mă lase înăuntru. Însă și apartamentul meu va fi încuiat. Parcă văd titlurile din ziare. FIICA BARONESEI GĂSITĂ PE JUMĂTATE DEZBRĂCATĂ PE STRĂZILE LONDREI. Mama fumegând. Theo râzând. Indira și Doug găsind scuza perfectă pentru a mă îndepărta din redacția revistei și a finaliza preluarea cu cei de la GVM.

Două străzi mai încolo e o micuță cafenea deschisă nonstop. O afacere înfloritoare, au mulți clienți care intră în schimburile foarte matinale. Acolo mă refugiez. Spun o minciună și primesc o cafea gratuită. Mă ghemuiesc la fereastră, ridicolă în hainele mele de noapte și cam indecente pe deasupra, la care se uită chiorâș unii și alții. Folosesc telefonul cafenelei ca să sun după un lăcătuș de urgență și promit că-l voi plăti după ce intru înapoi în apartament.

Până la 8:30, lăcătușul m-a ușurat deja de 300 de lire. Vecinul de dedesubt mă observă, dar nu comentează nimic. Mă retrag în dormitor și aud cum își bat joc de mine, din nou, prințesele alea de porțelan de la internatul școlii. Biata nenorocită cu tendințe demonice care ies la iveală doar noaptea. Eram pe cale să devin altcineva. Să mă reinventez cu totul.

Acum m-am întors la mine, cea de demult.
Vârcolacul. Rătăcitoarea.
Urlându-mi furia în întuneric.

25 martie

London Library. A trecut o săptămână. Încă n-a apărut nicio alertă Google News. Nici vreo mențiune pe Twitter sau Insta. Nici vreun articol rușinos. Nici vreo fotografie neclară, făcută cu mobilul, în care subsemnata să poată fi văzută în pijamăluțe de la Marks & Spencer, în mijlocul unei mulțimi salivând în farfuriile de mic-dejun.

Fac o pauză de la cercetarea mea referitoare la Sally Turner /Monstrul din Stockwell. Investigația de azi e mai degrabă personală decât profesională. Mă întorc la obiceiurile din studenție și îmi adun o stivă de cărți despre somnambulism, plus un exemplar electronic din *Studii despre isterie*. De parcă m-aș întoarce la un vechi prieten.

Nu pot uita paragraful acesta din prefața lui Freud și Breuer:

[...] căutăm de un șir de ani să aflăm – la cele mai diferite forme și simptome ale isteriei – cauza declanșatoare, procesul care a provocat fenomenul respectiv pentru prima dată, adesea cu mulți ani în urmă.¹⁸

Sar peste pagini, grăbită să ajung la celălalt citat preferat al meu. Îi aparține lui Freud, care vorbește despre „relația intimă dintre istoria unei suferințe și simptomele patologice, o relație pe care încă o căutăm zadarnic în biografia altor psihoze”¹⁹.

Biografia psihozelor. Iată cum ar trebui să îmi abordez propria afecțiune. Trebuie să mă întorc în timp la primul episod. Și la cauza lui. Momentul acela de confuzie și nesiguranță când m-am trezit, copil fiind, într-un loc diferit decât cel în care adormisem. Mama spunându-mi să nu fiu insolentă. Tata refuzând să mă creadă. Nepotrivire totală între retorică și experiența reală.

Mi-e tare milă de fetița aceea în pijamaua transpirată. Aș vrea să mă pot întoarce de-adevăratelea în timp, să îi spun că totul va fi bine. Că într-adevăr închisese ochii în pat și îi deschisese jos, la parter, fără să aibă nici cea mai mică amintire despre felul în care ajunsese acolo.

Că este prinsă în capcana unei minți pe care nu o poate controla.

¹⁸ Sigmund Freud, *Studii despre isterie*, trad. Maria și Ion Nastasia, Trei, București, 2014, p. 93 (N.t.).

¹⁹ *Idem*, p. 242 (N.t.).

Dar suntem cu două decenii mai târziu. Și episoadele au reapărut.
Mi-e frică de ceea ce devin noaptea și de ce aş putea face.
Mi-e frică de gândurile întunecate care dorm în mine.

39. BEN

În partea aceasta din Belgravia, toate casele arată la fel. Foarte ușor de confundat. Continui să merg spre Chester Square și găsesc numărul pe care îl caut. Și aici sunt prezente toate elementele așteptate: fațada de alabastru, coloanele ostentative, cele câteva trepte ce duc la ușa neagră cu ciocănel argintiu strălucitor și bucățița de gazon abundent, de parcă totul este învelit în folie de plastic și nu riscă să se uzeze vreodată.

O menajeră care vorbește cu accent spaniol. Mă conduce într-un salon cu design remarcabil. O încăpere mai degrabă de admirat decât de locuit, cu mobilier epatant și perdele nepractice. Podeaua e acoperită de covoare. Pe o măsuță de cafea din mijlocul încăperii stau împrăștiate câteva cărți cartonate – dintr-una din acele librării șmechere din Mayfair, probabil, unde fac și pe designerii de biblioteci.

Zăresc o carte despre Picasso, alta despre atracțiile turistice ale New York-ului, încă una despre Verbier. Parcă-l și văd pe bietul librar hăituit, încercând să deceleze informațiile relevante din instrucțiunile clientului. Fără nicio îndoială, Richard Ogilvy petrece mult timp la New York, își face vacanțele în Verbier și a deținut – sau încă deține – un Picasso original. Sau cine știe, cărțile acestea doar adaugă un pic de strălucire unei realități banale. Rămân în picioare și mă întorc atunci când aud ușa deschizându-se.

Deși e finanțist, nu politician, Richard Ogilvy este mai teatral decât fosta lui soție. Ea arată ca o mamă bântuită de o tragedie. Spre deosebire de ea, Richard are o față cameleonică. E ceva actoricesc în lungimea provocatoare a părului cenușiu-argintiu și în bronzul uniform pe care îl etalează. Poartă o cămașă perfect croită și mocasini în picioare. Aș putea lua lecții de stil.

— Richard Ogilvy, spune el și îmi strânge mâna. Trebuie să fii doctorul de somn. Amabil din partea dumitale că ai venit. Te rog, te rog, ia loc.

— Mulțumesc.

— Mi-a spus Emily că i-ai făcut și ei o vizită? Și niște remarci, aș spune nefericite, despre Dumnezeu? Sunt chiar surprins că ai scăpat cu viață.

Mă așez pe o canapea de un auriu-stins. Richard se așază vizavi de mine.

— Eu cred că Dumnezeu e destul de mare încât să se descurce cu remarcile mele, nu credeți?

Zâmbește.

— Unul dintre șocurile unei căsnicii îndelungate este să te trezești după 20-30 de ani și să descoperi că jumătatea ta este o străină. Dacă mi-ar fi spus cineva că Emily va ajunge să poarte „zgardă albă” și să țină slujbe matinale... E ca în citatul acela celebru al lui Sherlock Holmes.

— Știu, răspund eu, pentru că este și printre preferatele mele. „După ce ai eliminat imposibilul, ceea ce rămâne, oricât ar fi de improbabil, trebuie să fie adevărul”.

Zâmbește și încuviințează. Are o sclipire tinerească în ochi. Nu pare să fi petrecut patru ani jelindu-și fiica. Iar aerul lui felin mă neliniștește.

— Când am cunoscut-o pe Emily, fuma un pachet de țigări pe zi, bea ca un pește, avea zero interes pentru politică și credea că Germaine Greer era aproape puritană. Vorbim despre anii 1980, la urma urmei. Eu credeam despre capitalism că ar trebui desființat și Armata Roșie ar trebui să ocupe Palatul Buckingham, dacă îți poți închipui. După trei ani, deveneam consilier financiar-bancar. Te însori în grabă și te căiești pe îndelete. Ești însurat, doctore...?

— Prince, răspund eu. Benedict Prince. Și nu. Sunt divorțat.

— Înseamnă că înțelegei ce spun.

A fost o afirmație, nu o întrebare. Deja îmi dau seama că Richard mă manipulează. E mai degrabă întâlnirea lui, nu a mea. Bănuiesc că e obișnuit să îi domine pe ceilalți – clienți, colegi, copii. Are rânjetul învingătorilor.

— În fine, continuă Richard, Emily mi-a povestit despre noua tehnică pe care o încerci. Ceva cu suprasolicitarea simțurilor. Lucrezi la clinica aceea de pe strada Harley, unde se duc toate celebritățile. Am uitat cum se numește.

— Așa.

— Aia. Și ce este cu metoda asta de ultimă oră?

— Se bazează pe un articol pe care l-am scris pentru *Journal of Forensic Psychology*, referitor la tratamentul tulburărilor neurologice funcționale. FND, în jargon.

Richard dă din cap, păstrându-și însă expresia nedelicat de placidă.

— Da, l-am citit. Psihosomatică, deci. Crezi că totul este în capul ei?

Mă eschivez de la un răspuns direct.

— Adevărul este că sindromul resemnării încă este un mister pentru noi. Cam la fel ca scleroza multiplă, Alzheimerul și scleroza laterală amiotrofică, chiar și Parkinsonul. Neurologii nu prea știu cauzele niciuneia dintre ele. Nu pot fi nici complet explicate, nici vindecate. Nici sindromul resemnării nu poate fi.

— Ce șanse există să funcționeze noua metodă? Ține cont că mie îmi plac procentele. Dă-mi niște date, să am cu ce opera.

— Eu cred că fiica dumneavoastră nu se va trezi până când speranța nu va reapărea în viața ei.

Vorbesc pe un ton ferm și neutru. Dacă aș inspira slăbiciune, atunci și argumentele mele ar fi slabe.

— Ca să o ajut pe Anna să se trezească, ar trebui să îi dau un motiv să vrea să trăiască. Faptul că a ajuns la Abație e un pas în direcția cea bună. Reintroducerea unor elemente din vechea ei viață, precum muzică, filme, atingeri, mirosuri, conversație... este alt pas. Fosta dumneavoastră soție mi-a povestit deja că Anna era somnambulă. Dar aș vrea să cunosc mai multe despre firea ei, despre toane, despre comportamente. Mi-e teamă că nu poate oferi nimeni acum vreun procent. Am început tratamentul de câteva săptămâni și sunt încrezător că vom putea vedea ceva rezultate curând. Poate chiar foarte curând.

— Fosta mea soție crede că somnambulismul poate explica totul.

— Somnambulismul ar putea explica crimele. Dar nu explică neapărat și sindromul resemnării. Doar dacă nu cumva Anna a fost, într-o măsură sau alta, conștientă de ceea ce a făcut.

Richard mă privește cu respect de data asta.

— Ah, da. Un paradox de genul *Catch 22*. Dacă nu ar fi fost conștientă, de ce să fi adormit? Dacă era conștientă, n-ar fi fost adormită când i-a ucis. Indiferent care ar fi răspunsul, e condamnată.

— Așa este.

Vorbește despre propriul copil ca despre un obiect. Cu cât o tratez mai mult pe Anna, cu atât mă simt mai protector față de ea. Lumea i-a făcut praf reputația. Familia încă se resimte după șoc. Anna nu ne mai are decât pe noi: pe Harriet și pe mine. Eu sunt gardianul ce o separă pe Anna de restul lumii. Eu sunt prințul din poveste, care a jurat să o apere și să o elibereze, oricât de scandaloasă poate părea această noțiune în fața sensibilităților moderne.

— Cât de bine i-ați cunoscut pe Douglas Bute și Indira Sharma?

Richard se strâmbă ușor. Limbajul corpului său sugerează încordarea.

— Cred că i-am văzut când și când pe la noi pe-acasă. De ce?

— Ce părere v-au făcut?

— Douglas părea un tip OK. Despre Indira mi-e teamă că nu am nicio idee. Nu cred că am schimbat mai mult de două cuvinte.

Prietenii Annei par să fie un subiect delicat pentru el, mai ales Indira. Poate că se teme de vreo capcană legală. Mă întreb cum l-o fi ofensat fata. Îmi scot telefonul și caut un film. E riscant, dar și necesar să fac asta. Nu există altă cale pentru a-mi explica teoria.

— Una dintre asistente a observat că Anna avea o reacție atunci când auzea cântecul *Yesterday*. Fosta dumneavoastră soție mi-a confirmat că

obișnuia să o cânte la pian când Anna era mică. În ciuda versurilor triste, cred că acest cântec e încărcat cu o semnificație subliminală pentru Anna. Îi oferă siguranță și optimism. Speranță, cu alte cuvinte. O introducem pe Anna într-un program de stimulare senzorială extremă. Forța colectivă ar trebui să o aducă din nou la viață, treptat. Însă ne trebuie un stimul final, unul mic, dar cu rol de declanșator, care o va împinge într-un final dincolo de limită.

Îi întind telefonul și pornesc redarea înregistrării: cântecul, monitoarele, infima tresărire de pe fața Armei.

Aștept puțin, apoi spun:

— Toată lumea s-a concentrat pe cele întâmplate la Fermă, în noaptea crimei, sau pe cele câteva ore de dinainte, din Pădure. Dar eu cred că trebuie căutat mai în profunzime. S-a întâmplat ceva în lunile anterioare acelei nopți la Fermă, ceva care a declanșat episodul sever de somnambulism și, în combinație cu evenimentele din noaptea aceea, căderea abruptă într-o criză prelungită de sindrom al resemnării. Ceva i-a stins toată speranța. Dacă nu reușesc să găsesc ce anume, e foarte probabil ca fiica dumneavoastră să nu se mai trezească niciodată.

Fața lui Richard și-a pierdut orice expresie acum. Pare să rumege ceea ce tocmai a văzut. Îmi dă înapoi iPhone-ul. Acea filmare cu Anna i-a străpuns aerul atât de important. Pare învins acum, un tată neajutorat în fața suferinței propriului copil.

Apoi se adună și rostește:

— Ce anume ai nevoie să știi?

40. BEN

Nu am chef să mă întorc la Pimlico după ce terminăm interviul. O iau pe jos din Chester Square către strada Harley. Mă tot gândesc la ce mi-a spus Richard Ogilvy. La tați și fete și la ultima privire a lui Kitty, aruncată peste umăr la plecarea din apartament, weekendul trecut.

Intru în Abație pe ușa din spate. Înăuntru, timpul se oprește în loc. În perioadele cele mai urâte ale căsniciei mele, simțeam că aș fi putut hiberna între acești pereți, pretinzând că furtuna emoțională de acasă nu exista. Îmi amintesc de weekendul când am găsit mesajele în telefonul Clarei. Își salvase numărul în agendă sub numele „SPITAL”. Luni întregi m-am torturat singur întrebându-mă cine ar putea fi tipul. Îmi imaginam că un neurochirurg sau un neurolog, cineva care disprețuia psihologia somnului. Și nici acum nu mi s-a dus cu totul furia pe care am simțit-o atunci,

sentimentul trădării.

Mă retrag în biroul meu pentru o jumătate de oră. Scriu raportul interviului cu Richard, rezumând punctele principale:

- Richard a confirmat că nu a știut de somnambulismul Annei până nu i-a spus Emily, cu ocazia incidentului de la internat și exmatriculării.
- Richard pretinde că el a fost cel care a emis ipoteza că, dacă ar fi căutat tratamente, ar fi putut stârni un scandal politic. A crezut că timpul va fi cel mai bun leac pentru parasomnia Annei.
- Richard a avut îndoieli când Anna a fondat revista *Elementary*, după Oxford, însă a pretins că îi admiră spiritul antreprenorial.
- Richard a mărturisit că a avut uneori dificultăți de conectare cu fiica sa. Însă meciurile echipei de fotbal Manchester United i-au legat dintotdeauna, fiind o tradiție păstrată încă din copilărie.
- Richard a pretins că Anna a vizitat Broadmoor în repetate rânduri, în scop de documentare.
- Richard a spus că Anna i-a folosit cardul bancar să își cumpere un laptop nou, deci securizat, spunând că trebuie să comunice cu o sursă în legătură cu povestea de la Broadmoor. Nici laptopul, nici sursa nu au ieșit la iveală după noaptea fatidică din 2019.
- Richard a confirmat declarația fostei soții cum că noua investigație a Annei avea legătură cu Monstrul din Stockwell și că era obsedată de piesa *Medeea*, pe care o citea din nou și din nou.
- Richard nu cunoaște niciun motiv pentru care incidentele din Pădure, din acea noapte, să fi declanșat un episod de parasomnie.

Salvez rezumatul și îl criptez. Apoi descui sertarul de la birou și scot de acolo exemplarul Annei din *Medeea și alte piese*. Îl răsfoiesc iar. Mă opresc asupra unui fragment de la final:

Ce s-ar putea săvârși mai groaznic de-acuma?
O, chin al femeilor, nuntă, tu ești
izvor de necazuri în lume!²⁰

Stăruiesc cu mintea asupra acestor cuvinte în timp ce îmi torn o altă cană de cafea.

În schimbul de noapte lucrează o altă soră, dar eu mi-o amintesc pe Harriet, cu zâmbetul ei pistruiat, în timp ce o priveam îngrijind-o pe Anna. Există o intimitate specială în lumea concentrată în jurul somnului. Am obosit să tot fiu singur cu gândurile mele. Simt o nevoie imperioasă să mă

²⁰ *Medeia*, în *Teatru complet* de Euripide, trad. Alexandru Miran, Cunivas, 2005, pp. 144-145 (N.t.).

confesez, să mă încred într-o altă ființă umană.

Harriet este cea care o ajută pe Anna să meargă înainte. Schimbă cearșafurile, o îmbracă și o spală, face toată munca lipsită de orice farmec. Ea este cea care a trăit între pereții spitalelor psihiatrice de înaltă securitate, ea poate traduce dosarul lui Bloom în termeni profani, îi poate da culoare și context. Poate rezolva ghicitoarea.

Îmi sună telefonul fix din birou. Ridic fără nicio tragere de inimă receptorul.

— Alo?

Torn laptele și amestec.

— Dr Prince, vă sun din salonul VIP de la etajul doi. Trebuie să veniți urgent.

41. BEN

Totul încremenește, Abația și forfota ei, totul se oprește acum. E imposibil și totuși este posibil.

Apelul de la asistenta de gardă.

Dr Prince e chemat în salonul VIP.

Mă surprind uitându-mă în jos către toate, de parcă aș trece printr-o experiență extracorporală.

Sprintul în jos pe scări, curățarea grăbită cu soluție antibacteriană, intrarea. Asistenta stând lângă pat. Aerul din salonul de tratamente este întrucâtva rece și regret că am venit îmbrăcat doar în cămașă. Poate că e din cauza apei reci ca gheața de la robinet, cu care am încercat să îndepărtiez orice potențial de infecție. Sau poate că e altceva, mai eteric. Însă în cameră este o așa încremenire cum nu am mai simțit vreodată.

— Când s-a întâmplat?

Asistenta este foarte agitată. Tușește și spune:

— A trebuit să răspund la un apel personal. M-am întors și tocmai verificam niște rezultate de analize, când am văzut pe monitoare.

— Și ești sigură? Nu există nicio probabilitate să te fi înșelat?

Asistenta nu șovăie absolut deloc. Cu o voce limpede și hotărâtă, răspunde:

— Nu.

— Cât a durat?

— Păi după cum spuneam, e imposibil să...

Dau din mână în semn să lase la o parte precizia absolută.

— Aproximativ.

— Vreo două minute. Când v-am sunat, părea că se oprise deja.

— „Părea” nu sugerează prea mare siguranță.

— Se oprise. Sigur.

— Și nu s-a mai întâmplat de când m-ai sunat și până am ajuns aici?

— Nu.

— Ai făcut ceva diferit astăzi față de rutina obișnuită? Mă interesează orice detaliu, cât de mic. Muzică, mișcare, vorbire, atingere. Orice lucru la care Anna ar fi putut reacționa.

— Nu sunt sigură.

— Gândește-te. Trebuie să fi existat un declanșator.

Asistenta se blochează. Încerc să o orientez în direcția bună, dar orice instrucțiune poate fi fatală în astfel de cazuri. Trebuie să înțeleg exact ce s-a întâmplat în minutele dinaintea acestui eveniment. Înainte să mă sune pe mine.

Într-un sfârșit, își amintește ceva:

— Am deschis televizorul. Voiam doar să văd cât e scorul.

Rolul meu este să rămân detașat și neutru. Să nu îmi trădez emoția. O să mă ocup mai târziu de telefoanele personale și privitul la televizor în timpul serviciului.

— Ce meci era?

Asistenta pare foarte rușinată.

— A fost o prostie, serios.

— Crede-mă, acum nimic nu e o prostie. Doar te rog să fii cinstită.

Asistenta oftează:

— Chelsea cu Man United. Am pariat o sumă mică pe victoria lui United. Am vrut doar să văd dacă eram pe profit.

Îmi aduc aminte că Richard se uita la meciurile echipei Manchester United împreună cu Anna. Înainte ca ea să afle de infidelitățile tatălui, de slăbiciunile părinților. Lucruri care pot fi legate de copilărie, entuziasm, culcat târziu, misterele unei lumi mult mai mari decât cea a unui copil. Mă cert singur pentru că nu m-am gândit la asta.

— Televizorul a continuat să meargă?

— Da. L-am închis după ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Îmi doresc să am dreptate cu teoria mea. Am încercat cărți, muzică, filme, flori, parfum, pene, discursuri. Minunatul joc este doar o extensie logică a acestei abordări terapeutice. E revanșa mea. Metoda de tratament Prince.

Am nevoie de ea; ea are nevoie de mine. Ne leagă această conexiune unică. Singurii oameni din toată lumea.

Dar se ivesc și grijile acum: nu cumva, trezind-o, nu fac decât să o închid

Într-o celulă? Îmi încalc jurământul de a vindeca fără să condamn pe cineva? Ajut Statul să întemnițeze pe cineva pentru o crimă pe care nu își dădea seama că o comite? Poate că sunt în tabăra greșită.

Rămân în picioare, lângă pat, uitându-mă la Anna și auzind în minte iar și iar cuvintele asistentei la telefon.

Acele cuvinte care schimbă totul.

Pacienta tocmai a deschis ochii.

2019

1 aprilie

Brasserie Zédel, Piccadilly Circus. Ziua de naștere a Indirei! Ne-am așezat într-un separeu roșu. Totul în jur te duce cu gândul la Parisul sub ocupație. Mi-amintesc poveștile despre femeile care se înrolau în serviciul secret din Baker Street, Special Operations Executive, și erau parașutate apoi în Franța Regimului de la Vichy; mă întreb cum aș fi putut rezista eu în spatele liniilor inamice.

Cântă o trupă. Perechi de îndrăgostiți se privesc languros. O să fie și petrecerea obligatorie din apartament, cu muzică proastă și prieteni și mai și. Însă în seara asta suntem doar noi.

Bem împreună, iar Indira desface cadoul de la mine, încă sper că îmi va mărturisi secretul întâlnirilor cu cei de la GVM. Că-mi va spune de ce complotază cei mai buni prieteni pe la spatele meu, ca să vândă compania pe care eu am fondat-o. Îmi va spune că a fost ideea lui Doug să mă înlăture, iar eu mă voi preface mai întâi șocată, apoi înțelegătoare. Vom fi noi două împotriva tuturor. Îi voi povesti și eu despre episodul meu de somnambulism și de teama să nu se întâmple din nou. Mă va ajuta să-mi reduc temerile. Apoi vom râde împreună. Și ordinea va fi restaurată.

Însă ea nu spune nimic. În loc de asta, bem amândouă prea mult. Eu povestesc despre Monstrul din Stockwell. Își amintește și ea de cazul Sally Turner. Despre indignarea aceea impulsivă la gândul că o femeie a încălcat cel mai mare tabu social. O mamă vitregă care ucide doi copii. Împotriva legilor firii.

După aceea patrulăm bete prin orașul luminat de lămpi cu sodiu. Deci nu sunt singura mincinoasă de meserie. Indira nu se dă de gol cu absolut nimic. Nicio clipire, nicio ezitare, nicio gafă. Tot aștept, până ne întoarcem în apartament. Însă doar ne împleticim înăuntru, apoi ne îmbrățișăm, oftăm și o ia fiecare pe drumul ei. Nicio confruntare epică, niciun duel cu pistoale la răsărit.

Îmi dau seama pentru prima dată că nu mai am încredere în ea. Nici măcar nu o mai plac, până aici am ajuns. Și uite-așa devin colegii de apartament dușmani. Suntem prea timide să ne confruntăm deschis, dar și prea intrigante pentru a evita genul acesta de mici lovituri și apropieri.

Da, ar putea să fie și de la băutură. Însă, în clipa în care o îmbrățișez, chiar

simt că o urăsc. Minciunile, prefăcătorii. Indira, cu frumusețea clasică și trupul ei sculptat, își închipuie că mă poate zdrobi. Că nu voi face nimic. Crede că sunt prea naivă ca să aflu.

În camera mea, caut din nou acel articol științific detaliat din revista *Neuroethics* și recitesc paragraful care nu-mi dă pace. Este un exemplu din *Etica* lui Aristotel. Se referă la responsabilitatea pentru anumite acte criminale.

Aristotel folosește exemplul unui bețiv:

[...] chiar dacă o persoană bețivă nu acționează voluntar sau în toate capacitățile mentale atunci când se află în stare de ebrietate, aceasta a acționat voluntar și în deplină capacitate mentală atunci când a ales să se îmbete, deci ar trebui să fie considerată responsabilă pentru aceasta. La fel și în cazul unei persoane ale cărei episoade de parasomnie sunt declanșate de un consum excesiv de alcool sau de alți factori asupra cărora poate avea control.²¹

Din Antichitate până în zilele noastre. Mă gândesc la cazul Sally Turner. Alcoolul îi stimulase parasomnia. Băuse din greu în zilele dinaintea crimelor. Și-a precipitat propria nebulă.

Mi-am încălcat jurământul și am băut mai mult decât ar fi trebuit în seara aceasta.

Îmi închid laptopul. Mă întind pe pat. Alcoolul poate declanșa somnambulismul. La fel și insomnia. Demonul ăsta nu mă lasă să-mi trăiesc viața. Sunt prinsă între somn și sănătate mintală – blestemată și dacă o fac, și dacă nu.

Blestemată din cap până în picioare.

8 aprilie

Stau și azi în apartament. Și sap în continuare.

M-am întors la articolul meu despre crima adevărată. Fantoma lui Sally Turner.

Mă uit prin decupajele din ziare despre cazul Monstrului din Stockwell, de acum 20 de ani. UN NOU SONDAJ: 74% CONSIDERĂ CĂ „MONSTRUL DIN STOCKWELL” TREBUIE SPÂNZURAT (*Sun*); „UCIGAȘA DE COPII” ÎN BOXA

²¹ Shreeya Popat și William Winslade, „While You Were Sleepwalking: Science and Neurobiology of Sleep Disorders & the Enigma of Legal Responsibility of Violence During Parasomnia”, *Neuroethics*. 2015; 8(2): 203-214; <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC4506454/#CR34> (accesat online pe 27 septembrie 2023) (N.t.).

ACUZAȚILOR (*Daily Express*); „MAMA-MONSTRU” FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU JUSTIȚIA (*Daily Mail*); TURNER SE FOLOSEȘTE DE SOMNAMBULISM CA APĂRARE PENTRU CRIMA DUBLĂ (*The Times*).

Trimit mai multe cereri de informații, în baza libertății de exprimare și informare, către Ministerul de Interne, Ministerul Justiției, Poliția Metropolitană, Direcția Spitalelor de Psihiatrie West London și Ministerul Sănătății. Mobilizez urmăritorii contului de Twitter @AnnaO în vânătoarea de indicii. Nu menționez nimic specific, doar caut orice sursă din interiorul Spitalului Broadmoor.

Evident, sunt asaltată de mesaje de la tot felul de șarlatani. Însă e și un mesaj care îmi atrage atenția. Văd numele contului și zâmbesc.

E atractiv, chiar dacă nu s-ar putea spune că este original.

Deschid primul mesaj.

@PatientX.

42. LOLA

Mai mult decât orice altceva, o intrigă. I-a ascultat toate prelegerile online, i-a și descărcat unele intervenții din podcasturi. În calitate de custode autoproclamat al moștenirii Annei O, Lola aprobă reticent.

După atâtea piste false, Dr Benedict Prince chiar ar putea fi omul potrivit.

Acum îl cunoaște sau, cel puțin, așa crede ea. Îi vede fața trasă și palidă când este stresat sau tremurul maxilarului când este obosit. Dar e și mai interesant să îl monitorizeze în carne și oase.

Lola îl urmărește acum cu atenție la intrarea din spate a Abației, adâncit într-o conversație. „Urmărire” este un cuvânt foarte urât, Lola preferă să o numească „investigație”. Polițiștii și detectivii privați o fac tot timpul. Presupune cunoașterea unei înalte arte a supravegherii. Dr Prince, în mod straniu, este încă și mai chipeș în realitate. Părul blond cu reflexe castanii, hainele la modă, deși conservatoare, cămașa fără cravată și pantalonii chino inofensivi, ghetele Chelsea cu aspect uzat, într-o vineri cu ținută casual. Și acel zâmbet perfect, ca de Don Juan.

Da, unii ar putea spune că toată munca ei, zi și noapte, este de fapt o obsesie provenită din faptul că nu a reușit să-și revină din trauma acelei nopți. Dar adevărul este că ea chiar trebuie să se asigure. Întreaga anchetă în cazul Anna O a fost ratată din start. Presa a pompat la greu tot felul de baliverne senzaționaliste, până ce Anna a devenit un mit, în locul unei ființe umane. Acum trebuie să se asigure că Dr Prince nu e din același aluat.

De aceea îl urmărește. De aceea s-a apropiat atât de mult în investigația aceasta.

Lola vede cum Ben își încheie conversația cu celălalt personaj – o femeie din personalul Abației. Ar putea fi o infirmieră de noapte. Un rol secundar în drama aceasta, printre ceilalți îngrijitori, recepționere, depanatori IT și șoferi de curierat. Nu suficient de importantă pentru a ajunge pe firmament. Însă lui Prince îi place să seducă personalul auxiliar. Cei doi se despart și o iau în direcții diferite. Fără asistenta Roberts alături, el pare să fie un personaj izolat, ușor tragic. Ea îl completează. Deși niciodată vreo biată asistentă nu este apreciată la justa ei valoare.

Lola a ascultat cu mare atenție. Știe destul cât să-și dea seama ce se petrece în această seară. E clar ceva, s-a descoperit ceva legat de Anna, un progres care este monitorizat nonstop. Infirmiera de noapte care promite că va fi deosebit de vigilentă. Dr Prince care intră înapoi în clădire. Luminile sunt încă aprinse la ultimul etaj.

Lola își scoate telefonul. Se asigură că nu o vede nimeni și îl pozează discret pe Prince, pentru colecția ei personală.

Încă nu a fost spus adevărul despre acea noapte. Nu-i va lăsa să-i șteargă rolul din istorie cu buretele.

Vinovații trebuie să plătească pentru păcatele lor.

A venit momentul unei noi postări.

43. BEN

Am visat la clipa asta.

Și totuși, scena pare încăpățânat de familiară. Anna are ochii închiși. Trupul ei e încremenit pe pat. Încâlceala de tuburi și fire se revarsă din corpul ei ca o mare de membre redundante.

Mă apropii de pat și-mi reiau locul pe taburet. Testele pentru pacienții care ies dintr-o stare de conștientă minimală este simplă.

Primul: pacientul este în stare să îndeplinească o comandă simplă?

— Anna, sunt Dr Prince. Benedict. Aș vrea să îți îndoi mâna stângă, te rog. Să o miști în orice fel poți tu. Vrei să faci asta pentru mine, Anna?

Știu că a sunat ca o comandă, dar e din cauză că am un public de data aceasta. Intimitatea ședințelor mele solo cu Anna ar suna neprofesionist acum. Sunt din nou doctor. Terapeut, profesionist. Nu un simplu purtător de ecuson din Echipa Anna.

— Ben...

Vocea lui Harriet mă surprinde. Tura ei s-a terminat cu câteva ore în urmă. I-am trimis un mesaj să o pun la curent cu telefonul infirmierei de noapte. Dar nu mă așteptam să vină atât de repede. Are încă mâinile ude de la spălat.

— Mi-am lăsat portofelul aici. Mă întorceam deja după el când am primit mesajul tău.

— Sincronizare perfectă.

Mă uit din nou înspre pat. Văd o zvâcnire minusculă la mâna stângă a Annei. Aștept și printr-un semn cer nemișcare în jur.

Apoi, într-un sfârșit, se mai observă o zvâcnire. Mâna stângă a Annei se mișcă. Și văd și o mică tresărire în jurul globilor oculari.

Încerc acum o a doua întrebare. Formula standard în cazurile de stare de conștientă minimală.

— Anna, știu că mă poți auzi. Trebuie să te mai rog câteva lucruri. Poți să îți înclini capul spre dreapta?

Cel mai simplu gest pe care i-l pot cere. Membrele îi sunt atrofiate după atâta stat în pat. Dar capul și-l poate mișca pe pernă. Simt prezența lui Harriet în spatele meu. Restul lumii a fost acoperit de tăcere.

— Anna, te rog, mișcă-ți puțin capul dacă mă auzi. Poți să o faci, Anna!

Zici că sunt un coach motivațional sau vreun profesor de netball la o școală primară. Însă e un fapt dovedit că identificarea este extrem de importantă. Repetarea constantă a numelui, cuvinte încurajatoare, care să amintească ritmul vorbirii și asigurările din copilărie – acea perioadă a vieții când pacientul se simțea în siguranță – toate ar putea fi de ajutor.

— Uite...

Harriet a devenit ochii mei și mâna mea dreaptă. E capabilă să observe cele mai mici schimbări pe câmpul de luptă și să mi le raporteze cu promptitudine. Mă concentrez din nou asupra Annei. Încerc să nu mă las distras de propriile gânduri. Privesc cu atenție și observ capul Annei mișcându-se milimetric către dreapta. Aproape insesizabil. Însă, da, chiar s-a mișcat.

— Bine, Anna! E foarte bine! Ești în siguranță aici, cu noi, la Abație, clinica somnului.

Mai sunt și alte teste de făcut. Pasul următor este să vedem dacă Anna poate prinde un obiect sau dacă e capabilă de vreo acțiune autonomă. Este important de confirmat că legătura dintre minte și corp începe să se normalizeze. Că gândurile pot fi convertite în mișcări. Iar toate astea trebuie să pregătească momentul în care Anna va deschide din nou ochii – o dată, de două ori, la cerere. Trebuie să continui să comunic cu ea.

— Anna, te descurci foarte bine. Aproape că am reușit. Mai am doar

câteva întrebări...

Parcurg tot restul protocolului. Mi-am imaginat de atâtea ori acest moment, încât întrebările îmi vin automat. O rog pe Anna să își atingă fața. Aștept, o rog din nou, apoi privesc ca vrăjit cum mâna dreaptă băjbâie înspre partea de sus a corpului ei. Ochii îi sunt încă închiși. Nu prezintă vreun semn exterior că ar fi trează. Însă creierul îi funcționează. Ea e pe undeva pe acolo.

O rog apoi pe Harriet să o pregătească pe Anna pentru transportul la etajul al treilea, unde se află un aparat RMN. Îl putem folosi pentru a-i verifica funcționalitatea cerebrală reziduală. Aș putea compara rezultatele Annei cu alte cazuri documentate de pacienți cu SCM sau care suferă de sindromul resemnării.

Aștept ca Harriet să o pregătească pe Anna împreună cu infirmiera. Caut ca vocea mea să sune cât mai blând cu putință. Anna nu trebuie să se sperie de nimic din ceea ce i se întâmplă. Dacă mintea ei se întoarce în modul luptă-sau-fugi în care a fost închisă, atunci șansele de a o trezi se vor risipi din nou.

— Anna, sunt eu din nou, Dr Prince. Te descurci foarte bine. O să te ducem într-o încăpere de la etajul al treilea, să-ți facem un RMN funcțional cu aparatul de acolo. Așa voi putea să îți măsoz activitatea cerebrală și să îmi dau seama de progresele tratamentului tău. O să-ți mai pun doar câteva întrebări și gata, te las în pace. Te descurci fantastic, Anna. Suntem foarte aproape. Rămâi cu mine, Anna.

Mă întreb dacă n-ar trebui să îi sun personal pe Emily și pe Richard Ogilvy. Dar hotărâsc că o falsă trezire este mai dureroasă decât tăcerea. Mai aștept.

Ajungem la următorul etaj. Harriet, infirmiera și un tehnician pregătesc acum echipamentul pentru RMN. Mă așez în fața aparatelor. Anna este poziționată cu grijă înăuntrul aparatului. Vorbind cinstit, RMN-urile sunt treaba neurologilor. Îmi depășesc cu mult competențele aici.

Dar refuz să las să-mi fie furat cazul. Dă-l naibii de protocol!

Îmi păstrez vocea calmă, liniștitoare. Mă aplec către microfon.

— Anna, aceste întrebări sunt ușor diferite. De data aceasta, o să te rog să îți imaginezi diverse lucruri. Trebuie doar să-ți pui puțin mintea la treabă. Dacă nu îți poți imagina nimic sau dacă nu reușești să ai niciun gând, nu te îngrijora. Te descurci extraordinar de bine, Anna.

Acopăr microfonul. Iau o gură de apă.

— Bine, deci... Te rog să-ți imaginezi că faci sportul tău preferat. Când erai mică și te jucai în grădină, înainte să fii chemată în casă, la ceai.

Două minute. Aștept. Urmăresc. Notez.

— În continuare, Anna, aș vrea să-ți imaginezi că mergi prin casa

părintească. Casa în care ai copilărit, cea din Hampstead. Toate acele camere: bucătăria, camera de zi, dormitorul tău, baia, debaralele. Să pipăi toate suprafețele, să auzi vocile, zgomotele.

Aceeași procedură: așteptare, urmărire, notarea rezultatelor.

— Acum, Anna, aș vrea să îți imaginezi altceva. Imaginează-ți că scrii. Gândește-te la darul tău special. La cum se așază cuvintele în pagină. La potențialul nelimitat al imaginației tale. Cum te face scrisul să te simți? Mai știi senzația aceea amețitoare pe care ți-o dă?

De data aceasta, nu am nevoie de atenționările lui Harriet. Pot să văd rezultatele pe monitoare. Aceste rezultate, ca și mișcările de mai devreme, vor fi puncte de reper în tratamentul sindromului resemnării. Cartea mea va avea nevoie de o continuare. Documentare, Prelegeri Reith la Radio BBC. Voi putea cina în oraș de pe urma acestei povești până la sfârșitul lumii.

— Iar acum, Anna, imaginează-ți că rostești numele mamei tale, pe al tatălui și pe al fratelui tău. Prenumele lor. Numele de alint, pe care le folosești tu când sunteți împreună. Toți patru împreună. Lasă numele acestea să-ți plutească prin creier. Savurează-le până ajungi să le simți gustul, fizic, pe limbă.

Îi aud din nou râzând pe neurologi și pe doctorii „adevărați”. Nu-mi pasă. Sunt înțepeniți într-o viziune materialistă, corporală a medicinei, niște măcelari victorienți cu perciuni mai de Doamne-ajută și care se poartă mai relaxat cu pacienții lor. Desconsideră tulburările funcționale, pe motiv că ar fi invenții de popi și șarlatani.

Mă uit la Harriet. Am obținut ce doream. Până și un profan poate vedea că nivelul de activare cerebrală al Annei a crescut semnificativ când i-am pus întrebările. Se chinuie să se întoarcă la viață.

Harriet se uită la RMN.

— O ducem înapoi?

— Cu blândețe, te rog.

— Trecem la protocolul de trezire?

Nu răspund imediat. Asta ar însemna să începem să-i anunțăm rudele, Ministerul Justiției, presa, tot tacâmul.

Am de luat o hotărâre de o importanță seismică.

Respir adânc. Mă gândesc la cele două studii de caz pe care le predau studenților mei de la Birkbeck.

O femeie numită Munira Abdulla petrece 27 de ani în comă, în urma unui accident de mașină. Intră într-o stare de conștiență minimală, încercând să își apere copilul de patru ani. După aproape trei decenii, se trezește într-o clinică de specialitate din Bavaria. Motivul este dezarmant de simplu: aude o altercație în salon și simte că fiul ei este din nou în pericol. Primul cuvânt pe

care îl spune este „Omar”, numele fiului său. Când îl văzuse ultima dată, avea patru ani. Acum are 32. Acerbul instinct matern răzbește prin trei decenii cufundate în cel mai adânc somn posibil. Și o readuce la viață.

Al doilea studiu de caz este al unui pacient american din Arkansas, numit Terry Wallis. Acesta cade cu camionul de pe un pod, în 1984, și petrece 19 ani într-o stare de conștiență minimală. Se trezește în 2003 și se crede încă adolescent. O strigă pe mama lui și cere un Pepsi. O echipă de la Universitatea Cornell publică un articol revoluționar despre acest caz în *Journal of Clinical Investigation*. Memoria de scurtă durată a domnului Wallis este grav afectată. În ciuda trecerii celor 19 ani, acesta rămâne convins că încă se află în 1984.

Și, din momentul acela, rămâne efectiv blocat în timp.

Simt nevoia urgentă de a nota pe hârtie toate detaliile, pentru a nu risca să le uit. Teoria mea s-a confirmat. Incidentul inexplicabil de la Rampton s-a repetat. Ipoteza pe care am schițat-o în acel articol tocmai a produs primul, dar și cel mai spectaculos studiu de caz. Am folosit amintiri și obiecte din trecut pentru a aduce pacientul înapoi în prezent.

Harriet își termină verificările.

— Deci, te-ai decis? Întreabă ea.

Infiriera iese afară. Ușile se închid la loc cu un șuierat, menținând mediul steril. Este încă rece. Mă uit la Anna, transferată acum din aparatul RMN înapoi pe patul rulant. Creierul ei se luptă cu starea de veghe.

— Ben... trecem la protocolul de trezire?

Nu vreau să articulez următorul gând. N-aș vrea să cobesc. Doar rămân locului. Îmi fixez privirea la Anna, la mișcarea din jurul ochilor ei și la felul foarte lent și dureros în care pleoapele încep să se ridice și albul ochilor îi iese la iveală cu o strălucire ascuțită, aproape aprinsă.

O senzație inaudibilă umple camera, de parcă miracolul medical din fata noastră ar avea și o dimensiune spirituală, o forță vitală pe care nu a mai avut-o până acum.

Ajung la picioarele patului, asigurându-mă că am corpul aliniat cu al ei, când mă trezesc privind direct în ochii deschiși ai Annei Ogilvy.

2019

15 aprilie

London Library. Jurnalismul se bazează pe surse. Iar eu am prins una aici. @pacientX.

Da, ar putea fi o fundătură. Prefixul „pacient” e problematic. Dar am corespondat suficient cât să știu că este semicredibil. Acesta este totuși momentul în care totul s-ar putea destrăma. Broadmoor este o instituție mare. Sute de pacienți, aproape 1.000 de angajați.

Dar nu am altă opțiune. Trebuie să dau cărțile pe față.

Îmi revizuiesc ultimul draft:

Cercetez un articol despre cazul Sally Turner din 1999. A fost găsită nevinovată pe motiv de automatism patologic la Old Bailey, în iunie 1999, și încarcerată pe termen nelimitat la Broadmoor. Mai târziu a fost găsită moartă în celula ei, în august 1999. Având în vedere protocoalele de securitate din jurul ei, vreau să știu cum a pus mâna pe un cuțit de plastic pentru a-și tăia venele. S-a sinucis Sally Turner sau a fost ucisă cu ajutorul sau din neglijența personalului de la Broadmoor? Cum era ea privită în spital? De ce acest caz a atras în mod special atenția media, spre deosebire de multe altele? Orice detaliu din interior sau „culoare” pentru articol ar fi foarte util.

Citesc mesajul pentru ultima dată. Este ușor stângaci, ușor disperat, dar am nevoie de ceva substanțial acum. Să obții surse din spitale securizate este ca și cum ai stoarce sânge dintr-o piatră. Am nevoie de o pistă.

Trag aer în piept.

Apăs pe butonul de trimitere.

22 aprilie

Iată ceva nou. Este ca și cum aș edita o poveste care există deja. Scot pânzele de păianjen, curăț suprafața. Mă gândesc la acel citat al lui Michelangelo:

În fiecare bloc de marmură se află o statuie.

Misiunea sculptorului este una de descoperire, nu de creație.

Am verificat site-ul. Am citit pagina de profil a doamnei profesor V. Bloom. Am o singură sursă. Am nevoie de mai mult.

Clinica de somn Abația este în fața mea. Strada Harley, de o parte și de alta. Trebuie să traversez, să sun la sonerie și să aștept la recepție. Le voi spune istoricul meu de somnambulism. Fanteziile pe care le dezvolt. Apoi voi ataca cu întrebările mele despre Sally Turner:

Cine a tratat-o pe Turner cu ani în urmă?

De ce a apărut doamna profesor Bloom de partea apărării la Old Bailey?

Ce s-a întâmplat cu adevărat în secția Cranfield din Broadmoor acum 20 de ani?

Cum a introdus Sally Turner un cuțit în camera ei, în ciuda tuturor măsurilor de precauție și de siguranță?

Începe să plouă. Pacienții și personalul intră și ies pe ușa proaspăt vopsită din față. Traficul vuerște când și când. Mă întreb dacă mă poate denunța cineva pentru că mărturisesc gânduri violente. Mă gândesc dacă am suficiente motive să bat la ușa doamnei profesor Bloom sau dacă nu e cumva doar disperare.

Stau acolo minute, chiar ore. Ploaia se oprește. Mă salvează un nou mesaj. Este un răspuns de la @PacientX. Sună fluent și convingător. Îl cred. Sau, mai degrabă, vreau să îl cred. Ceea ce este mai periculos.

Citesc răspunsul:

Hei, nu am fost în Cranfield. Dar am fost la Broadmoor în 1999 și în cazul Sally Turner. Cranfield avea doar 11 paturi. Era cea mai mică secție. Am auzit zvonuri că lui Turner i-a fost rezervată o secțiune specială, având în vedere cât de multă publicitate avusese acel caz. Se spunea că se construise un fel de cușcă pentru ea, conform instrucțiunilor echipei de terapie. Nimeni nu a avut vreodată detalii. Dar unele dintre asistente au spus că au auzit că Turner fusese subiectul unui „proces” psihologic desfășurat la Broadmoor. Nu am știut niciodată dacă a fost adevărat. Tot ce știu este numele care i s-a dat. La momentul respectiv, nu am înțeles referința. L-am căutat după ce am ieșit. Se numea „MEDEEA”.

29 aprilie

Deschid ochii acum. Dar nu în camera de zi. Sunt pe hol.

Mă adaptez la lumina zorilor.

E o ușă în față. Doug doarme, saliva i se scurge jalnic pe pernă. Simt aburii sulfurici de alcool și iarbă. Îmi ia o clipă să înțeleg. Clipesc de câteva ori, ca

să mă trezesc complet. Să ies la suprafață din adâncul somnului. Și să simt obiectul pe care îl strâng în mâna dreaptă.

Îl văd pe Doug încă dormind. Procesez ceea ce trebuie să se fi întâmplat.

Îmi imaginez că mă ridic și descui ușa dormitorului. Că iau obiectul din bucătărie și merg în vârful picioarelor pe hol.

Că aștept momentul potrivit. Că mă întreb ce să fac.

Nu poate fi real. Dar nici nu mai visez acum.

Asta nu este o teroare nocturnă. Este un alt episod.

Chiar mai rău decât înainte.

În mâna mea dreaptă se află un cuțit.

44. EMILY

E ca răspunsul la o rugăciune. Asta e ironia. Telefoanele mobile sunt strict interzise la rugăciunile de dimineață. Dar ea nu l-a oprit niciodată pe al ei. Încă mai există șansa de a afla vestea. Să-și închidă telefonul ar însemna să-și recunoască înfrângerea.

Sonerie îi aduce o privire urâtă din partea preotului tânăr. Emily știe că ar trebui să pună telefonul pe modul silențios și să continue, dar vede numele apelantului, contactul salvat înainte de primul interviu.

DR PRINCE (ABAȚIA).

— Scuzați-mă, spune ea, întrerupându-se la mijlocul rugăciunii, spre confuzia vie a preotului și a celorlalți.

Cuvintele ei destramă vraja. Emily dispare pe ușa oficiului bisericii. Îl aude pe paroh reluând în grabă cu o rugăciune proprie.

Timpul este o fiară ciudată. Emily își amintește că și-a trecut degetul mare peste ecran. Își amintește de prospețimea covorului de la ieșirea din biroul bisericii. După aceea, însă, întâmplările devin neclare și se frâng în amintire. Nu-și poate aminti cât a așteptat un taxi sau cât de rapidă a fost călătoria de la St Margaret's până la Abație. Își amintește că a căutat numele „RICHARD” în agenda telefonului și că a știut că trebuia să îl sune, dar fără să știe și cum. Tot ce aude este sunetul melodic al vocii lui Benedict Prince, repetat iar și iar.

Cred că ar trebui să ajungeți la Abație cât mai repede posibil. Anna...

Un taxi. Centrul Londrei, estompat într-o ceață de indicatoare, turiști și trafic. Își trece cardul contactless pe deasupra aparatului și o pornește poticnit pe strada Harley, simțind cum îi scade glicemia și i se scurg puterile din fiecare membru. Mai sunt și alte amintiri, desigur: Dr Prince așteptând-o

la parter; graba către etajul trei, nu către cel de-al doilea, ca de obicei; explicații despre testul RMN funcțional și superstițioasa reticență de a o muta pe Anna, de teamă să nu închidă din nou ochii.

Emily aude foarte puțin din toate astea. Este toată numai emoție. E o persoană diferită acum, față de ultima dată când a văzut-o Anna. Emily Ogilvy era în 2019 în plină glorie. Membră a cabinetului din umbră, o figură grea din cadrul Opoziției, pe punctul de a prelua o funcție guvernamentală majoră. Avea o echipă, un anturaj, colegi de călătorie, urmăritori care îi cereau în permanență ceva, suporteri, chiar și fani. Vechiul ei sine avea un soț și doi copii perfecți. Astăzi, e o persoană muștrată de un bărbat cu 20 de ani mai tânăr la rugăciunea de dimineață. E singură. Fiul ei a fugit în emisfera cealaltă. Nu mai este persoana pe care o cunoștea Anna odată.

Și mai există un motiv de îngrijorare. Cel nerostit. Nu Anna cea adormită. Ci Anna cea trează acum. Toate lucrurile pe care și le-ar putea aminti.

Și apoi, deodată, Anna se află în fața ei. Sau persoana care s-a deghizat în Anna. Anna cea Bolnavă, așa trebuie să se gândească la fiica ei acum. Membrele ei lihnite după ceva vlagă, părul lipsit de strălucire, subțirimea scheletului și aerul general de degradare. Anna cea Bolnavă care a îmbătrânit zeci de ani în timp ce a rămas încă tânără. Dar, cumva, nimic din toate astea nu mai contează acum. Grijile, mass-media, întrebările, vinovăția – totul este redus la tăcere pentru moment. Emily își vede copilul întins în pat cu ochii deschiși, pentru prima dată în patru ani. Iar amintirile o năpădesc: poveștile de seară, îmbrățișările de sărbători, micile neplăceri de la școală, diminețile de Crăciun, surprizele de aniversări, mângâiatul pe creștet, ciclul nesfârșit de interacțiuni, care mai de care mai banală și mai binecuvântată.

Lacrimile lui Emily picură pe fața Annei. Le șterge. Apoi își lasă mâna acolo, mângâind obrajii fiicei sale și urmărindu-i reacția din ochi.

Personalitatea Annei preia încet controlul, chipul ei este din nou însuflețit, miracolul vieții se împlinește în fața lor.

— Bună, draga mea, spune Emily. Bine ai revenit!

45. EMILY

Emily o ține de mână pe Anna.

Acesta este momentul pe care l-a așteptat atât de mult. Reunirea mamă-fiică. Ridică privirea și îi vede pe Dr Prince și pe Harriet, asistenta, cum intră în salonul de tratamente și, înainte de a formula cuvintele potrivite, spune:

— Nu sunt sigură ce să spun.

Dr Prince zâmbeste:

— Nu e nevoie să spunei nimic.

— Vă datorez scuze. Chiar nu credeam că metoda dumneavoastră va funcționa.

— Adevărul este că nici eu nu eram pe deplin sigur. Dar sunt de-abia primele etape ale recuperării. Scopul final este ca Anna să-și recapete pe deplin conștiința și să rămână trează. Va trebui să continuăm să-i monitorizăm progresul în această privință.

Există o întrebare pe care Emily nu vrea să o pună.

Dar nu se poate abține:

— Ce se va întâmpla acum? Cu procesul, vreau să spun.

Dr Prince aruncă o privire către asistentă. Amândoi par stânjeniți.

— Din păcate, nu depinde deloc de noi, spune el. Datoria noastră este să avem grijă de starea de bine a pacientei. Dar vă pot asigura că nu se va întâmpla nimic până când nu vor fi rezolvate toate chestiunile medicale.

— Înțeleg.

Este prea uluită ca să se gândească la ceva mai mult de spus. Dar știe prea bine cum imperativele politice îi agresează și îi înfrâng pe toți ceilalți. Ministerul Justiției o vrea pe Anna în boxă. Și o va avea.

Harriet observă deznădejdea lui Emily.

— O să vă lăsăm să stați puțin cu Anna. Anunțați-ne dacă aveți nevoie de ceva, spune ea.

Emily se uită în jur și își amintește unde se află.

— Mulțumesc! Mulțumesc pentru tot! răspunde ea și de data aceasta chiar așa simte, nu e doar o simplă formulă de politețe.

Dr Prince și Harriet părăsesc salonul de tratamente. Emily aude ușa încuindu-se, dar ochii îi sunt fixați pe fiica ei. Își amintește unul dintre acele lucruri ciudate pe care le-a aflat înainte de a se naște Anna: globul ocular uman rămâne în mare parte neschimbat de la naștere, în timp ce orice altceva din jurul lui crește. Este unul dintre cele mai stranii, dar frumoase adevăruri. Bebelușii au ochii cât farfurioarele, iar încet-încet se proporționează. Emily își amintește clipa în care a văzut-o pentru prima dată pe Anna, în sala de nașteri a spitalului. Magia acelei simple interacțiuni. Rămâne pierdută în fiica ei până când ochii Annei oboresc. Pleoapele i s-au îngreunat după atâta somn. Emily o vede pe Anna clipind, luptându-se să rămână trează.

Somnolența este aproape contagioasă acum. Emily se uită în jur, prin sterilul salon de tratamente, dar vede doar că întunericul nopții le înghite ușor pe amândouă. Se roagă să nu fi fost doar o trezire scurtă și Anna să nu

fi adormit definitiv acum. Emily a fost mereu o optimistă moderată, dar acum se teme de fiecare nou moment și de ce noi cruzimi îi poate aduce viața. A o vedea pe Anna trezită și regresând ar fi mai rău decât să nu se fi trezit deloc.

Emily se sprijină de spătarul scaunului. Euforia inițială se estompează.

În schimb, trecutul o invadează din nou. Somnul pare foarte periculos, dar și îmbietor. Emily simte că este prinsă undeva între momentul prezent și tărâmul viselor.

Acele amintiri pe care a încercat să le îngroape.

Nu mai poate să-și țină ochii deschiși. A consumat atât de multă energie dorindu-și să apuce clipa aceasta, încât emoția este copleșitoare.

Se prăbușește, cumva. Se întoarce la începutul tuturor lucrurilor.

Ferma. Da, desigur.

Căderea în trecut.

Ferma a fost ideea ei. Aceasta este tragica ironie. Și Pădurea la fel.

Își dorește ca ei să fie o familie. Aici, în noroiul de la țară. Să rădă, să se prostească, să-și ia o scurtă pauză de la viața de adult, să-și ofere șansa de a se bucura din nou ca niște copii.

Realitatea Pădurii este mai plictisitoare. Nu este chiar ca *Rândunelele și Amazonienii*²² sau *Stig de la groapa de guno*²³, două dintre cărțile preferate ale copiilor, pe care Theo și Anna cereau mereu să le fie citite la culcare, împărțirea pe echipe este, de asemenea, puțin nefericită. Emily și-ar dori mult ca Anna să facă parte din grupul familiei. Dar Supraviețuitorii finalizează cu avantajul de la start. Aerul de țară, vântos pare să funcționeze. Richard redevine el însuși pentru prima dată după multe luni, nu mai este dependent de vreun telefon sau iPad, se simte eliberat de monitorizarea fiecărui freamăt al piețelor.

Restul întâmplărilor din Pădure este blurat de trecerea timpului. Își amintește o frântură de imagine cu Richard și o altă persoană, își amintește gândurile care o hărțuiau neobosit. O veche obsesie, pe care divorțul și reinventarea au făcut-o superfluă. Dar, da, își amintește asta. Apoi face un salt în timp și ajunge acum la momentul vibrației telefonului ei și la acel mesaj de WhatsApp. Două vibrații, de fapt, pe două telefoane. Emily are somnul mai ușor. Se trezește, bâjbâie, citește. Acele cuvinte care aveau atât

²² *Swallows and Amazons*, carte pentru copii scrisă de Arthur Ransome și publicată în 1930, în care două echipe de copii se confruntă pe o insulă și sunt acuzate de crimă de către un bărbat misterios (N.t.).

²³ *Stig of the Dump*, celebră carte pentru copii scrisă de Clive King și publicată în 1963, în care un copil descoperă, într-un bârlog subteran construit din gunoie, un om al peșterilor cu care se împrietenește (N.t.).

de puțin sens la acea oră a dimineții. Litere mici pe un ecran, atât de inofensive în sine, dar letale luate împreună.

Îmi pare rău. Cred că i-am ucis.

Emily vede restul destul de clar. În primul rând, anxietatea sfâșietoare. Moștenirea de mamă-cloșcă. Este imposibil de descris, chiar și acum. Cea mai asfixiantă senzație, o sufocare ce începe în gât și se extinde din cap până în picioare. Aceeași panică simțită atunci când Anna sau Theo porneau să exploreze supermarketul. Sau când nu stăteau locului și săreau în stradă.

Nimic – căsătorie, rugăciune – nu rivalizează cu așa ceva. Suprafața vieții dispare. În loc, ai senzația existenței fruste. Și realizezi că totul îți poate fi răpit într-o clipă. Ca programarea la doctor după un scan recent sau ca un apel de la poliție în legătură cu cineva apropiat, senzația că universul râde de pretențiile omului, de iluzia de a avea control.

Îl trezește pe Richard. Acesta geme, se întoarce pe cealaltă parte. Ea îi arată telefonul. El își pune ochelarii. Citesc mesajul împreună. Instinctele lor se întrepătrund. Se ridică, își pun hainele din ziua precedentă și ies din Cabana Portocalie în întuneric. Nu e nevoie de vreun schimb de replici, cel puțin nu și le amintește. Au fost căsătoriți prea mult timp, au văzut prea multe. Trec peste gazonul mlăștinos. Cabana lui Theo – verde, crede ea, ori galbenă sau așa ceva – este în stânga. Cabana Annei este drept înaintea, lângă Cabana Roșie în care stau Indira și Douglas.

Totuși, cealaltă obsesie. Emily își amintește acum. Ultimele secunde de inocență. Se uită la Richard. Este atât de diferit, dezbrăcat de armură. Fără costume Armani sau haine de casă elegante. Fără ornamente, șoferi ori confetti din sclipitoarea lui viață de administrator de fond financiar, dandyul care devenise.

Acesta este bărbatul cu care s-a căsătorit. Economistul înfumurat, ușor dezordonat, cu păreri despre orice și o vulnerabilitate de Aiurel în privire. Studentul care roșea în preajma femeilor drăguțe și săruta fără delicatețe. Ea avea mai multă experiență romantică. Nu își închipuise niciodată viitorul ca soție trădată, ca mireasă încornorată.

Vechiul Richard – Richard al ei – nu a fost niciodată genul. Succesul l-a schimbat.

Acestea au fost ultimele ei gânduri în timp ce se apropiau de Cabana Albastră: gelozii meschine, mediocre.

Richard vorbește doar când ajung la ușa Cabanei Albastre. Bate cu fermitate, apoi strigă:

— Anna! E tata. Anna, te rog deschide ușa.

Nimic.

— Anna! Mama și cu mine am primit mesajul tău. Nu e amuzant, Anna.

Deschide ușa și arată-ne că ești bine. Nu ne supărăm. Trebuie doar să știm că ești în siguranță.

Nimic.

Richard se uită la ușă. Emily dă din cap. Este singura cale acum. Anna ar putea fi înăuntru, drogată până peste cap, sufocându-se cu propria vomă; sau, mai rău, umblând în somn spre un alt dezastru. La fel ca atunci, cu câinele, cu școala sau cu vacanta.

— Anna, intru!

Richard încearcă clanța și împinge în ușă, să o deschidă. Cedează ușor, iar forța în exces aproape că îl răstoarnă cu capul înainte în micuța cabană. Emily e pregătită să o găsească pe Anna pe pat sau pe podea. Dar Cabana Albastră e goală. Doar un scaun mic, cu haine îngrămădite pe el. Nu e nimeni aici.

Gol.

Richard caută totuși. Emily își ia telefonul. Încearcă să o sune pe Anna. Se aude un sunet, dar volumul este foarte slab. Îl aude și Richard, iar Emily încearcă să îl localizeze. Continuă să caute amândoi, în timp ce Emily continuă să sune, dar sunetul nu vine din această cabană. Și atunci, soneria îndepărtată și cuvintele precise din mesajul de WhatsApp capătă sens.

De nepronunțat. Gândul – gândul adevărat, nu versiunea părintească încețosată și protectivă – este prea rece și îngrozitor.

Îmi pare rău. Cred că i-am ucis.

O iau la fugă. Aleargă de parcă vechile lor vieți le-ar pleca undeva. De parcă norocul le-ar fi luat-o înainte și trebuie prins înainte de a le scăpa.

Până ajung la Cabana Roșie, nu mai au nevoie de avertismente sau strigăte. Richard ezită doar o secundă înainte de a băjbâi după clanță. Și știi prea bine amândoi că vechile lor vieți s-au terminat acum. Nu au fost suficient de rapizi. Tot ce a fost înainte – întâlnire, căsătorie, copii, ascensiuni amețitoare și căderi teribile – totul a fost doar un preludiu. Oamenii își vor aminti de ei doar după ceea ce va urma de acum înainte. Și doar pentru asta vor fi judecați.

Vede mai întâi trupurile. Oamenii vorbesc despre sânge, dar asta a venit mai târziu. Este încă întuneric, scena e luminată doar de lumina lunii. Dar cabana este suficient de mică pentru ca trei corpuri nemișcate să o domine în totalitate. Pentru o clipă, Emily crede că dorm cu toții. Indira și Douglas se află fiecare în patul său. Ambii sunt cu fața în jos, li se vede curbura spatelui. Douglas este gol de la brâu în sus. Indira poartă pijamale. Arma stă întinsă pe podea între ei. Îi amintește lui Emily de nopțile acelea din copilărie, când prietenii Annei rămâneau la ei, să doarmă în camera de oaspeți. Anna se furișa acolo și o puneau de ospețe pe la miezul nopții. A doua zi dimineată,

Emily îi găsea pe toți încâlciți, cu ambalaje de napolitane Twix pe jumătate goale, saci de dormit și perne ghemotocite în timpul nopții.

— Ems.

Vocea lui Richard. Iluzia lui Emily se frânge. Știe acel ton. Ridică privirea și îl vede pe Richard stând lângă paturi. Scâncetele groazei, când înțelege ceea ce se află în fața lor. Ciudățenia fragmentată a scenei se maturizează în ceva coerent. Acele dâre nu sunt întâmplătoare. Somnul și moartea sunt foarte greu de deosebit. Emily își amintește acum de la orele de greacă: Hypnos este zeul somnului, iar fratele său geamăn este Thanatos, zeul morții. Arabii locuiesc în lumea subpământeană lipsită de soare.

Acelea sunt dâre de sânge.

— Anna! Anna!

Aceasta trebuie să fie lumea subpământeană. Cum altcumva poate arăta iadul? Emily îl vede pe Richard aplecându-se, străduindu-se să simtă pulsul fiicei lor, să-i audă sunetele respirației.

— Trăiește! Ems, trăiește!

O spune cu speranță. Și totuși, pentru Emily, disperarea se adâncește. Ea înțelege mai repede decât Richard. Vede cadavrele, cuțitul din mâna Annei, cabana stropită de sânge, și totul o duce cu gândul la noaptea aceea din casa de vacanță din Cornwall. Fiica ei a avut nevoie de ajutor. Iar ea, mama, a trecut totul sub tăcere.

O altă secvență din filmul amintirilor. E mai târziu acum. Ferma este plină de mașini de poliție, cu girofaruri albastre. Ea și Richard și-au scos hainele și poartă niște halate gri date de polițiști, în timp ce sunt verificați de către medici. Apare o femeie. Arată între două vârste, dar încă tânără, cu o siluetă încă rotunjoară după naștere și cu ochii umflați de nesomn. Se prezintă, le arată legitimația: detectiv-inspector Clara Fennel de la poliția din Thames Valley. O roagă pe Emily să îi descrie cele întâmplate.

Și-au clarificat poveștile până acum. Sau pe-aproape. Da, au primit un mesaj pe WhatsApp de la Anna. Au găsit-o adormită în Cabana Albastră, cu un cuțit lângă ea. Părea de parcă fusese atacată. Au încercat să o ajute, de aici sângele și fibrele de pe hainele lor. Anna era în mod clar în viață, dar nu s-a trezit. Atunci au chemat o ambulanță.

„Și cealaltă cabană? Când v-ați dat seama ce s-a întâmplat acolo?”, întreabă detectiv-inspector Fennel.

„Mai târziu, mult mai târziu. Și atunci am sunat la poliție”, spune Emily.

46. EMILY

Nu e niciodată sigură cât timp a stat acolo. Pe jumătate adormită și pierdută în trecut.

Acum iese la suprafață. Cască. Își amintește. Niciun cuvânt nu este prea mare pentru un astfel de moment.

Și mai e și durerea. Toate acele momente ratate. Anxietățile mărunte și certurile din senin, divergențele permanente dintre ele, două ființe prea asemănătoare și prea diferite în același timp. Dacă cineva i-ar fi spus ce va urma, ar fi preferat să moară, mai degrabă. Dar, cumva, a mers înainte. Anna este încă aici. Emily încă se luptă. Soarta nu le poate frânge cu totul familia.

Timpul își pierde orice sens. Trec câteva minute sau poate ore, până când Dr Prince îi pune o mână pe umăr și spune că ar trebui să discute ceva afară. Harriet, asistenta, are o tavă cu ceai, biscuiți și șervetele. Și stau acolo încă, la doar câțiva metri de Anna, în salonul de tratamente, într-o tăcere răsunătoare.

În cele din urmă, Dr Prince spune:

— Există câteva probleme de bază, administrative, pe care probabil că ar trebui să le trecem în revistă.

Emily tresare la auzul tonului său. Cuvintele îi sună uscate, deshidratate. Într-o totală contradicție cu felul în care se simte ea. Acesta este un miracol, o ocazie pentru revelații divine, pentru euforia schimbătoare de viață. Soarbe din ceai. Ronțăie dintr-un biscuit digestiv cu ciocolată. Încearcă să revină iar cu picioarele pe pământ.

— Desigur, spune ea.

Dar simte totul ca pe o experiență extracorporală. Se va trezi, cu siguranță, într-o noapte ca oricare alta.

Dr Prince continuă:

— După cum știți, Abația are datoria de a menține legătura cu Ministerul Justiției. Timpul e la discreția noastră, până la un punct. Dar, practic, Anna se află încă în custodia Guvernului Majestății Sale. Nu putem amâna prea mult această informare.

Emily încuviințează din nou. Simte compasiune din partea Dr Prince. Acum își dă seama. El e de partea ei. De partea Annei. El poate face asta într-un mod uman.

— Da.

— Nu putem fi siguri cât va dura trezia Annei sau dacă nu se va scufunda din nou într-o stare de conștiință minimală. Dacă rămâne trează, atunci va trebui să informez Ministerul Justiției și va depinde de ei cum vor decurge

lucrurile de aici încolo.

Uneori, Emily aproape uită că a fost odată politician, jucându-se de-a Dumnezeu cu viețile altora. Vede acum niște birocrați fără cravate, în birouri supra-încălzite, care decid soarta fiicei sale cu o apăsare de mouse și un fâșâit de e-mail. Se gândește la cazurile pe care le-a decis ca ministru, la oamenii obișnuiți care îi așteptau în tăcere decizia. Îi este rușine pentru indiferența ei din trecut.

Emily mai bea o gură de ceai.

— Care este prognosticul? Cât de probabil este ca Anna să alunece înapoi într-o stare de conștientă minimală?

Dr Prince se foiește incomodat în scaun.

— Datele sunt încă inconsecvente. Nu există destule studii asupra sindromului resemnării, astfel încât să dispunem de un eșantion suficient de reprezentativ pentru acest tip de FND. Dar, cu o monitorizare atentă și cu terapie continuă, cred că Anna poate rămâne trează.

E ceva în tonul lui. Ea știe când oamenii se ascund.

— Nu sunteți sigur?

— Oricât de minunate ar fi poveștile despre înviere, realitatea medicală este adesea destul de diferită. Trezirea de genul celei lui Lazăr este mai mult science-fiction decât realitate. Anna doarme de peste patru ani. Consecințele acestui fapt vor fi probabil profunde, atât pentru sănătatea ei fizică, cât și pentru cea mintală.

Emily a citit toate cărțile și blogurile, a ascultat podcasturile. Cunoaște fiecare studiu de caz.

— Ca de exemplu?

— Cât de multe știți despre amnezia posttraumatică?

Emily oftează. Cele trei cuvinte de temut.

— Puțin.

— În aproape toate cazurile documentate ale pacienților treziți după un somn atât de lung, aceștia suferă de o formă sau alta de APT. La unii trece rapid. La alții durează săptămâni, luni, chiar ani. În câteva cazuri, deteriorarea memoriei pe termen scurt este atât de profundă, încât APT rămâne efectiv permanentă.

— Ca în cazul șoferului ăluia american de camion din anii 1980.

— Terry Wallis, da. Nu a avut nicio amintire despre accident și credea că încă trăiește în 1984. Dar se trezise în 2003.

— Deci credeți că Anna nu va avea nicio idee că a dormit atât de mult?

— Cazul Annei este mai degrabă o tulburare neurologică funcțională decât o leziune cerebrală traumatică. În cazurile de boli neorganice, este mai dificil de știut sau de prezis. Dar cred că ar trebui să vă pregătiți pentru

această posibilitate. Și fostul soț. Trezirea s-ar putea dovedi chiar mai traumatizantă decât adormirea.

Vocea lui Emily sună disonant:

— Să ne pregătim pentru ce anume?

Dr Prince se uită la ea cu blândețe.

— Există o destul de mare posibilitate ca, în mintea Annei, ultimii patru ani să nu se fi întâmplat niciodată. Pentru ea ar putea fi încă 2019.

Emily așteaptă să materializeze în cuvinte acel gând prea înfiorător pentru a fi contemplat.

— S-ar putea să creadă, de asemenea, că Indira și Douglas sunt încă în viață.

47. BEN

Următoarele 12 ore vor decide totul. Speranțele mele de avansare în carieră, de revenire financiară, câștigarea respectului lui KitKat și al Clarei, împlinirea visului de a-mi vedea teoriile despre sindromul resemnării consacrate în manuale – toate depind acum de felul în care rămân ochii Annei: deschiși sau închiși. Văd totul plutind în fața mea, o viață mai bună decât cea de acum. Poate – doar poate – că toate vechile ambiții se vor împlini până la urmă.

Mă uit la monitoare. Mă învârt prin birou. Mă întreb când să alertez Ministerul Justiției. Ochi deschiși, ochi închiși. Dar pentru cât timp?

Totul depinde de acel calcul simplu.

Acum, însă, mă năpădesc celelalte temeri. Anna încă este o ucigașă. Cineva care și-a măcelărit cei mai buni doi prieteni, cu sânge rece. M-am atașat emoțional de o criminală, de cineva responsabil de curmarea a doua vieți. M-am autoproclamat membru al echipei Anna. Ceea ce însemna, pe când dormea și era doar un puzzle medical de rezolvat, un lucru cu totul diferit față de ceea ce înseamnă acum. Acum, Anna e un fel de bombă legală care stă să explodeze lângă noi toți. Îmi amintesc că i-am văzut albul ochilor în momentul trezirii, vraja ruptă în cele din urmă. Trebuie să fiu atent.

După primele 12 ore, Harriet confirmă că ochii Annei sunt încă deschiși. Până acum a fost prea riscant să facem teste suplimentare. Ies din birou, mă spăl bine pe mâini și intru în salonul de tratamente. Intru și văd că Anna are ochii închiși. Simt mica fluturare de panică în piept. – Se trezește și se retrage iar, spune Harriet. Încearcă să îi rostești numele.

Trag aer în piept.

— Anna, spun eu, apropiindu-mă de pat. Sunt Dr Prince de la Abația, Clinica Somnului, Anna. Cum te mai simți?

Încet-încet, văd extinzându-se albul ochilor și cercurile acelea de un verde-smarald și pupilele negre ca tăciunele. Pielea îi este marmorată, ca o foaie subțire de hârtie. Nu există voce încă, gâtul fiind probabil prea dureros și uscat de la inactivitate. În schimb, ochii ei clipesc până mă găsesc. Pe chipul ei văd o mișcare mică, sacadată, o omidă care se târăște între nas și buza superioară crăpată, ca o mâncărime care trebuie scărpinită.

— Te-ai descurcat foarte bine, Anna. Mai am câteva întrebări și am terminat pe ziua de azi. Ce zici?

Cel mai faimos test pentru pacienții abia treziți este Scala de Comă Glasgow (sau GCS). Aceasta analizează trei funcții separate: mișcările oculare, răspunsul verbal și răspunsul motor. Fiecărui rezultat i se atribuie un număr. Un număr mic înseamnă fără rezultat; un număr mare înseamnă un progres substanțial. Harriet stă lângă mine și ține scorul. Prima funcție a fost deja testată.

— Deschiderea ochilor a fost foarte bună, Anna. I-ai deschis spontan. Asta înseamnă un scor GCS de 4.

Harriet notează. Trec la al doilea test: răspuns verbal la o comandă.

— OK, Anna, urmează ceva mai dificil. Vreau să văd dacă îți poți folosi din nou vocea. O să număr până la trei, iar tu încearcă să spui „Anna”, te rog.

Tensiunea este aproape insuportabilă. Anna nu și-a folosit corzile vocale de peste patru ani. În media au apărut doar scrisul sau fotografiile ei. Există puține videoclipuri sau înregistrări audio. Toată lumea îi cunoaște fața. Aproape nimeni nu știe cum îi sună vocea.

— Unu, doi, trei...

Harriet are un pahar cu apă. Așteaptă să vadă dacă Anna are nevoie de el.

Nu pot risca să o împing pe Anna înapoi în carcasa ei de protecție. Mă întreb dacă ar fi bine să îi cer din nou să încerce sau să reiau testul mai târziu.

Și atunci, se mișcă. Buzele Annei se despart încet. Îi văd vârful limbii și cenușiul apos al gurii. Mă aplec către ea, încercând să captez orice sunet, dar având și grijă, în același timp, să nu o sperii.

Aud ceva.

Din plămâni și din gura ei se aude un fel de plesnet slab și găâit. Mi se pare că recunosc un „A”, ca un exercițiu de la creșă pentru copiii care încă nu stăpânesc pronunția adulților.

Îi spun lui Harriet să noteze cu 3 – la jumătatea distanței dintre 1 (fără răspuns) și 5 (răspuns, pacient alert). Pacienții comatoși au de obicei un punctaj total de 8 sau mai puțin. Anna este deja la 7. Încă o notă bună și pot

spune Ministerului Justiției că, după Scala de Comă Glasgow, Anna nu mai este în stare de conștiență minimală.

Pentru al treilea test funcțional, încerc o versiune mai elaborată a exercițiului anterior. O rog pe Anna să-și ridice brațul drept. Ochii i se închid din nou. Îi rostesc numele. Repet comanda. Aștept să văd orice fel de mișcare voluntară. În cele din urmă, îi privesc brațul drept ridicându-se de pe cearșafuri și căzând înapoi.

— Un alt 4, îi spun lui Harriet.

Pentru funcția de mișcare, 6 înseamnă că o comandă este îndeplinită cu totul, iar 1 nu indică niciun răspuns.

Harriet face totalul.

— Scorul total este 11.

Un punctaj de 11 la GCS înseamnă că nu mai am nicio scuză. Am acum datoria să informez Ministerul Justiției că Anna Ogilvy, aflată în prezent în custodia Guvernului Majestații Sale, este conștientă. Mă gândesc la conversația mea cu Emily. Mă uit la Harriet și la paharul cu apă pe care încă îl ține în mână. Îmi amintesc de prima mea conversație cu Stephen Donnelly și mă întreb din nou dacă nu cumva am vindecat-o pe Anna doar pentru a o condamna.

— Gata? Întreabă Harriet concis.

Simte și ea tensiunea.

— Nu încă. Încearcă să îi dai apă. Trebuie să îi lubrifiem corzile vocale.

— Ești sigur?

— Da.

Aștept cât timp Harriet o ridică pe Anna în pat și îi dă apă. Îmi iau notițele și caut secțiunea privind testele pentru amnezie posttraumatică. Citesc lista întrebărilor de bază care trebuie puse pentru un diagnostic inițial. Sunt grupate în funcție de timp, loc și persoană.

Cum te numești?

Ce zi a săptămânii este?

În ce an suntem?

După care vin mai multe întrebări personale.

Care este ultima ta amintire dinainte de accident?

Cum ai ajuns aici?

Un pacient care suferă de amnezie posttraumatică nu va putea răspunde. Dacă APT se diminuează, atunci răspunsurile pacientului devin din ce în ce mai precise. Dacă APT persistă pe termen lung, atunci amintirile se pierd pentru totdeauna.

Un pacient care are un scor bun la GCS poate fi aproape apt pentru a fi judecat. Dar cineva care suferă de APT acută nu este.

Aceasta este porțița mea de scăpare, îmi spun, salvarea mea temporară. Nu trebuie să o predau pe Anna, să o sortesc unei vieți în spatele gratiilor. Sau, cel puțin, nu încă.

Aștept până când Harriet termină cu apa. Apoi îmi reiau poziția de lângă pat.

— Sunt din nou Dr Prince, Anna. Încă o întrebare.

Mă opresc, îmi dreg glasul, apoi încep:

— Poți să-mi spui numele tău întreg?

48. BEN

Îl sun pe Stephen Donnelly la Ministerul Justiției de-abia a doua zi dimineață. Nu am dormit. Mă târăsc somnoros în duș și las apa să-mi biciuie corpul. Apoi mă uit în oglinda de la baie și văd cearcănele întunecate de sub ochi. Mănânc puțin. Am pielea uscată. Simt nevoia de cafea, de zahăr, de orice mă poate ajuta să trec de ziua asta.

Din nou mă bântuie obsesii întunecate: azi-noapte am fost sigur că am fost urmărit pe drumul către casă. Poate că am un urmăritor sau poate că era vreunul dintre obsedații ăia din mass-media. Am luat-o pe un traseu diferit de la metrou până la apartamentul din Pimlico. Și am auzit încontinuu pașii altcuiva, sincron cu ai mei. Iau un paracetamol pentru a calma durerea.

Îmi imaginez ultimele ore ale lui Bloom înainte să moară și mă întreb dacă așa a început totul. Priviri atente în metrou. Pași în urmă. Apoi se descurie ușa din față, sclipirea cuțitului. Mi se face rău doar când mă gândesc.

Totul s-a schimbat când Anna a deschis ochii. Moarta a revenit la viață. O fantomă a căpătat din nou trup. Miza e încă și mai mare acum. Puzzle-ul, mai greu de rezolvat.

Trecutul este acum prezent.

Aștept în cafeneaua de la John Lewis și Stephen Donnelly sosește cu rutina lui obișnuită: o mașină guvernamentală, intrarea fără zgomot, totul tăcut și agitat. Arată și mai împruținat decât data trecută. Pelerina de ploaie îl înecă; umbrela îl apasă cu totul. Refuză ceaiul sau cafeaua. Farfuria de biscuiți rămâne neatinsă de data aceasta.

— Spuneți-mi totul, începe el.

Nu las deoparte niciun detaliu, dar manipulez ușor cronologia.

— A vizitat-o vreun membru al familiei?

— Da. Emily Ogilvy a fost informată, ca rudă apropiată.

Donnelly își maschează iritarea. Pare să sufere.

— Ar fi trebuit să ne anunțați pe noi mai întâi. Nerespectarea acestui lucru reprezintă o încălcare a protocolului de securitate. Probabil că nu aveți idee ce riscuri v-ați asumat deja.

Este întrebarea de care mă temeam. Dar nu poate fi ignorată. Aceeași întrebare pe care a pus-o Emily la patul fiicei sale.

— Deci, ce urmează?

— Exact ce am promis când v-am oferit acest caz. Faceți partea medicală. Noi facem partea justiției. Va fi stabilit un termen de judecată și instanțele își vor spune cuvântul înainte ca acea calamitate numită Amnesty să o elibereze pentru totdeauna.

— Cu o excepție.

Acesta este momentul meu. Este singurul mod în care pot să o țin pe Anna la Abație, să evit să fie dusă rapid într-o celulă de piatră, pentru totdeauna. Să-mi îndeplinesc jurământul ca vindecător. Improvizez ceva acum, la rezezeală. Dar există o mică șansă să funcționeze.

— Nu poți judeca pe cineva care suferă de amnezie posttraumatică.

Pe Donnelly pare să îl și înțepat ceva.

— Cine spune că suferă de APT?

— Eu. După atâția ani de somn, este de așteptat să se întâmple asta.

— Aveți calificarea să puneți un astfel de diagnostic?

— Aș spune chiar că sunt supracalificat.

Acesta este partea cea mai dificilă. Se știe foarte bine că amnezia posttraumatică este greu de definit. Ea poate varia de la pierderea memoriei pe termen scurt la goluri mari, pe termen lung. Anna tocmai s-a trezit după patru ani de somn. De-ar fi doar această schimbare, și ar fi suficient pentru a-i zăpăci creierul. Dar nu pot să stau deoparte și să o las să fie înghițită de sistemul penitenciar. Cartea APT este singura care a mai rămas de jucat. S-ar putea să-mi câștige ceva mai mult timp. După aceea, cine știe?

— Cât timp îi va lua să-și revină?

— E imposibil de răspuns la această întrebare. Depinde.

— Înțeleg, spune Donnelly și mă privește cu severitate, aplecându-se în față pe scaun. Ei bine, riscul vă aparține în totalitate dumneavoastră și familiei dumneavoastră, așa zice.

Menționarea familiei mele mă zguduie, așa cum a și intenționat Donnelly.

— Cum așa?

— Cu cât petreceți mai mult cu Anna, mai ales acum, când e trează, cu atât vă aflați într-un pericol mai mare. Mă gândeam că e ceva teribil de evident. Echipa mea monitorizează discuțiile online despre caz. Anna O nu are fani. Ea are fanatici. Săriți de pe fix. Psihopați. Extremiști. Dar periculoși. Foarte periculoși. Adepți ai teoriei conspirației care cred că Anna e drogată și ținută

împotriva voinței sale aici, la Abație. Până acum, doar au comentat. În curând, s-ar putea să acționeze.

Mă gândesc la pașii care m-au acompaniat de la metrou, azi-noapte. Senzația că eram urmărit. Donnelly încearcă să mă intimideze, asta e clar. Dar avertismentele lui mustesc de adevăr.

— Credeți că Abația ar putea fi o țintă?

Donnelly pufnește.

— Bloom a fost ucisă deja. Credem că a fost, cel mai probabil, cineva apropiat. O față pe care o cunoștea deja. Știm, de asemenea, că unii oameni vor să o omoare și pe Anna, iar alții vor să-i omoare pe cei care o țin pe Anna. A existat un motiv pentru care v-am spus să contactați Ministerul Justiției imediat ce Anna se trezește. Pentru că nu ați făcut-o, ați pus în pericol mai mult decât propria dumneavoastră viață. Odată ce Anna revine în sistemul de justiție penală, avem sârmă ghimpată și paznici înarmați. Cu cât stă mai mult cu dumneavoastră, cu atât sunteți mai vulnerabil.

— Și familia mea?

Donnelly mă privește fix.

— Mai este un criminal undeva afară, Dr Prince. Niciunul dintre noi nu este în siguranță. Iar asta vă include și pe dumneavoastră, și familia dumneavoastră.

2019

6 mai

Turnurile Ogilvy. Hampstead. A trecut o săptămână de la Incident.

Umblatul în somn. Cuțitul din mână. Proximitatea față de dormitorul lui Doug. Logica terifiantă a acțiunilor mele. Toate foarte aproape de a-mi rata pe vecie viața.

Aveam de gând să-l omor, oare, în timp ce dormea?

Sunt capabilă de un astfel de act?

Dorințele inconștiente devin reale.

Incidentul. Da, așa îl numesc acum. Mama este plecată într-o călătorie legată de cabinetul ei din umbră. Tata și-a făcut una dintre obișnuitele sale mea culpa și s-a mutat înapoi în casa familiei. Trândăvește prin biroul lui. Încă mă întreb cine este Cealaltă Femeie de data asta. Dacă o fi aceeași Cealaltă Femeie ca data trecută sau e vreuna nouă. Creierul meu este plin de încăperi ticsite cu Celelalte Femei.

Mă retrag în vechiul meu dormitor din copilărie și încui ușa.

Două scaune. Un șir de obiecte ascuțite pe podea. Aici nu reprezintă un pericol atât de mare.

Doug continuă să îmi trimită mesaje pe WhatsApp. Indira îmi telefonează și lasă mesaje vocale îngrijorate. Ediția de vară a revistei *Elementary* are reclame, dar nu și conținut. Deadline-urile sunt urgente. Cuprinsul, punerea în pagină – toate depind de articolul meu, piesa de rezistență a revistei. Iar eu încă nu am scris un cuvânt.

Ecran gol. Pagină albă. Cursorul clipește.

Descarc aplicații pentru somn, în schimb. Somn Expert. Aparat care produce zgomot alb. Respirația siberiană. Zgomotul ploii. Găsesc o altă aplicație numită Somnul Umblător. Promite „o alarmă și o vibrație a telefonului” cu „urmărirea pașilor și a locației dumneavoastră pentru a vă putea trezi”, ceea ce garantează „siguranța dumneavoastră și a celor din jur”.

Mă opresc la cuvintele fatidice: „urmărirea pașilor și a locației dumneavoastră”. Șterg aplicația. Beau cafea. Mă simt ca Șeherezada din *O mie și una de nopți*, care țese o plasă nesfârșită de povești pentru a-și amâna moartea din dimineața următoare.

Mă întorc la pagina web a NHS²⁴ și citesc toate lucrurile care declanșează somnambulismul. Stres, anxietate, alcool, sedative. Somnambulismul „poate începe la orice vârstă, dar este mai frecvent la copii. Unu din cinci copii va umbla în somn cel puțin o dată. Majoritatea scapă de el până la pubertate, dar uneori poate persista până la vârsta adultă”. Sunt din nou acel copil. Fata cu aerul confuz și pijamaua transpirată.

Îmi ignor problemele. Mă întorc la Sally Turner aflată în izolare, în secția Cranfield de la Broadmoor, acum 20 de ani. Și codul șoptit: MEDEEA. Zeița greacă ce-și ucide propriii fii.

Mă întorc din nou pe Wikipedia, ghidul meu de încredere:

Medeea, tragedia lui Euripide din secolul al V-lea î.H., descrie sfârșitul uniunii acesteia cu Iason, când, după zece ani de căsătorie, Iason o abandonează pentru a se căsători cu fiica regelui Creon, Creusa. Medeea și fiii ei cu Iason urmează să fie alungați din Corint. Din dorința de răzbunare, Medeea o ucide mai întâi pe Creusa cu cadouri otrăvite, apoi îi ucide pe propriii săi copii cu Iason, după care fuge la Atena.

Două femei, două crime. Iason a abandonat-o pe Medeea pentru o altă femeie și i-a alungat familia. Tom Cornwell a folosit-o pe Sally Turner și și-a lăsat fiii să o terorizeze.

Ambele femei au avut acea „cauză declanșatoare” freudiană. Un incident incitativ pentru afecțiunea lor. Un declanșator emoțional. Suprasolicitarea sistemului limbic.

Luptă-sau-fugi. Frica drept motor al somnambulismului.

Mă întreb dacă sunt la fel. Dacă și eu sunt capabilă de asemenea fapte.

Întrebarea este simplă.

De ce mă tem cel mai mult?

16 mai

O bătaie în ușa dormitorului.

Scriu. Sunt în modul sihastru. Căștile pornite, ușa închisă, lumea exclusă.

Am făcut mai multe cercetări despre Broadmoor. Indiferent câte dușuri fac, tot nu mă simt curată. Poveștile se lipesc de mine. Intru într-o lume aflată în afara moralității sau a convențiilor.

Încă o bătaie. Mama deschide ușa.

Am călătorit în timp până în 2009.

²⁴ National Health System — Serviciul Național de Asistență Medicală de Stat din Marea Britanie (N.t.).

Mama îmi verifică temele. E într-o dispoziție maternă, nu în cea de ministru din umbră, îmbrăcată lejer într-o cămașă și blugi. Și-a ales o expresie de încurajare.

Se așază la capătul patului meu.

Nu arăți prea bine, dragă.

Da, este una dintre acele discuții.

Mă prefac că ascult restul. Mama a câștigat un fel de concurs de vacanță. O invitație valoroasă pentru un weekend în natură împreună cu familia. O șansă pentru noi de a petrece timp de calitate împreună, cum obișnuiam cândva, fără telefoane de serviciu, termene-limită sau stres. August, cel mai probabil, sfârșitul verii.

Aer proaspăt, măreția naturii.

Se pare că nu există un site web, doar o broșură.

O lasă pe patul meu. Chiar mă sărută în treacăt pe frunte și spune că e plăcintă în cuptor, dacă rămân.

S-ar părea că astăzi nu poate fi ratat niciun clișeu matern.

Apoi pleacă, închizând ușor ușa, așa cum obișnuia.

Ridic broșura.

Nu există fotografii, doar un fundal negru cu text alb. Minimalist, ușor avangardist.

O listă cu activități. Exclusivitatea e ideea centrală de marketing. La fel ca misterioasa invitație în sine.

Mă uit din nou la clapeta plicului și observ simplitatea numelui.

Bine ați venit la Fermă...

49. BEN

Nu am fost niciodată prea sigur cine a sugerat primul să vizităm Ferma.

Dar este un loc atât de important pentru povestea Annei Ogilvy și tot ce s-a întâmplat în acea noapte, încât este imposibil de ignorat. Harriet nu a fost niciodată acolo, nici eu. Pentru a înțelege starea Annei și pentru a avansa la următorul stadiu de tratament, această călătorie trebuie făcută. Pot pretinde că vizita face parte din tratamentul Annei și că interesul meu este pur profesional. Dar știu că este doar jumătate de adevăr. Există o durere mai profundă, mai personală. Am ajuns foarte aproape de Anna. Trebuie să înțeleg evenimentele din acea noapte. Mai mult: chiar vreau asta.

Nu sunt polițist, nici criminalist. Din punct de vedere tehnic, încă sunt consultant civil. Dar sunt un detectiv al minții. Cred că indicii mentale pot fi

găsite în peisaje materiale, urme împrăștiate în spațiu și timp.

Iar acesta ar fi teritoriul meu.

Rezolvă ghicitoarea. Dezleagă misterul.

Vreau să gust, să simt și să merg la scena crimei, să văd ce indicii decisive pot obține dintr-o imersiune în locul fizic. Până nu voi face asta, nu voi avea odihnă.

De când ne-am separat, am folosit metroul, autobuzul și mașinile de închiriat. Clara încă mai are Fordul nostru Mondeo cel mâncat de molii. Iar Harriet susține că salariul unei asistente nu se întinde până la nivelul cerut de prețul benzinei. Și ea folosește doar șine, autobuze sau merge pe jos.

Închiriem o mașină de la Hertz și ne întâlnim la o oră cumplită sâmbătă următoare, alimentați cu cafea Costa și mâncare preambalată pentru micul-dejun. Drumurile sunt fantomatice, aproape pașnice. Odată scăpați din vestul Londrei, ne îndreptăm spre Cotswolds, părăsind orașul înnegrit pentru văi și ogoare îngălbenite, copaci artritici și frunze hărțuite de vânturile puternice.

Abația conferă intimitate. În afara zidurilor sale, suntem din nou aproape niște străini. Este nevoie de o jumătate de oră pentru ca Harriet și cu mine să ne încălzim și să devenim fluenți. Vorbim despre viața din afara Abației. Nu și despre Anna, cel puțin nu deocamdată. Repet anecdote despre KitKat. Harriet recunoaște că se uită în exces la reality-show-uri de pe Netflix – cu cât mai proaste, cu atât mai bine. La al treilea rând de întrebări, mărturisește cu autoironie că s-a apucat de schița unui roman polițist bazat pe experiențele ei din spitalele securizate. Pare stânjenită. Eu sunt intrigat. Ea schimbă rapid subiectul și întreabă despre Clara și de ce nu mai suntem împreună; îi spun povestea cu doar câteva mici modificări.

În cele din urmă, GPS-ul ne scoate de pe drumurile principale și ne bagă printre boscheți, apoi ne anunță că aproape am ajuns la destinație.

Deja înțeleg de ce mass-media a fost atât de intrigată. Am văzut nenumărate fotografii, desigur. Dar reproducerile nu surprind austeritatea gotică. Ferma este situată la capătul unei poteci lungi, înguste, de pământ, prea accidentată pentru a putea fi numită drum propriu-zis.

Mașina închiriată dă rateuri, poticnindu-se și bătând în retragere pe terenul necunoscut. Ar fi trebuit să închidem un vehicul de teren. Harriet este de acord cu mine, îmi imaginez deja roțile învârtindu-se cu furie în noroiul lipicios. Parchez mașina închiriată pe o parte a drumului și opresc motorul. Trebuie să anulăm câteva secole. Motoarele și cauciucul sunt inutile aici. Paltoanele groase și cizmele sunt singura soluție. Depindem în totalitate de picioarele noastre acum.

— E mai sălbatic decât mi-am imaginat, spune Harriet. Și mai puțin

pitoresc. Mai mult Pământul de Mijloc decât Brideshead.

Îmi bag șosetele umede deja în cizmele de cauciuc și îmi închid fermoarul de la haină. Privesc de-a lungul potecii noroioase și la locul păraginit din capătul ei.

— Se pare că familia Fox a trebuit să părăsească locul după incident, spun eu. A devenit un fel de Meca pentru cei pasionați de crime reale.

Totul este acoperit cu un strat gros de noroi amestecat cu compost și tot ce mai presupune un peisaj rural.

— Nu e o Meca foarte bine îngrijită.

— Nu.

— Mergem?

Parcurgem restul drumului în tăcere. Picioarele noastre, în schimb, lipăie și leorpăie, precum KitKat când își bea milkshake-ul cu un pai de plastic. Îmi scot telefonul.

Semnalul este slab, dar suficient pentru a afișa o hartă pdf din dosarele poliției, care arată planul Fermei din dimineața zilei de 30 august 2019.

Mă uit în dreapta, încercând să potrivesc harta cu realitatea dezolantă.

— Copacii din spate marchează locul din care începe Pădurea. În stânga se află Ruinele sau ceea ce se numea așa în urmă cu patru ani, locul în care luau masa vizitatorii. Apoi, drept în față, aici, chiar înainte de Pădure, sunt cabanele. Cabana Albastră unde dormea Anna. Cabana Roșie pentru Indira și Douglas. Cabana Verde pentru Theo Ogilvy. Și Cabana Portocalie pentru Emily și Richard Ogilvy.

Fragmente jalnice de bandă încorsetează intrarea principală separând-o de potecă. Nu este chiar o bandă de-a poliției, dar nici de amatori. Emblematică pentru tot ce se găsește aici. Patru ani înseamnă un timp suficient de lung pentru ca un loc să se degradeze fără să dispară complet. Totuși, configurația este încă clară. Ruinele de piatră, care făceau parte cândva dintr-o măreață casă de țară augustană, au rămas cam la fel ca în noaptea crimei. Cabanele în formă de scoici sunt intacte, împrăștiate pe iarba neîngrijită. Există goluri mari și urâte la exterior, unde acoperișul ieftin s-a desprins și a fost luat de vânt. Interiorul este de nelocuit. Pădurea, însă, a rămas ca o relicvă.

Mă simt deodată de mărimea unei furnici. Copacii care păzesc intrarea în Pădure sunt străvechi, legănându-se semeț. Se trag din trecutul îndepărtat al Angliei. Mă întreb câte lucruri or fi văzut acești copaci. Pagina Wikipedia vorbește despre suferințele familiei Fox în timpul Războiului Civil; membrul familiei de la începutul secolului al XVIII-lea care a salvat moșia printr-un vicleșug comercial și a construit o casă plină de zorzoane palladiene; acel desfrânat domn Fox din epoca victoriană care și-a jucat toată averea; apoi

mediocrii domni Fox la costum care au întors familia, pas cu pas, către clasa de mijloc, luptându-se cu pământurile acestea și cu o întreagă istorie de triumfuri efemere și declinuri terminale.

Harriet și cu mine stăm aici și ne uităm la toate. Suntem singuri pe lume în acest moment. Nimic altceva nu există. Aici a început povestea. Acest petec de pământ a schimbat totul. Mă simt emoționat la simplul gând că mă aflu aici. Blestem acest pământ și totuși nu-mi pot lua ochii de la el.

— De unde începem? Întreabă ea.

Aprind lanterna și intru pe teren.

— Urmează-mă, spun.

50. BEN

Este singurul loc din care putem începe. Detectivii în psihologie, ca și cei în arheologie, trebuie să diagnosticheze și cauza, nu doar simptomele. Cabana Roșie și Cabana Albastră sunt simptome. Lumea întunecată a Pădurii ar putea fi și ea tot un simptom. Dar trebuie să începem de aici și să mergem înainte.

Este un spațiu vast și solitar. Copacii sunt atât de groși, încât se ating între ei. Ramurile formează un fel de acoperiș. Trunchiurile vechi de stejar se îndoaie și se încolăcesc până capătă formă semiumană. Pământul de sub picioarele noastre este un amestec de noroi, pietriș și frunze. Aproape că îmi vine să fac o cruce sau să spun o rugăciune tăcută înainte de a intra. Mă uit înapoi și văd mașina de închiriat încă blocată pe poteca înnoroită. Îmi verific buzunarele. Oricum nu voi avea niciun semnal în Pădure. Îmi imaginez cum intrăm acolo și nu mai ieșim niciodată, înghițiți de întuneric, ca lona în burta balenei. Respir, închid ochii, apoi pun un picior în fața celui alt.

— Oamenii chiar plăteau pentru asta?

Harriet mă ajunge din urmă. Își extrage cu greutate cizmele de cauciuc din noroiul lipicios. A căzut deja o dată, o mângă maronie i se întărește acum în jurul genunchilor și mai sus, pe blugi. Și ea privește cu groază Pădurea. Este complet în afara zonei ei de confort. Îmi dau seama, după privirea ei reticentă, că acest peisaj îi trezește amintiri pe care ar vrea mai degrabă să le uite: crosuri școlare, excursii familiale cu cortul ratate, festivaluri de muzică regretabile, cu prea mult noroi și prea puține toalete. Tinerețea strălucește doar de la distanță.

Se oprește, cam fără suflare, și încearcă să își adapteze ochii la întuneric.

— Mă pot gândi la modalități mai bune de a arunca pe apa sâmbetei

câteva sute de lire.

Zâmbesc.

— Mai degrabă câteva mii.

— Deci aceasta este faimoasa Pădure.

— Da.

— Pare cumva bântuită. Ca și cum ne-am întoarce în timp.

— Luptă-sau-fugi. Omul ca animal de pradă. Creiere de epoca de piatră într-o lume din epoca spațială.

Simt cum vechea mea paranoia îmi strânge inima. Aud un trosnet ușor de crengi și zgomot ca de pași în acea sălbăticie. Vreau să arunc o privire în urmă, doar ca să fiu sigur, dar rezist. Frica începe în cap și infectează tot corpul. Foarte multe tulburări ale minții pot fi urmărite până în pădurea primordială. Acesta este motivul pentru care pădurea este un simbol atât de singular în basme și mituri. Plecarea de acasă și intrarea în Pădure reprezintă metafora renunțării la confortul și traumele copilăriei și a pătrunderii în sălbăticia maturității.

Fără instrumentele sau pregătirea potrivită, trecerea acestui prag duce la fractură psihică și dezintegrare. Minteia fie nu reușește să recunoască suficient pericolul, fie nu reușește să se mai oprească din a recunoaște pericolul. În astfel de locuri a învățat specia noastră să supraviețuiască. Anxietatea, copleșitorul neajuns al societăților industriale moderne, apare la intersecția dintre modul de supraviețuire și stresul vieții în secolul XXI. Ne simțim vânați.

— Tot nu are niciun sens, spun eu.

— Ce anume?

Continuăm să înaintăm prin Pădure. Întunericul se îndesește. Lumina se scurge pe alocuri printre copaci. Sunetele ne tachinează.

— Teoria detectivilor din fotoliul de-acasă. Că ceva din ceea ce s-a întâmplat în Pădure a făcut-o pe Anna să comită dubla crimă, la scurt timp. Că, de n-ar fi fost Pădurea, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu ești de acord cu asta?

— Este posibil din punct de vedere cronologic. Mă întreb doar dacă este posibil din punct de vedere psihologic.

— Se întâmplă ceva îngrozitor. O dă peste cap pe Anna. Am văzut pacienți în spitalele securizate cu povești similare.

— Câți dintre ei aveau vreun diagnostic preexistent de boală mintală?

Harriet mă ia zâmbind peste picior:

— Faptul că se aflau în spitale securizate ar putea fi un oarecare indiciu pentru asta, nu-i așa?

— Da. În afară de Anna. Ea nu avea nicio boală psihică diagnosticată. Iar

asta nu are niciun sens. Oamenii obișnuiți nu se transformă în monștri peste noapte. Sau în câteva ore. Chiar și cu un istoric de somnambulism netratat.

— Asta presupunând că Anna Ogilvy a fost întotdeauna normală. A părea un om obișnuit nu înseamnă că și mintea ta funcționează într-un mod obișnuit. Uită-te la Shipman.

Exemplul de criminal în serie britanic pe care îl dă toată lumea mereu. Doctorul anost și de încredere de la țară, cu o listă de pacienți devotați, care a fost și cel mai atroce criminal în serie din toate timpurile din Marea Britanie. Numărul total al crimelor sale nu a fost niciodată confirmat. O persoană aparent obișnuită, cu un creier extraordinar.

— Paralogism, spun eu. Aristotel a vorbit mult despre asta. O concluzie falsă la care se ajunge printr-un raționament greșit. Dacă A se întâmplă înainte de B, înseamnă că A trebuie să fi cauzat B. Jocul Vânători versus Supraviețuitori a precedat dubla crimă, așadar, ceva petrecut în Pădure trebuie să fi cauzat-o. Sună convingător, dar, din punct de vedere logic, e o prostie.

Harriet nu se arată impresionată de teoriile mele filosofice. Răspunde cu un ton ușor sătul de înțelepciunea mea masculină:

— Bine, bine, geniule, deci care este teoria ta?

Zâmbesc. Iată o latură pe care nu i-am mai văzut-o până acum. Mai tăioasă, ușor sarcastică, ieșită din rolul de asistentă medicală forțată să discute numai platitudini legate de îngrijirea pacienților.

— Dar nu am spus că așa avea vreuna... Dacă Anna nu a fost dată brusc peste cap de ceva ce s-a petrecut în Pădure, atunci înseamnă că a plănuit totul. Ceea ce înseamnă că a intenționat în mod conștient să comită crima.

Mă opresc din nou. Mi-i imaginez pe toți aici, în Pădure: Emily, Richard, Theo, Anna, Indira, Douglas. Îi văd manevrând armele de paintball și chiorându-se prin întineric. Conform regulilor jocului, Supraviețuitorii primesc un avans la start. Fiecare Vânător trebuie să-l lovească pe fiecare Supraviețuitor pentru a câștiga. Șansele sunt de partea Supraviețuitorilor. Dar totul depinde de Vânători și de tactica lor. Rămân împreună sau își urmăresc separat prada? Este câștigătoare munca în echipă sau încrederea în sine a fiecăruia? În ce moment beneficiile unei echipe devin mai importante decât natura împovărătoare a unui grup social?

Mă uit la copaci. Mi-aș dori să dezvăluie astfel de secrete. Ei se vor afla încă aici și după ce legenda Annei o va fi cu totul uitată. E multă istorie adunată în trunchiurile acestea.

În jurul nostru se aud doar vântul și freamătul și alte sunete fără formă, fără început sau sfârșit. Pentru prima dată din copilărie, simt că mă cuprinde o teroare care mă îngheată.

Mă întorc, nerăbdător să ies de aici. Să fug de o asemenea scenă a pieirii.

— Renunți deja? Întreabă Harriet zâmbind.

Tonul acela din nou, aproape ca de soră. Îmi imaginez mese în familie și înțepăturile dintre frați și cearta pentru ultima felie de cheesecake.

Respir adânc. Încerc să văd unde duce drumul înainte.

— Încă zece minute. Apoi trecem mai departe.

51. BEN

Cabana Roșie.

Atât de multe conține un nume. Povestea Annei o a avut noroc din punctul acesta de vedere. Mereu m-am gândit la „Cabana Roșie” ca la o năvelă a lui Edgar Allan Poe sau vreo lucrare târzie a lui Henry James, de genul ciudatei *O coardă prea întinsă*²⁵. Doar două cuvinte simple ce pot evoca un asemenea mister, bântuit și îmbietor.

Realitatea nu e niciodată previzibilă. Terminăm cu Pădurea, care ne-a tulburat cu frumusețea ei noduroasă. Ne ia ceva timp pentru a găsi calea de ieșire, apoi ne întoarcem în partea centrală a Fermei. De acolo mai e puțin până la cabane. Mă uit la telefon și mi se confirmă că tot nu există semnal. Am mai fost și în alte locuri în care s-au petrecut crime. Moartea pătează întotdeauna un astfel de loc, îl marchează ca interzis. Există un miros puternic de mortalitate și un sentiment subiacent al răului.

Nu vreau să stau aici nicio clipă mai mult decât e necesar.

Cabanele sunt toate structuri de lemn părăsite, aflate în paragină, cu găuri în ele, care se scufundă încet în noroiul din jur. Sunt acoperite cu graffiti peste tot. Urme lăuate de turiștii pasionați de crime – #DreptatePentruAnna în dreapta și #LaPușcărieCuEa în cealaltă parte. Au supraviețuit și câteva resturi din ancheta inițială a poliției, inclusiv o bandă de poliție jerpelită și câteva folii de protecție criminalistice împrăștiate ici și colo.

Harriet și cu mine studiem harta de pe telefon pentru a ne da seama care cabană este cea Roșie, Albastră, Verde sau Portocalie. În ultima parte a pelerinajului nostru vom încerca să recreăm exact evenimentele din dimineața zilei de 30 august.

— Care dintre noi o joacă pe Anna? Întreabă Harriet.

Pare dezgustată, dar și pe jumătate comică, sarcastic amuzată. E mai puțin sensibilă decât mă așteptam. Apoi îmi amintesc că este asistentă

²⁵ *The Turn of the Screw*, năvelă horror publicată în 1898, a cărei acțiune se petrece într-o casă izolată de la țară (N.t.).

medicală. Ea a văzut mai multe ipostaze ale umanității decât voi vedea eu vreodată. Umorul este o modalitate de supraviețuire. Parcă suntem într-una dintre acele plimbări turistice de reconstituire a crimelor lui Jack Spintecătorul, cu diferența că ucigașul și victimele noastre sunt cu mult mai reale.

Vreau să intru în mintea Annei. Vreau să calc pe urmele ei. Atât în sens fizic, cât și în sens psihologic.

— Eu voi fi Anna. Iar tu vei fi personajul colectiv pentru părinții ei.

Harriet ridică din sprâncene.

— Ceea ce nu se prea potrivește cu vârstele noastre. Și cele două victime?

— Uitate în viață așa cum au fost și în moarte. Gata?

Ne așezăm pe poziții. Eu mă duc la Cabana Albastră și inspectez interiorul. Este puțin mai întreagă decât Cabana Roșie, dar la fel de vandalizată cu graffiti și mesaje înfiorătoare. Unii turiști și-au scris numele deasupra celui al Annei. Alții cer ca Anna să ardă în iad, să primească injecția letală, să fie prăjită pentru crimele ei – o litanie de misoginie și abuz, un fel de versiune analogică a rețelelor sociale.

Aștept până când se face ora. Fac tot posibilul pentru a intra în pielea personajului meu și împing cu umărul în ușa de lemn închisă a Cabanei Albastre. Vreau să trăiesc eu însumi ultimele momente de veghe ale Annei cât de mult posibil. Îmi amintesc de zvonurile despre o viitoare ecranizare a poveștii Annei și îmi imaginez actori de la Hollywood venind aici pentru documentare.

Deschid o fotografie de pe telefon. E din dosarele poliției și arată Cabana Albastră în dimineața în care a fost găsită Anna. Ea dormea pe pat. Pe mâna ei dreaptă erau urme de cerneală. Dar nu au fost găsite niciodată vreun caiet sau vreun instrument de scris. Patul a dispărut acum, la fel ca și celelalte piese de mobilier, păstrate într-un depozit de probe până la proces. Au rămas însă unele dintre tușele decorative, precum țesăturile din care culoarea originală s-a scurs, condamnate la o existență fantomatică.

Ceasul meu arată ora exactă. Încep. Trebuie să-mi folosesc imaginația. Este o beznă completă în ultimele secunde ale zilei de 29 august. Anna și ceilalți se întorc după grelele lor încercări din Pădure și iau cina împreună la Ruine. Apoi, fiecare se retrage în cabana lui. Momentul exact al crimelor nu a fost niciodată stabilit. Tot ce avem sunt niște estimări. Mă strecur prin ușa de lemn umflată a Cabanei Albastre. Sunt Anna acum. Lipăitul fiecărui pas prin noroi și iarbă. Murmurul Pădurii. În urmă cu patru ani, Ferma era presărată ici-colo cu luminițe venite de la Ruine și de la lumânările din alte cabane.

Văd Cabana Roșie în fața mea. Ce simte Anna chiar în momentul acesta?

Și deodată îmi dau seama. Mă concentrez pe Cabana Roșie. Pun un picior moale în fața celui alt, lipindu-mă și dezlipindu-mă de pământ. Mă trece un fior. Îmi simt plămânii suprasolicitați de efort. Pentru că asta este: un efort. Un efort conștient. Cabana Roșie este mai departe decât pare la prima vedere. Pământul este elastic și viu, încolăcindu-se de fiecare deget și refuzând să-mi elibereze picioarele. Mă apropii acum. Dar mai e ceva distanță. Pulsul mi se accelerează.

Mă forțez. Înaintez cu greutate.

Ceasul ticăie.

În cele din urmă, ajung la Cabana Roșie. Ar trebui să fie întuneric acum, să nu uit. Lumina palidă, prăfuită ar trebui să fie neagră. Ușa cabanei va fi și ea închisă, ceea ce face ca deschiderea ei să fie mai periculoasă, mai zgomotoasă, probabilitatea de a fi auzită într-o fracțiune de secundă. Prind ușa și o deschid cu forță, apoi rămân în prag pentru o clipă. Îmi imaginez unde erau cele două paturi în acea noapte. Realizez cât de aproape este ușa de restul obiectelor din cameră.

Chiar ar fi putut dormi ei cu toate astea? Niciunul să nu fi fost deranjat de scârțâitul ușii? Le-o fi strecurat Anna ceva în mâncare, la cină, pentru a-și ușura intrarea?

Verific ora. Mă uit în spatele meu și o văd pe Harriet așteptând răbdătoare în Cabana Portocalie. Suntem doi oameni în mijlocul pustietății jucând o crimă îngrozitoare. Pare o comedie de prost-gust, de categorie B. Dar acum, în timp ce stau în prag, pare mai degrabă unul dintre acele filme de groază cu ucigași cu drujbe și multe răsturnări de situație. Genul care începe ieftin, apoi se întunecă, transformându-se în ceva cu totul inconfortabil, îndepărtându-se de producțiile de masă și intrând în terenul exclusivist al filmelor-cult.

Mă înțepă din nou senzația aceea. Precum cea din Pădure. Este ceva greșit aici. Există o energie karmică bolnavă în locul acesta, o greutate care apasă în fiecare secundă pe care o petrec încercând să recreez uciderea sângeroasă a doi tineri ce aveau toată viața înainte. Acest caz a devenit un joc de societate. Nesfârșita lui dezbatere în mass-media diminuează efectul real. Dar stând aici, chiar în locul în care s-au întâmplat lucrurile, scuzele dispar. Pășesc înăuntru, îmi încolăcesc mâna dreaptă în jurul unui cuțit imaginar, îmi închipui logistica primei loviturii, apoi pe următoarea, o construcție simfonică din 20 de lovituri. Fapta este săvârșită.

Și acum ce urmează? Aceasta este cea mai neașteptată întrebare. Crima, planificată sau instinctivă, e cea care îi spune unui ucigaș ce să facă în continuare. Dar eu îngheț. Cuțitul imaginar se află încă în palma mea. Corpurile sunt proaspete și lichide în spatele meu. Mă uit în jos la hainele

mele și îmi imaginez stropi de sânge împrăștiindu-mi cămașa albă, curată, pătând căptușeala jachetei, punctându-mi obrajii ca o acnee persistentă, însă e de ajuns să-i șterg cu dosul palmei și au dispărut.

Mă întorc. Mă clatin. Afară este mai rece. Cabana Albastră pare și mai îndepărtată, acum că fapta a fost comisă. Acum, doi adulți au fost uciși cu sânge rece. Este o prostie, știu, dar vinovăția îmi face pașii mai grei. Efectul de knockout al încălcării aceluși tabu de neîncălcăt, pentru prima dată. Am citit destule despre ucigași cât să știu că prima dată este incomensurabil mai rea decât oricare alta. Actul de a ucide este una; a deveni un ucigaș, un proscris, un paria este altceva. Asta se întâmplă o singură dată. Cicatrizarea sufletului.

Îmi amintesc să mă uit la ceas. Calculez greșit pasul următor și aproape cad cu fața în mazăgă. Efortul nu este conștient acum, ci existențial. Mă întreb cum să nu reușească cineva să se trezească în acest moment. Sau poate că somnul anesteziază traumatismele. Da, poate.

Simt ușa Cabanei Albastre și intru. Toată această punere în scenă a devenit atât de reală pentru mine, încât sunt teribil de tulburat acum, când mă întorc, lăsând în urmă ființa umană care eram și revenind cu diavolul în mine. Poate că Anna a trecut prin toate astea. Și totuși, în profunzimile ei, mintea trebuie să lucreze la un anumit nivel. Trebuie să lase niște urme.

Respir. Îmi revin. Aceasta este actorie. Nu am comis nicio crimă. Nu azi, cel puțin. Îmi imaginez patul din fața mea și pe Anna prăbușindu-se pe el. Doar că mai există un act aici, cel final. Lucrul pe care toți îl uită. Mesajul trimis pe WhatsApp familiei ei, acele cuvinte fatidice: *Îmi pare rău. Cred că i-am ucis.*

Îmi scot telefonul. Intru pe chatul de WhatsApp cu Harriet. Tastesz cuvintele și simt greață când apăs pe butonul de trimitere. Toate supozițiile se clatină acum. Ar fi putut Anna să trimită un astfel de mesaj în timp ce încă dormea? Mecanic vorbind, ar fi posibil. Au existat cazuri documentate de oameni care au condus mașini în timp ce dormeau și au putut urmări indicații complexe de circulație. Dar există o intenție conștientă în aceste cuvinte. Scuzele, recunoașterea. Vinovăția implică simțire. Dacă era trează atunci, poate că fusese trează și mai devreme. Poate că știa exact ce făcea.

Văd cele două bife. Pun telefonul în buzunar. Mă mut în locul în care se afla patul. Apoi aștept și aud cum Harriet se apropie lipăind. La fel cum s-au apropiat Emily și Richard Ogilvy în acea noapte, după ce au primit cripticul mesaj. Timpul pare mai lung decât mi-am imaginat, îi văd acum pe cei doi părinți. Părul răvășit, ochii cleioși. Atâtea alarme false în ultimii 25 de ani: accidente, eșecurile, drogurile, alcoolul, toate fundăturile creșterii unui copil. Modul în care dezastrul se transformă atât de des în anecdotă. Ceva de

care se râde.

În afară de ultimele două cuvinte. Nu: *Îmi pare rău, cred că am luat o supradoză.* Ori: *Îmi pare rău, cred că am făcut praf mașina.* Sau: *Îmi pare rău, cred că sunt însărcinată.*

Toate acestea sunt lucruri după care poți supraviețui. Coșmaruri, se prea poate. Dar peste care se trece.

Nu asta. Niciodată, niciodată asta.

Întrebarea pe care și-o pune mereu toată lumea este dacă ea a fost vinovată. Și acum, aici, îmi dau seama că răspunsul este clar, un categoric da. Dacă e vinovată din punct de vedere legal sau nu, este o altă chestiune. Dar este vinovată în sensul cel mai de bază al acestui cuvânt. Ea a mânuit pumnalul. Acțiunile ei au ucis doi semenii. Ea va trebui să trăiască mereu cu asta. Vinovăția va fi o parte permanentă din ea. Am trezit-o pe Anna într-o altă lume decât cea pe care a lăsat-o în urmă.

— Sub zece minute.

Vocea lui Harriet mă surprinde. Obrajii îi sunt roșii de la mers. Pare netulburată. Sfiala și stângăcia socială de la Abație au dispărut acum. Aici, în sălbăcie, nu mai trebuie să păstreze mereu o atitudine respectuoasă în fața medicilor, psihiatrilor și neurologilor. Îmi place chiar mai mult această nouă Harriet. Prefer versiunea ei din afara biroului decât cea în uniformă.

— Sub un minut, practic, de la Portocaliu la Albastru. Presupunând că pământul nu era la fel de mocirlos atunci. Și luând în considerare o viteză mai mare de mers.

Închid ochii. Îmi opresc gândurile. Le ambalez și le închid cu grijă în podul minții mele. Înapoi la realitate.

Prezentul. Aici. Acum.

— Deci? spune Harriet. Spune-mi absolut totul. Vreo străfulgerare? Zbârnâie acum micile celule cenușii?

Am petrecut prea mult timp aici. Simt din nou acea teroare, ca și cum aș fi încercat să readuc morții la viață sau aș fi tulburat lumea spiritelor. A fost o greșeală. Afară lumina se împuținează. Un sentiment de rău profund pândește între ziduri, în Pădurea poluată de evenimentele teribile petrecute pe aceste pământuri.

— Arăți de parcă ai văzut o fantomă, spune Harriet.

Pare îngrijorată acum, i-a revenit nota aceea mai familiară, de compasiune, iar asistenta a luat locul turistului macabru.

Zâmbesc. Ceea ce îmi consumă toată puterea rămasă. Mă uit din nou la ceas.

— Da. Poate că am văzut.

52. BEN

Biserica este plină. Imnurile au fost intonate. Sicriul consumă atenția, cocoțat acolo ca o prevestire. Cumva, pare prea mic pentru ea. Mă aștept ca Bloom să se trezească brusc, o ultimă farsă făcută pe cheltuiala noastră. Dar capacul rămâne bine închis. Autopsia s-a încheiat, medicul legist a fost de acord să fie predat cadavrul.

Virginia Bloom se poate odihni în sfârșit în pace.

Mă concentrez din nou pe ciornă. Pupitrul este rece și aspru la atingere. Îmi dreg glasul și aud răsunetul zidurilor străvechi din piatră.

— Doamna profesor Bloom nu a fost creștinul tipic, spun eu, ajungând la ultima secțiune a elogiului și relaxându-mă puțin acum. Dar avea o încredere reală în oameni. Mai presus de orice, ea credea în mântuire, credea că nimeni nu era imposibil de salvat. Mulți dintre voi cunoașteți realizările profesionale ale Virginiei: munca de pionierat în psihologia somnului, munca de la Abație, care a schimbat viețile atâtor oameni, distruse din cauza incapacității de a închide ochii sau de a-i deschide din nou.

Mă opresc și mă uit la personalul de la Abație îmbrăcat în cele mai bune haine de duminică. Clara este aici, la fel și KitKat. Mă adun un pic. Bloom era singură la părinți și nu avea copii. În schimb, a adunat mulți prieteni, colegi și cunoștințe.

— Dar dacă somnul este a doua noastră viață, atunci Virginia a avut-o și pe aceasta. Custodele bisericii, voluntara, stâlpul comunității locale, indiferent de cât de neconvențional era îmbrăcată. Credința sa era subtilă, dar profundă. A lăsat mai degrabă acțiunile să vorbească pentru ea. Și, după cum atât de memorabil a spus, de ce ar fi creat Dumnezeu distracția, dacă nu ne e dat să ne bucurăm de ea?

Dinspre congregație se aude un chicotit blând, care umple biserica.

— Mai presus de orice, nu i-a dezamăgit niciodată pe oameni, a luptat pentru ei. Credea că era datoria sa solemnă să ridice ceea ce era căzut, să vindece ceea ce era bolnav și să repare ceea ce era frânt, atât ca profesionist, cât și ca prieten. Acesta era crezul ei. Pentru foarte mulți dintre noi a fost și inspirația noastră zilnică.

Arunc din nou o privire în jur. Da, înțeleg acum de ce atrage Biserica. Este opusul lipsei de Dumnezeu de la Fermă, acel loc din care au dispărut speranța și mila. Tăcerea persistă, ca un oaspete care a rămas în vizită mai mult decât era anunțat. Îmi adun ciornele și cobor de la amvon. Fiecare contact dintre pielea pantofilor și lemn e mai audibil decât precedentul.

Mă întorc în strana din față și mă așez alături de ceilalți membri ai

personalului de la Abație. Acum vine rândul vicarului, care laudă o femeie ce a avut întotdeauna – poate împotriva aparențelor – și o dimensiune spirituală, pe lângă obișnuitul Martini de la ora 17:00. Bloom chiar era donchijotescă. Ura categorisirile și nu dorea să eticheteze pe nimeni. Și adora contradicțiile.

Abia ascult vocea șoptită a vicarului. Mă gândesc la Bloom așa cum am văzut-o întinsă acolo, în casa ei, și îi aud cuvintele disperate când m-a sunat să îmi spună despre dosar. Mă gândesc la descrierea pe care i-a făcut-o acelui Pacient X și la firele care îl leagă pe acesta de cazul Anna O. Și încă mă gândesc la toate astea când se termină slujba, iar ansamblul familiei, colegilor de muncă și prietenilor se scurge către sala de evenimente, unde vor fi servite sucuri călâi și sandviciuri pe farfurii de hârtie fleșcăite. Mormăi câteva instrucțiuni către organizator, să mă asigur că nu vor fi acceptați musafiri nepoțiți. Aceasta este o chestiune cu totul privată. Bloggerii și jurnaliștii nu sunt bineveniți.

Ceva mai târziu, după terminarea slujbei de înmormântare, Clara, KitKat și cu mine mergem în parcul local. Nu mai suntem niciodată doar noi trei. Dar acum, cumva, pare potrivit așa. KitKat se joacă pe panoul de cățărare. Eu și Clara o supraveghem de pe o bancă, cu două cafele la pachet. Îi povestesc Clarei despre recenta mea excursie la Kilometrul Zero al tuturor celor întâmplare.

— Am auzit că Ferma a fost părăsită.

— A fost destul de înfricoșător și la lumina zilei, spun eu, luând o înghițitură. Cu greu îmi pot imagina cum trebuie să fi fost pe întuneric.

— Vreo revelație subită?

— Am încercat să joc rolul Annei și să îmi cronometrez drumul dintre cele două cabane. În primul rând, nu cred că a mers înapoi la Cabana Albastră sau, cu siguranță, nu fără ajutor.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Nu pot. Este o bănuială, o concluzie logică. Întoarcerea la Cabana Albastră din Cabana Roșie, după ce ai înfăptuit așa ceva, ar necesita un mare efort.

— Ceea ce sugerează că ar fi putut fi conștientă când a făcut-o.

— Sau că alți oameni au fost implicați în mutarea ei.

Și chiar în acel moment, KitKat ne surprinde pe amândoi. Este cea mai nouă distracție a ei. Îi place să se strecoare în apropierea noastră și apoi să iasă la iveală când nu ne așteptăm.

— În mutarea cui, tati?

O văd pe Clara încruntându-se a dezaprobare. Am vorbit prea deschis.

— A nimănui, scumpa mea.

— Vorbiți despre doamna adormită?

A venit rândul meu să mă uit încruntat la Clara. Convenisem să nu aducem vorba despre asta.

— Doamna adormită?

KitKat pare distrasă, se uită acum înspre leagăne.

— Doamna adormită este rea.

— Asta e tot?

KitKat pare încurcată acum, se trage de pulover, cum face întotdeauna când lucrurile nu prea au sens.

— Mama spune că o vei face bine pe doamna cea rea.

Își pierde interesul pentru leagăne și fuge către groapa cu nisip. Încerc să înțeleg ceea ce tocmai am auzit.

— De ce vorbește despre Anna Ogilvy?

Clara se uită la mine cu acea privire pe care o are mereu când e cu adevărat supărată.

— Trezește-te, Ben! Oamenii pot intra pe internet. Au văzut acel blog de teorii ale conspirației în care este menționat numele tău. Chiar și copiii vorbesc între ei. Există un preț de plătit, atât pentru tine, cât și pentru ea.

Mă uit la KitKat care se joacă acum în groapa cu nisip. Mă gândesc la slujba de înmormântare a lui Bloom și la obsesia mea crescândă pentru Anna. Îmi imaginez că acele amenințări online devin îngrozitor de reale. Mirosul Fermei încă nu m-a părăsit. Toate acestea au dus la exact opusul a ceea ce mi-am dorit. Clara este acum mai departe de mine ca niciodată.

Mă întreb ce-am ajuns să-mi fac mie și familiei mele.

Și de ce îmi e imposibil să mă opresc.

JURNALUL ANNEI

2019

3 iunie

Apartamentul din Camden. Încă o săptămână de mesaje de la @PacientX. Ora sugerează GMT. Gramatica sugerează educat, reabilitat, eliberat în lume pentru a începe o nouă viață. Mesajele sunt criptice.

Recitesc ultima conversație:

@PacientX: Îți dau un sfat prietenesc. Nu vei găsi nimic în domeniul public. Nu mai pierde timpul cu cererile acelea.

@ElementaryMag: De unde știi despre solicitările mele de informații de interes public? Lucrezi în administrație?

@PacientX: Ți-am spus unde să te concentrezi. Secția Cranfield. Uită-te la lista de vizitatori aprobați.

@ElementaryMag: Cum obțin lista asta?

@PacientX: Depune mai mult efort, Anna! Gândește-te la o modalitate!

@ElementaryMag: Cum mă ajută asta cu povestea? Eu cu ce mă aleg?

Am introducerea articolului. Am câteva paragrafe din concluzie. Mai am nevoie de umplutura sandwichului. De carne.

Îmi trec în revistă opțiunile. Chiar am nevoie de o întâlnire față în față cu @PacientX. Nu-mi pasă de tonul condescendent, superior. Sau de faptul că și-a băgat nasul în solicitările mele de informații publice. Am nevoie de această întâlnire. Mă gândesc la Broadmoor, la mama, la Sally Turner, la Dr Bloom. Mă gândesc la tata și la misterioasa lui Cealaltă Femeie.

Depune mai mult efort! Gândește!

Citesc din nou ultimul rând de la @PacientX.

@PacientX: Cineva este în spatele tuturor acestor lucruri, Anna. Trezește-te! Sally Turner are un copil. Găsești suspectul, găsești povestea. A venit vremea să pleci la vânătoare.

10 iunie

Spitalul Broadmoor, Berkshire.

E la 40 de mile distanță de Londra. Am citit istoria. E povestea unor garguie ce se chinuie să iasă la lumină: fondat în 1863 ca azil de nebuni pentru criminalii cu afecțiuni psihice; condus de Ministerul de Interne până în 1949; apoi redenumit oficial Instituția Broadmoor; preluat de Ministerul Sănătății în 1960 și botezat Spitalul Broadmoor; condus acum de către instituția cu anostul nume Direcția Spitalelor de Psihiatrie West London. De la teroarea ce îți dă fiori pe șira spinării până la birocrăția ce îți provoacă un căscat, în 156 de ani.

Spitalul Broadmoor este un campus vast din cărămidă roșie victoriană, care în realitate arată chiar mai mare și mai dezgustător decât sugerează fotografiile. Ajung la indicatoarele colorate ale NHS și văd ziduri înalte și măsuri de securitate pe ambele părți. Am auzit foarte multe despre acest loc. Cel mai cunoscut azil pentru asasini din lume. Adăpostul celor mai răi criminali în serie cunoscuți vreodată. Înscris pe vecie în istoria crimelor adevărate pentru munca sa de pionierat în domeniul psihologiei celor mai întunecate minți ale societății.

Suspectul. Sunt alergică la majoritatea teoriilor conspirației. Știu că investigațiile penale rareori pot fi finalizate până la ultimul detaliu. Dar nu m-am putut opri să mă gândesc obsesiv la ultimul mesaj de la @PatientX.

Sally Turner are un copil. O piesă care completează puzzle-ul morții ei. Oare asta înseamnă că Sally Turner a fost ucisă de propriul copil? Sau că acesta a ajutat la introducerea ilegală, în spital, a cuțitului din plastic pe care Sally l-a folosit pentru a-și pune capăt zilelor?

Găsești suspectul. Găsești povestea.

Ar putea însemna atât de mult...

Am căutat printre toate numele care au legătură cu această poveste și cred că am dat peste un suspect demn de atenție. Un candidat pentru identitatea de copil biologic al lui Sally Turner. Numele lui de la naștere a fost schimbat, desigur, și toate legăturile cu Sally au fost șterse de pe fața Pământului. Pașaport, permis de conducere, cod numeric personal. Dar îmi imaginez cum trebuie să fi fost pentru acest adolescent să o viziteze acolo pe Sally Turner. Mă întreb dacă suspectul – suspectul meu, să-i spunem – mai are și acum coșmaruri cu Broadmoor și demonii săi. Cum se descurcă suspectul meu cu o mamă atât de faimoasă precum Monstrul din Stockwell?

Am făcut cercetări. Știu că Broadmoor, ca majoritatea avanposturilor Ministerului Sănătății, a implementat târziu un sistem informatic de evidență. Dosarele voluminoase ale pacienților de la sfârșitul anilor 1990 sunt stocate într-o arhivă administrată de Berkshire Record Office. Vizitatorii arhivei, inclusiv istorici, specialiști în criminologie și psihologi, se

înregistrează la intrarea principală. Vizitatorii trebuie să fie recunoscuți de o instituție de învățământ superior sau să aibă autorizație de la un fost membru al personalului direct interesat de arhivă.

În timp ce aștept, parcurg regulile de pe panoul de la intrare:

Înregistrările clinice și non-clinice ale Spitalului Broadmoor (fostul Azil clinic pentru nebuni Broadmoor) vor fi păstrate pentru cercetare de către BRO, în conformitate cu Public Records Act din 1958. Accesul va fi asigurat pe baza Legii privind libertatea de informare din 2000 (FOIA) și a *Ghidului privind accesul la cererile de dosare medicale* emis de Ministerul Sănătății (2010).

Sunt ultima la coadă. Un funcționar care arată plictisit mă întreabă cum mă numesc și de care instituție de cercetare aparțin.

— Sunt aici în numele baronesei Ogilvy, spun eu, întinzându-i o scrisoare.

Este dactilografiată pe hârtia specială a mamei, cu antetul Camerei Lorzilor. I-am falsificat semnătura de la final. În ea se explică cum mama a fost Ministru de Stat în Ministerul Sănătății între 1997 și 2005. Portofoliul ei a inclus servicii de sănătate mintală și supravegherea spitalelor securizate Broadmoor, Rampton și Ashworth. Dorește acum să consulte arhivele oficiale pentru viitoarea ei autobiografie. Eu aș fi cea care face munca de cercetare și trebuie să primesc permisiunea de a consulta arhiva în numele ei. Este încă o minciună. Dar una dintre cele mai bune ale mele.

Funcționarul citește foaia încet. Câteva minute mai târziu, își lasă ochelarii în jos și mă analizează cu un aer de o gravitate prefăcută, ușor ironică. Îmi face semn din mână să trec. Mă alătur altor patru persoane venite aici în scop de cercetare. Suntem conduși printr-o curte mare, spre partea de vest a campusului Broadmoor. Abia atunci îmi amintesc să respir.

Arhiva BRO este un fel de cavernă supra-încălzită. Îmi amintește de o mare bibliotecă din secolul al XIX-lea, cu bărbați etalându-și mândri mustățile întinse până la perciuni, care măsoară craniile unor pacienți. Există aici o aură sinistă și fetidă. Unul dintre gardieni rămâne să ne supravegheze. În dreapta se află o mică hartă a camerei. Îmi restrâng căutarea după perioadă, apoi după locație. Caut informații despre secția Cranfield la sfârșitul anilor 1990.

Examinez nenumărate dosare de carton, în căutarea – infructuoasă – a mențiunii „MEDEEA”. Nimic. Încerc „BLOOM” și găsesc o amestecătură de materiale documentare și corespondență legate de munca doctorului V. Bloom ca psiholog clinician consultant la Broadmoor. Sunt menționați sute de pacienți. În cele din urmă, încerc „TURNER”. Asta mă duce la cutia cu numărul 27. Informațiile pe care le caut se află pe o singură coală de hârtie,

aflată într-un colț umed al cutiei. E vorba de o notificare dactilografiată de la Dr V. Bloom, psiholog clinician consultant, către directorul Serviciului de Specialitate și Criminalistică. Scrie așa:

DE LA: BLOOM, DR V.

CĂTRE: DSSC (DP)

SUBIECTUL: PACIENT 8637892CRAN

DATA: 02.06.99

În privința propunerii de sporire a cerințelor de securitate discutată la ultima ședință a consiliului departamentului, solicit prin prezenta o creștere a bugetului cu 5% pentru proiectul special în cauză. Având în vedere nivelul extraordinar de interes al publicului și al presei față de acest pacient, ar fi indicat ca proiectul special să fie ținut cât mai secret cu putință și lista de distribuție să fie redusă la minimum pe plan intern (dacă acest caz continuă). Am nevoie doar de o echipă mică de doi asistenți medicali. Solicit ca doar DSSC și DC să fie informați despre proiect. Voi urmări personal această notificare. VB

2 iunie 1999. Notificarea a fost trimisă pe când Sally Turner era încă judecată la Old Bailey. DSSC înseamnă Directorul Serviciului de Specialitate și Criminalistică. DC înseamnă Directorul Clinic. „Proiectul special” trebuie să fie MEDEEA, chiar dacă nu i se dăduse încă acest nume. Caut prin alte documente pentru a găsi numele directorului clinic. Dar există doar numele directorului Serviciilor Criminalistice la sfârșitul unei alte scrisori plictisitoare despre bugete. Scrisoarea este semnată de un bărbat pe nume Stephen Donnelly.

Nu este permisă scoaterea documentelor din arhivă. Memorez documentul. Mă uit prin alte dosare. Fiecare are înăuntru o hârtiuță cu cuvintele: „Excepție secțiunea 41”.

Când ne expiră timpul, suntem escortați afară din clădire și conduși înapoi către ghișeu de la intrare. Îmi recuperez mobilul și scriu rapid cât de multe îmi pot aminti, în aplicația Note a iPhone-ului meu. Caut pe Google „Excepție secțiunea 41” din Legea privind libertatea de informare din 2000 și citesc:

Excepție secțiunea 41: informații care nu fac obiectul cererilor bazate pe libertatea de informare în cazul în care dezvăluirea lor s-a făcut în mod confidențial (de exemplu, informații medicale sau clinice) și acest lucru ar constitui o încălcare a confidențialității.

Închid aplicația. Am un mesaj nou. Tot de la @PacientX – sursa mea de

aur, propriul meu Deep Throat²⁶ – care răspunde la una dintre sugestiile mele anterioare.

Mesajul este chiar mai scurt decât de obicei. Scrie doar atât:

Pe 17. La ora 10: 00.

Cererea mea a devenit realitate.

Va avea loc o întâlnire fată în față.

53. BEN

Abația, strada Harley.

După înmormântare, viața merge înainte. Frica și paranoia mea sunt încă aici. Dar diluate, cumva, pierdute sub solicitările vieții de zi cu zi.

Este nevoie de mai multe sesiuni ca să descopăr ce caut. Pierderea memoriei Annei, fie că este completă amnezie posttraumatică sau o readaptare pe termen scurt la viață după un somn atât de lung, înseamnă că amintirile mai vechi vor avea nevoie de timp să iasă la suprafață. Lumea ei onirică va fi însă mult mai accesibilă și mai vie în mintea ei. Este lumea în care a locuit în ultimii patru ani. Anna a existat într-un peisaj oniric mental încă din noaptea aceea de la Fermă. Visele pot fi o poartă către memorie.

Și de acolo voi începe.

Recuperarea ei este treptată: corzile vocale sunt „ruginite”, nivelul de energie, epuizat, alimentația, suplimentată și modificată zilnic. Rămâne trează mai întâi câteva minute, apoi o oră întreagă. Reușește frânturi, apoi propoziții mai complexe. Vocabularul ei se construiește încet.

O privesc recuperându-se și încă mă simt sfâșiat. Datoria mea profesională este să o fac pe Anna aptă pentru a fi judecată. Dar datoria mea morală este să o țin pe Anna la Abație cât pot de mult. Donnelly a încercat să mă sperie cu amenințări împotriva mea și a familiei mele. Dar, în anumite privințe, opusul este adevărat. Cât Anna se află la Abație, ne aflăm sub protecția poliției. Ministerul Justiției nu va permite să i se întâmple ceva celui mai cunoscut suspect de crimă pe care îl are în custodie. Odată trimisă în sistemul penitenciar pentru a aștepta judecata, autoritățile se vor spăla pe mâini de Abație și de mine pentru totdeauna.

Donnelly poate încerca să obțină un alt diagnostic. Dar știu prea multe.

²⁶ Pseudonimul informatorului secret care i-a oferit informații în 1972 lui Bob Woodward, care apoi le-a împărtășit lui Carl Bernstein, în scandalul Watergate.

Diagnosticul de APT nu o va ține pe Anna aici pentru totdeauna. Nu sunt chiar atât de naiv. Dar mi-ar da puțin timp pentru a încerca să dezleg misterul. Să aflu ce a descoperit Bloom înainte să moară.

Câteva săptămâni în plus îmi dau speranță. Și speranța, după cum se știe, este un lucru deosebit de puternic.

Trec mai multe săptămâni până intru în salonul de tratamente pentru prima noastră ședință de analiză propriu-zisă. Harriet o sprijină pe Anna în perne, apoi pleacă. Anna încă arată fantomatic. Are mare nevoie de lumina soarelui. Ne uităm unul la altul și încerc să-i citesc expresia. Este ceva ciudat de misterios la ea. Chipul Annei este încremenit într-un fel aproape deranjant. Pare un actor ajuns la un nivel eroic de autocontrol. Sau un model în atelierul unui pictor. Cu excepția ochilor. Par prea conștienți de sine, de parcă încremenirea ar fi calculată, ba chiar repetată anterior.

Aștept să se închidă ușa. Ceva s-a schimbat de la înmormântarea lui Bloom. Acum eu sunt șeful aici. Obsesia mea pentru cazul Annei are frâu liber acum. Anna este o ucigașă și un mister medical. Iar acest tip de devianță este motivul pentru care practic această profesie.

Trec prin prezentările obișnuite: numele meu, Abația, chestionarul zilnic de sănătate. Aceasta este cea mai dificilă ședință de analiză pentru care m-am pregătit vreodată. Dacă i-aș spune tot adevărul acum, mintea ei ar intra din nou în hibernare. Emily și orice alți vizitatori au primit instrucțiuni stricte să se refere doar la un accident nespecificat din trecut.

Îmi aleg și eu cu grijă discursul. Sunt un membru al personalului Clinicii de somn Abația din strada Harley. Ai fost pacienta noastră o perioadă lungă, Anna, în urma unui incident din Oxfordshire. De atunci, ai fost blocată într-un somn adânc. Misiunea noastră este să te ajutăm să te recuperezi. Această ședință face parte din planul nostru de acțiune. Vei avea o mulțime de întrebări. Dar să o luăm încet, pentru început.

Am o diagramă murală în birou cu cele mai întâlnite vise din lume: să-ți cadă dinții, să te urmărească cineva, să te simți neputincios și incapabil să găsești o toaletă, să apari gol în public, să nu fii pregătit pentru un examen, să zbori undeva, să cazi fără plasă de siguranță, să rămâi blocat într-un vehicul scăpat de sub control, să dai peste o cameră goală, nefolosită și să întârzi undeva.

Visele sunt o autostradă către cele mai întunecate secrete ale noastre. Poate chiar și către cele mai negre amintiri ale noastre. Visele Annei ar putea debloca totul.

Am avut multă răbdare până acum. Patru ani de somn necesită răbdare din plin. Dar astăzi, pe măsură ce vocea ei devine mai puternică, risc și îi spun:

— Povestește-mi despre viața ta din vise, Anna. Ce visezi?

Vocea Annei este încă răgușită și stânjenită, ca a unui copil mic care învață să pronunțe.

— Începe într-o pădure.

— De unde știi că este o pădure?

— E întuneric. Sunt copaci peste tot.

— Este întotdeauna aceeași pădure în vis?

— Da.

Pădurea în vis. Pădurea de la Fermă în noaptea dublei crime. O privesc din nou cu atenție.

— Cu ce ești îmbrăcată?

— Haine de exterior. Ceva roșu, cred. Și albastru.

— Cum te simți?

— De parcă diavolul ar respira prin mine.

— Ce se întâmplă în această pădure?

Anna închide ochii acum.

— Port ceva cu mine.

Fac o pauză, respir, aștept.

— Un cuțit.

Încerc să-mi păstrez vocea egală. Nu trebuie să trădez nici măcar un tremur de anticipare.

— Ce se întâmplă apoi?

Anna continuă:

— Văd că mâinile îmi sunt pline de sânge. Dar nu văd nicio rană. Fug până la marginea pădurii.

— Știi ce se află dincolo de pădure?

— Da, un oraș numit Maraton.

— Și, după aceea, ce se întâmplă?

— Văd lumina de la marginea pădurii. Apoi visul se termină.

Mai notez ceva. Fac o pauză, ca să îi las timp Annei să iasă din nou la suprafață. Deschide ochii, clipind la lumina din încăpere.

— Visul urmează același tipar de fiecare dată?

— Da.

Pădurea. Cuțitul. Sângele. Fuga spre libertate.

— Aș vrea să încerc o asociere liberă acum, spun eu. Voi rosti un cuvânt și tu vei spune orice îți vine în minte.

Anna dă din cap obosită.

Mă uit în jos la notițele mele. Le-am scris sub formă de listă cu liniuțe.

— Pădurea. Ce îți vine automat în cap când rostesc acest cuvânt?

Anna Oftează:

- Pericol.
- Cuțit?
- Sânge.
- Maraton?
- Adevăr.

Îmi imaginez cum ar citi cineva străin transcrierea acestei sesiuni, întrebându-se ce relevanță ar putea avea visele pentru o dublă crimă. Dar trebuie să lucrez cu ceea ce se află în miezul minții ei. Adevărul simbolic este paznicul adevărului literal.

Anna cascadează. Ochii îi devin somnoroși. Apoi spune încet:

— Îmi pareți cunoscut.

Zâmbesc.

— Majoritatea pacienților cu stare de conștiință minimală experimentează amnezie acută posttraumatică și paranoia. Este ceva foarte des întâlnit. Eu te-am tratat în ultimele luni. Dar nu ne-am întâlnit niciodată în afara acestei clinici până acum. Sunt partener principal aici, la Abație.

E de ajuns pentru azi. Fac semn spre geamul din perete. În câteva secunde, apare Harriet, care a monitorizat evenimentele pe un flux live, de afară. Mă întreb cât de multe a auzit. Și cât de periculos ar putea deveni acest lucru.

Harriet o calmează pe Anna cu un sedativ. Aștept până când monitoarele arată că Anna este stabilizată. Apoi părăsesc camera și mă întorc în biroul meu.

Visul Annei încă mai rulează în mintea mea.

54. CLARA

Nu acesta este mesajul pe care îl aștepta. Sau, cel puțin, nu așa. Stephen Donnelly este director juridic adjunct în Ministerul Justiției. Agenda lui este planificată cu luni, uneori cu ani înainte. Nu trimite mesaje adjuncților șefului poliției, darămite unor detectivi-inspectorii. Dar e-mailul este clar de la el. Include o oră și o adresă, precum și solicitarea ca ea să nu informeze pe nimeni despre întâlnire până nu ajung să discute.

Clara face toate verificările obișnuite și constată cu mulțumire că mesajul este autentic.

Ajunge la intrarea dinspre est a sediului Ministerului Justiției din Petty France 102 și este întâmpinată de un funcționar tânăr. Telefonul îi este luat și depozitat într-o cutie. I se dă un ecuson de vizitator și este condusă într-

una dintre camerele securizate de la etajul al patrulea.

Donnelly o așteaptă deja așezat. Nu există străngeri de mână, nici urmă de cafea. Cazul Anna O este încă denumit „Proiectul Downton” în cadrul guvernului, un joc de cuvinte legat de Abație. Clara se întreabă despre ce ar putea fi întâlnirea. A trecut oare cineva de măsurile de securitate ale Abației și a încercat să o atace pe Anna? O avea vreun jurnalist vești despre trezire? Sau poate că e acel scenariu care o face să se simtă rău cu fiecare celulă a ei: o propoziție despre Kitty, despre școală, despre un incident.

— Îmi pare rău pentru subterfugiu, începe Donnelly. Dar mă tem că a existat o complicație. Una destul de serioasă. Vă rog, luați loc.

Donnelly scoate câteva pagini dintr-un dosar de carton aflat pe masă. Îi dă una Clarei:

— Cât de multe știți despre munca fostului dumneavoastră soț în analiza viselor?

Clara se întreabă dacă nu cumva a înțeles greșit. Dar vede că Donnelly este serios.

— Cred că a scris o carte despre asta, demult. Este și una dintre disciplinele pe care le predă la Birkbeck, spune ea.

— Înțeleg.

— De ce?

— I-am monitorizat ședințele de analiză cu Anna. Deținuta susține că are un vis recurent în care simte că, citez, „diavolul respiră prin mine”. În mod normal, bineînțeles, n-am lua în seamă așa ceva.

Donnelly scoate o altă foaie de hârtie dintr-un dosar și adaugă:

— Dar, din păcate, acest caz nu este deloc normal.

Clara se uită la a doua foaie de hârtie. Vede antetul și emblema oficială a Ministerului Apărării. Dedesubt este sigla Laboratorului de Știință și Tehnologie a Apărării din Porton Down.

— Încă de la episodul cu otrăvirile de la Salisbury, spune Donnelly, Porton Down a monitorizat scopolamina, unul dintre drogurile stradale.

— Drogul violului?

— Aceasta este doar una dintre posibilele sale utilizări. Scopolamina dezactivează memoria pe termen scurt a victimei, blocând celulele nervoase din creier. Partea cea mai proastă e că scopolamina dispare din sânge în câteva ore, ceea ce face foarte dificilă dovedirea prezenței ei în organism.

— Care sunt celelalte utilizări?

— Scopolamina este un alcaloid psihoactiv pe bază de plante. Provine din semințele copacului *borrachero*, adică „copacul beat”. Este o pulbere albă care arată precum cocaina. Complet inodoră și fără niciun gust. Devine deosebit de periculoasă când este combinată cu alcool. În cantități foarte

mici, poate fi utilizată pentru afecțiuni obișnuite, precum Parkinson, Alzheimer, rău de mișcare și greață post-operatorie. Dar un gram din chestia asta ar putea ucide un grup întreg. Provoacă victimelor o stare hipnotică: comportament de zombi, pierderea liberului-arbitru, foarte ușor de sugestionat. Adesea, duce la paralizie, halucinații și convulsii cardiace. Este folosit ca drog pentru a prelua controlul minții în jafuri și răpiri. Victimele suferă o pierdere totală de memorie după eveniment.

— Credeți că Anna Ogilvy ar fi putut fi otrăvită cu scopolamină?

— Alarma a fost declanșată de cuvintele „diavol” și „respirație”. Scopolamina, după cum probabil știți, are un nume de stradă mai comun.

Clara înțelege acum.

— „Respirația diavolului”.

— Da.

Donnelly ia o altă foaie de hârtie din dosarul său și i-o întinde:

— Acesta este cel mai recent raport criminalistic de la locul crimei din casa Virginiei Bloom. Mici urme de scopolamină au fost găsite în seiful din biroul ei. Criminaliștii au, de asemenea, o potrivire pe un mic fir de păr găsit lângă seif și care îi aparține Dr Prince.

Clarei nu-i place direcția în care se îndreaptă această discuție.

— Ben a fost cel care a găsit cadavrul. Deci nu poate fi prea surprinzător.

Donnelly își consultă din nou dosarul.

— În timpul anchetei, Dr Prince a fost întrebat în mod repetat dacă s-a dus în altă parte a casei, în afară de hol și camera de zi. A negat în trei rânduri că ar fi făcut acest lucru. Avem, de asemenea, mărturisirea Dr Prince că a ridicat cuțitul.

— Nu puteți crede în mod serios că Ben a avut vreo legătură cu uciderea lui Bloom.

— Treaba mea, singura, de fapt, este să apăr integritatea unui viitor proces. Orice sugestie că Anna ar fi fost drogată sau că fostul dumneavoastră soț ar fi mințit poliția ar pune totul în pericol.

— Dar de ce îmi spuneți mie asta?

— Pentru că, în momentul de față, cred că sunteți singura persoană din toată povestea asta în care pot avea încredere. Am găsit, de asemenea, dovezi informatice care leagă blogul care a dezvăluit inițial implicarea soțului dumneavoastră în acest caz de o persoană care lucrează la Abație. Utilizatorul folosește numele de @Suspect8.

— Cine este?

— Am corelat serverul care găzduiește blogul lui @Suspect8 cu traseul unor criptomonedă. Iar acest traseu duce către pretinsa consultantă pe probleme de sănătate și siguranță angajată de Melanie Fox la Fermă, care

era acolo în noaptea crimelor. Credem că persoana care își spune Lola Ridgeway și @Suspect8 sunt una și aceeași persoană. Dacă a postat informațiile, înseamnă că trebuie să fie și una dintre cele cinci persoane care știau că prizoniera a fost transferată la Abație.

Clara ascultă, dar nu reușește să înțeleagă pe deplin sensul cuvintelor.

— Cine a știut?

Donnelly numără pe degetele de la mâna dreaptă:

— Noi doi. Emily Ogilvy, acum Shepherd, ca rudă apropiată. Fostul dumneavoastră soț, adaugă el după o mică pauză. Și singura persoană care a fost cu Anna de la bun început.

Un nume care începe să se contureze pe buzele Clarei.

Ajutorul îngeresc care a fost în permanență acolo, fără să fie neapărat vizibil.

Harriet.

2019

17 iunie

Fântâna memorială a Prințesei Diana. Hyde Park.

Ajung devreme. Este zi lucrătoare. Pe cer norii risipiți anunță ploaie. Parcul nu este chiar excesiv de aglomerat. Mi-am petrecut ultima săptămână citind despre jurnaliștii de investigație care lucrează sub acoperire și despre operațiunile din spatele liniilor inamice. Mă întreb dacă @PacientX a ales un loc aproape de apă pentru a evita să fim înregistrați, precum spionii din filmele vechi care deschid robinete pentru a evita să fie ascultați.

Contactul stă pe o bancă, aproape de fântână, și citește ziarul *The Times* de astăzi. Acesta a fost semnalul asupra căruia am convenit. Arată mai tânăr decât mă așteptam. Toate investigațiile urmează aceleași reguli de bază: nu se folosește niciodată numele real; se modifică subtil aspectul exterior (păr blond întunecat cu un fes din lână, ochelari cu rame groase, tocuri pentru schimbarea înălțimii); se scoate bateria mobilului, se utilizează numai telefoane de unică folosință. Chestii standard, predate la fiecare masterat în jurnalism din Londra. Și totuși.

Mă așez pe bancă. Contactul întreabă dacă înregistrez întâlnirea. Acesta este un moment decisiv. Pentru articolul meu, pentru revistă, speranțele de preluare, finanțele mele viitoare și perspectivele în carieră – decid să mint. Și atunci se întâmplă primul lucru ciudat. Contactul scoate un alt mobil de unică folosință și mi-l înmânează. Nu este adevăratul contact, explică el, ci un intermediar. Trebuie să rămân unde sunt și să aștept instrucțiuni suplimentare. După aceea, bărbatul se ridică și pleacă.

Pentru o clipă, mă neliniștesc. Nu pare în regulă. Sunt pe cale să plec și eu, când începe să bâzâie noul telefon. Am primit un mesaj pe o aplicație de mesagerie securizată preinstalată. Îl citesc:

PACIENTX: Ai fost neglijentă, Anna.

Din nou acel ton superior. Jumătate din mine se întreabă dacă nu e o înscenare. Simt o teamă cumplită, umedă și rece pe gât. Palmele îmi transpiră și ele când îi răspund:

EU: Credeam că ne întâlnim personal.

PACIENTX: Încă nu știu dacă pot avea încredere în tine.

EU: De ce nu?

PACIENTX: Pentru că ești filată. Bărbat, 1,85 metri și vreo 90 de kilograme, împinge un cărucior. Frumos palton albastru, apropo.

Mă întorc și mă uit la turiștii din apropiere. Am făcut tot ce scrie în articolele online: verificați reflexiile din vitrine, opriți-vă și legați-vă șireturile, faceți ocoluri de la traseu, priviți în spate. Dar nu e domeniul meu de competență. Poate că am ratat pe cineva. În spatele meu chiar se află un bărbat care are 1,85 metri înălțime și spre 90 de kilograme, iar în fața lui se află un cărucior cu un copil mic. Soarbe dintr-o cafea și se uită pe telefon. Nu se vede vreo soție sau alt gen de partener.

Frumos palton albastru...

Deci Pacient X poate să mă vadă. Ceea ce înseamnă că e prin apropiere. Poate pur și simplu m-a văzut plecând din apartament. Sau poate că e doar o glumă bolnavă a unei persoane bolnave, iar eu am fost suficient de proastă încât să mă las fraierită. Dar acum m-am băgat în asta. Planul meu de a-i învinge pe Doug și Indy și de a opri preluarea revistei – revista *mea* – de către GVM se bazează pe publicarea acestui articol și asumarea controlului editorial.

Hotărâsc să rămân pe poziții și să joc tare.

EU: Blufezi. Am verificat acum și nu sunt filată. Mi-ai promis pentru întâlnirea față în față mai multe informații. Nu te-ai ținut de cuvânt. Dă-mi ceva în următoarele zece secunde sau totul se încheie aici.

Aștept. Dacă sursa dispare, atunci rămân cu câteva solicitări idioate de informații publice și o notiță veche dintr-un dosar în stare de descompunere. Număr până la cinci în gând. Apoi văd, în partea de sus a aplicației, semnul că cineva tastează ceva.

PACIENTX: Ai găsit în arhive ceea ce am discutat?

EU: Nicio înregistrare a vizitatorilor. Dar am găsit o notificare de la Bloom către directorul Serviciului de Specialitate și Criminalistică. Data se potrivește. Se menționează un proiect special derulat la Broadmoor. O fi MEDEEA?

PACIENTX: Da.

EU: De ce a cerut Bloom o creștere a bugetului cu 5%?

PACIENTX: Experimentul MEDEEA a fost foarte costisitor. Avea nevoie de propriul buget. Pe lângă finanțarea guvernamentală normală. Ceva ce ar fi putut fi oricând negat.

EU: De ce?

PACIENTX: De ce crezi?

EU: În ce a constat experimentul MEDEEA?

PACIENTX: Ai citit opera academică a lui Bloom?

EU: Câteva lucrări. Atât cât pot eu înțelege.

PACIENTX: Caută un articol intitulat: „Metoda Medeea: personalitate și parasomnie”. A fost unul dintre primele ei articole. Nu a fost niciodată digitalizat.

EU: De unde știi atât de multe despre asta? Cine ești?

PACIENTX: Scoate SIM-ul și scapă de telefon în drum spre casă. Voi ști dacă nu o faci. Data viitoare, nu mai aduce companie. La revedere, Anna.

Chatul se oprește. Am o senzație viscerală că sunt urmărită. Undeva, în toată această agitație, o pereche de ochi sunt ațintiți asupra mea. Mă întreb dacă să merg până la capăt și să împărtășesc ce am mai descoperit. Dar mă abțin. Frica îmi pișcă din nou pielea.

Cumpăr o cafea, o scurg până la ultima picătură, apoi pun mobilul în paharul gol. Pe drumul spre casă, arunc paharul într-un coș de gunoi. Mă uit încontinuu în jur. Mă gândesc la clădirile victoriene malefice de la Broadmoor, la cuvintele aride scrise în notificare, la cunoștințele pe care le avea sursa despre solicitările mele de informații publice.

Pentru prima dată, mă simt la limita a ceva ce nu înțeleg pe deplin, cu mult mai departe de limitele mele normale. O lume în care domnesc nebunia și răul. Locul în care pericolul pândește fiecare întâlnire.

Nu mă întorc la apartament. Iau metroul până la Hampstead. Am nevoie de siguranță în seara asta. De confortul unui cămin. O văd pe mama la masa din bucătărie. Aș vrea să alerg și să o îmbrățișez strâns, ca un copil în căutare de siguranță. Îmi pare rău pentru ea. Merită mai mult decât pe tata, Cealaltă Femeie, toată această șaradă umilitoare.

Mama îmi zâmbeste:

— Ei bine, iată o surpriză plăcută!

Stau cu ea în bucătărie, doar ca să îi fiu aproape, dorind ca ziua să nu se mai termine.

Nu trebuie să fiu singură în seara asta.

Aud chemarea demonilor.

55. BEN

Când vin după mine, sunt împreună cu Anna.

Se potrivește, cred. În sfârșitul meu e începutul meu.

Sunt singur în salonul de tratamente. Anna mai mult doarme decât rămâne trează. Nu mai vorbesc, dar încă stau aici și privesc. Veghea mea tăcută.

M-am imaginat întotdeauna semănând cu un tip de erou Hitchcock, doar că mai sănătos la cap, dacă așa ceva există. Sunt Cary Grant în *Notorious* sau *La nord prin nord-vest* ori o curtez pe Grace Kelly în *Goana după hoț*. Acum, în nopțile întunecate ale sufletului meu, mă întreb dacă n-am înțeles greșit totul.

Nu sunt eroul din Rat Pack în smoching, care se alege mereu cu fata. Nu, sunt James Stewart în *Vertigo*. Sunt Scottie, distrusul fost detectiv care își tratează rănila cu scheme întortocheate pentru a o face pe Kim Novak să se transforme într-o fantezie. Mă uit la Anna cum stă întinsă acolo și simt cum mi se împrăștie întregul sine pe covor.

Încep să cedez. Nu există vreo explicație rațională pentru obsesia mea crescândă pentru acest caz. Pentru această neetică estompare a granițelor. Dar, stând aici cu Anna, nu mă mai gândesc la trupul lui Bloom, la cuțitul din mâinile mele, la sângele și la trauma acelor câteva ore. La ceea ce am făcut cu adevărat în noaptea aceea. Pașii pe care a trebuit să-i urmez. Cum am făcut pe nevinovatul.

Harriet nu este în tură în această dimineață. Se întâmplă rar să lipsească. Stau cu o ceașcă de ceai cu lapte în mână și aud zgomotul vag al traficului de afară, de pe strada Harley. Îmi imaginez că la ora asta KitKat e la școală și mă tot întreb de ce nu mi-o fi răspuns Clara încă la ultimul mesaj pe WhatsApp despre următorul meu weekend.

Și atunci începe să se audă.

Mai întâi e un zgomot ca de coliziune, scrâșnet de anvelope și frâne chiar în afara clădirii. Mai mult de un vehicul. Poate un taxi. Sau anturajul vreunei celebrități, care nu respectă regulile referitoare la intrarea din spate, pentru

a reduce numărul de urmăritori. Aud portiere trântindu-se zgomotos. Pași ca de armată care se apropie. Ta-ta-ta-ta.

Mă aventurez spre fereastră. Dau puțin la o parte draperia, cu grijă să nu las lumina să o trezească pe Anna. Mă uit în jos la intrarea în Abație și văd două mașini de poliție. O a treia mașină, nemarcată, imediat în spatele lor. Caschetari și tehnicieni. Uniforme și detectivi în civil. Cavaleria și lunetiștii de elită.

Se declanșează panica. E ceva instinctiv, animalic.

Știu sigur că după mine vin.

Sunt ca un șobolan care roade frânghia, nedorindu-și să fie luat.

Nu m-a văzut nimeni. Am dormit aici noaptea trecută, ceea ce înseamnă că nu există nicio înregistrare cu mine ieșind sau intrând. Cunosc planul etajului și ieșirile de urgență din această clădire. Dar asta va face și poliția. Vor fi mai multe uniforme, sunt sigur, gata să mă prindă dacă fug.

Panica provoacă gânduri inutile. Pot să găsesc un loc în care să mă ascund în Abație, apoi să evadez peste noapte și să ajung în subteranele Londrei. Sunt un psiholog criminalist care își poate folosi abilitățile pentru a păcăli poliția și a se juca cu defectele și slăbiciunile minții umane. Mă imaginez strecurându-mă prin gurile de aerisire, atârând deasupra puțurilor de ascensoare – toate absurditățile pe care le-am văzut pe ecran când eram copil.

Dar cazul Anna O este prea cunoscut. Evadarea mea ar fi zadarnică. Le va face rău Clarei și lui KitKat. O evadare ar însemna că sunt vinovat.

Mai mulți pași. Voci răstite.

Soarta mă încolțește încet.

Nu e niciun ciocănit civilizat în ușă. E doar așteptarea. O ultimă privire către Anna și scena propriei mele ruine. Apoi, ușa se deschide și toate protocoalele salonului de tratamente sunt încălcate. Văd costumele mototolite și cravatele pătate de ou. Insignele murdare, din plastic. Plictiseala ternă, cu adieri de cafea, când un detectiv în civil îmi recită familiarele replici în timp ce mă arestează pentru suspiciune de omor în cazul Virginiei Bloom, conspirație pentru influențarea cursului justiției și suspiciunea de încălcare a confidențialității unui secret oficial.

Sunt condus jos. Personalul se desparte ca valurile. Văd încruntări siderate și priviri rușinate. Sunt de compătimit sau de ignorat acum. Statutul meu s-a schimbat. Am fost exclus temporar din trib, îndepărtat de propriii oameni.

Ajungem la parter. Unii membri ai personalului aflați în spatele recepției fac ochii mari, nu le vine să creadă. Mă gândesc la Clara care nu răspunde la mesajele mele de WhatsApp și mi-o închipui pe KitKat auzind despre asta la

scoală.

Până acum, am fost doar Tati. Amuzant, îmbrățișabil, ajungând mereu cu întârziere să o iau de acasă, cu un talent ascuns pentru paste prea fierte și pâine prăjită cu fasole. De acum înainte, voi fi altcineva pentru ea. Un bărbat adult plin de bube și defecte, care nu mai e de încredere. Mi-am pierdut dreptul la infailibilitatea parentală.

Vreau să mă trezesc chiar acum și să împing acest coșmar cât mai departe în adâncurile creierului meu.

Dar când ieșim afară și ne îndreptăm spre mașina de poliție, prind primul bliț al unei camere de telefon în așteptare. O grămadă de jurnaliști au primit deja pontul despre arestarea aceasta. Mulți turiști curioși, care se opresc să privească scena desfășurată în fața lor. Spectacolul de circ al cărui protagonist sunt.

Viața mea așa cum o știam s-a terminat.

56. BEN

Toate ziarele au pus fotografia mea pe prima pagină. Acea de care nu voi putea scăpa. Brutalul final.

Fata mea face ocolul Pământului în câteva secunde prin magia rețelelor sociale. Harriet este și ea ridicată de acasă, suspectată de uciderea Virginiei Bloom și conspirație pentru influențarea cursului justiției. Suntem prinși amândoi într-un atac coordonat și avem aceeași soartă. Titlurile devin virale pe rețelele de socializare. Ziare serioase, tabloide, youtuberi, vedete din social media, zgomotul gloatei.

Mai târziu, revin asupra relatărilor febrile din presa acelor zile. Văd cronologia distrugerii noastre comune: în jumătate de oră apar primele profiluri pe *MailOnline*; *News at Ten* include arestarea în rezumatul titlurilor zilei; ziarele din dimineața următoare publică fotografia; internetul explodează de criminologi amatori.

Suntem noii Bonnie și Clyde. Iubiți, conspiratori, o întunecată pereche diabolică asupra căreia planează suspiciunile.

Anna Ogilvy.

Benedict Prince.

Harriet Roberts.

Trei nume întipărite în istoria online.

Camera de interogatoriu de la secția Putney este o cutie cenușie de pantofi, care miroase a cafea instant și a prea puține dușuri. Ultimele ore

încă nu au devenit reale. Trăim într-o epocă a suspiciunii și a eradicării, poți primi oricând *cancel*. Acuzațiile nu mor niciodată. Ele supraviețuiesc fosilizate de internet și așteptând să fie descoperite de fiecare nouă generație. Este posibil ca păcatele mele să nu fie dovedite niciodată. Dar vinovăția va rămâne, pentru că aceasta este setarea implicită acum. Inocența, o relicvă a secolului XX.

Mă interoghează doi detectivi. Primul este vorbitorul. Un showman cu zâmbetul prăfuit. Fiecare revelație se prăbușește spectaculos, într-o explozie de foc retoric. Celălalt doar stă acolo în liniște, mâzgălind ceva și uitându-se la ceas – călăul tăcut. Lângă mine se află un avocat din oficiu, într-un costum școlăresc, cu manșete îngălbenite.

Primul comisar spune:

— De cât timp lucrați cu Harriet Roberts?

Pot face un singur lucru acum. Răspunsul pe care l-am văzut repetat de atâtea ori, pe când mă aflam de cealaltă parte a oglinzii bidirecționale.

— Nu comentez.

— Ați ajutat-o pe Harriet Roberts să administreze blogul @Suspect8?

— Nu comentez.

— Ați ajutat-o să vă dezvăluie implicarea în caz pentru a obține publicitate?

— Nu comentez.

— Ați ajutat-o pe Harriet Roberts să treacă drept consultant în probleme de sănătate și siguranță, pentru a fi angajată de Melanie Fox, pe 29 august 2019, sub numele de Lola Ridgeway?

— Nu comentez.

— Ați ajutat-o pe Harriet Roberts să obțină un loc de muncă la Spitalul securizat Rampton când Anna Ogilvy a fost internată acolo, în 2019?

— Nu comentez.

— Ați cunoscut-o pe Harriet Roberts în perioada în care ați lucrat ca asistent medical în diferite spitale securizate, la începutul carierei dumneavoastră? Sau când a lucrat ea ca asistentă la Broadmoor, în 1999?

Harriet la Broadmoor. 1999. Sally Turner. Diger această știre.

— Nu comentez.

— De ce a pretins Anna Ogilvy că v-a mai întâlnit înainte?

Fac o pauză. Asta e de rău. Nu, e chiar de foarte rău. Au luat la puricat transcrierile. Au suficiente probe cât să mă facă să par vinovat. Mă gândesc la instrucțiunile lui Bloom, la minciunile mele despre dosar, birou și mișcările mele.

— Dr Prince?

Aș avea atât de multe de spus! Că Anna Ogilvy pretinde că m-a mai

întâlnit cândva datorită unui fenomen cunoscut sub numele de „transfer”. Emoțiile pacientului se transferă asupra psihologului. Furia față de familie, prieteni, iubiți, totul este aruncat temporar în cărca analistului. Anna și-a combinat visele cu prezența mea în salon.

Însă nu rostesc decât:

— Nu comentez.

— În timpul carierei de consultant de investigații pe teme comportamentale ați aflat despre substanța numită scopolamină?

Știu încotro se îndreaptă cu asta. Replica Annei din timpul analizei visului despre cum diavolul respiră prin ea. Numele de stradă al scopolaminei este „Respirația diavolului”. Probabil au înregistrat ședința de terapie. Am căzut în cursă.

— Nu comentez.

— Ați folosit scopolamină ca să o drogați pe Virginia Bloom înainte de a o ucide?

— Nu comentez.

— De aceea au fost găsite urme de scopolamină lângă seiful din biroul ei, alături de fibre cu ADN-ul dumneavoastră?

Îmi aduc aminte clipele acelea în care m-am ghemuit, am deschis seiful și am scos dosarul. Am respectat instrucțiunile lui Bloom. Și am fost atent.

— Nu comentez.

Sunt victima unei înscenări. Aceasta este concluzia evidentă acum. Mă așteaptă lațul și spânzurătoarea. Sunt blocat în propriul coșmar. Cineva a aranjat frânturi din ultimele luni astfel încât să mă condamne pe vecie.

— Ați folosit scopolamină pentru a o convinge pe Anna Ogilvy să comită atacul din 30 august de la Fermă, în Burford, Oxfordshire?

— Nu comentez.

— Ați conspirat împreună cu Harriet Roberts pentru a influența cursul justiției, oferindu-vă roluri principale în tratarea Annei Ogilvy?

— Nu comentez.

— Ați trimis e-mailuri în care o recomandați pe Harriet Roberts pentru postul de la Spitalul securizat Rampton și pentru transferul la Abație?

E-mailuri. Probabil că cineva le-a plantat în computerul meu. Trebuie să existe. Toată povestea este chiar mai calculată decât mi-am imaginat.

— Nu comentez.

Urmează lovitura finală. Punctul culminant al coșmarului. Momentul amenințării maxime.

— De ce s-au găsit dovezi în apartamentul dumneavoastră care vă pun în legătură cu un cont anonim de social media cu numele de @PacientX?

Broadmoor. Medeea. Pacient X. Tot ce am citit în dosarul lui Bloom.

Da, totul este acolo.

— Nu comentez.

Sunt prins în plasă. Sunt Tezeu, bâjbâind după ieșirea din labirint.

— De ce i-ați trimis mesaje Annei Ogilvy de pe contul @PacientX și v-ați înțeles să vă întâlniți personal la Fermă în noaptea crimelor?

Îmi aduc aminte cum am stat în pragul Cabanei Roșii și mi-am imaginat trupurile care zăceau acolo. Cuvintele sunt neputincioase. Dar sunt tot ce mai am acum. Le aud, dar fără să fiu conștient că eu le rostesc:

— Nu comentez.

2019

21 iunie

Turnurile Ogilvy. Partea a doua. Mama s-a întors. Tata e plecat. Rămân baricadată în dormitorul copilăriei mele. Elaboratele măsuri de securitate continuă. Ușa dormitorului este mereu încuiată în timp ce dorm. Două scaune blochează ieșirea, cu un excelent potențial de rupt degetele de la picioare. Așez tot felul de alte obiecte – cărți, pantofi, orice îmi e la îndemână – pe drumul dinspre pat spre ușă. Se va lăsa cu suferință dacă voi încerca să ies din camera asta. Ceea ce este un lucru bun.

Durerea mă va trezi. Durerea va fi cathartică, mă va salva de păcate. Totul e foarte catolic. Această Opus Dei a somnambulilor. Mama e îngrijorată. A observat și ea, în sfârșit, că ceva nu e-n regulă. Trece și Theo pe-aici și se amuză pe seama comportamentului meu recluziv. Verific din nou e-mailurile criptate dintre Doug și Indira și aflu că sunt pe ultima sută de metri cu afacerea GVM. Absența mea le-a favorizat aranjamentele. Simt cum mă umplu de nervi. Și de ură față de amândoi.

Rămân în dormitor, cu draperiile trase. Tot nu am scris niciun cuvânt la articol. Mă sperie prea tare gândul la ce aș putea să fac. Și mă gândesc la Lady Macbeth spălându-se pe mâini de sânge, somnambulă:

DOCTORUL: Vezi, ochii ei sunt deschiși.

CAMERISTA: Da, dar simțul vederii îi e închis.

DOCTORUL: Un mare zdruncin al naturii e să te bucuri de binefacerea somnului și să faci în același timp treaba veghei!...

LADY MACBETH: În pat, în pat! Cineva bate în poartă: haide, haide, haide, haide, dă-mi mâna. Ce e făcut nu se poate desface.²⁷

Alte cereri de informații publice. Ministerul de Interne, Ministerul Justiției, Ministerul Sănătății, NHS Anglia, Direcția Regală a Penitenciarelor. Nu găsesc niciun rezultat după cuvântul-cheie „MEDEEA”. Ceea ce înseamnă că ori nu există documente oficiale, ori cuvântul este prea delicat pentru a fi supus legii privind informațiile publice.

Iau în calcul ideea de a folosi metode jurnalistice de modă veche și pân-

²⁷ Replici într-o ordine aleatoare din piesa *Macbeth* de William Shakespeare, actul V, scena 1, trad. Adolphe Stern, Cultura Națională, București, 1922, pp 103, 104, 106 (N.t).

suplimentare în zona Abației. Ar trebui să mă înființez la ușa lui Bloom, să îi pun direct întrebările. Să nu mai fiu lașă. Am încercat să aflu mai multe despre alte persoane care au lucrat în secția Cranfield de la Broadmoor la sfârșitul anilor 1990. Dar puțini recunosc public că au lucrat acolo. Putoarea aceluia loc este prea mare.

Prefer să citesc vechile articole științifice ale lui Bloom, în încercarea de a-i pătrunde în minte. Trebuie să înțeleg ce tip de experimente psihologice – sau „intervenții”, după cum sunt numite în limbaj de specialitate – e posibil să se fi efectuat acolo pe un pacient atât de infam ca Sally Turner, adică Monstrul din Stockwell. La ce se referea @PatientX cu „proiectul special”.

Mă tot întorc la persoana despre care presupun că ar fi copilul biologic al lui Sally Turner. Copilul pe care știm că îl avea, dar care nu a fost numit niciodată. @PatientX susține că acest copil este în spatele tuturor acestor lucruri. Până la urmă, aceasta este cheia problemei. Totul, simt, depinde de identitatea acelei persoane. Dacă îmi dau seama cine este, restul va veni de la sine.

Numele este prea delicat sau prea defăimător pentru a fi rostit cu voce tare. Metodele prin care intenționez să descopăr suspectul nu sunt tocmai legale. Însă un anuar recent mi-a oferit un nou raționament, pe care l-am tot urmat de atunci. Poate că mă înșel cu totul. Sau poate nu. E o bănuială care trebuie dovedită.

Dar până voi găsi acele dovezi, o să mă refer la asta sub un nume de cod pe care l-am inventat eu, o găselniță clasică, deopotrivă literală și disimulată: MARATON.

Mai citesc două ore. Apoi, după ce mă asigur că toate lucrurile sunt la locul lor – scaune, încălțări etc. –, mă întind pe pat și îmi las ochii să se închidă. Încerc să găsesc niște gânduri vesele. Fără sânge, fără cadavre. Fără cuțite. Mă uit la un meci United împreună cu tata. Sau o ascult pe mama cântând la pian. Sunt veselă, nepăsătoare, liberă.

O să dau timpul înapoi. O să mă vindec singură de toate astea.

Ce e făcut nu se poate desface.

24 iunie

Apartamentul din Camden. Mă simt mai bine. Mă ajută și faptul că înfrunt demonii locului. Văd cuțitul de bucătărie pus la locul lui. S-a făcut curățenie în apartament. Indira și Doug stau la masa din bucătărie compilând date despre numărul de vară al revistei *Elementary*. Recentă campanie de abonare a avut rezultate. Veniturile din publicitate au crescut. Vânzările de

la chioșcuri sunt puțin mai mari. Anulările de abonamente s-au diminuat cu patru procente. Satisfacția cititorilor e la nivel maxim. Toate astea în ciuda faptului că directorul de creație și responsabilul de conținut – adică cu – dă semne vizibile de anxietate și agorafobie.

Mă întrebă dacă mi-a trecut gripa. Mint cu iscusință. Îmi repet în minte că nici Doug, nici Indy nu știu despre Incident. Numai eu știu. Cât de aproape am fost de a împlânta un cuțit de bucătărie cu lama de 20 de centimetri în carnea altcuiva. O răzbunare întârziată pentru conspirația lor. Un detaliu sângeros într-un caz de crimă.

Îmi desfac bagajul. Mă prefac din nou colocatara fericită. Indira arată regal și senin. Doug e ocupat cu telefoanele. Clienți, distribuitori. Mă întreb dacă n-ar fi momentul să-i confrunt în legătură cu planurile lor de preluare. Dar nu o fac. Mănânc. Râd. Beau. Mă întreb dacă sunt împreună. Dacă Indira, zeița romană a cifrelor, nu s-a îndrăgostit cumva de Doug, chipeșul de la marketing.

O parte din mine speră ca viața să revină la normal. Prietenii mei încă sunt prietenii mei. Incidentul a fost doar o alarmă de trezire (joc de cuvinte neintenționat). Somnul ar putea fi din nou monoton și liniștit, nicidecum periculos.

Dar simt cum se acumulează din nou nebunia. Aud țipătul vrăjitoarei:

Frumos e slut, și slut frumos
Prin nori și neguri, sus și jos!²⁸

27 iunie

London Library. Am început să scriu. Data tipăririi ediției de vară a fost amânată. Cum era de așteptat, Indira și Douglas sunt furioși. Doug înjură de mama focului, mai ales când e beat și drogat. Indy e mult mai șireată, radiază dezaprobare prin priviri și gesturi. Niciun cuvânt nu e rostit. Îi simt furia printr-o mie de microagresiuni. Înțeapă.

Se tem să nu pierdem abonați. De fapt, își fac griji că GV Media se va speria și va renunța la achiziția societății Elementary Media Ltd. Buhuhu. Conținutul este regele. Eu sunt marca revistei *Elementary*. Fără mine, ei nu au nimic. Asta a fost greșeala lor. Ei sunt doar curtenii, nu monarhul. Ei completează o lovitură de stat. Degetele mele sunt încă pe tron.

²⁸ *Idem*, actul I, scena 1, p. 12. în original este:

Fair is foul, and foul is fair:

Hover through the fog and filthy air

Unul dintre cele mai cunoscute citate din Shakespeare (N.t.).

Deschid din nou documentul Word. Selectez tot textul, schimb fontul – din Times New Roman în Garamond – și îmi citesc din nou introducerea:

Două lucruri par să caracterizeze mai toate cazurile de crime reale care țin primele pagini ale ziarelor: o fată angelică și un bărbat monstruos. Aduceți-vă aminte de Soham, Milly Dowler, Madeleine McCann. Și lista ar putea continua. Dar numărul acesta din *Elementary* pătrunde în măruntaiele unei crime care a avut loc înaintea tuturor. Prima mare crimă tabloidă, între șocul cazului Bulger și răul inimaginabil al condamnării lui Shipman. Nu s-au făcut documentare Netflix sau filme BBC Storyville. Dar situația s-ar putea schimba. A fost cazul care a încheiat secolul XX. Cel mai sângeros secol din istoria omenirii. A încapsulat foarte mult din acel moment de tranziție: ultimele urale ale ziarelor tipărite, ale celor cinci canale aproape exclusive de televiziune și ale telefoanelor cu clapetă. Era o lume analogică, în care o poveste putea atrage atenția unei întregi națiuni. În articolul acesta vom vorbi despre procesul lui Sally Turner, cunoscută în istoria crimelor adevărate drept Monstrul din Stockwell. Arestată, condamnată, internată și decedată – toate pe parcursul unui singur an, 1999.

Dar articolul principal al ediției estivale va explora mai mult decât grozăvia și scenele sângeroase, adică urmele de neșters pe care le-a lăsat această crimă violentă. Faptele care au condus la crimele Turner sunt bine cunoscute: noua relație a lui

Sally Turner, trucul preluării casei după tehnica cucului, traficul de droguri, doi fii vitregi crescuți într-un mediu violent și agresând-o pe cea care le-a înlocuit mama, dorința tragică a lui Sally de a avea o „familie perfectă”, finalul sângeros, apărarea ei pe motiv de somnambulism și verdictul de „automatism patologic” dat de Old Bailey.

Mai puțin cunoscute sunt lunile de după verdict, când Sally a fost internată pe termen nelimitat la Spitalul Broadmoor. Acolo a fost cazată în cea mai sensibilă secție din Broadmoor – Cranfield. A fost ținută în izolare și folosită drept subiect al unei intervenții psihologice cu numele de cod MEDEEA, efectuată sub supervizarea clinică a Dr Virginia Bloom, psiholog clinician consultant, specializat în parasomnie, care a depus mărturie la procesul lui Turner de la Old Bailey. La câteva luni după începerea experimentului, Sally Turner a fost găsită moartă în camera ei.

Dar chiar s-a sinucis sau există o explicație mai sinistă? Găsiți în pagina 5 a acestui număr articolul complet, din care veți putea afla răspunsul la această întrebare chinuitoare și multe altele...

Am citit textul cu voce tare. Și recitesc ultima frază. Mă întreb dacă asta e ceea ce m-a atras dintotdeauna la această poveste. O folosesc pe Sally Turner ca pe un avatar. Dacă aș putea înțelege acțiunile lui Sally Turner, așa monstruoase cum au fost ele, poate că aș putea să mi le înțeleg și pe ale

mele.

Mă gândesc și la suspectul meu MARATON – copilul biologic al lui Sally Turner, poate chiar ucigașul acesteia – și la viața pe care au dus-o. Publicarea unui nume așa, fără dovezi suficiente, ar putea duce la falimentul revistei. Procesul de calomnie m-ar putea ruina. Deocamdată, MARATON e secretul meu. Nu vreau ca Doug sau Indy să-mi cotrobăie prin materiale și să îmi fure pontul. Numele real e doar în capul meu. Va rămâne acolo până adun suficiente dovezi. Nu-mi pot permite să pierd totul pentru o simplă bănuială.

Salvez documentul Word. Observ cum tocmai sosește un mesaj nou, securizat. După o săptămână de tăcere, contactul meu s-a întors.

Mă aflu la doar un pas de adevăr.

Deschid cel mai recent mesaj de la @PacientX.

57. BEN

Facem o pauză de la interogatoriu.

Înregistrarea este oprită și sunt condus înapoi în arest.

Ușa se închide. Mâinile încă îmi tremură.

Văd din nou corpul lui Bloom pe podea și stranietatea aceluia moment capătă sens acum. Nu era niciun semn de luptă. Totul era imaculat.

Mă întorc în prezent. Trec în revistă dovezile pe care mi le-a prezentat poliția: urme de scopolamină găsite lângă seiful lui Bloom; e-mailuri de recomandare pentru Harriet Roberts la angajarea în Spitalul securizat Rampton; legături digitale între mine și un cont de social media cu userul @PacientX.

Destul pentru poliție. Și pentru procuratură la fel. E suficient și pentru ca un juriu să mă condamne pentru trei capete diferite de acuzare: uciderea Virginiei Bloom, conspirație în vederea influențării cursului justiției, încălcarea unui contract de confidențialitate referitor la secrete oficiale. Pentru primul, se dă pe viață. Primul combinat cu al doilea și cu al treilea înseamnă pe viață fără posibilitate de eliberare condiționată.

Am atâtea gânduri! Mă gândesc din nou la Harriet. Ea a fost în centrul tuturor acestor lucruri, prezența constantă de-a lungul întregului tratament al Annei și nelipsitul înger păzitor de la căpătâiul său. Arestarea ei înseamnă că poliția are dovezi solide. Tot cazul pare să se întindă și să se sucească, până nu mai pricep nimic.

Harriet, ce ai făcut?

Mă gândesc și la „Respirația diavolului”. În revistele de criminologie au fost numeroase articole legate de scopolamină. Este un drog deosebit de periculos pentru controlul minții. Multe dintre cele mai intense relatări sunt și cele mai îngrozitoare. Mame care și-au dat propriii copii unor străini în timp ce se aflau sub influența acestui drog. Oameni cărora le-au fost prelevate organe interne. Sute de turiști americani drogați, apoi jefuiți și violați în Mexic. Poate că cea mai apropiată paralelă cu Bloom este vechea legendă sud-americană despre triburile care foloseau scopolamina pentru a controla mințile văduvelor și a le convinge să se lase îngropate de vii alături de soții lor morți, într-un pelerinaj comun către viața de apoi.

Scopolamina se poate folosi pentru aproape orice.

Îmi pot închipui și ce portret mi se va face, de la realist la senzaționalist. Vor investiga toate sursele posibile, de la conferințele mele de la Birkbeck, puse pe YouTube, până la lucrările publicate. Amănunte macabre de la fața locului, furnizate de surse neoficiale din poliție. Amprente mele găsite pe arma crimei. Insinuarea mea în ancheta Ministerului Justiției, pentru a o transfera pe Anna la Abație. Un voyeur și un ucigaș.

Și vor urma multe altele. Comisia pentru Justiție din Camera Comunelor va porni o anchetă amănunțită asupra Ministerului Justiției și a transferului Annei. Ministerul de Interne va cere Poliției Metropolitane să revizuiască fiecare caz în care am fost consultant de investigații pe teme comportamentale. Foști studenți, străini absoluți, cunoștințe vagi – cu toții vor fi citați în ziarele de tot felul, care mă vor tăvăli prin fulgi și smoală în goana lor după audiență.

Nu am stare, dau ocol încontinuu celulei. Îmi lărgesc gulerul și îmi simt pielea îmbâcsită și transpirată. Aș vrea apă și ceva de mâncare. Stomacul mi se strânge, se agită, se răscolește. Vreau să ies de aici. Ziua de azi nu se mai termină.

Cuprinde toate marile mele temeri: mariajul, rolul de tată, visurile pentru viitor, speranța la dreptul de custodie comună, spulberată de acea fotografie făcută în fața Abației.

Indiferent de ceea ce se va întâmpla, acum sunt unul dintre acuzați.

După un timp ce pare cât o întreagă viață, mi se permite să dau acel unic telefon legal. Un paznic mă conduce către cabina telefonică din hol. Există o singură persoană cu care îmi doresc să vorbesc acum. Persoana care, în ciuda tuturor celor întâmplate, știu că e acolo pentru mine, așa cum și eu aș fi oricând pentru ea.

— Ben?

La auzul vocii ei, simt cum lacrimile sunt pe punctul să mă năpădească. Emoția acestei zile a fost mult prea copleșitoare. Aș vrea să bocesc ca un

copil de pregătitoare, surghiunit din căldura căminului familial într-o brutalitate infernală.

— Da, da, eu sunt. Îți mulțumesc că ai acceptat apelul.

— Cum rezști?

Știu că i s-a adus la cunoștință Clarei că urma să fiu arestat. De aceea nu mi-a răspuns la mesajul pe WhatsApp. Mă întreb dacă o fi văzut și dovezile împotriva mea. Dacă își poate închipui că eu am ucis-o pe Bloom, în modul acela perfect, compromis doar de o urmă răzleață de scopolamină. Acea unică greșală.

— Bine, bine, mint eu. Celula nu e așa de rea. Mi-e teamă însă de un eventual arest preventiv. Să sperăm că le revine rațiunea înainte ca asta să se întâmple.

— Sunt sigură că așa va fi.

Îi analizez răspunsul. Este unul de încurajare, dar nu pare că vrea doar să mă liniștească pe mine.

— Știi că e o tâmpenie toată treaba asta. Nu știu cum de-au ajuns la o astfel de concluzie aberantă.

— Știu, Ben, evident că știu asta.

Din nou, lacrimile. Aș vrea ca ea să fii fost cu mine acum. Aș vrea să nu ne fi despărțit niciodată. Contrafactual, îmi doresc ca ea să nu fi ajuns niciodată la Fermă în acea noapte, iar Anna Ogilvy și întunecata ei familie să nu fi pătruns niciodată în viața noastră.

— KitKat e cu tine?

Pauză. Apoi:

— Da, este. Ben...

Nu aștept să obiecteze.

— Poți să mi-o dai puțin? Rapid de tot. Promit. Doar să îi aud vocea.

— Nu știu ce să...

Aud în receptor un murmur agitat, apoi o voce mai îndepărtată:

— Tati!

Gata, nu mai pot face nimic acum. Lacrimile s-au pornit. Le las să-mi ajungă, calde și sărate, pe buze. Simt de parcă nu mai am niciun control asupra vieții mele. Mă năruie. Sunt o epavă plângăcioasă și confuză, de vârstă mijlocie. Cândva înțelegeam ce-i cu lumea asta. Acum mi se pare că nu mai are niciun sens. Mă sfărâm în bucățele mici, rupt din toate încheieturile.

Închid ochii și trag aer adânc în piept.

— Bună, scumpa mea!

Clara i-a dat acum receptorul lui KitKat, pentru că îi aud vocea mai tare și mai clar.

— Când te întorci, tati?

Încerc să-mi imaginez ce poveste o fi inventat Clara pentru a-i explica lipsa mea.

— Curând, scumpo. Foarte curând. Lui tati îi este foarte dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine, tati.

— Cum a fost la școală, draga mea?

— Am...

Și după această silabă acută și plină de bucurie a vocii lui KitKat, conversația se întrerupe. Gardianul îmi bate în geamul cabinei și-mi semnaleză că timpul s-a scurs. E un gest atât de mundan, de insensibil și de violent, încât aproape că îmi pierd cumpătul. Simt nevoia să îl bat până când i s-ar anula orice urmă de personalitate. Niciodată nu m-am simțit atât de furios și de lipsit de speranță.

Îmi dau seama că așa vor sta lucrurile de acum înainte. Demnitatea mea a rămas la Abație, când m-au arestat. Iar drepturile omului sunt temporar rătăcite.

În ochii lumii, sunt deja un om vinovat.

58. LOLA

Deci asta e.

Deja simte că durerea se stinge treptat. Ce a fost mai rău a trecut. În curând, nu va simți nimic. Mâna dreaptă i se înmoaie. Aude unghiera lovind podeaua.

Cumva, se gândise că ar putea continua așa pentru totdeauna. A fost palpitant să interpreteze toate acele roluri.

Harriet, asistenta angelică din timpul zilei.

Lola, defectiva amatoare din timpul nopții.

@Suspect8 pentru lumea online.

I-au dat un sens vieții. Au adăugat o aromă săptămânilor. La urma urmei, de ce ar trebui să fie Anna Ogilvy singura care să culeagă laurii celebrității în acest caz?

Nu a fost corect. Dar, desigur, viața nu este corectă, încă îi mai aude pe toți acei profesori de la școală, pe părinții ei sau pe colegii batjocoritori, răutăcioși.

Unii oameni s-au născut aureolați de frumusețe și praf de stele. Anna Ogilvy părea să plutească prin viață fără nicio grijă. Copila de bani gata, cu eleganta ei mamă-politician și nonșalantul tată finanțist, fără cravată. Internatul liberal, artistic, în stil Bedales. Campusurile sacre de la Oxford.

Apoi, un capital de pornire suficient cât să poată lansa o mică revistă și poza în antreprenor media.

Lola – sau Harriet, așa cum încă se gândește la ea din când în când – nu regretă. Nimic. Ar face din nou totul, oricând, exact la fel.

Se așază pe patul tare ca piatra. A mai văzut celule de arest în documentare TV și a citit despre ele în ziare. Dar realitatea este și mai neplăcută. Pereții, podeaua, aerul însuși – totul este pătat, mânjit. E ca și cum te-ai întoarce din civilizație în sânul naturii. Aici este o sălbăcie din beton. O junglă de piatră. Regulile civilizației nu funcționează. E domeniul nelegiirii.

Pentru o clipă, își imaginează relatările din presă despre arestarea ei. Își rememorează interogatoriul la poliție. Nu că ar mai conta acum. Nimic nu contează.

Toate celelalte au fost valabile de la bun început.

Își poate recita cuvânt cu cuvânt mesajul final. A fost încărcat și e gata de lansare imediată. Acel prim rând, care va fi în curând immortalizat în istoria crimelor adevărate:

Numele meu este Harriet Lola Roberts. Aceasta este mărturisirea mea completă...

Da, numele ei va fi mereu acolo. Nimeni nu-i poate lua asta. A fost asistentă la Broadmoor cu ani în urmă. Consultantul pe probleme de sănătate și siguranță de la Fermă în noaptea aceea. Altruistul profesionist din domeniul sanitar îngrijind-o pe pacienta pe care nimeni altcineva n-ar trata-o, chiar și însoțind-o pe celebra Anna O de la Spitalul securizat Rampton la Abație.

Lumea a subestimat-o.

Toată lumea. Întotdeauna.

În afară de o singură persoană. Persoana pentru care au fost cu adevărat toate acestea.

Lola aruncă o privire prin celulă pentru ultima oară. Se simte deja mai slabă acum. Se așază mai bine, se forțează să-și urce picioarele pe pat și apoi rămâne întinsă acolo, cu ochii în tavan. Sângele se scurge pe saltea. Pete noi care se alătură celor vechi.

Se gândește la Sally Turner în camera ei de la Broadmoor.

Indira și Douglas morți în somn în Cabana Roșie.

Ochii i se închid. Nota va fi publicată online în orice secundă. A reușit. A făcut exact cum au stabilit. Durerea aproape a dispărut. Durerea de a trăi.

Somnul se anunță îmbietor.

2019

24 august

Braseria Zedel, Piccadilly. Au trecut câteva săptămâni de când nu am mai scris în acest jurnal.

Astăzi ne-am întors în perioada războiului, la atmosfera jazz cu subsolurile șic și sentimentul unui iminent bombardament aerian. Trei, nu doi, de data aceasta. Doug a sugerat, iar Indy a fost de acord imediat. Și știu că asta este. Urmează marele anunț.

Încă le spionez e-mailurile. Știu că GVM a pus pe masă o ofertă oficială pentru Elementary Media Ltd. Că au fost angajați avocați specializați în proprietate intelectuală, dintre aceia care poartă blugi și au birouri în strada Greek. Și niște contabili independenți. Am mai rămas doar eu. Fondatoarea. Directorul de creație. Factotumul creator de conținut. Persoana care își târâie fundul până la laptop zi de zi, în timp ce Indy și Dougie alunecă prin Shoreditch flatându-și clienții din publicitate.

Se comandă șampanie. Doug și Indira stau alături pe canapea. Eu sunt izolată pe scaunul tare din fața lor. Începe să cânte trupa. Simt că sunt pe cale să primesc o propunere despre care ar trebui să nu știu nimic. Am nevoie de o față aparent surprinsă.

Indira este cea care începe. Diplomata grupului. Tonul de mironosiță. Am primit o ofertă pentru brandul *Elementary*, spune ea. Revista, marca comercială, toate datele abonaților la care avem dreptul în calitate de proprietari. GVM este o companie media nouă, cu sediul în Seattle. Stau foarte bine pe partea de rețele sociale, marketing digital și podcasting, dar doresc să adauge ceva diferit portofoliului lor. Oferta este decentă. Putem în sfârșit să ieșim din statutul de start-up și să ne alăturăm lor, într-un birou adevărat din Soho. Să ieșim din apartament. Să încetăm a ne mai chinui să facem asta cu un buget mic. Gata cu trasul la jug. O companie media adecvată.

Apoi, Douglas face pe polițistul rău. Dacă Indira este ambasadorul echilibrat, Doug este omul de vânzări, specialistul în relații publice, băutorul și scandalagiul, maestrul vânzărilor agresive, uns cu toate alifiile. Nu am vrut să te deranjăm cu asta. Ai atât de multe pe cap. Suntem la fel de surprinși ca oricine altcineva. O ofertă fermă. Un târg în numerar. Păstrăm independența mărcii, dar împărțim toate funcțiile administrative. Ei doi se vor alătura

GVM ca „directori”. Eu pot să îmi păstrez titlul de director de creație și să lucrez exclusiv pe partea de conținut. Toată lumea câștigă. Ura.

Și apoi aștept. Sosește șampania. Doug și Indira ridică paharele. Am început revista ca trei colegi de apartament. Indira și Doug au stabilit sub ce formă să ne înregistrăm compania când am atins pragul pentru plata TVA. S-au ocupat de toată plictisitoare parte financiară. Eu eram prea ocupată să mă stresez cu conținutul, ca să mă gândesc de titulaturi sau de completat munți de hârtii.

Mai aștept puțin. Minutele trec și încă aștept...

Și apoi îmi dau seama de amploarea completă, zdrobitoare, amuzantă chiar, dacă nu ar fi dureros de adevărată, a greșelii mele. Derapajul târziu-adolescentin care te răstignește în viața de adult. M-am bazat mai degrabă pe prietenie decât pe formalisme. Am presupus. Am sperat. Am crezut. Am pus botul la conversațiile noastre de seară, când comandam cina online și mi se povestea cum a fost împărțit totul în mod egal și cum vom rezolva detaliile „etapei următoare” dacă vom reuși să ne menținem pe linia de plutire.

Și realizez că ei acum nu mă întreabă nimic. Este o afacere deja încheiată.

Nu am dreptul legal la o treime din prețul de achiziție. Mi-au luat ideea. Mi-au furat afacerea. Acum au vândut-o și au încasat doar ei toată valoarea. M-au lăsat pe dinafară. M-au lăsat fără nimic.

Am fost proastă și tânără și naivă și neatentă.

Mi-a fost teamă de trădare.

Dar asta este mult, mult mai rău.

59. BEN

Apelez la numărul oilor. Dar tot nu pot adormi.

Nu am nimic de citit sau de privit, așa că invoc o altă amintire. Cea pe socoteala căreia face Clara glume mereu. Parcă văd și acum adresa de e-mail în inboxul meu, subiectul mesajului și acele cuvinte care promiteau o altă viață, frânturi dintr-un drum care nu a fost urmat:

Stimate domnule Dr Prince,

Am terminat de curând cartea dumneavoastră despre bolile misterioase și lucrarea științifică despre analiza viselor. Sunt viceprelector la Facultatea de Științe Sociale de la UCCI, Colegiul Universitar din Insulele Cayman. Intenționez să înființez un seminar de psihologia somnului și v-am contactat în legătură cu programul nostru dedicat profesorilor invitați, ce v-ar putea

asigura un an sabatic plătit, în care să vă puteţi continua proiectele literare sau de cercetare. Am fi foarte încântaţi să discutăm cu dumneavoastră despre această incitantă oportunitate. Vă rog să mă anunţaţi dacă sunteţi interesat de detalii în legătură cu posibilitatea de a deveni profesor asociat invitat în Grand Cayman.

Toate cele bune.

Prof. Emmanuel Ferguson

Viceproector (Facultatea de Ştiinţe Sociale)

Colegiul Universitar al Insulelor Cayman (UCCI)

Inhalez putoarea toaletei chimice şi a zidurilor jilave şi îmi jur că, dacă scap vreodată din această celulă, o să accept oferta. O să fug în Insulele Cayman şi o să-mi reclădesc încet sănătatea mintală. O să zac la soare şi o să înot în ocean până când raţiunea şi logica vor fi pe deplin restabilite. Până o să înţeleg din nou mersul lumii. Până când nebunia va lua sfârşit.

Am nevoie de un nou început.

Încerc să mă concentrez la ceva exterior, îmi trebuie ceva complicat, să mă pot autodisciplina. Excavaţiile emoţionale sunt mult prea dureroase. Nu voi putea supravieţui multă vreme aşa.

Mă întorc la câteva întrebări despre caz. Încerc să am o abordare metodică şi să le disec cu atenţie, pe rând. Aşa voi reuşi să trec peste toate astea. O blestem pe Harriet pentru tot ce a făcut.

Ea e @Suspect8.

Ea e Lola Ridgeway.

Se afla la Fermă în noaptea când au avut loc crimele.

E posibil să fie tot ea şi Pacient X? Pseudonimul final.

Ea i-a ucis oare pe Douglas şi pe Indira şi i-a înscenat totul Annei? Din această cauză s-a infiltrat la Rampton şi la Abaţie, ca să menţină cazul şi pe Anna sub control?

Sau poate că a convins-o pe Anna să facă ea însăşi îngrozitoarea treabă?

Şi dacă da, cum anume a făcut-o?

Mă blestem că m-am lăsat convins de zâmbetul acela pistruiat şi ingenuu. Am ajuns aici numai din cauza ei. Parc-o văd pe Harriet alături de mine la Fermă, prin Pădure, în cabane. M-a jucat în permanenţă pe degete, bazându-se pe faptul că nu aş fi bănuیت niciodată o asistentă. Că îmi închisesem antena când văzusem cât de frumos o trata pe Anna, cu câtă compasiune, sfinţenia care ascunde păcate.

Harriet Roberts şi-a bătut joc de noi toţi.

Mă opresc. Mă întorc la primele idei. Răspunsul misterului stă în cazul Sally Turner. Sunt sigur de asta. Simetria datelor nu poate fi ignorată. Niciodată nu a putut fi. Sally Turner a fost găsită moartă în camera ei de la

Broadmoor pe 30 august 1999. Anna Ogilvy a fost găsită în Cabana Albastră de la Fermă pe 30 august 2019.

Exact la aniversare.

Harriet a lucrat la Broadmoor ca asistentă în 1999. Broadmoor nu ar fi angajat-o pe fiica unei paciente de-ale lor. Bloom specifică în dosar că Pacient X este clar de vârstă minoră. Harriet are peste 18 ani în 1999. Deci e improbabil ca Harriet să fie Pacient X.

Poate că Harriet a lucrat cu Pacient X, mai întâi la Broadmoor și apoi altundeva? Dacă ar trebui să privesc din perspectiva asta?

Din ce în ce mai multe întrebări îmi trec prin minte.

De ce a luat-o în vizor Harriet pe Anna Ogilvy? Dacă Harriet încerca să îi fie de ajutor lui Pacient X, atunci răspunsul pare clar. Anna investighează cazul Sally Turner pentru revista *Elementary*. Riscă să demaște adevărata identitate a copilului biologic al lui Sally Turner și complicitatea dintre Harriet și Pacient X, din motive ce deocamdată îmi sunt necunoscute. Dar de ce să nu o omoare pe Bloom, în schimb? Pentru că ea este încă utilă, într-un fel sau altul. De aceea o țin încă în viață. Menționarea lui Sally Turner și a Medeei declanșează un moment de revelație în biroul lui Bloom. Poate că aceasta o recunoaște, într-un sfârșit, pe Harriet de acum mulți ani. Poate că face și legătura cu Pacient X. Și atunci – de-abia atunci – Bloom trebuie să fie eliminată.

Dar de ce a fost nevoie să mi se însceze mie toată treaba asta? Sunt apropiat de Bloom. Sunt un suspect credibil. Harriet poate obține ușor acces la biroul meu, unde să planteze „dovezile” despre Spitalul securizat Rampton, contul @PacientX și blogul @Suspect8.

Au plănit cumva Harriet și Pacient X sindromul resemnării pentru Anna? Nu, ar fi imposibil. Sindromul resemnării complică totul. De aceea e nevoie ca Harriet să se angajeze la Rampton, ca să o monitorizeze pe Anna. Planul original presupunea ca Anna să fie găsită cu mâinile mănjite de sânge și să fie condamnată. Restul este improvizație.

Și am ajuns la întrebarea finală. De ce să îi ucidă pe Douglas și Indira, dar nu și pe Anna? Încă nu am un răspuns pentru asta. Iar misterul acesta mă bântuie.

Pierd șirul orelor până se deschide din nou ușa celulei. E lumină sau întuneric? Oră de somn sau de veghe? Sunt mort sau viu? Nu mai există decât celula mică, cu pereții murdari, podeaua nespălată, o saltea stropită cu sânge și o lipsă completă de noțiune temporală.

Ușa celulei se deschide cu un sunet de vas părăsind portul, un amestec de gemete metalice și tânguiei. Un gardian îmi face semn din cap să-l urmez. Au trecut cele 24 de ore. Mă așteaptă judecata finală.

Văd totul acum: alaiul solemn până la recepție, sergentul care citește acuzația oficială, momentul în care un cetățean devine suspect, cu un pas mai aproape de a fi prizonier, libertate furată în trepte.

Aștept să văd pe coridor pe unul dintre detectivii care m-au interogat sau vreun superior de-ai lor. Îmi imaginez o mică mulțime lângă recepția arestului. Însă holul e gol. Ajung la recepție și un gardian îmi întinde o pungă de plastic în care se află hainele și telefonul meu. Aud poezia uzuală despre verificări, pașapoarte, interzicerea părăsirii țării. Dar nicio acuzație. Și nici alte întrebări. Sună ca o eroare administrativă, o confuzie birocratică.

Nu înțeleg.

Pijamalele gri din arest sunt mari, ca de clown. Semnez pentru primirea propriilor haine, a telefonului și a laptopului. Gardianul mă escortează către ieșirea din spate a secției de poliție și parcare luminată de razele dimineții. Aproape că cer permisiunea să ies afară. Și atunci, înțeleg.

Sunt un om liber.

Mă întreb dacă mass-media a fost din nou informată. Mă aștept întrucâtva să văd o mare de reporteri. Dar parcare este pustie. Este o zi urâtă, cu lapoviță înțepătoare. Sunt însetat și obosit.

Tocmai mă pregătesc să-mi folosesc mobilul pentru a chema un taxi, când văd o siluetă în fața mea. Are mâinile în buzunare și mă măsoară cu privirea așa cum numai ea poate să o facă.

Toți ceilalți s-au lepădat de mine.

Dar iată că mai există o persoană căreia încă îi pasă.

Clara.

60. BEN

O urmez pe Clara la mașina ei. Facem un mic schimb de formalități de genul „ți-e foame?”, apoi îmi pun centura și ea demarează, iar eu mă întorc din nou la o viață aproape normală. După aproximativ zece minute, ajungem la o cafenea Costa cu servire în mașină. Recit comanda noastră obișnuită. Clara găsește un loc pe marginea drumului. Aici suntem invizibili pentru ochii lumii. Îmi văd ceasul, portofelul și telefonul pe bancheta din spate. Mă uit la Clara. Iau o gură de cafea și mestec un sandvici rece cu bacon.

— Ce s-a întâmplat? spun eu, cu vocea încă nesigură.

Deși nu asta vreau să spun. Știu ce s-a întâmplat. Ceea ce aș vrea să înțeleg este cum.

Clara nu răspunde. Doar se uită la mine. În ciuda divorțului, îi cunosc încă

fiecare părticică. Ochii, limbajul corpului, respirația ei – toate acestea au încă o semnificație bogată pentru mine.

— Harriet? spun eu, în cele din urmă.

Clara își bagă mâna în buzunarul jachetei și scoate telefonul. Glisează un deget în sus pe ecran, așteaptă recunoașterea facială și își trece degetul peste fotografiile ei.

Mă uit la ecran. Este o fotografie a blegului Lolei Ridgeway. Adică @Suspect8. Totul a fost șters, cu excepția unui singur mesaj. Arată ca o declarație. Sau, mai groaznic de atât, ca un bilet de sinucigaș. Este semnat „Harriet Roberts” și datează de ieri, la ora 23:29.

Mă adun ca să-l citesc:

Mă numesc Harriet Lola Roberts. Aceasta este mărturisirea mea completă: sunt asistenta Annei Ogilvy la Spitalul securizat Rampton și la Abație, clinica somnului. De asemenea, sunt utilizatorul cunoscut sub numele de @Suspect8. Pe 30 august 2019 mă aflu la Fermă, sub numele de Lola Ridgeway. De atunci sunt alături de Anna. Am lucrat în secția Cranfield a Spitalului Broadmoor în 1999, când Sally Turner, alias Monstrul din Stockwell, a fost găsită moartă în camera ei în urma unui experiment psihologic cu numele de cod MEDEEA, condus de Dr Virginia Bloom. Nu-mi cer iertare pentru faptele mele. Nu am dorit decât să se facă dreptate. Doamna profesor Bloom a plătit prețul necesar. Dacă citiți acest mesaj, înseamnă că ori mi-am atins toate scopurile, ori m-a redus la tăcere sistemul. Indiferent de motiv, e vremea ca alții să poarte torța dreptății acum.

Termin de citit.

— Sinucidere?

Clara încuviințează.

— Se crede că Harriet a strecurat cu ea o unghieră și i-a folosit tăișul pentru a-și cresta venele. A sângerat până la moarte pe podeaua celulei. Au dus-o de urgență la Spitalul Chelsea & Westminster. Dar nu au putut s-o salveze. A fost declarată moartă acum câteva ore.

Harriet este moartă. Atât de multe răspunsuri vor fi îngropate odată cu ea... Și rămân tot atât de multe întrebări. Mesajul lui Harriet este misterios și criptic, nu e nici pe departe mărturisirea completă promisă. Nu face decât să incite, să chinuie cititorul, să sugereze cumva că întregul adevăr este încă prea ascuns pentru a fi vreodată complet cunoscut. Mai degrabă întunecă decât iluminează.

Pe cine încerca Harriet să răzbune? Sally Turner? Pacient X?

Recunoaște că ea a ucis-o pe Bloom?

Cum se leagă moartea lui Sally Turner de la Broadmoor cu crimele duble

ale Annei O? De ce să marchezi așa aniversarea morții lui Sally?

Și, poate cea mai importantă întrebare, cine este Pacient X? Mai este încă Pacient X cheia pentru deblocarea întregului mister? Harriet a fost Pacient X sau doar un complice?

Mi se face rău când mă gândesc la Harriet și la Bloom. Și sunt încă și mai confuz. Tocmai când par să mă apropii de un răspuns, misterele se răspândesc mai departe, ca un organism viu care se înmulțește. Nu mă pot opri să mă joc cu fiecare ipoteză, să mă gândesc cum ar fi fost dacă lucrurile s-ar fi desfășurat diferit, să-mi pun o nesfârșită serie de întrebări „cum ar fi fost dacă?”

În cele din urmă, Clara spune:

— Se crede că a programat postarea mesajului înainte de a fi arestată. Criminalistica cibernetică a preluat-o abia acum câteva ore. Harriet plănuise totul cu foarte mult timp în urmă. E declarația finală a lui @Suspect8 către lume.

Mă gândesc la Anna Ogilvy la Abație. La Harriet antrenându-se la Broadmoor în 1999. La Bloom în camera ei din față. La ororile scrântite ale minții umane.

Clara continuă:

— Poliția i-a percheziționat apartamentul și a găsit o groază de lucruri folosite în blogul ei legat de cazul Anna O. Era complet obsedată de acesta. Diagrame murale, panouri cu suspecti, zici că ar fi condus ea însăși cazul. A compromis totul de la bun început.

— Te-a interogat și pe tine poliția?

— M-a informat Donnelly.

— Ce se întâmplă acum cu procesul Annei?

— Iată o întrebare de un milion de dolari. Se pare că Harriet a contaminat întregul lanț de dovezi din cazul Annei. A fost la Fermă când au avut loc crimele, a fost acolo, lângă pat, pe tot parcursul șederii Annei la Rampton și la Abație. Apărătorii Annei ar putea pretinde că Harriet a contaminat dovezile sau chiar le-a plantat, iar acuzarea nu va putea dovedi că nu a făcut-o. Acest lucru face aproape imposibil un proces echitabil pentru Anna, ca să nu mai vorbim de tonele de prejudicii pe care toată nebunia mediatică ce va urma le va aduce cazului. Procuratura Coroanei folosește bani publici și decide să facă acuzații numai dacă există o șansă reală de condamnare. Iar asta este deja o himeră. Sinuciderea lui Harriet schimbă totul.

— Și cu mine cum rămâne?

— Harriet a mărturisit, practic, în mesajul ei, că a ucis-o pe Bloom. În plus, ne întoarcem la problema contaminării. Harriet a compromis toate dovezile care ar fi putut fi folosite pentru a te acuza pe tine. Ea a fost alături

de Anna la Abație mai mult decât tine. Și cu tine a petrecut mult timp. Avocații tăi vor putea susține că ea a orchestrat totul. Sau că a încercat să îți însceneze ție totul. Legea nu decide dacă ești vinovat sau nevinovat, ci dacă vinovăția ta este dincolo de orice îndoială rezonabilă. Prezența lui Harriet în toate interacțiunile tale cu Anna și la Fermă, în noaptea crimelor, înseamnă că pragul acela nu poate fi atins în mod realist. Există prea multe îndoieli acum. Prin urmare, se aplică aceeași logică.

— Înțeleg.

Sunt din nou uluit de amplexarea a ceea ce a făcut Harriet. Ea păruse să fie mereu undeva la marginea lucrurilor. Iar asta a fost cel mai mare truc al ei. Era acolo, chiar în fața mea, în tot acest timp. A stat ascunsă, și totuși la vedere. Poate că nu mai e posibil un proces echitabil, dar nici nu se va mai putea întoarce totul la ce a fost. Iar cel mai important aspect – adevărata identitate a misteriosului Pacient X – nu este deloc mai aproape de a fi descoperit. Harriet s-a asigurat că această poveste nu se va termina niciodată. Harriet Roberts – sau Lola Ridgeway – încă ne manipulează pe toți.

Clara spune:

— Directorul Procuraturii Coroanei trebuie să hotărască acum dacă niște ani de dispute juridice, fără nicio perspectivă realistă pentru vreun proces echitabil pentru tine sau Anna, ar fi într-adevăr în interesul public. E și presat de Downing Street. Este mult mai ușor să o lase pe Harriet să își asume vina pentru orice, mai ales că acum e moartă și nu se mai poate apăra, și să economisească milioane care altfel ar fi risipite pentru o cauză fără speranță. Iar asta ar însemna să vă lase în pace pe tine și pe Anna.

Mă gândesc din nou la visul Annei. Mă întreb cât de mult din el a fost real: pădurea, cuțitul, sângele. Sau poate că și-a bătut joc de mine știind că alții ne-ar putea asculta. Asta e problema cu toate acum. Harriet a fost mereu acolo. Niciun fapt nu supraviețuiește intact.

Sally Turner. Monstrul din Stockwell. Anna Ogilvy. Indira Sharma. Douglas Bute. Bloom. Broadmoor.

1999. 2019.

Două evenimente-cheie, la o distanță de 20 de ani.

Toate se potrivesc, știu că trebuie să se potrivească, dar cum?

De ce ar ajuta Harriet Roberts pe Pacient X?

De ce ar viza-o pe Anna Ogilvy?

Care este scopul final al planului lor?

A forțat-o cumva Harriet pe Anna să comită cele două crime în noaptea aceea? Sau Harriet a ucis ambele victime și apoi i-a înscenat totul Annei? Ori poate că a fost invers: a folosit-o Anna pe Harriet pentru a scăpa de crimă?

Atât de multe întrebări, atât de multe răspunsuri posibile.

Recitesc din nou postarea finală de pe blogul lui @Suspect8. A jucat îndelung și a înșelat foarte mulți oameni în timpul acesta. Rareori am întâlnit un criminal cu așa cunoștințe impresionante sau cu atâta persuasiune actoricească.

Faptele mi se aglomerează în minte, cerându-se explicate.

Harriet Roberts a murit.

Ea a mărturisit că a ucis-o pe Bloom.

Eu am fost eliberat.

Procuratura Coroanei poate decide că nu ar fi în interesul public să continue urmărirea în cazul meu. Ceea ce înseamnă că sunt și voi rămâne liber.

La fel va fi și Anna Ogilvy.

Harriet a luat totul asupra ei, un burete care a absorbit fiecare păcat imaginabil. Anna câștigă, Harriet pierde, eu sunt prins între ele.

Mă gândesc la Anna acum. Îmi imaginez că părăsește Abația și face primii pași spre noua sa viață. Eu sunt doar o curiozitate aici. Ea este evenimentul central.

Și mereu a fost.

La fel ca mulți alții, m-am lăsat păcălit prea mult timp de creierul Annei, de frumusețea și de eleganța ei. Societatea nu vrea să creadă că frumusețea ar putea fi rea, că rafinamentul ar putea fi sălbatic. Și astfel ne amăgim pe noi înșine. Preferăm minciuna despre somnambulism sau sindromul resemnării pentru a putea procesa evenimente incomode, mai degrabă decât să ne confruntăm cu propriile concepții greșite.

Am fost întotdeauna un membru neclintit al echipei Anna. Acum, însă, m-am răzgândit. Mă gândesc cum stă întinsă dincolo de peretele despărțitor din sticlă. Ucigașul din camera de alături. Schițez întreaga istorie a acestui caz și acel avertisment primit de la Emily cu privire la hotărârea Annei de a-și asigura momentul de celebritate. Și mă întreb dacă nu am fost păcălit de la bun început.

Am făcut greșeala să o cred. Cel mai recent dintr-un lung șir de proști. Am confundat frumusețea cu moralitatea, tinerețea cu inocența, inteligența cu înțelepciunea.

Și îmi jur acum că nu se va mai întâmpla niciodată.

— Deci Harriet Roberts își asumă toată vina. Harriet moare. Anna este eliberată, spun eu.

— Da, spune Clara, terminându-și cafeaua și pornind mașina. Așa se termină toate basmele. Frumoasa Adormită se trezește și trăiește fericită până la adânci bătrâneți.

2019

25 august

Apartamentul din Camden. Îmi încui ușa dormitorului. Nu mai folosesc nicio altă măsură de siguranță. Simt cum pereții mă împresoară ca într-o închisoare. Oamenii ăștia nu sunt prietenii mei. Nu au fost niciodată. Cel mai tare m-a rănit trădarea lui Indy. Ea este Iuda. Toate acele discuții ale noastre, plimbările în miez de noapte, serile de pe canapea – toate s-au făcut nevăzute, ca prin magie, când au semnat acele hârtii.

Afacerea GVM nu înseamnă bani pentru pensionare. Nici pe departe. Însă e de ajuns pentru a plăti creditul studentesc sau avansul pentru vreun apartament, pentru a plăni un viitor. Răsplata ultimilor ani de muncă pe brânci. Am făcut greșeala tipică a multor fondatori și am lăsat pe altcineva să se ocupe de treburile financiare. Și și-au bătut joc de mine.

Mă gândesc la umilința pe care va trebui să o îndur când le voi spune părinților. Cum Theo se va distra pe socoteala mea. Anna-artista, Anna-creatoarea, cu încrederea ei prostească în oameni. Tata va spune că e o experiență utilă, din care trebuie să învăț. Mama de-abia dacă mă va băga în seamă. Eu i-am invitat pe cei doi să mi se alăture în proiect. Aveam nevoie de o minte mai orientată spre comercial pentru a da viață ideii mele, adresată milenialilor târzii și celor din Gen Z, de a scoate pe piață ceva atât de vintage precum o revistă tipărită, într-o lume ahtiată după tot ce e retro. Revistă mică, dar importantă. O nouă cale de conectare cu segmentul demografic pe care mărcile îl consideră foarte greu de atins.

Trădătorii mai au o cerință. Trebuie să le predau în sfârșit povestea la care tot scriu pentru ediția de vară. Dacă nu au povestea asta, poate că târgul cade. Zâmbesc și mint la fel de nonșalant ca de obicei, cerându-mi scuze pentru întârziere. Acum le văd și lor zâmbetele prefăcute.

Dar există ceva încă și mai rău de atât.

Am continuat să spionez telefoanele lui Indy și Doug. Și am mai găsit ceva. Mi-am amintit de acel mesaj mai vechi peste care am dat: *Mai bine pe e-mail privat. Am făcut eu un alt grup să discutăm despre RO etc.* Și acum nu pot să mă gândesc decât la cum a început toată treaba asta. Cum a reușit Indy să atragă atenția firmei GVM? O firmă media atât de mare, cu buzunare atât de adânci. Noi suntem doar o revistă tipărită mică și independentă, cu sediul într-un apartament ca vai de capul lui.

Nu, serios, trebuie să mai fi fost cineva implicat. Trebuie să mai existe ceva în toată această poveste. Și acum știu cine a fost. Fiecare mic incident capătă acum un nou înțeles. Toate piesele din viața mea se potrivesc acum împreună. Ultimul mesaj pe care l-am văzut, nu demult, în telefonul lui Indy aruncă o nouă lumină asupra tuturor lucrurilor.

Aceasta nu este prima trădare. Este ultima dintr-un șir mai lung. Am fost foarte proastă.

Am făcut eu un alt grup să discutăm despre RO etc.

RO nu înseamnă *roll-over*. Și nici vreo altă abreviere financiară. Este un nume.

Simt dorința de a le face tuturor rău acum, de a-i șoca, de a le-o plăti în orice fel posibil.

Vreau să mă răzbun.

Știu cine a ajutat-o pe Indy să mă trădeze. Cine a căzut victimă șarmului ei. Bărbatul misterios cu a lui Cealaltă Femeie.

RO.

Richard Ogilvy.

PARTEA A PATRA

61. BEN

Grand Cayman

— Oamenii își petrec în medie 33 de ani din viață dormind.

Se apleacă mai mult către mine, suficient cât să îi simt parfumul scump. De obicei, acesta este momentul în care știu.

— Cu asta te ocupi?

— Da.

— Doctor de somn?

— Studiez oamenii care comit crime în timp ce dorm.

Pe cărțile mele de vizită încă scrie „Dr” înaintea numelui. Dr Benedict Prince, Abația, strada Harley. Sunt expert în somn. Nu am pretins niciodată că aș fi doctor în medicină.

Vede că vorbesc serios.

— Dar cum e posibil așa ceva?

— Te-ai întrebat vreodată ce-oi fi făcut în timp ce dormeai?

Majoritatea oamenilor încep să se simtă prost în momentul acesta. Cele mai multe crime conțin un factor de distanțare. Ne delectăm cu povești despre oameni ca noi, dar care totuși nu sunt chiar ca noi. Somnul, însă, nu permite această calificare.

Somnul este o constantă universală, ca noaptea și ca ziua.

— Ce fel de crime?

Nu a schimbat subiectul. Încă e interesată de mine.

— Cele mai rele.

— Ești sigur că oamenii nu se trezesc?

— Nu și dacă sunt somnambuli. Am cunoscut pacienți care își încuie ușile și își conduc mașinile în timp ce încă dorm. Unii oameni chiarucid.

— Și sigur nu ți-ai aminti de asta?

— Judecând după ridurile din jurul ochilor tăi, aș zice că ai dormit cinci ore și jumătate noaptea trecută.

Se încruntă.

— Este atât de evident?

— Îți aduci aminte ceva din timpul acestor cinci ore și jumătate?

Se gândește în tăcere, cu bărbia sprijinită în mână dreaptă.

— Am visat ceva.

— Ce anume?

— Nu-mi amintesc.

— Vezi?

Privirea i se schimbă deodată. Se uită altfel la mine acum. Vorbește mai tare, limbajul trupului i se însuflețește.

— Stai! A fost cazul acela... Cum se numea?

Acesta este punctul terminus. Puține întâlniri reușesc să ajungă până aici. De obicei, le plictisesc deja de la fișa postului. Le sperii cu poveștile mele despre crime comise în somn. Iar dacă asta nu se întâmplă, atunci acest ultim lucru îmi vine întotdeauna de hac.

Niciuna dintre ele nu rămâne după ce-și dă seama.

Niciuna.

— Anna O, spun eu.

Iau o ultimă gură de vin – un Merlot scump, păcat de el – și întind mâna după sacou.

— Tu ești tipul ăla. Din fotografie. Psihologul.

Zâmbesc stins. Mă uit la ceas.

— Da, răspund eu. Am fost.

Fotografia care fusese pe prima pagină a tuturor ziarelor importante după ce s-au întâmplat toate – arestarea mea, dizgrația. Tragedia a rămas legată pentru totdeauna de acea zi.

Sunt o altă persoană acum. Și sunt aceeași persoană.

Aștept întrebarea pe care toată lumea o pune. E un mister care încă persistă, în ciuda a tot ce s-a întâmplat – moartea lui Harriet, trezirea, dovezile din apartament. Și încă dezbină familii, cupluri, chiar și prieteni. E întrebarea la care nimeni nu pare dispus să renunțe. Oamenii speră să fi existat un păpușar în spatele celor întâmplate, un dumnezeu care să fi tras discret sforile.

Pacient X. Anna Ogilvy.

— Era vinovată? Întrebă femeia cu care am ieșit la întâlnire.

Sau, mai bine zis, femeia cu care ieșisem, pentru că acum totul s-a terminat.

— Când i-a înjunghiat pe cei doi. Chiar a scăpat nepedepsită?

62. BEN

M-am întors de la întâlnire. Din reflex, îmi caut mobilul și apăs tasta de apelare rapidă.

Este apelul pe care îl fac în fiecare săptămână, jonglând cu fusurile orare. Este unul formal acum. Dar necesar. Încă sunt tatăl care veghează la ușa dormitorului fiicei sale. Unii interpretează exilul meu ca o dovadă de lașitate, crezând că mi-am părăsit familia. Dar este fix opusul. Cât am rămas acolo, familia mea devenise parte din povestea Annei O.

Trebuia să le pun pe ele pe primul loc. Exilul meu le redă libertatea. A fost un sacrificiu necesar.

Sau, cel puțin, așa îmi spun eu.

Saluturile de complezență, formulele de ce-mai-faci uzuale, apoi mult temuta întrebare:

— Ați mai avut vreo neplăcere?

Clara este inflexibilă și abilă.

— Una singură, săptămâna trecută. Un ziarist de la o revistă europeană a tot dat târcoale școlii lui Kitty. A vorbit poliția cu el.

— Și cum mai e cu copiii de la școală?

— Știi și tu cum sunt copiii.

Așa este, știu.

— Ea cum face față?

— Rezistă binișor. Dacă ne-ar lăsa în pace și nenorociții de paparazzi...

— Știu... Cu apartamentul cum este?

Clara oftează.

— Vecinii se plâng că încă mai sunt turiști care încearcă să-l viziteze. Se pare că luna trecută adresa a apărut din nou pe un site de conspiraționiști.

— Ai reușit să o scoți de acolo?

— Lucrăm la asta.

— Dacă pot face ceva pentru...

— Auzi, mă strigă Kitty. Trebuie să plec, Ben.

Și chiar a plecat.

Mă simt vinovat, pe bună dreptate. Ele se luptă cu perseverența mass-media, iar eu m-am pus la adăpost de atenția publică pe această insulă izolată. Însă am căzut de acord că e spre binele tuturor. Pe mine mă vânează ziarele, de fapt. Prezența mea acasă nu ar fi făcut decât să întărească suferința. Ele se lovesc de intruziuni ocazionale. Dacă aș fi rămas în Marea Britanie, ar fi fost război în toată regula.

Mi-o imaginez pe KitKat ieșind de la școală cu geanta de sport și cutia

viorii, iar un străin așteaptă peste drum, să o prindă într-o fotografie. Mă înfurie treaba asta. Și mă și întristează. Este cea mai profundă, cea mai dureroasă tristețe pe care am simțit-o vreodată. Îmi vine să distrug pereții și să urlu în vânt și să plâng până mi se usucă ochii. Nu îmi pot proteja fiica. Sunt neputincios, inutil, un tată ratat. Îmi fac griji pentru ea în fiecare seară, bântuit de cele mai negre scenarii. Ziarele obișnuiesc să trimită acum paparazzi femei, ca să nu trezească suspiciuni. Par niște mame care își așteaptă copiii la poarta școlii. Și toate astea pentru vreun titlu de știre dintr-un colț de pagină, despre familia „psihologului criminalist căzut în dizgrație, Dr Benedict Prince”.

Ticăloși. Ticăloși diabolici, fără inimă.

Deschid WhatsApp și scriu un mesaj nou, care face și el parte din rutina mea zilnică: Bună, scumpa mea. Tati sunt. Sper că ai avut o zi minunată la școală. Te îmbrățișez de o mie de ori. Și te iubesc foarte mult, Tati.

Văd cum mesajul a fost trimis către telefonul lui KitKat. Cele două bife se albăstresc.

Dar nu primesc niciun răspuns. Mai nou, nu primesc niciodată.

Însă e zi de școală. Iar KitKat face doar ceea ce îi dă voie Clara.

Mă dărâamă de fiecare dată.

63. BEN

Ultimul act al cazului Anna O a monopolizat titlurile principale ale știrilor luni de-a rândul.

Ziariștii s-au concentrat, inevitabil, pe amănuntele cele mai sângeroase ale poveștii: sinuciderea lui Harriet, trecutul ei sub numele de Lola, faptul că obținuse acces și la Spitalul securizat Rampton, și la Abație, felul în care îi păcălise pe toți, blogul @Suspect8.

Acele câteva luni de la Londra au dat naștere unui întreg ciclu mediatic. Abația nu supraviețuiește scandalului. Hashtagul #AnnaO se menține în topul căutărilor cinci luni încheiate. Apetitul public pentru moarte, sânge, tragedie și traumă nu dă semne că s-ar potoli vreodată.

Se zvonește despre un film care s-ar face acum despre caz și despre niște oferte teribil de tentante făcute Annei pentru a-și scrie memoriile. O adevărată comoară de dovezi e descoperită în apartamentul lui Harriet. O copie a articolului lui Bloom, „Metoda Medeea: personalitate și parasomnie” din acel număr din 1991 al revistei *Psychiatry Today*, cu multe adnotări și sublinieri. Un stoc de scopolamină, cunoscută mai ales sub numele popular

de „Respirația diavolului” și folosită ca drog al violului și pentru controlul minții victimei, odată ce îi este strecurată în pahar și începe să îi blocheze celulele nervoase din creier responsabile cu memoria pe termen scurt.

Continuă să se amestece tot felul de teorii. Poliția suspectează că Harriet a folosit scopolamină pentru a o condiționa pe Anna să înfăptuiască atacurile de la Fermă, la fel și pentru a o subjuga pe Bloom, înainte să o înjunghie. Alții sunt de părere că Harriet însăși a comis crimele de la Fermă și doar i-a înscenat totul Annei. Alții, și mai numeroși, pretind că Anna este adevăratul creier al întregii povești și că ea s-a prefăcut că doarme adânc cu ajutorul lui Harriet, pentru a scăpa basma curată după uciderea lui Douglas și a Indirei. Războiul Anna O versus Frumoasa Adormită continuă.

Și, în același timp, identitatea adevăratului Pacient X rămâne încă necunoscută.

După cum a prezis Clara, apropierea lui Harriet de Anna și prezența ei la fermă în noaptea crimelor au făcut ca Procuratura Coroanei să renunțe la acuzațiile împotriva Annei și să decidă să nu formuleze vreunele la adresa mea. Ministerul Justiției a fost de acord să o elibereze pe Anna din arest. Aceasta a pretins că, de la trezirea ei, suferă de amnezie posttraumatică și că nu reușește să își aducă aminte nimic despre noaptea aceea de la Fermă și despre crime. Unii o cred, alții nu.

Odată, am crezut-o și eu. Însă am trecut din tabăra Annei e în cea a Frumoasei Adormite. Au rămas prea multe întrebări fără răspuns după sinuciderea lui Harriet. Pe vremuri mă temeam să nu fiu de partea greșită a lucrurilor, ajutând-o pe Anna să se trezească, pentru ca apoi să fie condamnată. Acum mă întreb dacă nu cumva Stephen Donnelly a avut dreptate de la bun început.

Anna continuă să se recupereze undeva în afara Marii Britanii. Rolul meu în tratarea ei s-a încheiat. Am întrerupt și predarea part-time la Birkbeck. Fotografii îmi pândesc în continuare apartamentul. KitKat este hărțuită la școală. Nicio clinică sau universitate din Marea Britanie nu mă va angaja. Reputația mea a fost contaminată prin asociere.

Punctul culminant a fost două luni mai târziu. Un reporter a strecurat un bilețel în ghiozdanul lui KitKat, în încercarea de a obține un interviu. Acela a fost momentul în care Clara mi-a cerut să plec. În noaptea aceea, am răspuns ofertei venite din partea UCCI din Grand Cayman, acceptând să susțin programul lor de licență în calitate de profesor invitat, și am zburat într-acolo.

Apoi, ca de obicei, viața merge înainte. Înțeleg că Anna și-a schimbat înfățișarea și se află și ea acum într-un exil autoimpus. Clara a plecat de la Poliția Metropolitană și s-a întors la Poliția Thames Valley. Ea și KitKat s-au

mutat înapoi în Oxfordshire, încercând să fugă de atenția publică. Casa lui Bloom din Islington a fost vândută. Eu am angajat câțiva avocați scumpi și echipe specializate în social media pentru a încerca să îmi șterg orice urmă din online.

Însă tot nu mă pot stăpâni să nu zgândăr această poveste.

Acele întrebări au nevoie de un răspuns.

Am început să organizez o arhivă personală a cazului. Ziare vechi, articole din reviste, note scrise de mână. Face parte din terapia mea personală, încerc să raționalizez ceea ce s-a întâmplat.

Anna Ogilvy e liberă. Eu sunt condamnat la exil. Familia mea e afectată. Harriet e țăpul ispășitor, iar cele mai importante enigme rămân nerezolvate.

Cazul acesta nu poate fi închis aici. Nici pe departe.

Trebuie să descopăr adevărul. Sau să mor încercând.

64. BEN

Teorii, teorii.

M-am întors la vechile mele teorii. Acesta este noul meu ritual.

Am și eu panouri pe pereți acum.

Primul dintre ele începe cu Harriet Roberts. Nu a fost adusă nicio probă irefutabilă că ea ar fi fost fiica lui Sally Turner. Nici vreuna că n-ar fi fost. Pacient X încă este o fantomă, o absență. O bucată de trecut ce nu se lasă descoperită.

Eu încă înclin spre ipoteza că nu a fost. Datele nu coincid. Nici nu îmi pare logic. Broadmoor nu ar fi angajat niciodată ca asistent pe cineva care era copilul unui pacient.

Harriet a fost un ajutor de nădejde, dar nu creierul operațiunii. Îmi amintesc de acele indicii din notele cazului, din dosarul lui Bloom. De misterul prietenului probabil imaginar despre care vorbea Pacient X:

VB: Te-ai mai văzut cu prietena în ultima vreme?

PX: Da.

VB: Are și un nume?

PX: Da.

Și apoi, observațiile lui Bloom, care conchidea că respectiva „prietină” nu era decât o iluzie psihică:

Continui să cred că prietena este mai degrabă inventată decât reală. Un

diavol pe umărul lui X. O pernă psihologică, un simptom des întâlnit la copii afectați psihic.

Dar dacă Bloom se înșela și prietena era reală? Dacă Harriet nu a fost X, ci prietena lui X? Confidenta menționată în notele cazului. Îmi imaginez că au existat niște vizite, că s-au dezvoltat niște simpatii. Un tânăr mascul (Pacient X) seduce o tânără asistentă (Harriet). Oare așa s-a născut influența pe care a avut-o Pacient X asupra lui Harriet? O iubire care a depășit granița dintre personalul de îngrijire și vizitatori. Și care să fi fost rolul Annei în această teorie? Oare ar putea exista vreo teorie care să explice toate piesele acestui mecanism?

Mă uit la celelalte panouri acum. Notele din apartamentul lui Harriet aruncă o lumină nouă asupra poveștii, inclusiv asupra aceluia așa-numit experiment Medeea care ar fi fost efectuat la Broadmoor la sfârșitul anilor 1990, sub conducerea lui Bloom.

Conform însemnărilor lui Harriet, Sally Turner ar fi fost ținută în izolare (ca toți pacienții din Cranfield), însă camera ei era diferită. Dată fiind notorietatea cazului, riscul ridicat de suicid, amenințările potențiale la adresa celorlalți pacienți, dar și invers, precum și pentru a facilita desfășurarea experimentului Medeea, Sally Turner a fost găzduită într-o celulă specială, cu pereții din sticlă, pe care angajații o numeau „cușca”. Astfel putea fi monitorizată nonstop. Mâncarea îi era livrată printr-o fantă. Un echipaj de șase persoane avea grijă de Turner în timpul orei sale zilnice de mișcare. Celula lui Sally Turner fusese inspirată de cea construită anterior pentru un fost rezident la Broadmoor, criminalul în serie Robert Maudsley, la închisoarea Wakefield din Yorkshire. Celula de sticlă a lui Maudsley, cunoscută și ea tot sub numele de „cușca”, semăna cu cea a lui Hannibal Lecter din filmul *Tăcerea mieilor*.

Detaliile concrete ale experimentului Medeea pot fi doar speculate. Însă vechiul articol al lui Bloom a fost întors pe toate părțile de către presă. Metodele prezentate în acel material publicat în numărul de noiembrie al revistei *Psychiatry Today* sunt crezute necondiționat: privare de somn, metode sporite de constrângere, suprasolicitare senzorială. Dezintegrare psihică.

Mă îndepărtez de panouri. Îmi deschid din nou laptopul și recitesc e-mailul primit azi-noapte:

CĂTRE: benedictprince9@outlook.com
DE LA: serviciilesociale@lambeth.gov.uk
SUBIECT: Cererea nr. 7HYU8902

Stimate Dr Prince,

Cu regret vă informăm că Consiliul Districtual Lambeth nu poate elibera nicio înregistrare aflată în arhivele sale cu privire la munca echipelor noastre de asistență socială din perioada ianuarie-decembrie 1999 sau care au avut legătură cu termenii de căutare „Sally Turner”. Dacă doriți să formulați o plângere față de prezenta decizie, vă rugăm să îl contactați pe Avocatul Poporului în chestiuni legate de Protecția Datelor.

Cu respect,

Echipa de administrare a Serviciilor de Asistență Socială
Consiliul Districtual Lambeth

O altă fundătură.

Mut mesajul în folderul denumit „Pacient X”. Se găsesc acolo și alte refuzuri politicoase, venite de la Ministerul de Interne, Ministerul Sănătății, Ministerul Justiției și Secretariatul Guvernului. Rapoarte de pe vremea arestării lui Sally Turner, ce confirmă că pe atunci avea un copil adolescent, clar mai mic de 18 ani. Nu i s-a publicat niciodată numele. Era epoca dinaintea răspândirii Facebookului sau Instagramului. Nu au existat nici fotografii de familie. Și chiar dacă ar fi existat, copilul în chestiune a fost pus sub protecția Serviciilor Sociale și introdus – conform indiciilor din dosarul de caz al lui Bloom – în programul de protecție a martorilor, care acum face parte din Serviciul de Protecție a Persoanelor de la NCA.

Identitatea reală a persoanei numite Pacient X este încă o mare necunoscută. Ar trebui să îmi șterg fișierele. Să îmi ard însemnările. Să uit de Bloom, Harriet, secția Cranfield, Medeea. Dar este ca o obsesie, una de care încă nu pot scăpa. Mă ajută să trec peste alte aspecte ale vieții mele.

Predau două zile pe săptămână la UCCI, în campusul de pe Olympic Way. Susțin un curs seral de specializare în psihologia somnului. În restul săptămânii, mă ocup de tratarea pacienților de la clinica mea privată. Am o listă micuță, dar constantă de clienți care au nevoie de terapie cognitiv-comportamentală, de ajutor pentru calmarea anxietății, chiar și de sprijin în dificultăți ocazionale de a avea un somn corespunzător. Nu mai ofer consultanță poliției.

Trăiesc o viață liniștită, semi-invizibilă. Dar știu că asta nu va putea dura pentru totdeauna. Întâlnirile sunt o nechibzuință din partea mea, însă tânjesc după conexiune umană și conversații. Mai devreme sau mai târziu, păcatele mă vor ajunge din urmă. Am mereu pregătit un bagaj, în apartamentul meu, în caz că e nevoie să dispar rapid. Una dintre femeile cu care mă întâlnesc va alerta pe cineva, bârfele vor ajunge departe, e-mailurile și apelurile mele telefonice vor fi urmărite, media va clocoti din nou. Trăiesc în așteptarea permanentă a unei bătăi în ușă sau a unei mașini în fața

biroului.

Îmi petrec viața citind ziarele britanice, bătându-mi capul, iar și iar, cu implicațiile cazului Anna O în teoriile mele legate de stimuli și de sindromul resemnării, cu panourile criminalistice și cu dezbateri nesfârșite. Majoritatea întâlnirilor mele se încheie cu Anna. Altele se încheie cu povestiri despre familia pe care am lăsat-o în urmă.

Am suficient timp să mă pierd în enigmele și contradicțiile acestui caz. Știu prea bine acum în ce fel am fost amăgit și trădat. Îmi continui neabătut căutarea, lupt și aștept. Refuz să las toată această poveste să ajungă doar bârfă sau fapt divers.

Trebuie să descopăr răspunsul. Trebuie să dezleg misterul. Alternativa e prea dureroasă, de neconceput.

Găsirea persoanei numite Pacient X este singurul lucru însemnat care mi-a mai rămas.

2019

26 august

În apartament. Sunt toată numai zâmbet azi. Mă trezesc devreme, ies la alergat. Mă întorc abia când Doug și Indira se trezesc. Ne așezăm la masa noastră rotundă, din sticlă. Indira mănâncă granola. Doug, cereale în ciocolată. Eu mănânc încet o banană și beau un smoothie, îi văd cum își aruncă priviri, par să se întrebe reciproc ce părere au despre reacția mea de aseară, iar eu simt cum devin încă și mai hotărâtă.

Așez pe masă broșura și încep să laud ideea. Mama a câștigat o invitație privată pentru weekend. A venit prin poștă, o șmecherie dintr-alea de marketing. Fără telefoane. Fără nimic care să ne deranjeze. Un loc care se numește Ferma. Da, *exact* ăla este! Cadoul meu pentru ei, ocazia de a sărbători împreună începutul noii aventuri.

Amândoi zâmbesc fals și acceptă. Plec spre Piața St James și London Library. Minciuna este ca un mușchi care trebuie exersat regulat.

Îmi verific telefonul. Încă un mesaj de la @PacientX. Răspund trimițându-i adresa Fermei, ora la care ajungem, ora la care voi fi liberă. Este locul perfect pentru prima noastră întâlnire propriu-zisă. Voi putea da numelui o față. Și îmi voi putea publica articolul.

Mă simt din nou plină de speranță.

27 august

Turnurile Ogilvy, Hampstead. Conferință de familie pentru planificarea călătoriei din weekend.

Mama este directorul executiv. Tata este directorul financiar. Eu sunt directorul de operațiuni. Theo este directorul însărcinat cu morala.

Itinerarul este după cum urmează: ajungem la Fermă pe 29. „Pachetul de familie” constă în cazare și masă pentru șase persoane, cu tot echipamentul inclus. Și permite invitați, ceea ce înseamnă că pot participa Indira și Doug.

De la 16:00 la 24:00 participăm la așa-zisa piesă de rezistență a întregii excursii, cunoscută sub numele „Pădurea”. Două echipe. Vânători și Supraviețuitori. Îmi închipui că va fi ceva asemănător cu emisiunile acelea de tip reality-show care condimentează Canalele 4 și 5.

Azi îmi iau aerul de femeie hotărâtă în fața mamei.

La tata nu mă uit. Îi mint pe amândoi și mă prefac că mă bucur de familia noastră fericită. Încerc să evit să-l distrug pe tata pe loc pentru trădarea lui. Mai încolo.

Nu spun o vorbă despre preluarea GVM. Mă întreb cât de multe știe tata și în ce măsură l-a fraierit Indy să intre în afacerea asta. Dar sunt pregătită. Dacă nu mă pot bucura de preluare, atunci voi face totul ca ea să nu aibă niciodată loc. Mă uit din nou la broșura Fermei și mă gândesc la întâlnirea cu @PacientX.

Pădurea. O furtună mediatică. Gata cu GVM.

Câștig. Eu câștig întotdeauna.

Este o regulă a familiei Ogilvy.

65. BEN

Sfârșitul, atunci când vine, este brusc. Exilul meu în Grand Cayman este întrerupt fără niciun avertisment. Azi sunt ascuns, mâine voi fi fost deja găsit. A venit momentul să dau socoteală, iar asta mă face să realizez ceva încă și mai profund. Am plecat în acest exil cu gândul că mă voi reîntoarce cândva. Dar dacă m-am înșelat? Dacă nu voi mai putea părăsi niciodată insula aceasta?

Ziua începe normal. Ajung la birou imediat după 10:30. Meteorologii prevăd o furtună săptămâna aceasta. Secretara mea cu jumătate de normă, Sofia, este prinsă într-o convorbire telefonică. Îmi fac o ceașcă de ceai English Breakfast, mă gândesc la o idee nouă pentru articolul meu, apoi deschid agenda, să văd ce nume am azi în program.

Sofia își termină apelul și vine la mine în birou. Aduce o farfurie cu fursecuri, pe care o lasă pe masă după ce ia și ea unul.

— Mi-e teamă că va fi o zi cam complicată, spune ea.

Este tot expat, ca și mine. Are un soț diplomat, care lucrează la biroul guvernatorului, și un fiu mititel, căruia îi place să-mi folosească uneori biroul drept circuit de curse.

— Și clienți fideli, și pacienți noi.

— I-a plăcut lui Angus cadoul meu pentru ziua lui?

Sofia zâmbește.

— O introducere în psihologie ar putea fi o lectură cam avansată pentru un copil de șase ani.

— Pe naiba. Am început cu Freud pe când eram nu cu mult mai mare

decât el.

— Și acum îmi spui?

Citesc informațiile despre primul pacient.

— Elizabeth Cartwright. Numele ăsta nu îmi spune nimic.

Sofia face ordine prin încăpere. Aranjează frumos și în mare viteză teancurile de hârtii de pe rafturi.

— A apărut ieri din senin. A întrebat care este prima dată liberă pentru programare.

— Ți-a spus despre ce e vorba?

— A închis înainte să apuc să întreb. Și nici nu s-ar putea spune că ne permitem să refuzăm clienții...

— Așa este.

Termin de citit zgârcitele amănunte despre E. Cartwright și mă las pe spate în scaun.

— Totuși, tehnic vorbind, aș prefera să îi numim pacienți, nu clienți. A plătit în avans sau e nevoie iar să încuiem ușa?

Uneori mi se face dor de strada Harley și de Abație. Clientela sofisticată, aerul luxos de acolo. Când ai o afacere mică, există pericolul ca unii pacienți doar să promită că vor plăti mai târziu factura, dar, în mod misterios, să nu o mai facă niciodată. Acum insist să plătească înainte să plece. Ceea ce uneori înseamnă că Sofia trebuie să țină ușa de la intrare încuiată până când transferul este finalizat.

— A plătit totul în avans.

— Nu ne-a trimis niciun istoric medical?

— Nimic.

— Și nici nu a spus de ce vrea să mă vadă?

— Nici.

— Deci nu a lăsat niciun indiciu această doamnă Cartwright?

Sofia pune la loc o ultimă carte aruncată aiurea. Își trece degetul arătător peste raft.

— Voia neapărat să se asigure că se va întâlni cu tine și nu cu alt membru al personalului.

— Oare câți membri crede că are clinica noastră?

— Dacă ești prea ocupat, pot să fac eu un tur cu ea în prealabil.

Zâmbesc, ceea ce este un lucru rar zilele astea. Sofia are genul acela de voce serioasă și școlărească în același timp, care nu prea se mai găsește prin Anglia. Mi-o pot imagina cu ușurință tocind la latină pentru A Level. Expații au tendința de a se comporta ușor exagerat, parodii ale țărilor natale. Am un presentiment oribil că ziua de azi va fi una deosebit de rea.

Mă uit la ceas. Mai am 15 minute libere.

— Să-i deschizi tu când ajunge. O să încerc să aflu dacă are legătură cu vreun tabloid sau site de bârfe.

Caut pe net orice urmă a lui „Elizabeth Cartwright”. Sunt sute de oameni cu numele ăsta. Încerc să-i triez după diverse criterii, inclusiv detaliile bancare ale transferului făcut. Nu găsesc nimic. Și nu reușesc să scap de senzația neplăcută pe care mi-o dă acest lucru.

La ora 11:00 sună soneria. Câteva secunde mai târziu, o aud pe Sofia întâmpinând pacienta. Urmează obișnuitul tir de întrebări despre ceai sau cafea, formularul de completat, stați un pic să anunț, plus verificarea discretă a eventualelor semne de alarmă sau lucruri ascunse în rucsac și buzunare.

Îmi aduc aminte de Harriet. Mă întreb dacă această nouă pacientă n-ar putea fi una dintre fanele blogului @Suspect8, convinsă că sunt diavolul în persoană și că eu ar fi trebuit să mor, nu ea. Sau, și mai rău, vreo fană a Echipei Anna, care să pretindă că am întemnițat-o pe preaiubita lor Anna la Abație doar ca să o spăl pe creier și care să vină aici în căutarea răzbunării.

Aud familiara bătaie în ușă – o fluturare din încheietură, mai degrabă – și apoi ușa se deschide. Sofia își strecoară capul înăuntru:

— A venit doamna Cartwright.

— Mulțumesc, te rog să o inviți înăuntru, spun eu, cu cea mai profundă și mai clară voce de relații cu clienții pe care o pot avea.

Încă sunt un profesionist. Este una dintre părțile rămase intacte din vechea mea identitate. Mă mândresc cu faptul că pot oferi servicii de calitate și agreabile pacienților mei.

O aud pe Sofia spunând:

— Puteți intra.

Mă ridic în picioare. Sofia iese din raza mea vizuală. Mă îndrept către noua mea pacientă când, pe la jumătatea drumului, o zăresc. E de înălțime medie, cu umeri înguști și păr închis la culoare, tuns până la nivelul bărbiei. Jumătatea superioară a feței este ascunsă sub o pălărie cu boruri largi, care să o protejeze de căldură. Își scoate ochelarii de soare și îmi zâmbește.

Recunosc acest zâmbet, cu toate schimbările survenite între timp. E un zâmbet care pare să treacă prin mine, să îmi pătrundă până în adâncul sufletului.

O furtună ce m-a găsit în mijlocul paradisului și îmi întunecă acum soarele.

Și apoi înțeleg.

Brusc și cu durere, clar ca lumina zilei.

Nu voi scăpa niciodată de asta. Indiferent cât de departe voi fugi.

Anna.

2019

28 august

London Library. Piața St James. Mă îngrop în muncă. Nu mai trăiesc acum decât pentru răzbunare. Pe Indira, pe Douglas, pe tata. Vreau să arunc un blestem asupra tuturor. Îi vreau morți pe toți.

Nu, munca este salvarea mea. Cercetările pe care le fac asupra trecutului – Bloom, Medeea, Sally Turner, Monstrul din Stockwell – toate acestea mă ajută să rămân cu mintea întreagă. Mi-au trebuit mai multe săptămâni de căutare, încă de când @pacientX a menționat acest titlu. Însă, într-un final, un asistent a descoperit un exemplar prin străfundurile acestui loc supra-încărcat. Există un singur exemplar tipărit al numărului din noiembrie 1991 al revistei *Psychiatry Today*. Mă uit la cuprins. Observ, cu multă emoție, că la pagina 22 se găsește articolul „Metoda Medeea: Personalitate și parasomnie”, de Dr Virginia Bloom.

Biografia de la început sună așa: „Dr Bloom este psiholog clinician consultant la Spitalul Broadmoor, specializat în tulburări de somn și infracțiuni ce au legătură cu somnul. În prezent, se documentează pentru prima sa carte”. Articolul constă în cinci pagini de text dens. Mă așez, mă pregătesc sufletește, apoi încep să citesc.

Se adresează unui public specializat. Mare parte din articol mă depășește, dar sunt și paragrafe care mi se par revelatoare. Asta e clipa mult așteptată. Un articol îngălbenit și uitat, dintr-o revistă de psihologie de la începutul anilor 1990, care nici măcar nu mai există în zilele noastre, dar care ar putea rezolva întregul mister.

Citesc pentru a doua oară încheierea:

Concluzie: Formularea Metodei Medeea

Metoda Medeea poate fi o nouă formă de intervenție psihologică eficientă în cazurile extreme, în special în infracțiunile grave întâlnite în mediul spitalelor securizate. Un adult care a ucis un copil. Un părinte care și-a ucis fiul sau fiica. Un adult care și-a ucis părinții sau bunicii. Ca Medeea din piesa lui Euripide, aceste crime încalcă cel mai mare tabu al societății occidentale. Ele depășesc limitele morale obișnuite sau etica convențională. Sunt acele gânduri aberante și asociale, popularizate de Freud în teoriile sale referitoare la „sine”. Euripide a surprins reacția publică, generalizată la o astfel de crimă

în replica lui Iason atunci când a descoperit ce făcuse Medeea: „Și-acuma, după-acest păcat nespus de greu, / tu mai privești la soare și pământ? Să pieri!”²⁹

Lucrarea de față propune ca aceste crime extreme să fie tratate cu remedii la fel de extreme. Atunci când pacienții suferă astfel de căderi psihice grave, tratamentul nu poate presupune doar mici reglaje, ajustări sau soluții farmacologice. Mentalul trebuie demontat complet și reconstruit. Metoda Medeea, aflată încă în stadiu abstract, propune mai multe mijloace pentru a realiza acest lucru într-un mediu specializat: izolare pe termen lung, supraveghere permanentă, privare de somn, metode de imobilizare îmbunătățite și suprasolicitare senzorială. De-abia apoi pot fi eliminate procesele de gândire afectate, și un psihic mai sănătos poate fi reconstruit în locul lor. Un chirurg nu poate trata o tumoră păstrând-o în organism. Excizia este primul pas către vindecare. Psihologia modernă a ieșit în sfârșit din umbra psihanalizei. Nu mai credem acum că tratamentul este o cură nesfârșită de discuții și atât. Avem nevoie de rezultate. Avem nevoie de cifre. Iar aceasta este singura cale de a le obține.

Din punct de vedere etic, propunerii Medeea i se pot aduce multe obiecții. Este această metodă sinonimă cu ideea de tortură, așa cum este ea definită în Convenția de la Geneva, ca „pedepse ori tratamente aspre, inumane sau degradante”? Încalcă dispozițiile Curții Europene a Drepturilor Omului? Răspunsul meu este unul categoric: nu. De fapt, o cruzime cu mult mai mare, pe termen lung, este ca acești pacienți să fie condamnați la detenție pe viață în timp ce se luptă cu nebunia lor, în loc să se încerce vindecarea lor. Epoca pacienților internați permanent în instituții psihiatrice trebuie să ia sfârșit. Internarea fiecărui astfel de pacient într-o instituție spitalicească securizată costă Statul o sumă anuală cu șase cifre. Trebuie să reducem durata medie a șederii în instituții precum Broadmoor. Ceea ce duce la acțiune în vederea vindecării, mai degrabă decât pur și simplu internare.

Această ipoteză va trebui probată cu date provenite dintr-o practică adecvată. Dată fiind natura subiectului, un proces complet va fi dificil de efectuat din punct de vedere logistic. Subliniez că o astfel de intervenție trebuie desfășurată într-un mediu controlat și doar în scopul reabilitării pacientului. „Uneori trebuie să faci rău ca să faci bine”, spune o veche maximă. Cred cu tărie că orice potențială cruzime a Metodei Medeea este compensată din plin de intenția generală și pe termen lung, plină de compasiune, de a oferi pacienților celor mai dificili șansa recuperării.

Sper ca această propunere abstractă de nouă intervenție psihologică să fie luată în considerare în timp util și în viitorul apropiat să fie organizat un experiment controlat.

Caut pe Google „Metoda Medeea”, dar nu găsesc nimic. Caut alte

²⁹ *Medeia*, în *Teatru complet* de Euripide, trad. Alexandru Miran, Gunivas, 2005, p. 147 (N.t.).

experimente psihologice celebre. Apar o grămadă, de la infamul experiment din închisoarea Stanford la comicul experiment parapsihologic Philip sau la extrem de seriosul studiu MIDAS, pentru schizofrenie.

Citesc despre ele până târziu în noapte. Stanford, Philip, MIDAS, Rosenhan, Diogene, Milgram, Vinerea Mare – dar nu MEDEEA.

Și mă gândesc din nou la suspectul meu, MARATON. Multe litere M în cazul acesta. Mă întreb dacă nu cumva bănuiesc pe cine nu trebuie, dacă suspectul nu o fi cumva altcineva, nu copilul lui Sally Turner. Poate că nu vom afla niciodată cu siguranță. Fotografia, anuarul, scânteia ce le conectează pe toate – se pot pierde în negura trecutului.

E trecut de ora 2:00 noaptea când îmi vine o idee. Ceva ce mă sâcăia de mult într-un cotlon al minții. Teama nerostită.

Mă întorc pe Wikipedia și tastez: „Ministru de Stat pentru Sănătate în Marea Britanie”. Caut în lista de „Responsabilități” până ajung la sfârșitul anilor 1990.

Citesc o dată, apoi recitesc acel rând. Regret că am avut această curiozitate. Însă știam deja. Și simt durerea cum îmi cuprinde tot corpul.

Bănuiala mea – groaza mea – e confirmată aici, scris negru pe alb.

Simt cum trecutul mă apasă acum cu toată greutatea. Se va face dreptate.

Mă gândesc la mama și la tata, la dezastrul oribil și alambicat care e familia mea și la tot ceea ce s-a petrecut până acum.

Și înțeleg un lucru.

Am fost osândiți de la bun început.

66. BEN

M-am temut multă vreme de acest moment. Mi l-am imaginat, de asemenea. Dar niciodată așa. Exilul meu aici pare foarte diferit de viața pe care o duceam înainte.

În ciuda faptului că am continuat să îl caut pe Pacient X, am sperat că trecutul ar putea fi sigilat și lăsat să devină istorie. Am încercat să stabilesc vina altora și să o uit pe a mea. Acum, brusc, acea existență anterioară s-a întors. Secrete care refuză să moară. Păcate vechi care trebuie plătite.

Tăcerea persistă. Niciunul dintre noi nu e suficient de îndrăzneț pentru a o rupe. Sau nu imediat. Ne mulțumim să ne analizăm reciproc. Îmi aduce aminte de acele mituri grecești despre Furiile care își urmăresc prada și se răzbună. Sosirea Annei este un semn. Pot să lupt și să lupt, dar sunt lucruri care mă depășesc. Eroii tragici nu își pot depăși soarta. Simt o presimțire

rece și bruscă a propriei mortalități.

Anna arată complet diferit. Toate clișeele asociate Annei O – fabulosul păr blond-caramel, ochelarii postuniversitari cu rame groase, stilul ușor neglijent care a defilat lasciv pe nenumărate bannere de site-uri web, ecrane TV și suplimente de ziare – au fost înlocuite. Este cu totul altcineva acum, o reinventare care aduce doar extrem de vag cu originalul. Părul nu mai este bogat, nici tuns pixie. Acum e tăiat într-o simetrie atentă. Pentru prima dată observ ecoul lui Richard pe fața ei și în felul în care părul cuminte îi încadrează obrajii și maxilarul, curățate de orice tinerețe. Timpul a ieșit victorios. Diversele măști au fost puse deoparte.

Nu mai e bântuită de adolescența pierdută. Trupul pare sculptat în piatră; timpul este conturat pe față. Pielea se încrețește, părul îmbătrânește, dar orice altceva rămâne la fel. Hainele Annei se așază mai bine pe ea și sunt clar mai la modă. În loc de ochelari cumpărați din magazin poartă lentile de contact. Pielea neacoperită, cu petele sale persistente ale adolescenței, este acum netedă și ajutată de note subtile de culoare. Am sentimentul că orice altă versiune n-a fost decât un prototip și că aceasta, în sfârșit, este cea reală.

Mă adun într-o clipă. Probabil că și eu arăt ca un străin acum. Fața îmi arată arsă și pergamentoasă, grație soarelui din Grand Cayman. Brațele mele arată ca și cum ar fi fost făcute într-o tăbăcărie, iar părul e mai decolorat, dându-mi un aspect ușor nordic. Acel Benedict Prince care a răspuns apelului fatal și s-a repezit în strada Harley era un englez tipic pentru generația sa – palid, ezitant, pierzându-și ușor suflul din cauza prea multor mese preparate la microunde. Nu mai e cazul acum.

Acum sunt mai suplu. Pielea arată forma mușchilor, cântarul trage hotărât spre doar 90 de kilograme. Părul îmi e ras în părți, ca să sublinieze barba. Pentru prima dată, par stilat. Stau în baia mea degradată cu un aparat de ras în mână și distrug cu plăcere tot ce-mi amintește de vechiul meu sine. Fac sport acum. În ciuda nedreptății ce se numește îmbătrânire, sunt în cea mai bună formă din viața mea.

Moartea nu mă mai sperie.

Ceea ce pică foarte bine. Pentru că mă aflu în fața unei ucigașe.

— la loc, te rog, spun eu.

Creierul meu este pe pilot automat. Nu mă pot gândi la altceva. Vreau să aflu ce știe, de ce a venit aici, cât de mare este pericolul în care mă aflu.

Dacă mai am timp să-mi iau mica geantă din apartament, cu suficiente provizii pentru a mă întreține o lună sau două. Să fug într-un alt exil.

Dar știu că e prea târziu pentru asta. Cumva, am știut mereu.

Anna dă din cap și se așază. Eu rămân tăcut și nemișcat. De afară se aude un zgomot slab, ca de voci ridicate.

Simt din nou durerea surdă în genunchi. Căldura camerei – groasă ca supă – are un gust acru. Mă întreb dacă să cer să ni se aducă niște apă. Toate instinctele mele dispar. M-a demolat complet sosirea ei.

Tăcerea continuă. Într-un sfârșit, Anna reacționează cu un zâmbet. Bineînțeles că i-am auzit vocea în timpul ședințelor noastre. Dar noua profunzime tot mă surprinde. Legenda Anna O a ținut întotdeauna mai degrabă de imagine decât de sunet. Fiecare și-a proiectat propria realitate asupra tinereții eterne a Frumoasei Adormite. Era deopotrivă mitică și monstruoasă, prădătoare și victimă, imobilă în fotografii. Obiectificată într-o sută de moduri diferite. Acum a devenit din nou tridimensională.

Anna se uită prin biroul meu ponosit și vorbește:

— Spune-mi, te rog, este acesta un vis pierdut demult sau o criză prematură a mijlocului vieții?

Are un ton mucalit pe care nu-l pot descifra. Nu mai e pacienta mea. Flirtează și amenință, ca un scrimer în fandare. Nu-mi pot imagina stăpânirea de sine într-o astfel de situație. Are deja un avantaj. E torționara mea, urmăritoarea mea.

— Un pic din ambele, răspund eu, conștient de cât de găunos a sunat. Un vis împlinit, poate.

— Înțeleg. Amândoi știm prea bine cât de periculoase pot fi visele.

67. BEN

Nu ne-am întâlnit niciodată pe picior de egalitate. Acesta este primul paradox. Eu am fost arestat curând după trezirea ei. Ea a dispărut după sinuciderea lui Harriet și eliberarea mea. În schimb, m-a bântuit ca o fantomă. Suntem doar nume unul pentru altul. Cam ca Ducele de Wellington plimbându-se prin Apsley House, unde pe un perete se află tabloul lui Napoleon, sau ca Churchill uitându-se la filmulețe cu Hitler la el acasă, la Chartwell.

Străini și totuși intimi, vrăjmași și prieteni. Erou și antierou.

Mă uit din nou la chestionar.

— Este o vizită de plăcere sau în interes profesional?

Anna se gândește o clipă – sau cel puțin se preface că se gândește. Se bucură să mă vadă tulburat și continuă să mă tachineze cu răspunsurile ei. Într-un sfârșit, spune:

— Pe care ai miza?

Din nou tonul acela. Simt că nu se va opri până nu va câștiga. Că aceasta

este doar prima salvă din multe.

Sunt sigur într-un mod pe care nu-l pot descrie. Sosirea ei vestește ceva. Moartea îmi dă târcoale. Singura certitudine în viață este sfârșitul.

— Nu sunt sigur, de aceea întreb.

— Știi că te-am urmărit. Te-ai ascuns, dar nu ai dispărut. A fost cu intenție?

— Amuzant. Niciun alt jurnalist nu s-a prins de asta. Am făcut eu ceva bine.

— Te-am jignit. Clar.

— Ceea ce bănuiesc că ai și intenționat.

— Mi se pare interesant că încă mă consideri jurnalistă.

E clar că încearcă să mă vrăjească. Apoi mă va doborî. Va pătrunde în mintea mea și o va folosi împotriva mea. Trebuie să mă retrag. Să rămân concentrat.

— Te-am numit jurnalistă pentru că mi s-a părut politicoș. Dar ar mai fi câteva opțiuni. Victima celebrității. Senzație mediatică globală. Imaginea documentarelor despre crime reale. Ori, dacă originalul încă e cel mai bun, atunci ceva clasic. Frumoasa Adormită, poate.

— Pari cam supărat.

Fac o pauză, înghit în sec, trag aer în piept.

— Dacă îmi amintesc corect, mi-am pierdut căsnicia, fiica și cariera doar pentru că am acceptat cazul tău. Te-am ajutat să te trezești doar ca să fiu eu aruncat în cușca leilor. Am ales să fiu de partea ta și să cred că erai o inocentă indusă în eroare în mod teribil. Acum nu mai sunt deloc sigur. Dacă ai venit să îți ceri iertare, este prea târziu.

Am atins un punct sensibil cu ultima frază.

— Dr Prince face pe victima. E cu siguranță un punct de vedere original, dacă nu cumva chiar capodopera ta.

— Nu?

Anna se uită către rafturile cu cărți. Biroul acesta este departe de luxul decadent al Abației, cu interioarele lui parfumate și confortabile ca pântecul matern. Uneori mă gândesc că Abația avea lift și mă pufnește râsul, atât de scandalos și nenecesar îl consider acum.

Până și strada Harley îmi pare numai produsul viselor mele. Îmi imaginez deseori că mă întorc în timp și observ figuri curioase de oameni îmbrăcați în redingote elegante, coborând din taxiuri-trăsuri cu bastoanele și tabacherele lor. Îi văd grăbindu-se în sus pe scări, intrând în aceleași clădiri în care intram și eu, pelerini în căutare de leacuri.

Mi-e dor de toate. Uneori mă doare sufletul după ele. Și totuși, nu m-aș întoarce.

- De ce ai venit, de fapt? De ce ai bătut drumul până în Caraibe?
- Anna se uită la mine de parcă mi-ar putea citi gândurile. Fermitatea privirii ei îmi dă o stare de disconfort.
- Trecutul este singura cale pentru vindecarea prezentului.
- Unul dintre cele mai inspirate citate din cărțile mele.
- Da. Dar dacă ai avut dreptate?

68. BEN

Căldura a devenit sufocantă. Cerul este mai încărcat ca înainte, promite o schimbare violentă. Mă gândesc la prognoza care spunea că furtuna poate să izbucnească în orice moment. Totul se conturează mai apăsător acum. Și aerul este încărcat de suspiciune.

Propun să ieșim la o plimbare. La cinci minute de birou se află o cafenea mică. Cumpăr două băuturi reci – apă carbogazoasă pentru ea, Cola dietetică pentru mine. Ne scoatem pantofii și o luăm peste o fâșie pustie din plaja Seven Mile. Privesc oceanul și valurile cu mustățile lor albe și le aud spargerea zăngănitoare de țărnam. E liniștitor. Pelicula aurie ce acoperă realitatea viciată, metaforă pentru atâtea lucruri.

Îmi închipui deseori cum ar fi să o aduc pe KitKat aici, să-i simt mână lipicioasă de într-a mea. Noi doi, în mare, împreună. Se antrenează la înot și își repetă povestea cu miticul paradis tropical, pentru când se va întoarce în ploiosul Oxford. Dar știu că nu fac decât să visez cu ochii deschiși. Anna este singurul oaspete britanic pe care l-am avut de când sunt aici.

Continuăm să mergem înspre țărnam până ce picioarele ni se udă în apa rece a mării. Apoi găsim un loc unde ne așezăm. Degetele noastre umede transformă nisipul într-o pastă. Îmi amintesc cum construiam castele de nisip cu KitKat, pe când avea doar doi ani. Mi-e teamă că fericirea seamănă mult cu tinerețea: când o ai, îi dai cu piciorul, când n-o ai, te chinuie dorul de ea.

Am din nou presentimentul acela. Însă deocamdată trebuie să-l ascund. Trebuie să rămân politicoș și să intru în jocul ei.

— Unde stai? Întreb eu.

Anna adulmecă briza, captivată de priveliște. Aici, pare minionă și mai umană. Briza îi încurcă puțin părul. Iar aerul încărcat cu stropi îi înțepă fața.

— La Ritz-Carlton. Mi-au rămas niște bani din despăgubirea plătită de guvern după ce și-a retras acuzațiile la adresa mea. Ador să văd oamenii

cum se holbează la mine.

— Victima care devine voyeur.

— Cam așa ceva.

Pentru o clipă, mă întreb cum ar fi fost viața ei fără acest caz. Îmi imaginez că ar fi reușit singură într-o direcție nouă, după *Elementary*. Camera Comunelor, poate, emisiuni de dezbateri politice, starletă în social media. Așa mamă, așa fiică.

Iau o gură de cola și admir și eu peisajul. Da, vremea s-a schimbat. Arșița e doar preludiul furtunii. Zilele de aur s-au dus. Sosirea Annei a schimbat totul.

Știu deja și ce greșeli am făcut: nu am verificat dacă are microfoane ascunse sau vreo cameră camuflată în geantă, nici dacă ne urmărește vreun polițist sau agent de securitate privat. Însă am obosit să fug. Am atât de multe întrebări pe care aş vrea să i le pun: despre Harriet, „Respirația diavolului”, Fermă, Pădure, Pacient X. Și, mai presus de toate, o întrebare simplă: i-a ucis cu intenție pe Indira și pe Douglas în acea noapte? Era conștientă când a făcut-o? S-a prefăcut că suferă de sindromul resemnării și a profitat de istoricul ei de somnambulă pentru a putea fi exonerată de două crime? M-a păcălit ca să ajung să fac parte din marele ei plan?

— Dacă trecutul e singura cale pentru vindecarea prezentului, care e planul tău?

Anna se ghemuiește și-și cuprinde genunchii, ceea ce pare cumva o rămășiță a copilăriei. Se mai uită o dată la panoramă – soare, mare, nisip, toate întrepătrunse, un uriaș tumult de tușe albastru-gălbui și alburii cremoase –, apoi se întoarce către mine și zâmbeste cu tristețe.

— Diseară, la ora 20:00, la Ritz-Carlton, spune ea, ridicându-se.

Mă atinge ușor pe umăr și adaugă:

— Să nu întârzii, doctore. Și încearcă să arăți cât de cât respectabil.

69. BEN

Ultima instrucțiune rulează în buclă. E genul de idee pe care o asociez cu Clara din zilele în care divorțul părea la fel de imposibil ca moartea sau bătrânețea. Poate că sunt mai în formă acum, însă din alte puncte de vedere m-am neglijat complet. Și cred că simt melancolia despre care scriau înaintașii noștri.

Căldura continuă să se întetească. Furtuna dă târcoale. Fiecare nor pare să aibă ceva cu mine, amenințând să-și verse toată încărcătura asupra mea.

Suspansul este partea cea mai rea. Se va dezlănțui brusc, potopul care va șterge totul, ca o purificare biblică.

Mă întorc acasă și apartamentul mi se pare diferit acum. Sticle goale lângă coșul de gunoi. Farfurii cu resturi de mâncare. Mirosul lipsei de iubire. Mă întreb dacă nu cumva raiul este doar o versiune mascată a iadului. Mă opresc în fața micii oglinzi din hol și mă îndepărtez rapid.

Fac un duș, îmi pun singura cămașă elegantă și o pereche de pantaloni. Îmi aranjez barba, îmi pieptăn părul. Nu am mai făcut de luni bune un astfel de efort. Parcă m-aș duce la o altă întâlnire. Îmi aduc aminte de zâmbetul Annei de la clinică, de Harriet și de acea vagă atracție reciprocă.

O iau de-a lungul plajei până la luminile multicolore ale Hotelului Ritz-Carlton, unul dintre cele mai mari de pe insulă. Parcă văd niște falși meseni sărind deodată în picioare, înarmați cu camere și microfoane, în vederea realizării unui documentar șocant. Sau Interpolul și Poliția Metropolitană înghesuindu-mă într-un colț al recepției, după ce intru în hotel. Chiar și după atâta timp, văd priviri peste tot.

Ajung la intrare și încerc să îmi păstrez cumpătul. Mă duc la baie și îmi stropesc fața cu apă rece. Mi-am promis ceva.

Nu voi mai fugi. Gata.

Mă uit după Anna și o văd deja așezată la o masă. Simt din nou un fior de teamă. Vreau să cred că e nevinovată. Dar în adâncul sufletului știu că nu e. Este capabilă să ia viața cuiva. Poate să stea liniștită aici, într-o companie civilizată, știind că are mâinile pătate cu sânge, la propriu și la figurat. Dacă Harriet a fost țapul ispășitor, atunci Anna nu era drogată când a comis crimele. Ceea ce înseamnă că a vrut să le comită. Somnambulismul și sindromul resemnării au fost doar o acoperire. Harriet a ajutat-o să simuleze sindromul resemnării cu acele înghițituri din flaconul în care pretindea că are Jack Daniel's. Anna Ogilvy a scăpat nepedepsită, deși a ucis cu sânge rece doi oameni și a împins-o pe Harriet la sinucidere.

Trei morți. Trei cadavre.

Mă pregătesc să împart pâinea cu o criminală.

2019

29 august – dimineață

Mergem în viteză pe autostradă. Închirierea acestui Clio, un impuls de moment. Doug stă în spate, Indira lângă mine, în față. Sistemul de navigație prin satelit face figuri, așa că Indy încearcă să găsească destinația pe telefonul ei. Mama, tata și Theo sunt în altă mașină și vor ajunge înaintea noastră.

Doug pare să fie la capătul răbdărilor, evident. Indira încearcă să păstreze atmosfera cordială. Numărul estival al revistei încă nu e finalizat. Contractul cu GVM încă nu e semnat. Ei doi nu și-au primit banii. Iar după weekendul acesta, nici că-i vor mai primi vreodată.

Un claxon. Încerc să mă concentrez la drum. Totul depinde de întâlnirea de diseară, cu persoana care își spune @PacientX online. Să aflu dacă e de bună-credință. De-abia apoi voi putea să-mi confirm bănuiala că persoana pe care o cred eu MARATON este copilul biologic al lui Sally Turner. Apoi, voi provoca o adevărată senzație. Mult mai mare decât succesul revistei noastre. Va fi o știre de interes național. Ziare mari, tabloide, *Newsnight*, documentare, seriale. O să caut un avocat bun și o să-i dau în judecată pe Doug și pe Indy. O să-l fac de râs în public pe afemeiatul de tata. O să-mi folosesc toată priceperea pentru a fonda o companie a mea. Și de această dată mă voi ocupa singură de acte.

Mă gândesc la scuza publicată de Bloom în articolul ei: *Uneori trebuie să faci rău ca să faci bine*. Mă gândesc și la celelalte „metode” și „ipoteze” încercate pe pacienți cu probleme psihice. Am citit despre psihiatri care au provocat crize epileptice, au extras dinți și au îndepărtat chirurgical spline, coluri uterine și colonuri, și-au infectat intenționat pacienții cu malarie, au creat come diabetice artificiale, au injectat ser cabalin pentru a induce meningite și, cel mai îngrozitor dintre toate, au secționat țesut cerebral în timpul unor operații asupra lobilor frontali – procedură cunoscută sub numele de lobotomie transorbitală.

Toate aceste experimente au fost efectuate de renumiți specialiști, în încercarea de a găsi leac unor boli pe care nu le înțelegeau pe deplin. Cele mai rele tratamente psihiatrice au fost încercate, de obicei, pe femei. Îmi amintesc acel rând mititel și aparent inofensiv de pe Wikipedia, de azi-noapte. Mi-o imaginez pe Sally Turner și ororile experimentului Medeea din

secția Cranfield de la Broadmoor, în vara lui 1999. Și îmi pun tot felul de întrebări până mi se face rău din nou.

Ferma se află la capătul unor drumuri înguste și întortocheate din Cotswold. Tarmacul devine din ce în ce mai denivelat, până se transformă într-un drum neasfaltat, care face ca mașinuța noastră închiriată să se opintească să treacă peste tot soiul de băltoace și șleauri noroioase.

Într-un sfârșit, ajungem la destinație. Zăresc un indicator și spatele plin de noroi al mașinii familiei noastre. Tata și Theo descarcă portbagajul. Cerul e vântat ca o prună, cu puțin cenușiu. Imediat ce parcăm, începe ploaia.

Noroiul ne ajunge până la glezne. Pantofii sport ai lui Doug sunt înghițiți de clisa maronie. Curtea din jur e imensă. Suntem conduși la cabanele noastre de către Owen Lane, un îngrijitor bărbos și macho, cu pieptul bombat și accent scoțian. Indie și Doug sunt în Cabana Roșie. Eu primesc una mai mică, doar pentru mine: Cabana Albastră. Pe perete se află o hartă a locului. Mă familiarizez puțin cu geografia locală: Pădurea, Cabanele, Ruinele. Mă bucur că am ieșit din Londra. Pentru prima dată după multe luni, mă simt liberă. Îmi scot telefonul și îi transmit coordonatele mele lui @PatientX.

După Pădure. După miezul nopții. Atunci ne putem întâlni.

Doar atunci.

Ploaia susură la fereastră. Cabana Albastră trepidează de atâta apă. De undeva se aude un clopot. Leșim în căutarea mesei promise. Ruinele oferă o priveliște extraordinară, par rămășițele unui castel cândva măreț, lăsat de izbeliște de secole și încărcat încă de secrete și de aur. Ne așezăm pe două banchete lungi din lemn, adăpostite sub o copertină improvizată. Bem dintr-un fel de câni bondoace, din lemn. Doug pare plictisit. Indirei îi displace profund lipsa de confort. Tata îmi pare mai jalnic ca oricând, o sumă de slăbiciuni. Și tot acest disconfort al lor mie îmi face mare plăcere.

Mâncarea, deosebit de rafinată, e servită pe farfurii și platouri de un lux disimulat. Mama nu mai e înalta personalitate ministerială stresată. S-a întors la vechea versiune pe care o știu. Și tata e altul, la distanță de telefonul său. Pare și mai grandios, ca un Gandalf fără barbă și ochelari. Doug aspiră mâncarea. Indira ciugulește fără prea mare entuziasm dintr-o farfurie cu carne de mistreț. Theo dă pe gât o cană cu bere. Îi urmez exemplul și simt o ușoară amețală.

Ploaia se mai potolește puțin. Își face apariția directoarea Fermei, Melanie Fox. E însoțită de Owen, îngrijitorul, un intern și o femeie spre 40 de ani, cu talie de viespe, care ne este prezentată drept Lola, consultantul pentru sănătate și siguranță. Lola ne recită regulile de bază. Se distribuie brățări. Cele negre sunt pentru Vânători. Cele albe, pentru Supraviețuitori.

Suntem împărțiți în două grupuri de câte trei: tata, mama și Theo de o parte, eu, Indira și Douglas, de alta. Noi suntem Vânătorii. Ceilalți sunt Supraviețuitorii. Suntem instruiți să ne întâlnim la intrarea în Pădure, la ora 16:00. Până atunci, ne întoarcem la cabanele noastre să ne pregătim.

Îi privesc pe Indy și Doug dispărând în Cabana Roșie. Pe tata și pe mama despărțindu-se, două insule separate acum. Eu mă îndrept către Cabana Albastră, udă learcă. Ajunsă înăuntru, mă așez și mă uit la ceas: 23 de minute până la startul chinului din Pădure. Mă gândesc la restul. La preluarea companiei, la apartament, la revistă, la schimbul de priviri dintre Indira și Douglas, la trădare, la aventura tatălui meu. Pare meschin, și poate chiar așa este. Dar s-au purtat războaie pentru chestiuni încă și mai puțin lipsite de importanță.

Încerc să îmi imaginez efectele. Douglas și Indira îngropați în facturi după ce revista nu mai apare și compania este lichidată. Toată aroganța aia de pe fețele lor ștersă complet după ce vor afla. Umilința tatei după ce îi va fi dezvăluit caracterul real – un tată atât de îmbrobodit de farmecele unei tinerele, încât o ajută pe aceasta să îi escrocheze propria fiică. Niciunul nu se așteaptă la ce va urma.

Nu vor supraviețui după asta. Mă voi răzbuna pe toți.

Anna, visătoarea prostuță. Vârcolacul. Somnambula. Fräulein Anna O. Gata cu episoadele, gata cu scaunele proptite în uși încuiate de dormitoare.

Un an nou care se prevede ciudat de diferit de cel dinaintea lui.

Somnul nu trebuie să fie o slăbiciune: este o superputere.

Carpe diem.

70. BEN

Anna și-a schimbat hainele de mai devreme. Poartă o rochie mai atrăgătoare, însă voit modestă, să nu atragă atenția. I-am estimat corect starea de spirit. Sunt gata de înfruntare.

Ana are un pahar cu vin roșu. Eu rămân la apă. Mă minunez din nou cât de calmă pare. E ceva aproape patologic în tăria asta a ei.

Comandăm de mâncare. Îmi pune întrebări despre insulă. Îi înșir lista cu avantajele șederii mele în Grand Cayman. Îi povestesc despre câteva întâlniri ratate și nevoia mea de conexiune umană. Nu menționez nimic despre vremea în schimbare și iminența furtunii. Însă se simte peste tot în jur, promisiune și amenințare. A dispărut dispoziția nepăsătoare din ultimele săptămâni. Toată lumea se foiește și tresare la sunetele găjâite de

afară. Ceva rău se apropie.

Ne este adus felul principal. Anna întreabă despre clinică și despre rata de succes și dacă nu mi-e teamă că, vindecându-i, îmi pierd totodată clienții.

Fac semn din mână:

— Nici nu se pune problema. După părerea mea, nu există niciodată foști pacienți. Sunt doar pacienți care se simt bine din nou. Într-adevăr, drept urmare, ei nu mai sunt pacienții mei. Se transformă în niște persoane sănătoase ca multe altele.

Îi urmăresc cu atenție reacția.

Anna ia o gură de vin:

— Ai avut vreodată o relație cu un fost pacient?

— Depinde de ceea ce înțelegi prin „relație”.

— Sunt sigură că orice terapeut a fost tentat. Știi mai multe despre pacienții tăi decât partenerii de viață sau familiile lor.

Mă provoacă. Vizita, invitația. Îmi distrage atenția. Mă întreb dacă aceasta este metoda ei de a-și pregăti victimele. E clar că încearcă să mă păcălească acum.

— Relațiile romantice sunt strict interzise, indiferent în ce domeniu practici.

— Ah, dar nu ziceai că foștii pacienți, cei pe care cu atâta pricepere i-ai vindecat, nu mai sunt pacienți? Că sunt doar niște oameni normali și atât? Sunt sigură că până și un terapeut are voie să aibă o idilă cu un om normal.

— Poate că da, cu condiția să fi trecut suficient timp și să nu mai existe nicio relație clinică în curs.

— Și cât anume înseamnă „suficient timp”, după părerea ta? Întrebare strict ipotetică, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Ne jucăm. Dansăm unul în jurul celuilalt. Ea nu rupe vraja. Își menține privirea fixată asupra mea.

— Definiția uzuală e de un an. Pare să fie un scenariu la care te-ai gândit înainte.

Nu obiectează. Termină de mâncat și se lasă pe spate în scaun, tamponându-și buzele cu un șervețel.

— E ceva legat de noul meu proiect. Presupune revizuirea cazului. Mai întâi, nu mi-am dorit decât să scap de toată povestea asta. Dar eram naivă închipuindu-mi că aș putea. Amnezia posttraumatică nu a dispărut cu totul. Nu îmi amintesc aproape deloc motivele pentru care s-au petrecut atacurile. Nici de săptămânile, de lunile dinainte. Nici cum am ajuns acolo. Nu îmi amintesc decât momentul în care mi s-a povestit despre ele pentru prima dată.

Da, este o actriță bună. Fără de cusur chiar.

— Cine ți-a povestit ce s-a întâmplat?

Anna face o pauză înainte de a răspunde, ca și cum ar dura să își amintească.

— Mama, răspunde ea apoi.

— Și chiar nu îți amintești nimic?

— Fragmente. Dar nimic care să aibă vreun sens. Mama a făcut câteva încercări, înainte să îmi poată spune tot adevărul. Știa că, la un moment dat, tot aș fi ajuns să citesc despre asta. Așa că, într-o seară, mi-a povestit. Despre caz, despre APT, despre toate.

— Ai crezut-o?

Anna mă privește în ochi:

— La început, nu. Părea ceva imposibil, numai gândul era prea odios. Apoi, treptat, am început să asimilez. Mama a încercat să mă împiedice să fac asta, însă din prima clipă în care am pus mâna pe ceva conectat la internet mi-am căutat propriul nume. Am încercat să înțeleg cum se legau de mine toate acele lucruri. Cum de am ajuns, fără voia mea, proprietate publică.

Sunt tot numai compătimire acum, mascându-mi atent scepticismul și furia. Dacă ea reușește să pară atât de inocentă, eu de ce n-aș putea?

— Presupun că ai resimțit-o ca pe un fel de viol?

— Într-un fel, da. Știam că nu mai e cale de întoarcere la normalul dinainte. Eram o ciudată, un paria, acoperită de rușine. Mult mai târziu mi-am dat seama că trebuia să-mi continui viața și, cumva, să îmi revendic propria poveste. Să trăiesc conform adevărului meu. Dacă aveam să rămân pe vecie „Anna O”, trebuia să înțeleg cum și de ce a luat naștere acest nume. Corect și onest. Am nevoie de amintirile pe care APT mi le-a șters. Și am nevoie de ele mai degrabă ca jurnalist decât ca pacientă.

— Adevărul te va elibera.

— Da.

Ce poveste înfrumusețată, care de-abia își așteaptă editorul! Bineînțeles că am citit și eu acele pagini din *Daily Mail* despre editori disperați să obțină drepturile de publicare pentru memoriile Frumoasei Adormite. E o atât de mare precizie în cuvintele ei, de parcă fiecare cuvințel a fost repetat și e interpretat special pentru mine. Anna este periculoasă și își folosește puterile să mă atragă în capcană.

Mă uit afară, la norii înfoiați și cenușii, încărcăți cu ploaie. Furtuna care așteaptă. Așteaptă să se dezlănțuie pe insulă, mă așteaptă pe mine. Pe noi toți.

Acum sunt sigur. Am aceeași senzație pe care am avut-o acasă la Bloom. Îmi simt mortalitatea întrucâtva apăsătoare și atât de reală. Anna are nevoie

de mine, dar nu pentru a-și recăpăta povestea. Își dorește să îi poată scrie un final mai bun. Iar pentru ca Anna să își capete happy-endul, trebuie ca eu să fiu omul negru. Ori ea, ori eu. Un joc cu sumă nulă. Așa a fost dintotdeauna.

— Te întorci la scris. Din ce am citit prin ziare, am înțeles că poți să-ți asiguri o bătrânețe liniștită dacă pui din nou stiloul pe hârtie.

Anna continuă să își tamponeze buzele cu șervețelul, apoi îl împăturește și îl așază frumos lângă farfurie:

— Asta e necazul atunci când dormi patru ani. Lumea merge înainte fără tine. Nu mai prezint niciun interes acum, povestea e prea veche.

— Eu nu asta am înțeles din ceea ce am citit.

— De parcă ai putea să crezi tot ce citești prin ziare.

— Articolele tale demonstrează un stil literar serios. Credeam că lumea editorială se luptă deja pentru drepturile asupra autobiografiei secolului.

— Ei bine, te înșeli.

— Nici măcar vreun producător de film?

— Nimeni nu dorește autobiografia mea. Toți își doresc autobiografia *ei*.

Mă uit cu atenție la ea. Persoana din fata mea este foarte diferită de cea pe care am tratat-o eu cândva. Vocea, ochii, personalitatea, chiar și sufletul. Una este realitatea în carne și oase. Cealaltă este o plăsmuire a imaginației colective, un arhetip reciclat de-a lungul secolelor – eternul feminin și femeia decăzută –, reinventat de fiecare cultură. Eva dinainte și de după măr. Mă întreb cât de mult o crede radarul meu de trădare pe una în detrimentul celeilalte. Sau dacă sunt prins în capcana aceluiași arhetip care a prins-o și pe ea.

— Și când zici „ea”, te referi la...

Mi se pare aproape o transgresiune să rostesc acel nume cu voce tare. E la fel ca Macbeth, un nume blestemat și blestemător.

Anna îmi susține privirea:

— Da. La cealaltă persoană. La mitul care nu există.

Îi citesc deodată epuizarea pe față. E pentru prima dată când am impresia că îi alunecă puțin masca.

— Nu pe mine mă vor. Nu m-au vrut niciodată. Lumea o vrea pe Anna O.

71. BEN

E obosită după lunga călătorie. Plătim nota. Curând, ajungem în holul hotelului și ne luăm rămas-bun. Aștept o ultimă invitație – o cafea, un coniac, o țigară...

Dar nu apare nimic.

Sunt în siguranță. Cel puțin până mâine dimineată.

Îmi târâi pașii afară, în întunericul nopții, înapoi pe plajă. Simt apa rece a mării pe piele. Mă uit la priveliștea din față. Simt din nou acel fior de neliniște. Reiau fiecare moment al cinei. Autobiografia este doar o acoperire, sunt sigur. Eu sunt ultima treabă nerezolvată, de care trebuie să aibă grijă urgent.

Mai merg vreo zece minute, apoi întorc puțin capul. Și atunci observ că în spatele meu este cineva învăluit în lumina lunii. O siluetă feminină minionă. Are și înălțimea potrivită. Mă frec la ochi. Încerc să îmi pun ordine în gânduri. Cina m-a tulburat. Probabil că și căldura. Am început să am vedenii.

Însă mă uit din nou, iar umbra e tot acolo.

Continui să merg, grăbind ușor pasul.

Întorc des capul, cam la fiecare minut, și zăresc mereu acea siluetă în urma mea. Grăbesc încă o dată pasul, acum aproape că alerg. Căldura și norii sunt prevestiri de furtună. Am fost nebun să mă ascund într-un loc atât de îndepărtat. Eu am nevoie de mulțimi și distracții, de zgomotul și haosul unui oraș.

Alerg și alerg și tot așa până când nisipul îmi rănește pielea. Ajung într-un sfârșit la lumină artificială. Văd oameni și intrarea în căsuța mea.

Mă opresc să-mi trag sufletul. Respir cu nesaț. Mă uit în jur. În stânga mea, câțiva adolescenți stau strânși în jurul unui foc de tabără. Se aude muzică dintr-unul din telefoanele lor. Hohotele de râs umplu aerul nopții. Clinchet de sticle, un joint dat din mână în mână. Încerc să-mi amintesc cum era când trăiam și eu o astfel de bucurie. Pare să fi fost cu multă vreme în urmă.

Ajung la ușa casei. Încui de două ori în urma mea. Mă scurg pe podea, cu spatele sprijinit de ușă, și simt cum inima îmi bate necontrolat. Consecința lacrimilor din ochii mei. Mă gândesc la Clara și la KitKat și la tot ce am lăsat în urmă.

Oare ea a fost? Sau a fost doar în imaginația mea?

Asta a simțit și Bloom în ultimele ei clipe?

Mi-e imposibil să adorm. Îmi schimb cămașa, beau puțină apă. Și mă întreb, aflat acum la adăpostul de o liniște sterilă al casei, dacă nu cumva sunt paranoic.

Nu mai pot fi complet sigur de ce e real și ce nu este. Anna dormea când a fost ucisă Bloom. Sau, cel puțin, așa am crezut cu toții. Anna, Pacient X, Harriet. Cum pot ajunge la un loc? Cum să unim toate bulinele de confetti ale faptelor într-un unic răspuns?

Mă duc la panourile de pe peretele apartamentului. Renunțasem la acest

caz, însă sosirea Annei a adus totul înapoi. Trebuie să existe un motiv pentru care m-a urmărit până aici. Undeva pe aceste panouri se află răspunsurile, dar eu încă nu pot ajunge la ele. Verigile lipsă și pepitele de aur care să rezolve misterul. Acesta este singurul mod în care voi reuși să înțeleg totul, să pun lucrurile într-o ordine logică. Trebuie să existe un răspuns, întotdeauna există.

Mă uit în continuare, prin întuneric, la panouri. Alerg după fantome. Însă știu sigur un lucru.

Anna Ogilvy nu a venit aici să mă ajute.

A venit ca să mă îngroape.

72. BEN

Încă mai am pe birou un suport de pahar cu logoul Muzeului Freud din Hampstead. Îmi amintesc că i-am văzut cabinetul, păstrat exact ca pe vremea lui. Freud era încredințat că psihologia trebuie să fie muncă de detectiv care sapă prin straturile istoriei. Acum mă simt ciudat de înrudit în gândire cu el.

Mă gândesc la silueta obscură ce m-a urmărit pe plajă. La freamătul țărmlui și la teama de a mă pierde în valuri. Adevărul e singura încheiere a acestei povești. Trebuie să decojesc toate pseudonimele, să văd conexiunea pe care văzut-o și Bloom în seara morții sale, să demasc persoana care se ascunde în spatele unei singure litere.

X.

Dacă nu Harriet, atunci cine este Pacient X?

Mă întorc, ca de obicei, la ceilalți suspecti. Cei lăsați în urmă. Neimportantii. Banca de rezerve. Fiecare are panoul lui. Și acum mă uit din nou la ele.

Melanie Fox. Proprietara Fermei, antreprenoarea din spatele tuturor lucrurilor.

Owen Lane. Îngrijitorul de la fermă, responsabil de buna desfășurare a evenimentelor și de orice potențială urgență.

Danny Hudson. Internul care se afla acolo în noaptea aceea, un localnic plătit la negru, ocazional, ca om bun la toate pentru Lane și Fox.

Rezultatele sunt lipite pe pereții camerei.

Pe primul panou se află o copie imprimată a unui scurt articol din *The Times* despre un anume subcaporal Daniel Gordon Hudson. A fost găsit mort în Munții Brecon Beacons, în cursul selecției pentru Forțele Speciale, în

2022. Cauza declarată a morții a fost un infarct suferit în timpul unui marș forțat pe caniculă.

Suspectul 1 – decedat.

Al doilea panou este dedicat lui Melanie Fox. Numeroase bârfe din ziare legate de adicția ei de alcool și alte substanțe după incidentul Anna O. Afacerea cu Ferma se prăbușește, Fox pierde toți banii.

Punând cap la cap mai multe fragmente din social media și câteva hectare de materiale din blogosferă – unele publice, altele cu diverse niveluri de criptare –, descopăr într-un final un anunț mortuar dintr-un ziar australian, care spune așa: „FOX, MELANIE K. Moartă de mâna proprie. Fără rude apropiate”.

Suspectul nr. 2 – sinucidere.

Mă mut la al treilea panou. Owen Lane e mai ușor de găsit. Avea deja aproape 70 de ani la momentul incidentului Anna O, era veteranul grupului. Anii ce-au urmat nu au fost blânzi nici cu el. O pagină de Facebook cu o poză de aniversare, cu Lane și cele două fiice ale sale și o clădire pe care scrie „Azil”, la periferia orașului Burford din Oxfordshire. O altă pagină postează un link către Asociația Pacienților cu Atac Cerebral și pagina web dedicată donațiilor.

Suspectul nr. 3 – incapacitat.

Și cu el se încheie lista suspectilor oficiali (cu excepția membrilor familiei Ogilvy). Trec la suspectii neoficiali. Pe ultimul panou am adunat toate materialele de acest gen, apocrifele cazului Anna O. Teoriile extravagante, suspectii eretici și conspirațiile cele mai bune.

Primele materiale se referă la detectiv inspector-șef Fennel. Sus de tot am prins în piuneze câteva titluri de tabloide:

**POLIȚISTA DE TOP ȘI FRUMOASA ADORMITĂ:
RUȘINOSUL SECRET DE LA OXFORD**

(Daily Mail)

**DETECTIVA ȘI SCRIITOAREA:
O LEGĂTURĂ ASCUNSĂ?**

(Sun)

Chiar și acum informațiile online despre Universitatea Oxford includ o trimitere obligatorie la secțiunea „Absolvenți”. Printre tot felul de savanți, diplomați, filosofi și rude mai îndepărtate ale Majestății Sale, există și Anna Ogilvy (licențiată în literatură engleză) și Clara Fennel (master în criminologie aplicată), precum și un link în secțiunea de referințe către cele

două povești din tabloide, considerate drept surse de încredere. Faptul că ele două nu au urmat aceleași cursuri și nu s-au întâlnit niciodată în realitate nu pare să fie important de precizat. Un adevăr produce 100 de minciuni. Și minciunile sunt mai rezistente decât faptele.

Trec la următorul suspect neoficial. Dr Benedict Prince. După sinuciderea lui Harriet, am fost acuzat de toate lucrurile posibile: că aș fi un sociopat, un psihopat, un psiholog prădător, că mi-aș fi falsificat diplomele, că nu aș ști diferența dintre adevăr și ficțiune, că aș avea o a doua familie, că aș fi plagiat lucrările altora în cărțile mele, ba chiar că aș fi comis infracțiunile legate de somn pentru a ajuta apoi poliția să le rezolve. După arestare, toată această literatură secundară a înflorit și mai mult. O mare parte din fanii Annei O cred și acum că nu iese fum fără foc și că eu, inevitabil, trebuie să fiu vinovat de ceva.

În sfârșit, ultima secțiune îi este dedicată Annei. Aici se atinge un cu totul alt nivel. Anna este Frumoasa Adormită și Antihristul la un loc. Ea a încetat a mai fi o ființă umană și a devenit pur și simplu o țintă, un loc în care să își descarce alții toate prejudecățile. Aici pot fi întâlnite toate teoriile posibile: ea este creierul întregii operațiuni, ea este Pacient X, ea a înscenat totul. Articole, tweeturi, postări, mesaje și bloguri de pe toate continentele și toate fusurile orare. E membră a Ordinului Illuminati. Face parte dintr-o masonerie feminină secretă. Este conducătoarea unui cult ilegal. Și preferata mea, o plăsmuire a mass-mediei. Orice preocupare sinceră se pierde complet printre conspirații.

Adorm de-abia după ivirea zorilor, în camera de zi. Mă trezesc înconjurat de toate acele panouri. Am părul îmbâcsit, ochii lipiți, gura cleioasă, articulațiile scârțâitoare și oasele dureroase. Îmi fac o cafea. Citesc ziarele pe iPad. Îmi trec în revistă e-mailurile profesionale și văd unul nou, de la o adresă de Gmail cu numele „Elizabeth Cartwright”. A sosit peste noapte și conține un singur rând, la subiect:

Hollow Creek ora 15:00?

Hollow Creek este un fost drum de-ale contrabandiștilor, la vreo zece minute de locuința mea. O curiozitate de pe plaja Seven Mile, un loc de întâlnire pentru localnicii de pe insulă și turiștii conștiincioși.

Nu răspund imediat. Mai întâi fac un duș și ciugulesc dintr-un castron niște fulgi de porumb vechi și fazi, în timp ce termin de citit ediția digitală a ziarului *The Times*. Apoi deschid din nou e-mailul Annei și tastez un răspuns afirmativ pentru întâlnirea de la Hollow Creek. O sun pe Sofia și o rog să îmi anuleze întâlnirile de după-amiază. Îmi verific telefonul și observ că tot nu

am primit niciun răspuns de la KitKat la vreun mesaj scris sau audio.

Afară, norii continuă să se adune. Furtuna este aproape deasupra noastră.

Sunt multe victime directe sau colaterale în povestea Annei O.

Voi fi eu oare ultima dintre ele?

2019

29 august – seara

Observ de-abia când ne apropiem de sfârșit.

Singurul lucru pe care nu mă pot preface că nu l-am văzut. Fantoma ce-mi bântuie visele. Freud a numit-o condensare. Procesul prin care mai multe elemente onirice se topesc într-o singură poveste coerentă.

Trebuie să-mi notez asta. Înainte credeam că-i doar o teorie. Acum am văzut-o cu ochii mei.

Ne aflăm în Pădure. Pete răzlețe de cer albastru-închis. Câteva picături de ploaie. Sălbăticie peste tot în jur. Te simți mistuit. Lumina naturală lipsește complet. Simți Evul Mediu în bezna asta. Mă gândesc la toate generațiile care au trăit fără lumină electrică, furișându-se înarmate cu lumânări prin întunericul demonic al nopților. Pentru că senzația asta ți-o dă Pădurea: că sunt demoni aici. Nu mai este doar un simplu joc acum. E un purgatoriu, un loc al tranziției, imun la regulile vieții obișnuite.

Vânători versus Supraviețuitori.

Luptând până la moarte.

În fine, adevărul este că nu e chiar așa. Avem lanterne. Singura concesie făcută epocii bateriilor și electricității. Și avem și armele. Încărcate cu vopsea în loc de gloanțe, dar până și vopseaua devine fatală de la distanță mică.

Există o oarecare justiție poetică în împărțirea echipelor. Indira, Douglas și cu mine suntem o echipă. Cei trei amigos. Muschetarii. Sfânta Treime. Noi suntem Vânătorii. Mama, tata și fratele meu sunt în cealaltă echipă. Ei sunt Supraviețuitorii. Instrucțiunile primite sunt delicios de clare. Supraviețuitorii trebuie să se ascundă în Pădure și să trăiască cu ceea ce le oferă pământul în următoarele opt ore. Vânătorii trebuie, după cum sugerează și numele lor, să-i vâneze. Avem fiecare gloanțe de culoare diferită. Câștigăm dacă fiecare Supraviețuitor este marcat cu fiecare culoare. Este anihilare totală sau eșec total.

Sunt împărțită între somn și trezie în întunericul acesta. Mă aflu din nou într-una dintre acele stări ale mele. Mă simt împresurată de spaimile nopții. Singurul lucru care îmi confirmă că sunt trează e greutatea armei din mână și de pe umărul meu. Doug și Indy sunt pe aproape. I-am văzut șușotind, în raza slabă a lanternei. Simt o arsură în capul pieptului.

E o vreme vântoasă. Supraviețuitorii au o oră la dispoziție să se răspândească prin Pădure, să își găsească ascunzători. Se pare că e un exercițiu folosit la selecționarea Forțelor Speciale Aeriene. Potențialii recruți sunt vânați prin Brecon Beacons. Trebuie să păcălească paznicii înarmați și câinii de vânătoare și să supraviețuiască o noapte întreagă nedetecțați. Cei care sunt prinși sunt trimiși înapoi la unitățile lor.

Jocul e cam prostesc. Juvenil, sub nivelul nostru, un omagiu adus jocurilor copilăriei precum de-a v-ați ascunselea sau rațele și vânătorii. Însă îmi doresc să câștig. Trebuie să arăt că spiritul nu mi-a fost îngenunchiat. Nu voi fi lăsată în urmă, nu voi rămâne în spatele Indirei și al lui Douglas, în timp ce ei se vor avânta precum Rambo și îmi vor vopsi rudele în culorile lor. Și nici nu vreau să cedez în fața tatălui meu. El trebuie neapărat marcat. Și eu trebuie să fiu cea care o va face.

Doug crede că trebuie să rămânem împreună. Indy, mai rațională, insistă să ne despărțim. Trebuie să ne folosim de elementul-surpriză. Va fi imposibil să ne ascundem dacă ne apropiem toți trei deodată de cineva. Trebuie să ne asumăm fiecare responsabilitatea propriilor prăzi. Indira are tupeul să pretindă că putem avea încredere unii în alții. Dacă fiecare își face bine treaba, atunci echipa învinge. Interes personal și reciproc totodată. Simt că aș vrea s-o omor acum. Tata e un prost. Și Doug la fel. Însă Indira este ceva mult mai rău. Ea a distrus cu bună știință tot ce aveam mai de preț. Am invitat-o în cuibul meu, i-am împărtășit secretele mele. Iar ea mi-a furat viața profesională și mi-a zguduit-o pe cea personală. E o trădătoare care merită cea mai gravă pedeapsă.

Doug mârâie a dezaprobare. Îmi rămâne votul decisiv. Unul o va lua la stânga. Celălalt, la dreapta. Eu voi înainta prin mijlocul Pădurii. Trei ținte. O noapte întreagă de beznă ca pe malul Styxului. Nu-ți spune nimeni cât de multă așteptare presupune o astfel de operațiune, îmi imaginez filme de acțiune inspirate din viața reală. Parcă-i și văd pe Arnold, The Rock și pe Stallone bătând mărunț din picioare timp de două ore, înainte de un schimb de focuri insipid, în ultimele 30 de secunde ale filmului, compromis de lumina împrăștiată a apusului.

Pădurea este suficient de mică pentru a le da o șansă Vânătorilor, dar și îndeajuns de mare pentru a putea supraviețui în ea. Asta e genial la locul ăsta. Pierd orice noțiune a timpului aici. Nu am ceas. Mă simt ca o insomniacă ce speră că au trecut deja ore și descoperă că au fost numai câteva minute. Mă cuprinde disperarea. Cutreier pământurile astea blestemate, pe jumătate trează, pe jumătate dormind, și nu văd niciun semn de viață. Este doar întuneric. Nicio ființă umană în raza vizuală, doar freamățul Pădurii. Am mers câteva ore și nu am ucis pe nimeni. Va fi un eșec

Pădurea pentru mine. Mă voi întoarce la bază.

Vor câștiga trădătorii. Indy mă va zdrobi.

Și apoi, într-un sfârșit, aud o crenguță rupându-se undeva înaintea mea. Mă întreb dacă aş putea identifica ținta doar după felul în care calcă. E ca în copilărie, când rămâneam trează prea târziu, cu lumina aprinsă, încercând să-mi dau seama care dintre ei – mama sau tata – se auzea urcând scările către mine. Încă un trosnet de frunze, apoi încă o crenguță ruptă. Aud un oftat și sunetul unei respirații sacadate. Cunosc sunetele acestea.

Încerc să rămân ascunsă în spatele unui copac. Mă uit în jur și îl văd pe tata în fața mea. Stă pe jumătate ghemuit, ca și cum s-ar pregăti să sară. Îmi ridic arma, cum am fost instruită, și o pregătesc fără să fac vreun zgomot. O singură pată de vopsea roșie pe spate și pot spune că mi-a reușit primul omor. Marele înșelător. Prima țintă rezolvată, mai rămân două. Toți am fost echipați cu veste de protecție, ca să amortizeze loviturile. Umiliința va fi mai rea decât orice durere de spate.

Degetul meu caută trăgaciul. Tata nu s-a mișcat, habar nu are că mă aflui aici. Încep în minte o numărătoare inversă de la cinci. Realizez cât de adictivă poate fi treaba asta. Primul omor înseamnă că vor fi mai multe. Se simte o foarte mare putere în această acțiune, se simte autoritate. Acest Trădător-șef. Încă mai am timp să îi găsesc și pe ceilalți doi. Să-mi revendic recordul.

Trei. Doi. Unu...

Apoi o văd. La început, figura ei e umbrită. Văd o siluetă mișcându-se înspre tata. Pare lipsită de orice grijă, deci trebuie să fie doi Supraviețuitori care se grupează. Ținte sigure. Strategie proastă. Silueta ridică mâna dreaptă și îl atinge pe tata pe piept. Nu-i văd și mâna stângă, dar zăresc conturul unei arme. Acum, cei doi șoptesc ceva. Tata se apleacă înspre siluetă. Buzele li se ating. Amândoi zâmbesc. Nu au nici cea mai mică teamă. Se știu ascunși de Pădure, mascați de copaci, camuflați de sunetele nopții. Este momentul pe care l-am așteptat și de care m-am temut atât.

Cei doi sunt intimi. O intimitate veche de luni întregi, nu doar de câteva ore. Se sincronizează deja. Se sărută din nou. Silueta arată ceva cu degetul. Tata face o glumă și o bate ușor la fund. Silueta se întoarce. Pentru prima dată, văd și altceva în afară de spatele ei.

Cunosc părul acesta, îngâmfarea sacerdotală a acestei fete.

Îmi amintesc de primul mesaj pe care îl descoperisem, cel despre contul de e-mail securizat. Îmi amintesc și de exilarea tatei după descoperirea dovezilor că avea o nouă aventură. Cealaltă Femeie, tradiția familiilor fericite de la Peers' Dining Room.

Îmi dau seama că din nou m-am înșelat. Sunt la fel de vinovați și unul, și

celălalt. Doi trădători. Nu Indira s-a folosit de tata. Tata a făcut o alegere. Și a hotărât să o aleagă pe Indira în defavoarea mea. Nu o singură dată, ci de atâtea și atâtea ori. Voluptate în locul iubirii.

Silueta se îndepărtează discret, după un ultim sărut, de despărțire. Îmi verific telefonul, ascuns într-un loc în care niciun supraveghetor bărbat al locului nu ar îndrăzni să caute. Fotografia e perfectă. Acum am, în sfârșit, dovada de care aveam nevoie. Dovada pentru a-i înfunda pe amândoi.

Tatăl meu. Prietena mea.

Richard și Cealaltă Femeie.

De acum încolo, viețile amândurora vor fi distruse.

Noaptea aceasta va schimba totul.

73. BEN

Hollow Creek încă te duce cu gândul la pirați, cu peșterile sale cu garguie și aerul încețos de umezeala sărată. Romanticul din mine își imaginează bandiți cu plete soioase împingând butoaie cu băuturi tari în adâncurile acestor peșteri. Adevărul este cu siguranță mult mai puțin seducător. Dar legendele s-au construit cu grijă. Și există zvonul că Hollow Creek încă este folosit pentru importul de cocaină destinată vizitatorilor mai înstăriți ai insulei. Cumva, lumea nu se schimbă niciodată cu adevărat.

Anna se află deja aici. Stă așezată pe o ridicătură de pământ de lângă una dintre intrările peșterii. Privește în larg, către mare, și nu întoarce capul atunci când sosesc. Aerul mistic de la hotel s-a dus. Poartă o rochie simplă cu buline, o pălărie de paie colorată și sandale care s-au umplut deja de nisip. Bea apă dintr-o sticlă mică din plastic. Pe umărul drept îi atârână o geantă – genul acela fără zorzoane, practică pentru vacanță, pe care îl folosea și Clara. Pare complet banal.

Și tocmai în asta rezidă pericolul. Anna îi captivează pe naivi. Mă gândesc la KitKat și la paparazzi, la toate umilințele pe care a trebuit să le suporte familia mea. Mă trec fiori de furie și de tristețe. Nu trebuie să uit cine este ea cu adevărat. O ucigașă care încă nu și-a primit pedeapsa. Monstrul dormind în spatele peretelui de sticlă.

Mă așez lângă ea. Nu are nicio reacție, continuă să privească marea. Mă întreb dacă n-o fi dormit aici azi-noapte și de ce a ales acest loc pentru întâlnirea noastră. Pe spatele ei zăresc câteva picături de cremă solară. Un vânt cald, sufocant ne învăluie pe amândoi.

Până la urmă, rup eu tăcerea:

— Sunt un psiholog bun, dar nici chiar cât să merit efortul de a traversa niște continente. Spune-mi că ai venit de fapt să admiri peisajul, te rog.

În sfârșit, își întrerupe veghea și se uită la mine. Astăzi nu s-a machiat. Fața ei e complet curată.

— Să zicem că am făcut o călătorie de documentare pentru noul meu proiect. Scutită de impozite, pe deasupra. Avantajele vieții de scriitor. Sau poate că fac o cură împotriva amneziei posttraumatice. Priveliștile de aici pot fi cu siguranță de ajutor.

— Ziceai că oamenii o doresc doar pe Anna O?

— Așa am zis.

Se oprește, trage aer în piept.

Încă un val spart pe țărni. Aproape că îl pot gusta, pulverizat prin aer. Am din nou senzația aceea de izolare din copilărie. Prezența ei e ademenitoare. Mă chinuie cu cei doar câțiva centimetri dintre mâinile noastre așezate pe aceeași stâncă. A trecut multă vreme de când nu m-am mai aflat atât de aproape de o altă ființă umană. Mă simt de parcă aș fi contagios, lepros poate. Unul dintre cei blestemați.

— Și de aceea le ofer ceea ce vor. Povestea adevărată a Annei O. Prima mea carte. Nu o autobiografie atotrevelatoare, ceva încă și mai bun.

Mi se trezește în minte o amintire îndepărtată. Interviuurile acelea de acum un an. Ambițiile scriitoricești ale Annei. Măreața operă. Moștenirea literară. Propria ei *Cu sânge rece*.

— Cea mai legendară carte despre crime reale care a fost scrisă vreodată. Se citește ca un roman, dar fiecare incident este adevărat. Ce a făcut și Shakespeare în piesele sale istorice. Ce au făcut și scriitorii Bibliei cu cuvântul Domnului. Cele mai mari drame s-au bazat întotdeauna pe fapte reale, prezentate prin tehnici de ficțiune. Eu de ce nu aș face la fel?

— Scrisul ca terapie personală?

— I-am putea spune și așa.

„Ajungi să îi ierți pe cei care ți-au greșit dacă reușești să pătrunzi în mințile lor, să înțelegi lucrurile din perspectiva lor”. Citat dintr-un ghid de scriere creativă pe care l-am consultat odată, pe când îmi scriam cartea de popularizare a psihologiei la care a făcut referire Ministerul Justiției în timpul acelei prime întâlniri. Toți răufăcătorii se închipuie eroi în poveștile lor personale. Mă întreb dacă e adevărat.

Anna se joacă cu sticla de apă, apoi își sprijină bărbia de ea:

— E timpul să îmi revendic drepturile asupra acestei narațiuni. Este povestea mea, la urma urmei. Istoria va fi bună cu mine, pentru că intenționez să o scriu.

— Winston Churchill.

— Corect.

O simt schimbându-și dispoziția acum. Pare ușor jenată de ceva. Ridic privirea spre cer și văd din nou norii cenușii. Furtuna încă nu a venit. Dar ne pândește pe toți, stăruitoare, ca un blestem. Mă gândesc la panourile din apartament. Mă tot amăgește cu soluția, dar mă face să o aștept în continuare, ca un adevărat scriitor.

Cum aș putea să-i dovedesc eu vreodată vinovăția? Cum ar putea oricine să dovedească dacă a intenționat sau nu Anna să își ucidă cei mai buni prieteni? Unde se poate trage linia dintre dorințele inconștiente și premeditarea conștientă, culpabilă?

Visele, răspunsurile și acum asta.

Anna Ogilvy încă se folosește de mine.

Îmi amintesc cum stăteam în mașină cu Clara atunci, după ce am ieșit din arest. De jurământul pe care l-am făcut. Și pe care îl voi respecta neabătut.

Poate că Anna m-a păcălit o dată.

Dar a doua oară nu se va mai întâmpla.

74. BEN

— Să ghicesc: sunt primul nume de pe lista ta de interviuri. Martorul numărul unu de consultat în încercarea de a umple acele goluri de memorie.

— Te flatezi singur.

— Povestea poate fi spusă în multe feluri. Presupun că totul depinde de unghiul pe care îl alegi.

— Așa crezi?

— E valabil pentru toate poveștile.

Mă gândesc la vechea mea obsesie pentru Hitchcock și la pericolul care se poate ascunde în spatele scenelor domestice, la teroarea cotidiană. Încă mă mai uit seara la filmele mele preferate: *Notorious*, *Străini în tren*, *Omul care știa prea multe* (versiunea originală, alb-negru, nu remake-ul mai sclipitor), *La nord prin nord-vest*, *Mărturisire*, *Chiriașul*.

— Ce opțiuni am?

— În primul rând, psihologul obișnuit pus într-o situație neobișnuită. Devin personajul tău principal. Vezi cazul prin ochii mei. Îi ridici nivelul de mister, nu dezvălui cititorilor unele lucruri, îi torturezi cu aroganță dumnezeiască, împrăștiind indicii peste tot, ca firimiturile de pâine.

— Sună destul de elegant, aș zice. Altceva?

— Poți să recurgi la metoda „șoc și groază”, folosind ironia dramatică.

Secretul este dezvăluit de la bun început și cititorul este făcut complice. Ucigașul mărturisește totul chiar la începutul cărții. Naratorul nu mai e Dumnezeu, ci diavolul care îl corupe pe cititor. Publicul speră ca ucigașul să scape nepedepsit.

— Asta e tot?

— Sau, desigur, ai putea face un melanj.

— Da.

Moment de ostilitate. Apoi Anna zâmbește din nou. Când sunt privit cu o detașare bănuitoare, când sunt primit înapoi în cercul încrederii. Refuz să mă las învins. Poate că am fost pus la colț, dar nu am fost încă eliminat.

— Ai deja editor? o întreb.

— Nu încă. Aș vrea să încep cu faptele. Să prezint cazul cititorilor, astfel ca ei să îi înțeleagă și psihologia, nu doar cronologia.

— O spui de parcă ar fi ușor.

— Psihologia este singurul lucru pe care crimele adevărate nu reușesc să îl prezinte bine. Toată lumea se concentrează pe „cine” și pe „cum”, prea puțin pe „de ce”. O povestire seacă a cazului îi ratează exact esența. Doar drama sau arta, ficțiunea, dacă vrei, ajung la adevărul emoțional al lucrurilor.

— Poate că ar trebui să încerc și eu cu unii dintre pacienți. Dă-le încolo de divane freudiene, antidepresive sau terapii cognitiv-comportamentale. Hai să le dăm câteva foi A4 și un pix și să îi punem să scrie cel mai tare roman englezesc din toate timpurile.

— Îți bați joc de mine.

— Nu. Chiar nu o fac.

Pe plajă își fac apariția și alți hoinari. Nu mai suntem complet singuri. Îmi ghiorăie stomacul. Mă uit la ceas și îmi dau seama că deja s-a făcut târziu. Ea stă de multă vreme aici. Anna nu a venit în Grand Cayman pentru conversații pe plajă. Nici nu așteaptă, precum insularii, să se dezlănțuie furtuna și ploaia. Ea este vânătorul, eu sunt prada.

— Eu sunt cel care nu a observat-o, spun eu. Dacă e să facă mișto cineva, atunci tu ești aceea. Am fost atât de concentrat pe teoriile mele, încât nu am văzut-o pe Harriet, care era chiar acolo.

Anna nu mă contrazice.

— Era convingătoare și vulnerabilă. Două calități pe care nu le vezi prea des împreună. Nimeni nu a reușit să o remarce.

— Cu o excepție, spun eu, gândindu-mă la fatidica conversație despre Sally Turner și Medeea. Bloom știa. De aceea a făcut Harriet ceea ce a făcut. Bloom a văzut că ceva nu era în regulă și se pregătea să dea totul în vileag. Ea a văzut mai mult decât oricine. Poate văzuse și că Harriet nu lucra

singură. Că era doar o mică parte a unui mister și mai mare. O verigă a lanțului ce ducea la copilul pe care îl tratase cândva. Pacient X.

Anna rămâne tăcută o clipă, de parcă tocmai i-a venit o idee. Nu-mi contrazice teoria, doar spune:

— Există o cale pentru a-i onora amintirea doamnei profesor Bloom. Reparația.

În sfârșit! După atâta preludiu, ajungem aici. Lent, periculos.

Mă uit în jur, pe plajă. Totul pare încremenit. Furiile bat la ușă. Dementorii sunt pregătiți. Nu poți fugi pentru totdeauna de păcate.

Privesc spre cer, tânjind după o furtună ce-mi va putea potoli setea și spăla păcatul.

Respir adânc.

— În ce fel?

75. BEN

Ședințele Annei, cum le numesc acum, sunt o experiență nouă pentru mine. De obicei, eu pun întrebările. Acum sunt martorul. Anna pretinde că propunerea de documentare pentru carte este simplă: povestea adevărată a cazului, spusă de fiecare dintre cei implicați. Spune că așa va putea recupera ceea ce i-a furat amnezia posttraumatică.

Beau bere acasă și mă gândesc la propunerea Annei. Mă simt mai în siguranță s-o pot privi decât să mă uit mereu peste umăr, ca în noaptea aceea pe plajă. Acelea sunt cele mai periculoase momente. În jocul acesta al nostru, de-a șoarecele și pisica, singura eroare fatală este să întorci spatele.

Încerc să îmi mut gândurile către altceva. Mă duc la librăria mică de lângă centrul capitalei George Town și un asistent îmi găsește o ediție destul de prăpădită din *Cu sânge rece* de Truman Capote. Cartea are cotorul argintiu și o deschid la pagina de titlu. Citesc subtitlul: *O relatare fidelă a unei crime multiple și a urmărilor ei*. Pe ultima copertă se găsește următorul citat:

Dick însă se convinsese că Perry era o raritate, „un criminal înnăscut” – perfect echilibrat, lipsit de conștiință și în stare să dea la rece, cu sau fără motiv, cele mai ucigătoare lovituri.³⁰

Este atât de precis. Ciudate paralelisme. Oameni normali la cap, dar fără conștiință. Anna Ogilvy care nu e domnița la ananghie sau prințesa adormită

³⁰ Truman Capote, *Cu sânge rece*, trad. Constantin Popescu, Polirom, 2011, p. 59 (N.t.).

ce trebuie salvată, ci criminala înăscută. Fiecare criminal are un mod specific de operare, iar cel al Annei este grandios: cuțite, sânge, spectacol, împingerea lui Harriet către sinucidere. Ultima acuzație nu o pot dovedi. Și poate că nu voi reuși vreodată. Însă acum o cred. Anna este o senzaționalistă în arta crimei. O simt în sufletul meu.

Caut pe Google *Cu sânge rece* și aflu că este „a doua cea mai vândută carte despre o crimă reală din istorie”. Fac clic pe un link din susul paginii și continui să citesc:

Romanul de non-ficțiune este un gen literar care prezintă figuri istorice reale și evenimente care au avut loc în realitate, însă o face cu ajutorul tehnicilor ficțiunii literare clasice, împletind totul cu conversații fictive. Genul este numit uneori, în jargon, „facțiune” – o combinație între *fapte* și *ficțiune*.

Rememorez interviul cu Emily Ogilvy, plimbarea noastră pe strada Victoria și îngrijorarea ei legată de obsesia Annei față de crimele reale. Îmi pare că îi aud și acum avertismentul, la un ocean distanță:

Anna a fost dintotdeauna genul care ar putea uide pentru un moment de celebritate. Avea nevoie să își vadă numele scris cu litere din neon. Fiica mea [...] nu-și dorea să devină un scriitor bun. Își dorea să devină unul extraordinar.

Mi-o amintesc pe Harriet – sau pe Lola – cum îngrijea persoana din pat. Mă gândesc la tot ce s-a întâmplat și știu că Ședințele Annei sunt coda, capitolul final.

Convenim să înregistrăm ședințele în pavilionul de lângă locuința mea, la marginea plajei cu nisip auriu și vedere înspre ocean. E cam șubred, dar e sigur. Regulile Ședințelor Annei sunt foarte clare. Eu sunt doar unul dintr-un lung șir. Pretind că o cred. Clara, Emily, Richard și alții din cazul original vor suporta același tratament. Răspunsurile mele vor fi folosite pentru reconstituiri dramatice în care faptele propriu-zise vor fi filtrate prin sita narațiunii și lustruite sub formă de proză.

Aceasta este povestea Annei O.

Sau, altfel spus, relatarea fidelă a unei crime multiple și a urmărilor ei.

Numai că, de această dată, este scrisă de însăși cea care a comis crima.

Ședințele în sine au un format înviorător de clasic. Anna se ocupă de băuturi și cafele. Cunoaște un leac-minune pentru mahmureală care constă dintr-un amestec de espresso, frișca și alte ingrediente miraculoase. Nu există nicio cameră video, doar un reportofon MP3, un Sony cam uzat. Anna îl lasă să înregistreze în timp ce ea își ia notițe într-un blocnotes galben.

Încă simt partea întunecată a acestui proces. Mintea îmi spune să mă ridic

imediat, să plec, să urc în primul avion și să găsesc un loc nou în care să mă ascund. Dar sufletul îmi spune că ar fi inutil. Că noi doi suntem blocați împreună în aceeași buclă. Suntem constrânși unul de misterul celuilalt. Am făcut o alegere. Se va termina când doar unul dintre noi va rămâne în picioare.

În prima zi ne ocupăm de începutul cazului. Beau, dar uit să mănânc. Urmăresc reacțiile Annei când vorbim despre Bloom, despre apelul ei, despre Stephen Donnelly, Harriet și teoria stimulilor. Suntem ca supraviețuitorii de război, martori ai unor evenimente pe care puțini alții le-ar putea înțelege. Anna reacționează de parcă aude pentru prima dată detaliile. Aștept primul pas greșit, primul derapaj, dar nu apare nimic. Încă un show impecabil.

Seara, după ce ședința zilei s-a terminat, ne plimbăm din nou de-a lungul plajei. Să nisipul este mai moale decât de obicei. Soarele a pălit, dar este încă mult prea cald ca să pot dormi. Îmi simt gâtul scorjit de sete. Mi-o potolesc cu bere, apoi cu whisky. Mă simt ca un fermier căzut în genunchi să îl implore pe zeul ploii să aibă milă și să-i binecuvânteze pământurile.

Ne așezăm pe plajă. S-a lăsat în sfârșit întunericul. Nu ziua mă îngrozește, ci noaptea. Sunt obosit și somnoros, așa cum ea își dorește să fiu. Anna se apropie, chiar își sprijină capul de umărul meu. Totul face parte din plan. Mi-am refuzat compania omenească prea multă vreme. Delicatețea pielii altcuiva mi se pare irezistibilă.

Mă lupt să-mi mențin ochii deschiși. Somnul mă îmbie. Aștept să aud mișcarea, gestul ei brusc de a căuta ceva cu care să mă lovească, apoi sângele care va scălda toată scena, ca un pahar cu vin vărsat.

Dar nu apare nimic deocamdată. Sunt încă în viață.

Sper să reușesc să rămân treaz.

Somnul este pericol.

Somnul este moarte.

Indiferent ce se întâmplă, trebuie să nu închid ochii.

2019

30 august

Masa de la miezul nopții s-a terminat.

E o zi nouă. Însă lumea s-a schimbat pentru totdeauna.

Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat cu Vânătorii și Supraviețuitorii. Văd fața trădătoare a Indirei. Privesc sărutul grețos al tatei. Aud cum se transformă în cenușă și ultima mea picătură de încredere în umanitate.

Eu nu mănânc. Însă beau. Mă uit cum mi se umple la loc paharul și continui să beau până când ficatul meu începe să protesteze. Mă simt altfel decât de obicei.

Sunt în așteptare. Întâlnirea, rendez-vous-ul. Da, sunt ca femeile acelea din Special Operations Executive, parașutate în spatele liniilor inamice. Îmi aștepta sursa confidențială. Persoana care mă poate salva.

Singurul motiv pentru care am acceptat să vin în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Se deschide ușa cabanei. O bătaie ușoară, cineva intră. Îi zăresc figura. Aceeași persoană de la masă, care își tot făcea de lucru cu paharul meu. O recunosc de la întâlnirea de instruire. Tipa cu sănătatea și siguranța. Talia de viespe. Mă întreb dacă am vedenii.

Nu închide ușa. Poartă mânuși. Spune ceva. Niște ordine. Mă întreb dacă ea este PacientX.

Mai e cineva în spatele ei. O persoană pe care o recunosc. Îi știu chipul din pozele pe care i le-am salvat pe laptop.

Este fața persoanei pe care o suspectez că este MARATON?

Și deodată îmi dau seama cât de tare m-am înșelat. Ce calcule proaste mi-am putut face.

A fost o eroare teribilă să vin aici, la Fermă. O greșeală catastrofală.

Fugi, fugi, fugi, Anna! Fugi cât te țin picioarele!

Prea târziu. Vederea mi se încețoșează ușor. Lumea se îndoaie pe la colțuri.

Mă gândesc la băuturile acelea de la Ruine, după ce am ieșit din Pădure. Ar fi putut strecura ceva în cană. Întâlnirea cu @PacientX a fost pretextul perfect.

Proastă, proastă, proastă.

Senzația ciudată se amplifică. E aproape virală, o simt cum îmi ocupă

fiecare bucățiță. Schimbarea este clară și confuză în același timp. Mi se întâmplă ceva teribil. Ceva distrugător, exploziv, dezastruos. Nu m-am simțit niciodată așa. Parcă mi-a răpit cineva corpul și creierul. Am gânduri care nu sunt ale mele. Gândesc gândurile altor oameni.

Gânduri din subconștient. Libere de orice inhibiție. Lângă mine se află un cuțit. Pare un simbol al viselor mele, implorându-mă să îl folosesc. Sunt Lady Macbeth. Femeia-demon.

Om slab de înger!
Dă-mi pumnalele. Cei adormiți și morți
Sunt ca tablouri. Numai ochii de prunci
Se tem de dracii zugrăviți.³¹

Gândurile îmi devin de neoprit acum.

Sunt lângă mine. Ei mi-au făcut asta. Mi-am băut propria distrugere mai devreme. Nu mai am niciun control asupra propriei minți. Sunt păpușa lor acum, mă mânuiesc cum vor și mă chinuie.

O să-i prind. O să-i denunț pe trădători. Vocile îmi stau pe umăr, îmi intră în cap. Cei doi intruși mă forțează să trec la acțiune.

Cei adormiți și cei morți.

Nu pot să las nepedepsit ce am văzut în Pădure.

Indira mi-a furat compania, familia și viața.

Da, este totul foarte clar acum. Și a fost întotdeauna.

Nemernica trebuie să moară.

76. BEN

Mă trezesc abrupt, tresărind.

Visele îmi sunt pline de sânge și de monștri.

Deschid ochii și gust prima picătură de ploaie. Îmi ia câteva secunde să mă acomodez.

Mă uit în sus către cer și către norii de furtună și știu că astăzi se vor rupe. Că am trecut printr-o fază de inițiere și l-am îmbunat pe zeul ploii. Somnul și-a cerut drepturile, dar sunt încă aici. Îmi examinez corpul, trag de câteva ori aer în piept.

Sunt viu.

³¹ *Macbeth*, William Shakespeare, actul II, scena 1, trad. Adolphe Stern, Cultura Națională, București, 1922, p 41 (N.t.).

Bătăile inimii. Inspirații. Da, cumva am reușit să supraviețuiesc nopții. Nicio rană prin înjunghiere, nici sânge. Niciun spectacol, nicio sirenă.

Mă uit în jur, dar Anna nu e nicăieri. Sunt aproape recunoscător pentru răgazul vremelnic. Și mă întreb din nou dacă nu cumva datorez aceste gânduri paranoiei și izolării. Dacă nu cumva nebunia pune stăpânire pe mine. Poate că am nevoie de ajutor, de odihnă, poate că trebuie să mă opresc din cercetarea abisului minților criminale. Poate că trebuie să redevin treptat normal și sănătos.

Mă doare capul. Am băut prea mult azi-noapte. În urechi îmi răsună dangătul clopotelor dintr-un turn cu ceas. Ușurarea se transformă în confuzie. Mă uit către cer, la norii cenușiu-pământii. Probabil mi-am imaginat picătura de ploaie, un ultim ecou al vreunui vis.

Mă ridic și mă duc să caut apă și pe Anna. Ajung la cabană și aud zgomotul dușului. După o vreme, Anna iese cu pielea udă, înfășurată într-un prosop. Mai face un rând din cura ei minune pentru mahmureală și își spală cana, pe care apoi o pune la loc în dulap. Leacul își face efectul promis. Mintea mi se limpește. Pentru moment, ordinea este restaurată. Fac și eu un duș și mă aranjez. Apoi o luăm de la capăt. Alte înregistrări, alte interviuri. Ședințele Annei. Ziua 2.

De-abia după câteva ore ne abatem puțin de la cronologia strictă a cazului. Ca orice anchetator priceput, i se par mai importante unele detalii decât altele. Eu continui să mă joc cu întrebările ei. Să mă întreb dacă nu cumva am înțeles ceva greșit. Dacă voi supraviețui după toate astea. Dacă voi reuși să părăsesc insula aceasta. Să îmi găsesc din nou normalitatea.

— De ce tu, totuși? întreabă ea.

E mai directă decât înainte. Iau o gură de whisky. E o întrebare încuietoare.

— Nu înțeleg...

— De ce ai fost tu primul și singurul care a încercat acest tip de tratament? A existat ceva în trecutul tău care să influențeze această teorie a stimulilor? De ce ai crezut că speranța poate fi atât de transformatoare pentru o tulburare precum sindromul resemnării?

Îmi dreg vocea. Încă există, în literatura de specialitate, controversa în legătură cu trezirea Annei: s-a trezit datorită metodelor mele sau Harriet îi fabricase somnul adânc cu ajutorul flaconului de scopolamină, știind că substanța nu putea fi detectată. Și dacă Harriet a pus singură lucrurile la cale sau doar a urmat ordinele inițiale ale Annei, care dorea să simuleze un somn adânc și să scape astfel de acuzația de dublă omucidere.

Deocamdată, aș rămâne la vechile mele convingeri. Metoda de tratament Prince. Să păstrăm iluzia.

— Lumea modernă vede în opoziție știința cu arta, mintea cu corpul, spiritul cu materia. Însă oamenii de știință de la Societatea Regală erau totodată teologi și alchimiști. Isaac Newton a studiat la fel de mult scrierile biblice pe cât a studiat fizica. Aristotel a scris despre dramă și poezie așa cum a scris și despre biologie și politică. De aceea mă interesează atât de mult tulburările neurologice funcționale.

— Nu prea sună a răspuns medical.

— Pentru că nu este. Sau nu este în exclusivitate. Tulburările acestea schimbă natura înțelegerii medicale în sens tradițional. E posibil ca în creier să nu poată fi găsită nicio afecțiune organică și totuși boala să fie absolut reală și cu totul devastatoare? Poate să devină mitic ceva material? Dacă am reuși să răspundem la aceste întrebări, ar fi începutul dezlegării misterelor vieții înseși.

În trecut, acesta ar fi fost momentul în care Clara ar fi pretins că are treabă la bucătărie, iar KitKat ar fi căscat și s-ar fi apucat să se joace cu cea mai nouă jucărie a sa. Personalul de la Abație, mai ales cei de la ultimul etaj, ar fi făcut câteva glume nesărate. Acum mi-e dor de ironiile lor. Viața este un lucru foarte ciudat și complet imprevizibil.

— De ce, totuși?

Mă surprinde din nou insistența ei. Scriitoarea Anna e foarte diferită de pacienta Anna.

— Cine știe de ce? E o întrebare la care e imposibil de răspuns.

— În afară de cazul în care ești psiholog și te ocupi cu studiul minții.

— Acum mă flatezi.

— Chiar aș vrea să știu. Ce te-a făcut să realizezi că speranța poate fi la fel de puternică precum heroina? De ce ai ajuns să crezi că fericirea te poate stimula la fel de mult ca oricare alt drog?

Respir adânc.

— Faptele istorice.

— Cum ar fi?

— Mintea este specifică omului. Niciun alt animal nu are un creier cu asemenea capacități. Însă acest dar este și un blestem. La asta se gândea Milton când și-a scris celebrul vers. Mi l-a citat și mama ta, când ne-am întâlnit pentru prima oară la Biserica St Margaret: „Al său propriu lăcaș își este mintea și doar ea poate din Rai un lad și-un lad din Rai să facă”. Poeții au știut asta cu mult înaintea psihologilor și psihiatrilor.

— Deci nu a fost ceva mai personal? Ceva din propriul tău trecut? Un act compensatoriu trăit chiar de tine?

În sfârșit! iată-ne aici. Întrebările devin mai personale și mai ghimpate. Dinamica dintre noi s-a schimbat brusc. Anna îmi citește disconfortul pe

față. De afară aud un bubuit îndepărtat de tunet. O pală de aer proaspăt, promițând furtuna.

Furiile vin să mă caute, ca înainte.

— Ce vrei să spui?

— Cartea este despre adevăr, Ben, spune Anna cu un calm înfiorător. Așa ne-a fost înțelegerea. Adevărul și numai adevărul.

Aștept.

— Cred că a venit vremea să onorezi înțelegerea, tu nu?

77. BEN

Joaca s-a terminat. Suntem în sfârșit onești unul cu altul. Am renunțat să ne mai prefacem.

Anna este incredibil de calmă. Acesta e primul lucru care mă frapează. Are o voce puternică, aproape nefirească. Reportofonul continuă să înregistreze. Beculețul roșu pare să mă acuze. Simt pericolul alunecându-mi pe piele.

Stau față în față cu o criminală. Nu am vrut niciodată să fac terapie cognitiv-comportamentală sau consultații cu oameni bogați și triști. Eu respir pericol. Criminalii sunt pacienții mei. Iar Anna este cea mai interesantă pacientă și criminală dintre toți.

— De ce nu-mi spui adevărul, Ben?

A pronunțat ca la interogatoriu. Vrea război. Până acum a fost doar sparring, ca la box, acum ne-am mutat în tranșee, înotăm în noroaie și ne luptăm pe viață și pe moarte.

Ledul aparatului de înregistrat licărește. De afară se aude zgomotul valurilor lovind țărmul. Țipete în apă. Muzică din niște boxe din apropiere, ce tinde să acopere sunetele naturii. Și totul – mare, Țipete, boxe, tunet – se combină într-o cacofonie în care nu se mai distinge nimic clar.

Transpir mai mult decât de obicei. Mă simt rău și chiar tremur un pic.

Furtuna. Ploaia. De-ar începe odată!

— Nu am mințit niciodată. Sarcina mea la Abație era aflarea adevărului. A fost singurul lucru care m-a interesat. La fel ca pe tine.

Anna de-abia dacă asudă puțin.

— Încă minți și acum. Tot ce ai făcut, tot ce ai scris a fost o minciună. Poate că uneori ai reușit să te convingi și pe tine însuși. Cum îi spunei, voi, psihologii? Sindromul amintirilor false. Tulburare de identitate disociativă. Amnezie psihogenă. Amintiri reprimite. Spune-i cum vrei. Capacitatea de a

separa lucrurile atât de hotărât, încât o parte a minții tale nici măcar nu e conștientă de cealaltă. În felul acesta, poți trăi două vieți. Trecutul nu este doar o țară străină, ci este o cu totul altă galaxie. Singurul lucru care există este reinventarea de sine.

Sindromul amintirilor false. Tulburare de identitate disociativă. Amnezie psihogenă. Amintiri reprimite.

Da, acum înțeleg. Înțeleg tot. Acesta este perspectiva pe care a ales-o. Ar fi trebuit să îmi dau seama mai din timp. Să previn un astfel de comportament. Aceasta e metoda prin care mă va prinde în capcană. Învins de propriile mele teorii.

Sudoarea mi se scurge pe frunte ca o frânghie groasă și unsuroasă. Îmi picură pe pantaloni. Încep să tușesc violent și întind mâna după paharul cu whisky. Nici nu mai văd bine. Mă forțez să rezist, să nu cad pradă unei asemenea slăbiciuni.

— Pare din ce în ce mai puțin un interviu și din ce în ce mai mult un interogatoriu.

— Interogatoriile sunt doar pentru vinovați. Tu ești vinovat, Ben?

Mă uit din nou către reportofon. Revăd imaginea cu noi doi alături pe plajă și re trăiesc acea senzație primară de apropiere. Toate – flirtul, cina, intimitatea intenționată a acestor zile petrecute singuri în cabană – au fost plănuite și repetate în prealabil. Sunt singur, vulnerabil, tânjind după tot ce am pierdut. Toți criminalii talentați știu cum să-și manipuleze victimele, să le găsească punctele slabe.

Anna observă că paharul de whisky mi s-a golit. Mă vede transpirat. Tusea mea răvășitoare nu o impresionează câtuși de puțin.

— Doamna profesor Bloom știa că ești vinovat?

Parcă aud și acum ultima mea conversație cu Bloom, în noaptea în care a murit. Instrucțiunile pe care mi le-a dat despre cum să iau dosarul din seif. Nimeni altcineva nu a mai auzit acel apel. Am ascuns bine dosarul. Încă este un secret între mine și Bloom.

Goluri de memorie. Acțiuni uitate. Bineînțeles. Ea vrea să recunosc. De aceea sunt încă aici. Anna vrea ca diagnosticul ei să fie corect.

— Mie mi se pare că ai o memorie remarcabil de clară pentru cineva cu amnezie posttraumatică.

— La asta se rezumă cazul, nu-i așa? A fost ca o iluzie care să distragă atenția publicului, în timp ce adevărata scamatorie se petrecea în altă parte. Am pus cap la cap lucrurile din celelalte interviuri ale mele. Pentru că nu ești primul martor, ci ultimul. Am făcut ceea ce fac în general jurnaliștii și am examinat cu atenție toate faptele legate de prăbușirea mea.

— Un jurnalist care își rezolvă propria crimă.

— Da. Niciodată nu a fost vorba cu adevărat de Bloom, de Harriet sau de mine. A fost vorba despre altcineva. Persoana pe care Bloom a numit-o cândva Pacient X.

Am petrecut foarte mult timp căutându-l și încercând să uit. Obsesia mea, prăbușirea mea. Cealaltă jumătate a mea.

Încă nu văd niciun cuțit. Spatele meu încă nu e întors. Noaptea nu s-a lăsat încă. Și totuși, în adâncul meu, știu că asta este. Că nu mai poate exista un alt final.

Anna mă privește fix. Am nevoie de apă.

— Nu știu cine era acel copil. Sau, cel puțin, nu pot să dovedesc asta. Nimeni nu poate.

— Lumea crede că e Harriet.

— Da.

— Dar tu nu ești de aceeași părere?

— Dacă informațiile din dosarul lui Bloom sunt corecte, nu are cum să fie ea. Bloom a notat acolo că, în 1999, Pacient X avea mai puțin de 18 ani și era tratat la Broadmoor. Spitalul nu ar fi putut angaja pe cineva care era pacientul instituției, nici pe cineva sub 18 ani. Desigur, dacă vreuna dintre aceste afirmații e greșită sau dacă dosarul lui Bloom a fost cumva modificat, atunci lucrurile se schimbă.

— De acord. Nu era Harriet, spune Anna, apoi face o pauză de câteva clipe. Dacă-l găsim pe Pacient X înseamnă că găsim și adevărul despre cele întâmplate la Fermă. Răspunsul la întrebarea „de ce?”, nu doar „cum?”. Toată lumea a crezut dintotdeauna că victimele erau importante în crimele din acea noapte. Însă dacă victimele sunt doar colaterale? Dacă n-ar fi vorba de asasinarea lui Douglas sau a Indirei, ci doar de actul de a uide și atât? Dacă s-a uitat toată lumea în direcția greșită în tot acest timp?

— Nu înțeleg prea bine ce vrei să spui.

— Dacă a fost o acțiune orchestrată cu mare grijă? Numărul de lovituri de cuțit, sângele împrăștiat peste tot prin Cabana Roșie, felul în care au fost expuse cadavrele. Toate acestea au fost menite să producă cât mai multă oroare. Să devină un eveniment mediatic și să declanșeze ceea ce se numește acum sindromul resemnării.

Acum înțeleg. Sau cred că înțeleg.

— Harriet a urmat o școală de medicină, înțelegea niște lucruri. Persoana care a lucrat cu ea știa asta. Și poate că s-a folosit de asta.

Anna zâmbeste.

— Da. Dar pentru un astfel de plan nu e suficient doar să înțelegi niște lucruri. Ai nevoie de o cunoaștere avansată a psihologiei somnului. A ceea ce poate activa un pacient. Trebuie să fii cineva care își petrece zilele tratând

pacienți. Care înțelege sistemul de justiție și psihologia judiciară.

Îmi adun gândurile. Văd capcana întinsă și încerc să mă gândesc la o cale de scăpare.

— Asta ar însemna că Lola Ridgeway, sau Harriet, a fost dintotdeauna țapul ispășitor. Că făptașul autentic a folosit-o în scopurile sale personale. Ea nu a fost decât o momeală.

— Da, spune Anna, asta ar însemna.

— Deci ne-ar trebui un alt suspect? Cineva care să se potrivească profilului Pacient X?

— Știm că X era un copil inteligent, cu capacitate mare de manipulare, un actor desăvârșit. O persoană capabilă să tragă orice sfori, cel mai probabil. Ar fi putut să o manipuleze pe Harriet și să pună la cale toată povestea.

Știu ce va urma. Cumva, mereu am știut. Încă de când a venit la clinică am știut, când m-a găsit în exilul meu. Ori ea, ori eu. Întotdeauna a fost așa. Din momentul în care a ajuns aici, am pornit-o pe culoarul condamnaților la moarte.

— Te gândești la cineva anume?

— Da, mă gândesc, răspunde Anna, susținându-mi privirea.

2019

30 august

Așadar, am făcut-o. Deși nu știu exact ce anume am făcut.

Nu văd decât sânge peste tot.

Pe hainele mele, pe pielea mea.

Stropi de sânge în jurul gâtului meu, picături scurse pe bărbie.

Chiar și acum, când scriu toate astea, foaia e îmbibată de sânge.

Visez. Și totuși, visul acesta pare mult prea real. Însă toate visele par reale, nu-i așa? Tocmai asta e ideea.

Visele acelea angoasante despre evadare. Visele acelea înroșite de o răzbunare sângeroasă. Visele acelea cu examene școlare, în care textura hârtiei, scârțâitul stiloului și asprimea gulerului uniformeii sunt atât de reale la atingere, ba chiar și la gust.

Tot așa trebuie să fie și acum.

Îi văd pe amândoi zăcând morți. Indira și Douglas. Colegii mei de apartament. Cei mai buni prieteni. Trădătorii mei. Cei doi oameni cu care mi-am împărțit începutul vieții de adult, călătoria aceea purgatorială către viața adevărată.

Doar că acum pare să fie sfârșitul. Mi-am pierdut mințile. Cineva mi-a făcut asta. Mai devreme, probabil, după cele întâmplare în Pădure. Nimic nu a mai fost la fel după aceea.

Vânători versus Supraviețuitori.

Trebuie să fug de aici. Dar simt cum mă cuprinde un somn copleșitor. Mă simt mai obosită decât am fost vreodată.

Mă văd stând în pragul Cabanei Roșii, în timp ce Indira și Douglas, drogați, dorm ca morții în paturile lor.

Merg poticnit, cu mișcări ezitante și sunt conștientă de mine însămi, dar și ciudat de beată în același timp.

În cap îmi tot răsună o voce de femeie. Dar nu e vocea mea. Repetă o mantra ca pe un psalm. Cuvintele zornăie într-un fel muzical. Sunetele sunt și înăuntrul, și în afara corpului meu. Dar mă împing înainte.

Stau în prag și văd cele două siluete și strâng în palmă mânerul rece al cuțitului și tot aud cuvintele acelea intonate aproape ca o rugăciune, până ce ajung exact deasupra celor doi și trebuie să fac fatala alegere. Ca Eva, ca Medeea, ca toate celelalte.

Și apoi, se întâmplă. O dată, de două ori, din nou, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, o frenezie totală. Douglas se agită confuz, stropit cu sânge pe nas și pe buze. Însă nu îi las timp de reacție. Vocea este limpede. Amândoi trebuie să moară. Așa că mă întorc și o iau de la capăt. O dată, de două, de trei, patru, din nou, șase...

Somnul mă învăluie acum. În curând vor veni după mine. Dar cuvintele încă nu mă lasă. Primesc alte ordine. Așa o voi face. Cuvintele sunt scrise după dictare: *Îmi pare rău. Cred că i-am ucis.*

În copilărie, ochii mei nu se închideau niciodată. De acum încolo, ei nu se vor mai deschide niciodată.

Așa se sfârșește coșmarul și începe visul.

Mă depărtez de pat.

Așa voi scăpa nepedepsită pentru crimă.

78. BEN

Pacient X.

E prea cald. Oceanul de afară e prea zgomotos. Mă mănâncă pielea. Simt nevoia de aer, dar nu-l găsesc în jur. Mă uit la reportofon și la acel led roșu, enervant. Bănuiala mea a fost corectă. Dar mi-a expirat timpul.

— De ce aș vrea eu să omor doi tineri și să îți înscenez ție crima?

Anna pare netulburată. Emană același calm autoritar ca înainte.

— Pentru că ăsta a fost mereu scopul, Ben. De aceea te-ai făcut psiholog judiciar. Ai lucrat sub mentoratul lui Bloom la Abație. Ai fost o viață întreagă fascinat de tot ceea ce este legat de somn. Ai petrecut mai mult de 20 de ani planificând totul. Două decenii, de când erai copil, copilul acela numit X. Nu a fost niciodată o operațiune de reducere la tăcere. Doar așa a lăsat impresia. Asta ai vrut să credem toți, însă a fost dintotdeauna o misiune în scop de răzbunare.

Simt o durere surdă în ceafă. Ceva deosebit de crud se dezlănțuie acum, mistuindu-mă. Sunt goluri în timp pe care nu le pot umple. Coșmaruri care nu mai sunt coșmaruri acum, ci evenimente reale, reprimite în memoria mea. Umbre ce-mi bântuie visele.

— Împotriva cui?

— A celor care au efectuat experimentul Medeea. Bloom era cea mai evidentă. Iar asta m-a împiedicat să văd adevărul atât de mult timp. De ce nu a fost ea ucisă prima? Ea condusese experimentul Medeea. Ea era șefa de proiect de la Broadmoor. Cronologia aceasta m-a orbit. Până am reușit să

văd.

Aștept. Nu răspund nimic, doar privesc.

— Planul era să ataci la a 20-a aniversare a morții lui Sally Turner, spune Anna. În 2019. Însă investigația mea pentru revistă a dat peste cap toate calculele. Tot săpând, exista riscul să descopăr adevărata identitate a copilului biologic al lui Sally Turner. Pacient X. Ceea ce ți-a schimbat toate planurile. Trebuia ca eu să fiu eliminată prima.

— Și atunci, de ce nu am făcut doar asta? Dacă eu sunt Pacient X, de ce aș țese o intrigă atât de elaborată?

— Ți-am spus. Obiectivul tău nu era tăcerea. Era răzbunarea pentru experimentul Medeea. Ar fi fost mult prea ușor să mă ucizi doar pe mine. Prea lipsit de suferință.

— Prostii.

— Sally Turner. Monstrul din Stockwell. Pentru o scurtă perioadă de la sfârșitul mileniului trecut, a fost cea mai detestată persoană de pe Pământ. Femeia care a ucis cu sânge rece doi copii. Mină de aur pentru tabloide. Răul personificat. Oamenii au renunțat să mai folosească până și prenumele Sally din cauza ei. Era un paria printre criminali. Surghiunită în afara speciei umane. De aceea îi fusese permis lui Bloom să încerce pe ea metodele din lucrarea de cercetare numită Medeea. Acțiunile proprii au făcut-o pe Sally Turner mai puțin umană. Din punctul de vedere al publicului, își merita soarta.

— Și ce legătură are asta cu cazul tău?

Anna își deschide geanta și scoate o carte. Ediția Penguin Classics a *Medeei* de Euripide.

— E o poveste veche de când lumea. Nu reducerea mea la tăcerea era scopul final. Nu, *umilirea* mea era. A fost o tragedie pentru răzbunare de la bun început.

Ascult în tăcere.

— Ai vrut să mă transformi și pe mine în personajul negativ al tabloidelor. Criminalul familiar. Un mit, un arhetip. Sally Turner era mama vitregă și diabolică. Așa că eu am devenit prințesa răsfățată. Trebuia să sufăr la fel ca ea. Crima a fost doar un mijloc pentru atingerea aceluși scop.

Din nou gândurile acelea. Cele-ce-nu-pot-fi-numite.

— Dar de ce? spun eu, făcând tot posibilul să par convingător. De ce aș fi vrut să fac asta?

— Nu mi-am putut da seama. Sau nu de la început. Dar exista o conexiune pe care nu o văzusem. Un fapt care era evident de la început. Nu pe mine ai vrut să te răzbuni. Ci pe un alt membru al familiei mele. Și atunci, lucrurile au început să capete sens. Despre asta fusese vorba de la bun început.

79. BEN

Mă uit la paharul pe care îl țin în mână.

Îmi aduc aminte cum și-l spăla Anna pe al ei, de dimineață. Nu vor exista urme. Va părea ceva natural.

Nu are nevoie de cuțit. Nu de data asta. Corpul meu va face ce e de făcut în locul ei. Nu e nevoie de spectacol pentru moartea mea. Sunt doar un pion care trebuie eliminat. O piesă finală dintr-un puzzle.

Ne privim drept în ochi. Anna pe mine. Eu pe Anna. Amândoi prinși în acest moment unic, letal.

În expresia feței ei se pot citi toate: nevoia de a face dreptate, calculul, sângele-rece al prădătorului care a mai făcut-o înainte și a scăpat nepedepsit.

Și-a imaginat momentul, gloria, triumful.

Așa înlătură ea ultimul obstacol. Cu o băătură.

După câte s-au întâmplat, așa se termină.

Eu, ticălosul, voi muri pe această insulă. Ea, eroina, se va salva.

Și va trăi fericită până la adânci bătrâneți.

Anna continuă:

— Aveam doar cinci ani în 1999. Nici măcar nu mi-aș fi putut aminti de cazul Sally Turner. Nu înțelegeam de ce aș fi fost eu ținta. Doar *părea* că aș fi.

Deja simt cum mă lasă puterile. Bolborosesc cuvinte. Fiecare bucățică din mine cedează.

— Nu înțeleg.

— Ba eu cred că înțelegi foarte bine.

— Dar cine a fost ținta, dacă nu ai fost tu?

— Există un singur fel de suferință chiar mai rea decât moartea. Unul singur. O moarte vie. Un membru al familiei care vede cum se întâmplă asta cuiva drag și nu are nicio putere să o împiedice. O agonie insuportabilă. Face imposibilă orice șansă de mulțumire, de certitudine. O astfel de suferință este cea mai mare pe care o poate simți o ființă umană.

Cuvintele devin dureros de rostit. Dar mă forțez să le scot din mine.

— Deci cineva din familia ta?

— În 1999, mama era Ministru de Stat în Ministerul Sănătății. Avea autoritate directă asupra celor trei instituții psihiatrice securizate din Marea Britanie: Spitalul Ashworth de lângă Liverpool, Spitalul securizat Rampton din Nottinghamshire și Spitalul Broadmoor din Berkshire. Nu am fost niciodată ținta răzbunării tale. *Ea* a fost.

Mă lupt să îmi păstrez controlul. Cuvintele îmi vin greu și îmi dispar ușor

din minte. Mă chinui să scuip fiecare silabă. Totul îmi pare imposibil și etern acum.

— Tot nu are niciun sens.

— Acum 25 de ani, doamna profesor Bloom era doar un psiholog clinician. Un consultant departe de a avea nivelul de autoritate necesar pentru a pune bazele unor noi metode de tratament în secțiile Spitalului Broadmoor. Ceva atât de important precum experimentul Medeea, care, dacă ar fi reușit, ar fi ținut primele pagini ale ziarelor cu titluri senzaționale, era mult peste poziția ei în organigramă. Avea nevoie de o aprobare directă pentru asta. Și nu doar de una medicală. Trebuia să ajungă până la vârful vârfului.

— La minister?

— Mai precis, la Ministrul de Stat pentru Sănătate Mintală. Baroneasa Emily Ogilvy de Kensington. Ea era cea care îi putea asigura lui Bloom sprijin legal pentru metodele de tratament expuse în lucrarea despre metoda Medeea. Dacă nu era mama, acel proiect nu s-ar fi putut pune în practică niciodată. Sally Turner poate că ar mai trăi și azi. Mai mult, tu, copilul ei biologic, nu ai fi fost nevoit să-ți vezi mama suferind în halul acela.

Există o eleganță clară, aproape matematică în raționamentul acesta.

— Deci lovirea directă a lui Emily nu ar fi fost suficientă, spun eu încercând să-i urmez logica, deși simt că mă duce în locuri în care fac eforturi desperate să nu ajung. Singurul lucru care i-ar fi produs mai multă suferință era să vadă cum suferă un membru al familiei sale. Exact cum făcuse și Copilul X.

— Adică tu, da. Recunoaște, Ben. Rostește cuvintele. Ochi pentru ochi. Dinte pentru dinte. Răzbunarea supremă. Două decenii de elaborare.

— Ai vreo dovadă?

— Bloom te-a tratat ca pe fiul pe care nu la avut niciodată. V-ai întâlnit în 1999. Cred că ea este cea care te-a reabilitat. Ți-a observat interesul pentru mintea umană și a încercat să te ghideze în direcția cea bună. Bloom credea în mântuire. Credea că nu există suflet imposibil de salvat. Copilul X putea să aibă o viață bună și împlinită. Nu ca fiul lui Sally Turner. Ci ca proaspăt fabricatul Benedict Prince.

Scutur din cap. Dar nu pot scăpa de gânduri. Golurile, lacunele, umbrele din capul meu.

— E absurd.

— Nu e, Ben. Cea mai bună cale să scapi de bănuieli e să le înfrunți. De aceea ai fost așa stângaci la locul crimei. Odată ce ai fost suspectat și apoi exonerat, ai devenit liber. Puteai pune totul în cărca lui Harriet. Tu ai fost gonaciul care a împins-o către o moarte atât de timpurie. Ea era prietenul

acela special despre care discutam la şedinţele cu Bloom. Ai cunoscut-o când era stagiară în secţia Cranfield. A rămas alături de tine până când nu ţi-a mai fost utilă. Nici măcar nu ai încercat să ascunzi lucrurile astea. Ai povestit că ai fost asistent medical în spitale psihiatrice securizate chiar pe coperta primei tale cărţi. Cunoştea acea lume mai bine decât oricine.

Mă lupt fizic şi mental. Plămânii nu-mi mai funcţionează. Simplul act al respiraţiei mi se pare dificil. Gândurile mi se aglomerează confuze în cap. Mă doare în piept, de parcă cineva mi-ar căra pumni. Sindromul amintirilor false. Tulburare de identitate disociativă. Amnezie psihogenă. Amintiri reprimare. Oare chiar sunt adevărate toate astea?

Ştiu că pot fi. Un pacient poate să nu facă diferenţa dintre ficţiune şi realitate. Poate fi convins că amintirile lui sunt adevărate. Mentea i se rupe în două, protejându-i cele mai intime şi mai întunecate secrete. Amintirile şi acţiunile nu se mai potrivesc. Goluri, absenţe.

Sunt pe punctul de a da un răspuns, când în sfârşit îl aud. Mugetul primordial, afară. Se întâmplă atât de rapid, încât nu reuşesc să-mi imaginez cum era înainte. Apă în deşert. Ruperea norilor de furtună. Ploaie violentă. Picături de ploaie năpustindu-se spre pământ zile întregi. Tropotul dezlănţuit pe pereţii pavilionului. Gât, buze, ceafă, piept, stomac, intestine – simt cum cedează toate. Picăturile de ploaie se aud ca nişte aplauze la căderea cortinei – ultima pentru mine, cel izgonit din această lume. Ultimul meu bis.

Simt o nevoie disperată de apă. Mor de dorinţa de a-mi ostoi setea în ploaie.

— Nu, îngaim eu.

E tot ce pot spune. Toate greşelile mici, toate deciziile proaste îmi trec acum prin faţa ochilor. Toată viaţa mea, derulată invers. Crezusem că Anna avea să lovească azi-noapte. Cu pregătirea mea psihologică, prevăzusem spectacol, conform stilului ei. Însă ea a anticipat şi a făcut fix opusul. E mai inteligentă decât mine. Mereu cu un pas înainte. Am fost învins de limitele propriei minţi.

— Nu, ai adunat doi cu doi şi ţi-a dat cinci.

— Nu şi de data asta.

Mă holbez la paharul cu whisky. În piept am o tamburină.

— Toată povestea asta este o nebunie. Nu ai nicio dovadă.

— Ştim că Sally Turner a avut un copil. Ştim că Bloom a evaluat acel copil în acelaşi timp în care desfăşura experimentul Medeea. Cel mai probabil, copilul a fost dat în grija Serviciilor Sociale după moartea lui Sally Turner şi a primit un nume nou. Toate urmele legăturii cu Sally Turner au fost şterse din dosar. După scurgerile în presă din cazul Bulger, a fost adoptată o nouă

legislație pentru ca o astfel de frenezie mediatică să nu se mai întâmple niciodată unui minor. Numele vechi a murit. Numele nou era singurul existent. Numai Bloom mai știa că erau una și aceeași persoană.

— Dar tot nu poți dovedi că persoana aceea sunt eu.

Pacient X.

Anna întinde mâna și oprește reportofonul. Ochiul roșu se stinge. Încăperea devine mai încremenită, pericolul sporește. Mâinile încep să îmi tremure. Stomacul mi se strânge. Mă simt de parcă m-ar fi înjunghiat cineva în cutia toracică. Mi se dezintegrează tot corpul. Simțurile mi se șterg complet.

Furtuna continuă să ne înece cu ploaie. Sunt nevoit să țip ca să mă fac auzit:

— Nu înțelegi.

Anna tace o clipă, la fel de nemișcată.

— Ajută-mă, Ben. Ajută-mă să înțeleg.

Acum văd ce va urma. Voi fi găsit peste câteva zile, poate chiar săptămâni. Nu va mai fi aici niciun pahar de whisky, nicio sticlă. Sunt un bărbat de vârstă mijlocie care bea prea mult. Pământul e plin de statistici cu oameni ca mine. Acum mă prăbușesc. Pocnetul înfundat al corpului meu lovind podeaua. Genunchi, spate, cap.

— Te înșeli, mă chinui să mai spun. Te rog, trebuie să mă crezi. Ai înțeles totul foarte greșit. Există o singură persoană care ar fi putut ajunge la Harriet în celulă. O singură persoană care ar fi putut face toate astea...

Privesc în sus, la pavilionul gol. Voi urla în neant. Vom fi doar eu, pereții și podeaua prăfuită. Sunetele se izbesc unele de altele, o simfonie de zgomote. Așteptăm să treacă furtuna, ca un invadator care jefuiește orașul și lasă doar distrugere în urma lui.

Când lucrurile vor fi revenit la normal, Anna va fi plecat deja. Toate urmele ei vor fi fost șterse. Vor fi aici doar plescăitul valurilor pe țărm, fragmente de voci amintite pe jumătate, un foc lichid arzându-mi ochii ca un soare și fantomele vechii noastre case din Oxford și viața așa cum ar fi trebuit să fie și adevărul care îndrăznește să nu își dezvăluie numele.

Rememorez visul Annei. Ea alergând printr-o pădure întunecată în căutarea adevărului aflat într-un oraș numit Maraton.

Mă târăsc cu toată forța rămasă spre ușă. Ploaia se scurge pe sub pereții șubrezi. Tunetele boxează cu aerul. Unghiile mele zgârie după o crăpătură, o ultimă șansă de aer, oferta finală a libertății. Mă voi întinde pe spate și mă voi uita în sus, la tavanul de lemn al pavilionului, și mă voi gândi la KitKat stând în pat și întrebându-mă dacă data viitoare poate fi ea cea care să facă pe moarta.

E ultima față pe care mi-o amintesc. Anii pe care nu voi apuca să îi văd trecând. Victorii și dezastre, iubii și parteneri, copii, tot ce poate oferi viața. Restul nu înseamnă nimic. Doar dragostea poate rămâne în urma noastră.

Aș vrea să o pot îmbrățișa pentru ultima oară pe KitKat. Să îi spun că dragostea mea pentru ea e mai vastă decât cerul, mai adâncă decât oceanul. Mai mult decât ar putea ea înțelege vreodată.

— Cum se poate sfârși o astfel de poveste? Întreb eu.

— Așa cum se sfârșesc toate poveștile, răspunde Anna. Neprihăniții trăiesc. Nelegiuții, nu. Răul este învins și ordinea este restabilită. Adio, doctore!

Iar Frumoasa Adormită îl părăsește pe Prințul ei și pleacă înspre un regat îndepărtat.

Și n-a mai fost văzută niciodată.

AO

Londra, New York, Port Maria

PARTEA A CINCEA

Un an mai târziu

80. CLARA

Cartea o așteaptă la aeroport.

Își recuperează bagajele și trece prin duty-free. Coperta bătătoare la ochi umple vitrina librăriei WHSmith, iar pe mesele de la intrare sunt construite turnulețe ce nu par foarte stabile, din exemplarele cartonate. O priveliște de neratat pentru călătorii ce se întorc acasă. De câteva săptămâni, se vorbește peste tot în social media despre această carte. Ziarele sunt pline de reclame. Vedetele o recomandă. Cartea secolului din secțiunea de crime adevărate.

Prințul Harry și Michelle Obama poate că sunt importanți.

Dar Anna Ogilvy este însăși Frumoasa Adormită.

Clara cumpără un exemplar din *Anna O: O poveste adevărată* și îl îndeasă în geantă pentru mai târziu.

Își caută micul Citroën în parcare aeroportului. Se întrevide o palidă speranță a unei după-amiezi însorite, totul e scăldat într-o lumină spumoasă, de parcă banalitatea vieții s-ar putea insinua din nou. În timp ce-și fixează centura de siguranță, trece în revistă mental treburile pe care le are de făcut: să o ia pe Kitty acasă de la prietena la care a dormit peste noapte, să cumpere ceva de mâncare, să spele uniforma școlară, să semneze acordul de excursie trimis de la școală și apoi să se întoarcă la stresul de la muncă.

Iese din parcare și deschide canalul Radio 4. Își verifică retrovizoarele, așteptând să vadă vreo mașină care o urmărește. Dar deocamdată drumul e gol.

La Radio 4 este o discuție înfocată, pro și contra, despre romanul autobiografic al Annei Ogilvy. Reacțiile, controversa, mirajul crimei și al misterului. Oedip, Cain și Abel, Hamlet, Agatha Christie. O amuză gândul la toți acei realizatori de podcasturi și bloguri, la scriitorii de tweeturi care consideră cu toată sinceritatea această carte drept un punct de răscruce. Folosesc tot felul de clișee: „experiență trăită”, „revendicarea poveștii”, „obiectificarea privirii masculine”, „eliberarea de mass-media”, „adevărul ei”.

Dar e ceva mult mai vechi, de fapt. Crima este o povestire veche de când lumea.

Oamenii sunt făcuți pentru povești. Pot crede orice e ambalat corect. Așa ca în povestea Annei O și declinul lui Benedict Prince. Chiar și acum, oamenii pot jura că Anna Ogilvy și-a ucis cei mai buni prieteni din dorința de răzbunare și apoi s-a prefăcut că suferă de sindromul resemnării cu ajutorul tulburatei ei complice. De cum a apărut cartea, oamenii au elogiât curajul Annei de a-și vâna următorul și faptul că a reușit să obțină adevărul de la el. Anna sau Ben. Ea sau El.

Două sfârșituri perfecte pentru două povești perfecte.

Uneori, Clara se întreabă dacă adevărul, ca entitate unică, va mai putea supraviețui. Înainte existau faptele de o parte și ficțiunea, de cealaltă, separate în mod clar și imuabil. Acum există doar adevăruri, la plural, unul mai revoltat – și pe drept cuvânt – decât celălalt.

Își amintește de noaptea aceea de la Fermă, când stătuse lângă Cabana Albastră, urmărind cum își face apariția, din bezna nopții, valul albăstrui al întăririlor. Știa că nimic nu va mai fi ca înainte. Ofițerul de investigații implicat în primul său caz. Miraculos de la îndemână. Toată viața ei era atunci pe punctul de a se schimba dramatic.

Ajunge mai devreme decât și-ar fi dorit în locul de unde trebuie să o ia pe Kitty. Trebuie să se smulgă din visare. Închide radioul și își oferă o clipă de răgaz.

În cele din urmă, Kitty își face apariția din casă. Clara iese din mașină, își ia fața de mamă și se supune obișnuitului ritual bălos. Exprimarea entuziasmului înseamnă 90% din viață. Îmbrățișează și pupă și mângâie la fel ca orice mamă. Se întorc împreună la mașină, în timp ce Kitty îi relatează o foarte neclară desfășurare a nopții trecute.

Odată ce Kitty este complet instalată și a chicotit deja la prima anecdotă, se uită la Clara și, cu un aer de parcă abia și-a amintit ceva important, întreabă:

— Călătoria ta cum a fost?

— Bună, răspunde Clara. Știi care a fost cea mai tare parte?

— Care?

Clara zâmbește. Se apleacă înspre fiica ei și o sărută pe creștet:

— Exact aceasta.

81. CLARA

Obişnuitul pelerinaj în parc. Banca este o ciudăţenie. Clara asociază băncile şi copacii cu persoanele în vârstă. Sufletele înţelepte care au condus consiliul parohial sau au dirijat corul local. Băncile nu sunt pentru foştii soţi cu zeci de ani de viaţă înaintea lor. Uneori regretă că a comandat-o. Dar rolul trebuie jucat în continuare. Fosta soţie fidelă care crede neabătut în nevinovăţia fostului ei soţ.

La origine, banca fusese şi pentru Kitty. Un mod de a-i aminti de tatăl ei. Ben a fost incinerat, nu îngropat. Aşa pot avea o prezenţă fizică durabilă fără nicio piatră de mormânt. Ajung la locul lor obişnuit şi Clara se simte aproape recunoscătoare că îl găseşte neocupat. Dar nu neatins. Încă de când a izbucnit scandalul, mai ales de când au apărut în presă extrase din *Anna O: O poveste adevărată*, banca a devenit ţinta multora. Vizitele aici s-au transformat mai degrabă în misiuni de curăţenie decât momente comemorative.

Se uită din nou la inscripţie – atât de familiară şi totodată atât de ciudată.

Dr Benedict Prince – psiholog şi tată. Al său propriu lăcaş îşi este mintea.

Simte mâna umedă a lui Kitty strângând-o mai tare pe a ei. Încleştarea devine tot mai feroce, cu fiecare pas. Clara îşi poate da seama de la distanţă, pe sub toate straturile de haine groase, că inima fetei bate cu putere.

Kitty se desprinde din strânsoare şi fuge către bancă. Se aruncă pe ea şi ciocăneşte în plăcuţa argintie, ca întotdeauna, apoi îşi bălângăne picioarele peste marginea băncii. Sunt mai lungi acum, aproape că ajung până la pământ. Are mai multă încredere în sine, e chiar exuberantă. Încă un lucru pe care Ben nu îl va vedea. În curând, banca aceasta va fi veche şi uzată, iar fetiţa lor va fi matură.

Clara se aşază alături de Kitty. Desface fermoarul genţii şi scoate mâncarea de picnic pe care o au de obicei cu ele. Tac amândouă. Kitty a epuizat toate întrebările. Clara a uzat toate răspunsurile. Nu mai e nimic de spus despre acea succesiune de zile în care lumea lor s-a întors cu susul în jos.

Ben fusese descoperit în anexa casei pe care o închinase în Grand Cayman. Legiştii găsiseră cantităţi enorme de băutură. Niciun bilet, nicio mărturisire. Nici urmă de vreun terţ implicat, în ciuda revelaţiilor ulterioare ale Annei cu privire la vizita ei acolo.

Prima concluzie a fost clară şi precisă: Dr Benedict Prince a băut până a murit. Un exilat singuratic şi divorţat, atât. Pur şi simplu. Apoi, poliţia i-a cercetat locuinţa şi a găsit nişte materiale tulburătoare. Lucruri ce îl legau de

Sally Turner, de Medeea și de trecut.

Imediat cum s-a aflat vestea, Clara s-a trezit în aceeași sală de interogatoriu în care fusese pe vremuri și Ben, suportând tirul de întrebări al foștilor ei colegi. Îi povestise vreodată Ben despre istoria lui personală? Îi vorbise vreodată despre copilăria sa și felul în care o cunoscuse pe doamna profesor Virginia Bloom? Menționase vreodată numele lui Sally Turner sau faptul că lucrase o vreme la Broadmoor?

În general, rămăsese tăcută. Doar ocazional izbucnise, forțată să se confrunte cu adevărul și să-l analizeze pe bărbatul pe care îl iubise cândva. Era inteligent, a spus ea. Da, privind în urmă, *au existat*, într-adevăr, unele momente. Dar asta e și ideea cu sociopatii. Oamenii aceștia nu se arată așa cum sunt. Controlul și manipularea au fost camuflerate atent de imitații vivace ale comportamentului normal, de zi cu zi. Nu, nu a pomenit niciodată prea multe despre copilăria lui. Viața lui de familie sunase perfect, deși ambii părinți erau morți când ea l-a cunoscut. Sau așa i-a spus el. Și asta a crezut ea mereu.

Până la urmă, au lăsat-o în pace. Nu există nicio dovadă certă că Ben a fost Pacient X sau că a suferit de sindromul amintirilor false. Și nici nu va exista vreodată. La fel cum nu a existat nici în cazul lui Harriet. Amândoi sunt morți. Cazul s-a închis. Au rămas doar zvonuri, teorii, insinuări, bârfe. Clara a mai rămas șase luni în poliție, apoi a demisionat. Și-a găsit o slujbă în sectorul privat, sub numele ei de fată. I-a schimbat și lui Kitty numele. Acum niciuna dintre ele nu mai e Prince.

Își termină picnicul în tăcere și se întorc agale acasă. Abia seara târziu, după ce au gătit cina și Kitty s-a dus la culcare, Clara se întinde pe canapea, cu un al doilea pahar de vin alături și își închide telefonul. Cartea *Anna O...* se află pe măsuta de cafea, cu fața în jos. O mângâie ușor, apreciind textura elegantă a copertei.

Apoi o deschide puțin și inspiră incomparabilul miros de carte nouă. Citește elogioasa prezentare a editorului de pe coperta interioară – „cartea de non-ficțiune a deceniului” și „acest *Cu sânge rece* al anilor 2020”. Se află acolo și o foarte scurtă istorie a cazului. Probabil că este pentru prima dată, se gândește Clara, când cazul este prezentat la trecut și nu la prezent.

Se uită apoi la spatele copertei, la biografia autoarei:

ANNA OGILVY a studiat engleza la Universitatea Oxford, după care a fondat revista culturală *Elementary*, considerată la acea vreme „vocea autentică a unei generații”. În calitate de director de creație, a contribuit la renașterea presei tipărite și a publicat numeroase articole revoluționare pe teme sociale de interes pentru tinerii de azi. În 2019, Anna a fost afectată de o tulburare

neurologică funcțională cunoscută drept sindromul resemnării. Incidentul a făcut înconjurul lumii sub numele de „Cazul Anna O” și a inspirat nenumărate cărți, filme, documentare și articole de opinie. După ce a fost exonerată, Anna s-a întors la primele sale iubiri: jurnalismul și scrisul. Aceasta este prima ei carte.

Clara nu mai rezistă și deschide cartea la prima pagină. Mai mult decât orice, simte o profundă ușurare.

Panglica a fost tăiată, misterul rezolvat.

Cu siguranță că acum nu mai există nicio amenințare.

Clara începe să citească.

82. CLARA

Când Clara ajunge la ultima pagină s-au ivit deja zorile. Lumea reală a fost înghițită de alta. Cu excepția faptului că romanul este adevărat. Anna a folosit materialele de la interviuri. A descris gândurile Clarei exact așa cum i le-a detaliat Clara.

Draperiile sunt încă date la o parte. Kitty va trebui trezită peste puțin timp. În ciuda tuturor celor întâmplare, pare să fie un nou capitol. Un nou început.

Clara își deschide telefonul și citește e-mailurile venite peste noapte. Publicarea cărții în Statele Unite a stârnit un nou val de interes asupra poveștii. Echipa de comunicare a noii sale firme discută despre cererea celor de la *New York Post* de a le furniza un material pentru ediția de mâine. Toate marile rețele TV cer interviuri. Fiecare tabloid, ziar serios sau revistă glossy vânează exclusivități.

După o scurtă întrerupere, Frumoasa Adormită și prințul ei s-au întors printre titlurile importante ale zilei.

Clara le transmite celor din echipa de comunicare să refuze toate ofertele. Apoi se duce la bucătărie și pregătește micul-dejun. O trezește pe Kitty. Mănâncă împreună, apoi se duc pe jos la școală, sub razele unui soare frumos, ținându-se de mână. E o frumusețe stranie în toate acum, în ciuda cărții, în ciuda cazului, dincolo de toate.

Pot, în sfârșit, să meargă mai departe.

Rămâne o vreme la poarta școlii, să-i facă cu mâna lui Kitty. În drumul înapoi spre casă, se oprește la standul local de presă și cumpără toate ziarele și revistele internaționale. Le răsfoiește cuprinsă de o senzație unică. Victoria totală nu pălește niciodată. Îi vede pe toți: Douglas Bute, Indira

Sharma, Anna Ogilvy, Virginia Bloom, Ben. Teoriile lor, egourile lor.

Se întoarce acasă și închide ușa. Își pregătește o altă băutură caldă și urcă la etaj. Montează scara spre pod, o urcă și aprinde lumina. Cutia este bine ascunsă, în colțul cel mai îndepărtat. O trage spre ea, îi desface încuietoarea și vede jurnalul și documentul ascunse la fundul cutiei.

Cu jurnalul fusese floare la ureche. Îl găsisese în Cabana Albastră, imediat ce se întâmplaseră toate. După patru ani, când s-a trezit, Anna nici măcar nu și-a amintit să fi ținut vreun jurnal. Nici de fața lui Harriet la Fermă, în noaptea crimelor. APT a avut grijă de asta. Harriet a avut prima jurnalul, evident. Clara l-a luat înainte ca apartamentul lui Harriet să fie puricat de poliție. Conținutul său este acum secretul exclusiv al Clarei.

Îl răsfoiește până la ultima notă, datată 30 august. Cerneala seamănă, iar Harriet a făcut un efort extraordinar să-i imite scrisul, însă aceea este o notă falsă, adăugată ulterior. La final, biata Harriet nici nu mai putea deosebi adevărul de minciună. Scrisese acea ultimă notă doar ca să completeze povestea. Din câte se pare, încercase chiar mai multe versiuni. Voise și ea să joace o dată rolul principal, nu doar cel de dublură. Să se afle în centrul acțiunii, chiar dacă într-un mod indirect.

Următorul articol – un document – ajunsese în posesia ei în timpul investigației inițiale. Acele zile excitante, pline de adrenalină, când era ofițer de investigații. Se ocupase atent de dovezi, fusese prezentă la perchezițiile apartamentului din Camden al Annei, se asigurase că bucăți din istoria digitală a acesteia nu vor fi niciodată găsite. Îi e dor de acele zile. Existau și părți bune în munca de detectiv.

Clara suflă praful de pe document. Îl netezește și începe să citească, din nou, acele cuvinte scrise cu inconfundabilul font al sfârșitului de mileniu:

OFICIAL: SECRET/CONFIDENȚIAL

Ministerul Sănătății / 2 aprilie 1999

Autorizație Ministerială nr. A7890WE

În baza puterii cu care a fost investit de urgență acest birou, prin Legea privind sănătatea mintală din 1983, autorizez prin prezenta, direct și explicit, utilizarea capacităților de tratament „sporit” în cazul doamnei Sally Turner (pacient BSH28904), ca parte a intervenției pilot MEDEEA, care se desfășoară la Spitalul Broadmoor, sub conducerea doamnei doctor V. Bloom. Această autorizație ministerială directă include diferite capacități de pe lista restricționată de la Secțiunea 37, inclusiv: privarea de somn, izolarea, supravegherea permanentă, medicația cu antipsihotice de clasă A și metode de imobilizare sporite. Conform secțiunii 41 din Legea privind sănătatea mintală din 1983, această autorizație are prioritate în instanțele din Anglia și

Țara Galilor, conform Articolului

3 și Articolului 15 alineatul (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO).

Semnat,

Emily Ogilvy

Onor. Emily Ogilvy (Ministru de Stat pentru

Sănătate Mintală)

Ministerul Sănătății

Richmond House, 79 Whitehall, SW1

Negru pe alb.

Articolul 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Legea care interzice „tratamentele inumane, degradante și pedepsele”. Mai simplu spus: „interzicerea torturii”.

A fost ultima confirmare.

Se gândește din nou la acele ultime cuvinte ale lui Ben. Înregistrate de Anna și folosite ca parte a reconstituirii dramatice din cartea ei.

Ai înțeles totul foarte greșit. Există o singură persoană care ar fi putut ajunge la Harriet în celulă. O singură persoană care ar fi putut face toate astea.

Își aduce aminte acum și de acel moment înspăimântător când Kitty îi găsisse în geantă pozele unor cadavre. Micile suveniruri pe care le ține tot timpul la ea. Sau când Ben i-a găsit schimbul de mesaje cu Harriet, pe care o trecuse în agendă atât de neglijent, sub numele de „SPITAL”. Ben crezuse atunci că avea o aventură cu vreun chirurg sau consultant.

Atunci au fost cele mai periculoase momente. Kitty era încă mică, imposibil de controlat, putea oricând să spună ceva greșit și astfel să provoace bănuieli. Ben văzuse totul din propriul unghi de vedere, un guraliv care nu lăsa nicio întrebare fără răspuns.

Clara a salvat până la urmă totul, dar a fost cât pe ce.

După asta, fusese mult mai atentă.

Așa trebuia să fie.

Încă mai are coșmaruri uneori cu jurnalul Annei și cu numele acela de cod: „MARATON”. A fost o treabă isteată. Chiar prea isteată, din fericire. Exact genul acela de lucru pe care l-ar face orice jurnalist grandoman absolvent de Oxford, un păun care își etalează cu mândrie penele.

Clara nu a încetat să se întrebe dacă Anna le-a spus și altora despre acel nume de cod. Dar a trecut suficient de mult timp, totuși. Amnezia posttraumatică a avut grijă ca Anna să nu-și mai amintească nimic după

aceea. Numele a rămas îngropat în subconștientul ei, ieșind la iveală sporadic, doar în timpul ședințelor de analiză a viselor, devenit numele unui oraș care promitea răspunsuri și adevărul.

O simplă căutare pe Wikipedia ar fi putut devoala semnificația aceluiași nume. Clara încă mai poate spune pe de rost ceea ce înșiruire de cuvinte și simte ilicitul fior al dezastrului evitat:

Numele grecesc al feniculului este *marathon* (μάρathon) sau *marathos* (μάρathos). Locul celebrei bătălii de la Maraton înseamnă, literalmente, „câmp de fenicul”.³²

Clara Fennel. Maraton.

O jurnalistă care își protejează sursele. O tânără de 25 de ani, învinsă de propria ei minte strălucită. Și amintirea, și caietul pierdute pe vecie. În anuarul menționat de Anna în jurnalul ei era o fotografie din dosarul de înscriere a Clarei la masteratul în Criminologie Aplicată de la Oxford, în care era evidentă asemănarea facială cu Sally. Bănuiala apărută în căutarea de dovezi concrete, care a dat naștere întregii teorii.

Clarei aproape că îi pare rău pentru Ben. Plănuise dintotdeauna să marcheze cea de-a 20-a aniversare a morții lui Sally cu un eveniment răsunător. Faptul că a aflat despre investigația din *Elementary* nu a făcut decât să pună paie pe foc. Indira și Douglas au fost victime colaterale. Anna nu a fost niciodată ținta. Sau nu doar ea. Nu, toată familia Ogilvy trebuia să sufere.

Anna nu se înșelase chiar în toate privințele, totuși. Scopolamina, de exemplu. Clara auzise pentru prima dată de miraculosul drog „Respirația diavolului”, cu care se puteau controla minți, de la colegii de la Antidrog, care aflaseră un zvon. Fusesse importat la Londra, lăudat drept ultima versiune de cocaină la modă, doar că de o sută de ori mai letal. Perfect pentru răpitori și jefuitori și pentru scopul ei. L-a cumpărat de pe dark web, a pus-o pe Harriet să i-l strecoare Annei în băutură, la Fermă, în același timp cu două doze mai mici pentru Indira și Douglas. Fără gust, fără miros. Nedetectabil.

Clara își amintește și acum felul în care și-a făcut vizibil efectul hipnotic. Memoria pe termen scurt a fost prima bruiată. Apoi o versiune extremă de parasomnie non-REM. Clara ar fi putut să o pună pe Anna să facă orice în noaptea aceea. E clar că fusese mult mai eficient să o pună pe Anna să comită ea însăși crimele. A fost o protecție suplimentară. După cum sperase, Emily și Richard au intrat în panică după ce au primit mărturisirea pe

³² În lb. engleză, numele de familie al Clarei, Fennel, înseamnă fenicul (N.t.).

WhatsApp și au mutat-o pe Anna din Cabana Roșie înapoi în Cabana Albastră, modificând astfel locul crimei, mințind poliția despre asta și, drept urmare, compromițându-se singuri.

Dar nicio crimă nu poate corespunde perfect planului inițial. Anna se înșelase în privința câtorva lucruri. Sindromul resemnării, de exemplu, fusese singurul hop. După aceea, Clara fusese nevoită să improvizeze, plantând-o pe Harriet la Rampton.

Asupra motivului, Anna avusese dreptate: nu fusese vorba de liniște, ci de rușine. Povestea asta nu fusese niciodată o enigmă polițistă al cărei criminal este dezvăluit la final, ci o tragedie a răzbunării. Clara dorea ca Emily Ogilvy să sufere așa cum suferise ea odată. Emily semnase ordinul de tortură pentru Sally. Ea era responsabilă de moartea lui Sally. Clara voia ca Emily să afle cum e să vezi pe cineva de același sânge cu tine fiind chinuit în halul acela. Emily trebuia să simtă și ea furia fără de sfârșit de a fi marginalizată de propriul trib, să devină o exilată pe propriul teritoriu. Emily trebuia să piardă tot și să devină un paria.

La urma urmei, publicul vrea o poveste care e mai mult decât adevărul. Oamenii nu au încetat să creadă că Indira Sharma și Douglas Bute fuseseră doar sacrificiul pentru o cauză măreață. La fel cum nimeni nu o observase pe biata adolescentă neputincioasă din acel dormitor, cu mulți ani în urmă, ce avusese de-a face cu un tată vitreg traficant de droguri și doi frați vitregi odioși. Era dornică să fugă de-acolo, să-și întindă aripile, să scape din acea jalnică locuință socială din Stockwell, cu putoarea ei de eșec și de criminalitate de joasă speță. Era prea bună pentru familia Cornwell, pentru bețiva de maică-sa și tot complotul acela. Era singura decizie logică. Era șansa ei la libertate.

Planul fusese minunat pregătit. Avea să ia un cuțit din bucătărie și să atace. Era mai mare decât frații ei vitregi, mai puternică. Apoi avea să îl sune pe Tom Cornwell și să îi spună că se întâmplase ceva oribil, că Sally încercase să o atace. Apoi avea să o scoale pe Sally din pat, să o ducă în dormitor și să îi pună cuțitul în mână. Când toată scena avea să fie gata și Tom să fie aproape de casă, avea să o trezească pe Sally și să asiste la desfășurarea spectacolului.

Prevăzuse totul: Sally avea să fie internată, Tom avea să-și ia zborul, Clara urma să aibă parte de un viitor mai bun, mai luminos, într-o casă adecvată. Și totul a mers aproape perfect, până la un punct. Clara a fost luată de Serviciile de Asistență Socială și a intrat în terapie cu Virginia Bloom, sub pseudonimul temporar „X”. În scurt timp avea un nume nou, acte noi, asistenți maternali noi, iar toată vechea ei viață ca fiică a lui Sally Turner fusese complet ștearsă din istorie.

A devenit Clara Fennel.

Dar nu înainte că lucrurile să o ia complet razna. Sally ar fi trebuit să ajungă la un spital în care să fie în siguranță. Un loc în care criminalii lucrau în grădină și ascultau muzică în camerele lor, cum citise Clara prin cărți. Dar Sally nu fusese internată și uitată acolo. Experimentele nu făcuseră niciodată parte din plan. Cușca de sticlă, furtuna mediatică, acuzațiile cum că Sally ar fi „cea mai diabolică femeie din Regat” – nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să se întâmple. Dr Bloom și cei care îi înlesniseră experimentul distruseseră tot planul. Ceea ce înseamnă că și ei trebuiau să plătească. Poate nu imediat. Dar într-o bună zi.

Harriet fusese singurul lucru bun cu care se alesese după Broadmoor. Asistenta de 18 ani și copilul de 16 legaseră o prietenie complet neașteptată. Cu Harriet, Clara putea fi altfel. Ea era singura care o cunoștea așa cum fusese odată. Pentru Ben și Kitty și restul lumii era o ființă nouă, cineva care juca rolul Clarei, cu totul separat de vechiul său sine. Harriet era drogul căruia nu-și putea permite să-i dea cu piciorul. Iar iubirea – stupida și păcătoasa iubire dintâi – îi face pe oameni să facă prostii. Harriet o venera. A făcut de bunăvoie tot ce i-a spus să facă. Era un aranjament convenabil pentru amândouă: Harriet voia dragoste, Clara avea nevoie de un complice. Clara a împins-o pe Harriet către o viață în afara regulilor. Harriet nu a dat înapoi niciun pas, nici măcar atunci când Clara s-a căsătorit cu Ben. Iubirea ei din tinerețe era nemuritoare. Și amândouă au continuat să facă totul una pentru cealaltă.

În ceea ce o privea pe Bloom, îi era de folos să mai rămână în viață. De aceea supraviețuise atât de mult. Bloom devenise un mentor care nutrea multă simpatie față de ea, o simpatie izvorâtă din sentimentul de vinovăție. Bloom voise din suflet să creadă că Clara fusese un copil nevinovat, crescut într-o lume violentă, dar care – cu terapia și îngrijirea potrivite – putea alege pentru viitor calea virtuții. Dacă Sally fusese cel mai mare eșec al lui Bloom, Clara putea deveni cel mai mare succes al ei.

Nu, îi trebuia o altă țintă. Persoana de deasupra lui Bloom. Cineva care autorizase de la bun început experimentul Medeea. Adevăratul vinovat pentru toate. Persoana care i-a lăsat să construiască cușca de sticlă, cea care permisesese folosirea acelor metode și care nu reușise să o protejeze pe Sally de personalul medical și de gloata din afara spitalului.

Restul planului a decurs elegant, deși a durat ani întregi. A identificat-o pe Emily Ogilvy drept funcționarul responsabil pentru autorizarea proiectului. S-a dat drept informatorul @PacientX și s-a infiltrat în viața Annei. A infiltrat-o și pe Harriet la Fermă, în ziua vizitei familiei Ogilvy, drept consultant pe probleme de sănătate și siguranță cu tarif foarte mic. A

manipulat informațiile din rapoartele poliției astfel încât să o exonereze de orice suspiciune pe Harriet. Apoi și-a folosit relațiile din poliție ca să îi aranjeze slujba de la Rampton. Când a auzit că Ministerul Justiției lua în calcul trimiterea Annei la Abație, era clar că avea cele mai bune condiții să poată controla cazul.

Trebuia să recunoască, alegerea momentului uciderii lui Bloom nu fusese cea mai fericită. Însă Clara își propusese dintotdeauna să aștepte până când Bloom devenea un risc. Îi intercepta conversațiile lui Ben și ascultase discuția lui cu Bloom, deci venise momentul să acționeze. Alesese special acel modus operandi ce părea o imitație. Fusese un risc, desigur, însă unul artistic necesar. Simetria era de-a dreptul delicioasă. Iar riscurile făcuseră ca răsplata finală să fie încă și mai dulce.

La început, nu intenționase să îi facă rău și lui Ben, dar el tot o presa cu dorința lui de custodie comună. Clarei îi fusese luată mama cândva. Nu avea cum să permită ca fiicei ei să i se întâmple același lucru. Ben își săpase singur groapa. Știa cum îi funcționa lui mintea. Știa că, după ce el va fi descoperit cadavrul lui Bloom și o va fi chemat pe Clara la locul crimei, ea avea să poată manipula urmele, să le șteargă pe ale sale și să planteze unele utile pe laptopul lui Ben, astfel încât să îl poată aresta odată cu Harriet și să îl scoată astfel din peisaj.

Retrospectiv, poate că ar fi fost mai bine dacă și-ar fi luat atunci dosarul din seiful lui Bloom. Dar făcuse parte din joc. La fel ca povestea cu drumul făcut în noaptea aceea prin apropierea Fermei, pretextul pentru a ajunge prima la locul crimelor. Fusese tot un risc necesar. Trebuia să obțină imediat controlul asupra situației, să ceară să se ocupe ea de caz. Altfel, ar fi putut ajunge la un alt detectiv, care i-ar fi dat peste cap tot planul.

Și faptul că Anna îl urmărise pe Ben îi fusese de ajutor. Dar chiar și aici se implicase. Ea fusese cea care îi sugerase discret ideea Annei, în timpul interviurilor pentru carte, când menționase scopolamină. Drogul perfect ce putea fi strecurat într-un remediu magic pentru mahmureală. La fel făcuse cu toate celelalte: sindromul amintirilor false, tulburarea de identitate disociativă, amnezia psihogenă, amintirile reprimite. Metoda revelării fusese și ea genială. Cartea e pe jumătate roman, pe jumătate autobiografie. Facțiune. Niciun procuror nu va obține vreo condamnare pe baza faptelor descrise într-un roman de non-ficțiune. Anna mărturisise fără să mărturisească, își revendicase povestea, dar se și pusese la adăpost de brațul legii. Fusese mereu cu un pas înainte.

În ceea ce privește mărturisirea lui @Suspect8 și unghiera strecurată în celulă, da, povestea aceea încă o doare. Sacrificiul ultim al unei iubite. Dar așa își juraseră una alteia încă de la început. Că nu vor permite ca vreuna

dintre ele să ajungă în închisoare. Că își vor oferi reciproc o cale de ieșire mai umană. Așa le-a fost soarta.

De ce așteptase 20 de ani? În primul rând, pentru că mai devreme ar fi fost imposibil să scape. Uciderea lui Emily Ogilvy ar fi fost într-adevăr o bună răzbunare, dar și un act necugetat. Clara și Harriet ar fi fost arestate și condamnate. Emily nici nu părea persoana potrivită pentru a deveni mitică și monstruoasă în același timp. Doar Anna putea fi așa. În al doilea rând, Clara nu era încă mamă pe atunci. Ben spusese mereu că avea să se schimbe după nașterea lui Kitty. Și nu era vorba de depresia postnatală, ci de ceva elementar: întoarcerea la vechiul... nu, la adevăratul său sine. Furiile, izolarea, gândurile înspăimântătoare despre rănirea lui Kitty – toate făcuseră parte din vechea personalitate dinaintea Clarei, sinele pe care îl reprimase atât de mult timp.

Faptul că acum avea la rândul ei o fiică îi trezise toată mânia de demult. Furia pe care o simțise când o văzuse pe Sally brutalizată de media și torturată de cei care ar fi trebuit să o ajute. Faptul că devenise mamă de fată schimbase totul. Nu se mai putea ascunde de trecut. Pentru binele lui Kitty, pentru propriul bine, trebuia să se răzbune. Era singura cale prin care putea continua să meargă mai departe.

Dar destul cu toate astea acum. E poveste veche. Tot ce contează e prezentul. Clara are zi liberă. Și-a petrecut aproape toată după-amiaza făcând ordine în camera lui Kitty și punând o mulțime de rufe la spălat. Ca de obicei, ora de luat de la școală a venit prea repede. Azi e vineri, iar ele două au o tradiție sacră în această ultimă zi a săptămânii de școală, un aranjament care nu poate fi încălcat. Clara o duce pe Kitty cu mașina în centrul Oxfordului, la cafeneaua lor preferată, unde comandă un milkshake cu banane și îl beau împreună.

Stau cocoțate pe scaunele înalte, sorb amândouă din câte un pai, iar Clara simte din nou senzația aceea de ușurare. Acum știe că totul chiar a meritat.

— Mami?

— Da, scumpa mea.

Kitty își șterge mustața de lapte cu dosul palmei.

— De ce zâmbești?

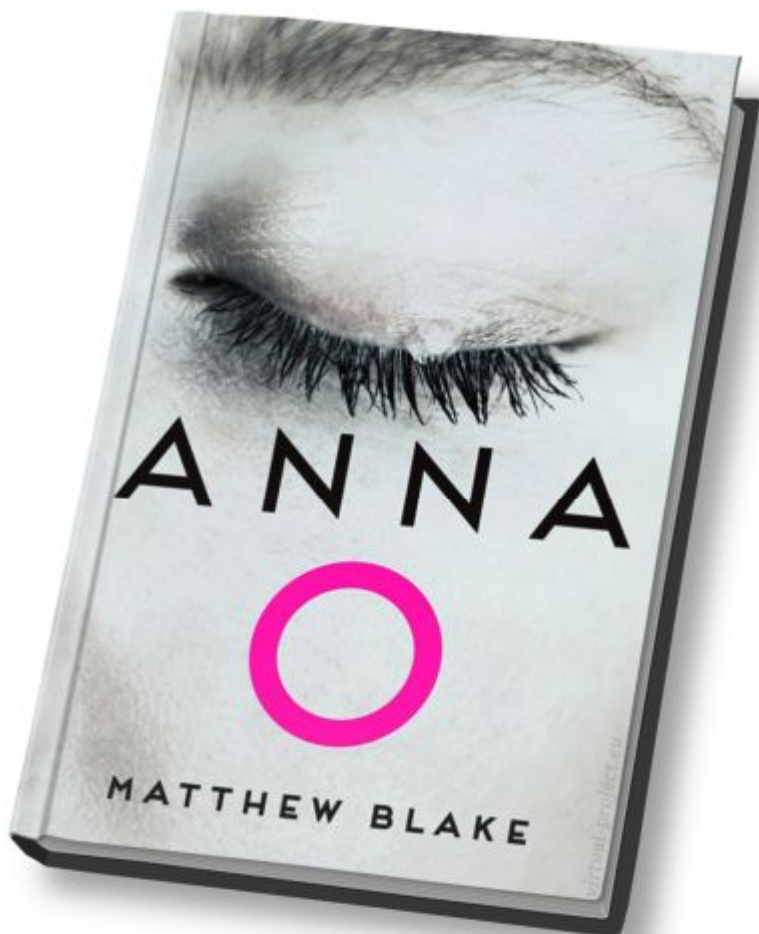
— Pentru că sunt cu tine. Tu ești tot ce mi-am dorit vreodată.

— Te iubesc, mami.

— Și eu te iubesc, draga mea.

S-au spus multe minciuni până acum.

Dar acesta este, în sfârșit, adevărul.

virtual-project.eu

violin